

NELLE
LAMARR

O mükemmel bir misafir.

MİSAFİR

Peki, o aslında kim?

ÖĞRENCİ

*Son sayfaya kadar tahmin yürütmeden duramayacağınız,
sürprizlerle dolu bir psikolojik gerilim.*

Onunla daha önce hiç tanışmadım ama kim olduğunu biliyorum. Çünkü yeni misafirimiz kaybettiğim kızım Anabel'in tıpatıp aynısı. Uzun sarı saçlar. Parıldayan kahverengi gözler. Mükemmel inci beyazı dişler. İşte tam da bu yüzden onu evimize davet ettim.

Değişim öğrencisi misafirimiz Tanya mükemmel biri. Nihayet güzel evime iltifatlar eden ve yaptığım yemeklerden hoşlanan bir aile üyesi var. Hayatımla ilgili sorular sorduğunda, sonunda güvenebileceğim birini bulduğumu hissediyorum.

Küçük kızım Paige misafirimizden pek memnun değil. Tanya'nın, ablası Anabel'e benzemesinin garip olduğunu düşünüyor ve geçmişini kurcalamam için ısrar ediyor. Tanya'nın, görüldüğü gibi biri olmadığını düşünüyor.

Cevabını bilmek istemediğin soruları sormamanın en iyi karar olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Yeni misafirimizin bir sırrı olduğundan şüphelenmeye başlasam da bunun benim sırrımla kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğuna eminim...

Tanya bu evde sır saklayan tek kişi değildir ve geçmişin hayaletleri sadece Tanya için değil, tüm aile üyeleri için mezarından çıkmak üzeredir.

MİSAFİR ÖĞRENCİ

NELLE LAMARR

Juno Kitap - 9

MİSAFİR ÖĞRENCİ
NELLE LAMARR

Orijinal Adı: **The Family Guest**

Çeviren: Arzu Altınanıt

Düzeltili: Aylin Boz

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-94421-9-8

Düzenleme
Ny.Ozlem

Copyright © Nelle Lamarr, 2023

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

ZM

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Düzenleme
Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

MİSAFİR ÖĞRENCİ

NELLE LAMARR

Çeviren: Arzu Altınanıt

Ailem için

GİRİŞ

Ölmelerini istemedim.

Kazaydı.

En azından polise söylediğim buydu.

Kendime söylediğim de buydu.

Ama hiçbir şeye inanmayın.

Sırlar ve yalanlarla dolu bir ağı takılıp kaldım.

Ve artık bununla yaşayamıyorum.

Sona ermek zorunda.

Bugün nihayet itiraf edeceğim.

Her şeyi.

Hepsini.

Nihai

Günahı.

Ve sonra dizlerimin üstüne çöküp özür dileyeceğim.

BİR

PAIGE

“İşte orada.” Annem LA Havalimanı Dış Hatlar terminalinin gelen yolcu kapısında duran pembe beyzbol şapkalı çok güzel bir kızı işaret etti. Üzerinde beyaz kapri ve bol bir kazak, ayağında tasarım terliklerle son derece şık olan annem, evde hazırladığı, üzerinde *LA'ye hoş geldin Tanya* yazan, bir sürü kırmızı kalple süslenmiş büyük posterini alıp arabadan atladı. O kadar vıcık vıcık bir görüntüydü ki kusabilirdim.

Annem, posterini iki eliyle yukarıda tutarak Tanya'nın dikkatini çekmek için avazı çıktığı kadar bağırıyordu babam da kontağı kapatıp annemin peşine takıldı. Arabanın arka kapısını isteksizce açıp kaldırımında duran annemle babamın yanına gittim. Havaalanı araç ve yolcu doluydu ama terminale yakın bir park yeri bulmayı başarmıştık. Bir kilometre uzakta da olsaydı umurumda olmazdı. Hatta on. Değişim öğrencimizle tanışmaya can atmıyordum.

Kız bizi gördüğünde gözümü dikmiş ona bakıyordum. Tanya el sallayıp ıslıl ıslıl gülümseyerek kalabalığın arasından yanından ayrılamadığımız arabamıza doğru yürüdü. Annemin gösterdiği fotoğrafta saçları daha kısaydı, daha açık sarıydı ve daha kiloluydu. Ama bu kız incekti, platin sarısı uzun saçları vardı ve üstündeki dar kot pantolonu,

kapüşonlu eşofman üstü, bembeyaz spor ayakkabıları son modaydı. Bir sırt çantası ve devasa büyüklükte tekerlekli bir bavul taşıyor olmasına rağmen bir süper model gibi uzun ve seker adımlarla yürüyordu. Uzaktan ablam Anabel'i andırdığını düşündüm ama daha uzun boylu, daha ince ve daha sarışındı. Gerçi bana göre bütün sarışınlar birbirine benziyordu, özellikle de Güney Kaliforniya'da. Bu biraz ürkütücüydü.

Annem bu değişim öğrencisini seçerken bilinçaltı kızının yerine koyacağı birini arıyordu belki de. Aile terapistimiz travmanın hepimizin üstünde tuhaf etkileri olabileceğini söylemişti. Bu arada biz derken ben, annem, babam ve şu an kaçıramayacağı eyaletler arası bir robotik konferansında olduğu için evde olmayan erkek kardeşim Will'i kastediyorum. On iki yaşındaki Will tam bir dâhiydi. Evimizin zeki ama anti sosyal elemanı.

Aslında benim de yarın Berkeley'ye gidecek olan en yakın arkadaşım Jordan'ı görmek ve bütün yaz uzakta olan erkek arkadaşım Lance'le buluşmak gibi acil işlerim vardı ama annem havaalanına gelmem konusunda ısrar etmişti. Değişim öğrencimizle tanışacağım için çok heyecanlıydı. Oysa hiçbir şeyden haberi yoktu. Yeni bir aile ferdiyle ilgilenmiyordum, geçici olsa bile. Benden on beş ay büyük olan ablam Anabel iki yılı aşkın bir süre önce ölmüştü ve ben tek kız çocuk olmaktan hoşnuttum. Ablamla hiçbir zaman birbirimize yakın olmamıştık. O, annemin gözbebeği idi ve ben onunla aşık atamazdım. İkinci bile olamazdım. Annem bizi birine tanıştırdırken, "Bu kızım Anabel," derdi. "Bu da *diğer* kızım Paige." Ben her zaman *diğer* kızdım.

En azından erkek kardeşim için her zaman bir numara bendim. Onu çok sever ve asla kaybetmek istemezdim. Başına bir şey gelse kafayı yerdim.

LA'ye dönen ya da Melekler Şehrimizi –suçun bu kadar yoğun olduğu bir yer için tuhaf bir isim bence– ziyaret eden yorgun görünümlü insanlar arasından ilerleyen Tanya tekerlekli bavulunu çekerek hızını arttırdı. Şık, sert plastik bavullardandı bu. Bordo renkli ve parlak.

Sonunda bize bir soluk mesafeye kadar yaklaştı. Coşku içindeki annem posteri ayaklarının dibine koyup kollarını açarak karşıladı onu. Birbirlerini yıllardır görmemiş iki yakın arkadaş gibi sımsıkı sarıldılar. Tanya bir süre sonra uzaklaştı.

“Burada olduğum için çok heyecanlıyım, Bayan Merritt.”

“Çok bekledin mi? Geç kaldığımız için özür dilerim.”

“Hayır, sorun yok. Sizin hatanız değil. Uçağımız yarım saat erken indi. Gümrükten de çok rahat geçtim. Kocaman bir tebessümle cıvıl cıvıl bir ‘Merhaba’ dedim, görevli beni hemen geçirdi.” Emma Watson’a çok benzeyen hoş bir İngiliz aksamı vardı, gülümsemesi film yıldızlarının göz kamaştırıcı gülümsemelerini andırıyordu. Bembeyaz, inci gibi dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme. Ön iki dişinin arasındaki küçük bir boşluk dışında.

Gözlerinin içi de gülüyordu. Gözlerinin ablamınkiler gibi yeşilimsi mavi olmasını beklerken, babamınkiler gibi kahverengi olduklarını görünce şaşırdım. Göz rengi, babamınkiler gibi kömür karası kaşlarla birleşince onun doğuştan sarışın olup olmadığını merak ettim. Ne olursa olsun, fidan gibi vücudu ve egzotik görünümüyle tek kelimeyle güzeldi.

Annem gözlerini ondan ayırmadan, “Yolculuğun nasıl geçti tatlım?” diye sordu. “Ve bana Natalie de lütfen.”

Neyse ki “Anne de,” dememişti. Ya da hâlâ tek kelime etmemiş olan babam dışında kimsenin kullanmadığı Nat.

“Rahat ama çok uzun bir yolculuktu, Bayan Merritt.” Hata yaptığını fark edip kıkırdadı. “Yani Natalie. Ve bu arada çok güzelsin. Fotoğraftakinden daha güzel.”

Pis yalaka.

“Ay, teşekkür ederim. Çok nazıksın.” Otuz altı beden, sarışın, mavi gözlü eski bir manken olan annem kızardı. Sanki o an o ve Tanya ömür boyu sürecektir bir bağ kurmuşlardı.

Kendimi selam vermeye zorlayarak annemin ona gösterdiği ilgiyi dağıtmaya çalıştım.

Değişim öğrencimiz bana baktı ve güldü. “Sen Paige olmalısın. Annen senden çok söz etti.”

İçten içe huzursuz oldum. *Ne söyledi? Tasarımcılardan değil, bit pazarından alışveriş yapmayı tercih ediyor ve sandaletin içine çorap giyiyor. Tuhaf şeyler yiyor ve beş kilo vermesi gerek. Ve sanırım hâlâ bakire.*

“Ne hoş.” Kibarca gülümsemeyi başardım. Sahte gülümseme demek daha doğru.

Annemin ona fotoğrafımı gönderdiğinden emindim ama benim fotoğrafımdan daha güzel olduğumu söylediğini duymadım. Bunun sebebi öyle olmamamdı muhtemelen. Annemin zarif güzelliğinden bir nebze dahi almamıştım. İri, safir mavisi gözleri dışında. Gür kumral saçlarım, köşeli çenem ve iri kemiklerimle babama çok benziyordum. Babam çok yakışıklı olmasına rağmen onun klasik özellikleri bana geçmemişti. *Geçişte kaybolmuştu.* Bazı kızlar şanslı ve doğuştan güzeldi. Tanya’nın cıvıl cıvıl sesi düşüncelerimi böldüğünde içimi hafif bir kıskançlık kapladı.

“Seninle bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum. Birlikte alışverişe gidebiliriz, değil mi?”

İkincisi bir sorudan ziyade düz cümleydi.

O sırada annem, babam Matt’i tanıştıtararak beni cevap vermekten kurtardı. Evet, ailemle tanışın. Matt ve Nat. Sık sık Matt ve Nat’in Yeri adlı bir şarküteri açmalarının iyi olacağını düşünürdüm. Kuru temizleyici de olurdu.

Başarılı bir iş insanı olan babam uzun parmaklı, iri elini uzattı. (En azından ellerimi ondan almıştım, bir de sporculuğumu ve bu sayede okulun kız basketbol takımının yıldız oyuncusu olmuştum.) Bayan Yalaka, yüzüne yine aşırı tatlı bir gülümseme yerleştirip babamın elini samimi biçimde sıktı.

“Sizinle tanıştığımıza çok sevindim, Bay Merritt.”

“Los Angeles’a hoş geldin, Tanya.” Babamın bakışları gereğinden uzun süre takılı kaldı ona. Eminim Anabel’le arasındaki belli belirsiz benzerlik gözünden kaçmamıştı. Memelerinin büyüklüğü de. Gözden kaçması mümkün değildi.

“Son sınıfı bizim yanımızda okumanı dört gözle bekliyoruz.”

Kendi adına konuş, baba. Tanya benim fikrim değildi. Tam her şey normale dönüyordu ki (normal neyse artık) aile denkleminize yeni bir değişken eklenmişti. Bilinmeyen bir değişken.

Tanya babama teşekkür edip “Los Angeles’a ilk gelişim,” diye ekledi.

Diplomat kızı olarak şimdiye dek çok seyahat etmiş olmayıdı ama tuhaf bir biçimde bavulunda tek bir çizik dahi yoktu. Sıyrık bile. Belki yeniydi ve Heathrow’da streçlenmişti ama herhangi bir bagaj etiketi de göremedim. Belki benim de her zaman yaptığım gibi onları koparmıştı.

Neyse ne.

“Eminim hem eşim hem de Paige sana seve seve etrafı gezdirecektir,” dedi babam.

“Urban Outfitters’ı görmek için sabırsızlanıyorum.”

Zihnimde gözlerimi devirdim. LA’deki görülecek sayısız yerler düşünüldüğünde –müzelerden, Hollywood stüdyolarından, yakındaki Disneyland’den ve nefes kesici sahil şeridinden söz etmiyorum bile– internetten de alışveriş yapabileceğiniz ve muhtemelen Londra’da da bulacağınız bir

perakende satış mağazası benim listemin üst sıralarında yer almazdı. İlgi alanlarının benimkinden farklı olduğu barizdi.

Babam arabamızı kontrol etmek için boynunu uzattı. Hâlâ bıraktığımız yerde duruyordu. Ama hemen arkasında havaalanı polisinin devriye arabası vardı. “Ceza yemeden gitsek iyi olur. Havaalanı polisi kaldırım kenarında park süresi konusunda çok katıdır.”

Babam, Tanya’ya bavulunu taşımayı teklif etti ama o, bunu halledebileceğini söyledi. Hep birlikte arabanın yanına doğru hızla yürümeye başladık ve ceza yemeden hemen önce oraya vardık. Babamın bavulun sapını aşağı doğru itip metalik siyah BMW 750i’nin bagajına koymasını izledim.

Büyük kırmızı bavulu bu kadar kolay kaldırmasına şaşırdım. 1.80 boyundaki babam düzenli olarak koşar, yüzer ve ağırlık çalışırdı ama bavul neredeyse boş gibiydi. Sonra Tanya’nın sırt çantasını çıkarmasına yardım etti ve sanki bir adalesini incitmiş gibi acıyla inledi.

“Ooo! Bu çantanın içinde ne var? Kurşun gibi ağır.”

“Dizüstü bilgisayarım, birkaç makyaj malzemem ve kişisel eşyalarım sadece.”

Bunu söyledikten sonra sırtarak arkamdan o da arabaya bindi.

Babam arabayı çalıştırırken *Bu kız hakkında içimde neden kötü bir his var?* diye düşündüm.

İKİ

NATALIE

“Aman Tanrım! Eviniz *çok* güzel. Şık tasarım dergilerindeki malikânelere benziyor.”

Araba yoluna girerken Tanya’nın coşku dolu sözlerine gülümsedim. *Gerçekten* güzel bir evdi. 1926 yılında yapılmış, yaklaşık altı yüz metre karelik İtalyan tarzı bir yapıydı ve Hancock Park’ın en iyi caddelerinden birindeydi. Hollywood’un kalburüstü ve “yeni zengin” takımının tercih ettiği Beverly Hills’in büyük, gösterişli malikânelerinden biri olmasa da yüksek tavanları, görkemli girişi, geniş mermer basamakları ve beş yatak odasıyla hayallerimin eviydi. Evin içindeki demirbaşların çoğu orijinaldi ve evi, hepsi o döneme uygun, bazıları reproduksiyon olan, özenle seçilmiş Art Deco eşyalarla döşemiştim. Ruhsal çöküntüyü atlattıktan sonra dış cepheyi canlı Akdeniz pambesine boyatmış ve geniş ön bahçedeki çiçekleri söküp sıra sıra İngiliz gülleri ekmiştim, böylece her zamankinden daha görkemli bir görüntüye sahip olmuştu. Küçük LA sarayımız.

Matt arabayı park ederken dikiz aynasından değişim öğrencimize baktım. Beyzbol şapkasını siperliği arkaya gelecek şekilde taktığı için yüzünü şimdi daha iyi görebiliyordum. Uzun kirpikli koyu renk gözlerini, hafifçe aralık dolgun

dudaklarını, çıkık elmacık kemiklerini ve gamzeli güçlü çenesini.

İri gözlerindeki ifade *yaşama sevinci* korkunç ölümüyle büyük bir tezat oluşturan Anabel'i hatırlattı bana.

Güzel, şen şakrak Tanya bu eve çok ihtiyaç duyulan yepyeni bir soluk getirecekti. Bundan emindim.

Hepimiz aynı anda emniyet kemerlerimizi çözdük. Bağdaş kurup oturmuş, Rönesans heykeltıraşlarıyla ilgili kalın bir kitap okuyan Paige dışında. Eve dönüş yolunda Tanya'yla ben Los Angeles'ta görülecek yerler, yapılacak şeyler ve alışveriş yapılacak en iyi mekânlar hakkında hararetle konuşurken Paige yolculuk boyunca burnunu kitaba gömmüştü. Her zaman içine kapanık biri olmuştu ama bu hali ablasının ölümünden sonra daha da artmıştı Ablasının ölümü hakkında asla konuşmazdı. En azından benimle. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse en ihtiyacı olduğu zaman ona bu fırsatı hiç vermemiştim.

Başımı çevirip kızıma baktım. "Eve geldik Paige. Lütfen kitabını kapat ve emniyet kemerini çöz."

Başını kaldırıp bana bakmadan kitabını bitirmek istediğini ve babasıyla birlikte Will'i almaya gideceğini söyledi.

"Peki." Tanya'nın yanında, özellikle de ilk gününde olay çıkmasın diye çenemi tuttum. Ayrıca bu bana, yeni misafirimizi daha iyi tanımak için onunla baş başa kalma zamanı verecekti.

Arabadan önce Matt indi ve Tanya'nın iki çantasını ön kapiya taşıdı, Tanya'yla ben de onu takip ettik. Gözümü kocamın düzgün fiziğinden alamadım. Sırtı bana dönükken bile kaliteli kot pantolonu ve dar kesim gömleğiyle çok hoş bir görüntü sergiliyordu. Uzun boylu, atletik yapılı, geniş omuzluydu; üçgen vücuduyla uzun ve kaslı bacakları onun mabediydi ve düzenli olarak spor yapıyordu. Film yıldızlarını aratmayacak kadar yakışıklıydı; güçlü ve keskin hatları, kışkandıracak

denli güzel kalın kaşları ve hafif kırlaşmaya başlayarak çekiciliğine çekicilik katan kızıl kahve saçları vardı.

Ve zengindi. Milyarder değildi ama bu beş milyon dolarlık evi alacak, lüks arabalara, tasarım kıyafetlere ve birinci sınıf seyahatlere para harcayacak kadar zengindi. Çocuklarımızın hepsini kaliteli özel okullara gönderdi ve bana Beverly Hills'te yaşayan bir ev hanımın hayatını sundu: Her gün yapılan Soul Cycle ya da pilates, Rodeo'dan alışveriş, bir arkadaşla öğle yemeği, ufak tefek güzellik rötuşları ve o güne denk gelen yardım etkinliği neyse ona katılım... Kız arkadaşlarım, Matt gibi bir erkekle evlenebilmek için adam bile öldürebileceklerini söyleyerek bana sataşırlardı. Mükemmel bir kocaydı.

Pek de öyle sayılmaz. Ben de mükemmel bir eş değildim. Matt sırlarımı bilseydi onu kesin kaybederdim.

Onun yerine Anabel'i kaybettim.

Eve girerken bu karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Tanya cıyaktı. "Evin içi de dışı kadar güzel. Bayıldım. Hayatımın sonuna kadar burada yaşayabilirim."

Matt siyah sedana dönüp geri geri caddeye çıkarken, *Ben de*, diye düşündüm. Sokak kapısını kapatırken burnu elindeki kitaba gömülü halde arka koltukta oturan Paige gözüme ilişti. Benimle bir kez bile göz teması kurmadı.

Bazen benden nefret ettiğini düşünüyordum.

Ama arada bir benim kendimden nefret ettiğim kadar değildi.

Sağır edici bir havlama ve ardından pürüzsüz ahşap zeminde koşturan patilerin sesi bu düşünceye son verdi.

Kocaman, tüylü canavar koşturarak geldi. Doğrudan Tanya'ya gitti ve çılgın gibi havlayarak arka ayaklarının üstüne kalkıp patilerini ona yapıştırdı. Kızı neredeyse yere serecekti.

Tanya'nın gözleri korkudan kocaman oldu ve dengesini korumaya çalışarak çılgılık attı.

Bunun masum bir havlama olduğunu, her misafiri böyle heyecanla karşıladığını bilsem de Tanya'nın yerinde olsam benim de ödüm kopardı. İri, kahverengi köpeğimizin ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Tanya' daha da panikledi, beti benzi attı. "Şunu uzaklaştır benden. Köpeklerden çok korkarım."

"Endişelenme. Çok tatlıdır."

"Lütfen!" diye yalvardı çaresizlikle.

Anında köpeğin kırmızı deri tasmaını yakalayıp onu çekmeye çalıştım. Kırk kilonun üstündeydi ve Tanya'nın omuzlarına geliyordu, dokuz yaşında olmasına rağmen çok güçlüydü.

"Ayı, çekil!" diye komut verdim ve anında boyun eğdi. "Aferin oğlum."

Tanya kekeleyerek, "Teşekkür ederim," dedi, korkudan hâlâ titriyordu.

Kendimi çok kötü hissettim. Değişim öğrencimizin evimizdeki ilk dakikalarında böyle bir olay yaşanmıştı. Çocuklardan köpeği arka bahçeye koymalarını istemiştik ama herhalde koymamışlardı. Ya da evimizin emektarı olan Blanca içeri almıştı onu. Sevimli köpeğimize karşı büyük bir zaafı vardı ve bunu daha önce de yapmıştı.

Eğilip Ayı'nın tasmaından tutarak özür diledim ve onu Tanya ile tanıştırdım. "Lütfen endişelenme, canım. Gerçekten zararsızdır. Köpekten çok daha büyük, sevimli bir oyuncak ayı gibidir."

Onu yürüyüşe çıkarmak ya da arkasını toplamakla hiç ilgilenmeyen Anabel hariç çocuklar bir köpek almak için yalvarmışlardı. Matt bu fikre pek sıcak bakmamıştı ama mahallemizde birkaç hırsız olayı patlak verince fikrini değiştirmiş ve

bir bekçi köpeği olması şartıyla alabileceğimizi söylemişti. Böylece barınağa gitmiş ve bulabildiğimiz en büyük köpeği seçmiştik. En sevimlisi de oydu. O kocaman, kahverengi, *beni alın* diye bakan gözlerini gördüğümüz anda bizim olmuştu. Adını ona âşık olan dört yaşındaki Will koymuştu. “Anne, bu kocaman bir ayıya benziyor.” Ve böylece adı Ayı olmuştu. Ayı oturmuş, küçük oğlumun yüzünü salyalı öpücüklere boğarken Will’in ona nasıl sarıldığını hiç unutmayacağım.

Matt, oğlumuzu üzmemek istemediği için bunu görmezden gelmişti. O günden sonra bir tabanca satın alarak beni dehşete düşürmüştü *Gerçek* bir koruma. Tabancayı kasamızda kilitli tutuyordu. Hem de dolu olarak. Umarım asla kullanmamız gerekmezdi.

Hâlâ korkmuş gibi görünen Tanya söylediğime inanmadı. “Natalie, onu benden uzak tutabilir misin lütfen?”

“Elbette. Onu dışarı çıkarayım.” Neyse ki koca köpeğimiz büyük bahçemizde koşturmaya bayılıyordu, üstelik hava da güzeldi. İçinde yatabileceği bir köpek kulübesi de vardı.

Geri döndüğümde Tanya ortada yoktu.

Kendine çay yapmak için mutfaka gitmiş olabileceğini düşündüm.

Yanlış düşünmüştüm. Onu oturma odasında buldum. Barımızdaki pahalı şarap şişelerinden birini açıyordu.

Tanya kan kırmızısı şarabı kristal bir kadehe bolca döküp ağzına kadar doldururken, “Tatlım, ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Umarım sakıncası yoktur. Ayı olayından sonra biraz gevşemem gerek.” Şarap kadehini dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. “Sana da biraz koyayım mı?”

Onu azarlama arzumu bastırdım. *Ve* evet deme isteğimi. “Baban içki içmene izin veriyor mu?” *Hem de bu kadar erken saatte.* Saat daha üç bile değildi.

Bir yudum daha aldı. “İngiltere’de yanında annenin ya da babanın olması koşuluyla on yedi yaşında içki içme izni var.”

“Hımm. Bunu bilmiyordum.”

İçimi büyük bir suçluluk dalgası kapladı. Arada bir Anabel’le biraz şarap içerdim. Geriye dönüp baktığımda keşke yapmasaydım diyordum. Belki hâlâ bizimle olurdu.

“Tanya, yine de kadehle şişeyi bırakmanı istiyorum.” Kaşlarını hafifçe çatsa da dediğimi yaptı. “Hadi, sana odanı göstereyim.”

Tanya’nın yüzü ışıldadı. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Midem sıkıştı. Keşke o şarabı içseydim diye düşündüm. İki yıldan uzun süredir o odaya girmemiştim. En azından gündüzleri. Güçlendirici bir nefes alıp kendimi hazırladım değişim öğrencimizi dönerek üst kata çıkan mermer basamaklara yönlendirdim.

“Dikkat et.” Onu kontrol etmek için omzumun üstünden arkaya bakarken sesimdeki titremeyi duydum. Korumam altındaki yeni çocuk ağır sırt çantasını takmış ve koca bavulunu ısrarla kendi taşımak istemişti. Dönen merdivenleri ne kadar rahat tırmandığına bakılırsa formdaydı ama beni yine de endişelendiriyordu. “Tırabzana tutun. Buradaki ilk gününde merdivenden yuvarlanmanı istemem.” Bu düşünce, içimi buz gibi bir ürpertinin kaplamasına neden oldu.

“Endişelenmeyin, Bayan Merritt. Ay, pardon Natalie. Sorun yok.”

Neyse ki boştaki eliyle evin orijinal bir parçası olan süslü ferforje tırabzanı kavradı. İkimiz de sahanlığa ulaştığımızda derin bir nefes aldım.

Tanya sağa sola bakındı.

“Odam ne tarafta?”

“Sağda.”

Uzun koridorda bavulunu çekerek ilerlerken onu takip ettim. Bavul cilalı, koyu meşe zeminde rahatça kayıyordu. İnce, uzun bacaklı genç kızın ne kadar zarif yürüdüğüne bakmadan edemedim. Bir ceylan gibiydi.

Will'in odasını ve banyosunu, Paige'in odasını ve bir başka banyoyu geçtik. En sondaki kapıya vardığımızda, "Burası!" dedim. Önüne geçip pirinç tokmağı çevirdim. Kapıyı iterek açtım ve pespembe bir renk ve güneş ışığı patlamasıyla karşılaştım. Başım döndü. Midem hafifçe bulandı.

"İyi misin?" diye sordu Tanya, sıkıntımı sezerek.

"E-evet. Merdivenleri çıkmak nefesimi kesti biraz," diye yalan söyledim. Pilates ve Soul Cycling sayesinde hiç olmadığım kadar formdaydım.

Nefesimi tutarak odaya önce Tanya'nın girmesine izin verdim.

Tanya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, soluğu kesildi. "Aman Tanrım. *Bayıldım*. Tam bir prenses odası."

Gerçekten de öyleydi. Odaya son girdiğimden beri hiçbir şey değişmemişti. Blanca'dan bu odayı Anabel hayattayken olduğu gibi tutmasını istemiştım. Etrafıma bakınarak Anabel'in çok sevdiği pelüş hayvanlarla dolu, süslü tenteli yatağına, birbiriyle uyumlu kırık beyaz mobilyalarına, Justin Bieber posterlerine, ponpon kız kupalarına ve kısa hayatına ait hepsi çerçeveli fotoğraflara göz attım. Her şey yerli yerindeydi. Anabel her an içeri girebilirmiş gibiydi.

Çantalarını pembe pelüş halıya atan Tanya hemen yatağa gidip örtünün üstüne bir deniz yıldızı gibi yayıldı. Tenteye baktı ve halinden memnun bir ifadeyle uzun uzun iç çekti.

"Hayatımın sonuna kadar bu yatakta uyuyabilirim. Çok güzel." Anabel'in pelüş hayvanlarından birini rasgele alıp sarıldı. Zihnim kısacık bir an bana oyun oynadı. Tanya'yı değil Anabel'i gördüm. Tanya'nın aksanlı sesini duyunca gözlerimi kırparak bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

“Bu odayı benim için hazırladığınıza inanamıyorum. İsteyebileceğim her şey var.”

Göğsüm sıkıştı. Altdudağımı ısırdım. “Aslında burası diğer kızımın odası.” Acı dolu bir duraksama yaşandı. “Anabel.”

Misafirimiz doğrulup uzun bacaklarını yatağın yanından sarkıtarak oturdu. Elindeki pelüş hayvanı, çok sevimli koalayı sımsıkı tutarak şaşkınlık içinde bana baktı.

“Bir kızınız daha olduğunu bilmiyordum.”

“Vardı,” diye düzelttim onu, yaşlar gözlerime batıyordu. “Birkaç yıl önce öldü.”

“Ah, çok üzüldüm!”

“Sana daha önce söylemeliydim...”

“Kaç yaşındaydı?”

“On altı. On altısını yeni bitirmişti.”

Tanya ağzını eliyle kapattı. “Aman Tanrım. Çok gençmiş. Nasıl öldüğünü sormamda sakınca var mı?”

Kalbim tekledi. “Bu konuda konuşmamayı tercih ederim.”

“Anlıyorum. Senin için hâlâ çok zor olmalı.”

Duyarlılığına minnet duyarak o korkunç anıyı zihnimden uzaklaştırdım ve tüm dikkatimi tekrar evimizin yeni sakinine verdim. “Burada kendini evinde hissetmeni istiyorum, tatlım.”

Tanya koalayı yatağa atıp ayağa fırladı ve odayı incelemeye başladı. “Bazı şeyleri değiştirebilir miyim? Yani bana ait birkaç eşya ekleyebilir miyim?”

Aslında Anabel’in kişisel eşyalarını kaldırmam gerekirdi. Fotoğraflarını, posterlerini ve çok sevdiği pelüş hayvanlarını. Sonuncusunun benim için hem acı hem tatlı anıları vardı; her doğum gününde bir pelüş hayvan alırdım ona. Ne yazık ki koala sonuncuydu.

“Elbette,” diye karşılık verdim, “mobilyaların yerini değiştirmedeğin sürece sorun yok. Giysilerinin bir kısmını çekmecelere koyabilirsin, hepsi boş. Geri kalanları da dolaba.

Anabel'in kıyafetlerinin çoğunun hâlâ dolapta olması senin için sorun değildir umarım. Seninkiler için de yeterli yer var."

"Sorun yok. Fazla bir şey getirmediğim zaten. Birkaçını ödünç almamda sakınca var mı?"

Kısa bir an tereddüt ettikten sonra kabul ettim. Değişim öğrencimizin takıntılı bir kaçık olduğumu düşünmesini istemedim. *Aslında öyleydim.* "Muhtemelen bedeniniz aynıdır. Sadece onları dikkatli kullan."

"Tabii ki." Beyzbol şapkasını çıkarıp platin sarısı uzun saçlarını zarif parmaklarıyla düzelitti. "Natalie, bu hafta beni alışverişe götürebilir misin? Düzgün bir LA gardırobuna ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Seve seve. Yarın okuldan sonraya ne dersin?"

"Harika! Teşekkür ederim. Şey... Natalie, bir şey daha var... Banyoya gitmem gerek." Kıkırdadı. "Yani *tuvalet*. Nerede olduğunu söyler misin?"

Diğer kapıyı işaret ettim. "Hemen sağda. Paige'in odasıyla da bağlantılı."

Yüzünü buruşturdu, simsiyah kaşları çatıldı. "Ne? Gerçekten mi? *Onunla* paylaşmak zorunda mıyım?"

Ses tonu biraz huzursuzdu ama belki de sadece yorgundu ve biraz rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. "Evet tatlım. Ama endişelenme. İki lavabo var. Ve Paige çok düzenlidir. İkinizin de sorun yaşamayacağından eminim."

"Bence de." Yüz ifadesi rahatladı ama gülümsemedi.

Anabel, Paige'le aynı banyoyu paylaşma konusunda pek iyi değildi. Çoğu zaman banyoyu gasp ederdi. Tanya'yla işlerin farklı olacağını umuyordum.

"Hadi seni yalnız bırakayım da yerleş. Duş al ve biraz kestir istersen ama altı buçukta akşam yemeği için yemek odasında ol lütfen."

“Harika!” gülümsemesi geri döndü. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Yanıma gelip bana sarıldı. “Bana bu inanılmaz fırsatı verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim, Natalie. Burada...” Cümlesini tamamlamadan sustu. “Buradayken ailenin bir parçası olmak istiyorum. Mükemmel bir misafir.”

Söyledikleri beni etkiledi. Ve bana sarılan kollarının sıcaklığı huzur vericiydi. Her şeyin iyi olacağını hissettim. Evde bir genç kız daha olması benim için iyi olacaktı.

Bana daha sıkı sarılınca göğsüm sıkıştı ve ürperdiğimi hissettim.

Anabel’in hayaleti geri dönüp bana musallat mı olacaktı?

ÜÇ PAIGE

Kardeşimi almaya giderken Tanya'ya bir şans vermeye karar vermiştim. Biraz sığ görünüyordu ama fena sayılmazdı. Ablam gibi burnu havada değildi. Ya da kibirli. En azından deneyebilirdim... ama *bu*?

“Odamda ne işin var?” diye sordum, sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak.

Tanya bana bakmadan cıvıl cıvıl bir sesle, “Hey, merhaba,” dedi.

Yeni değişim öğrencimiz yatağıma kıvrılmış ayak tırnaklarına oje sürüyordu. Tamam, banyoyu onunla paylaşmak zorunda olmamı anlıyordum ama bu kabul edilemezdi. Hele bana sormadan. Sakinliğimi korumaya çalıştım ama bu kolay değildi.

Banyonun diğer tarafı onun odasıydı, yani ablamın odası. Jack ve Jill süiti deniyordu buna, anneme bu evi aldırان sözde cazip özelliklerden biriydi. Ablamla benim aramızdaki bağı güçlendireceğini düşünüyordu. Buraya taşındığımızda Ana-bel on üç yaşındaydı, halihazırda uzun ve inceydi; pembe-be-yaz bir teni vardı. Ben ise on iki yaşındaydım, hâlâ bebeksi şişmanlığa sahiptim; diş telleriyle ve sivilcelerle boğuşuyordum. Hormonlarımız coşmuştu ve ben ondan nefret ediyordum, o da benden. Annem yanılmıştı. Çok yanılmıştı.

Ayna karşısında tanıdığım bütün kızlardan daha fazla vakit geçiren ablamla aynı banyoyu paylaşmak istediğim son şeydi. Üstelik yıkanması o kadar uzun sürerdi ki ertesi güne kadar sürecekmış gibi gelirdi. Ablamın ölmesini asla *yürekten* istememiş olsam da itiraf etmeliyim ki o gittikten sonra banyonun sadece bana kalması çok güzeldi. Anneme, ısrarla değişim öğrencimize çalışma odası olarak kullandığı diğer odayı vermesini söylemiştim ama o etkinlik sezonu yaklaşırken kişisel bir alana, “kendine ait bir odaya” ihtiyacı olduğunu söyleyerek kesinlikle reddetmişti. Annem çok sayıda kültür derneğiyle yardım kuruluşunun yönetim kurulu üyesiydi ve bağış toplama etkinlikleri düzenleyen bir komitenin de başkanıydı. Yalnızlığı seven benim tersime annem tam anlamıyla sosyal kelebektir. Tıpkı ablam gibi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak cevap bekledim. “Eee?” diye sordum, sesimi yükselterek.

Tanya tüm dikkatini ayak parmaklarına vermiş sakız çiğneyerek, “Ne yapıyorum gibi görünüyor? Ayak tırnaklarıma oje sürüyorum. Rengi beğendin mi? Şişeyi benim odamda buldum.”

Benim odamda. Bu iyelik sıfatı bana bir ok gibi saplandı. Orası onun odası değildi. Ablamındı. Aslında bu evdeki hiçbir şey ona ait değildi. Bu kızla henüz bir saatten fazla süre geçirmemiştim ve onu sevebilme şansım her saniye daha da azalıyordu.

“Yatağımdan. Hemen. Kalk.”

“Vay! Birinin sakinleştirici ilaca ihtiyacı var.” Sakızını balon yapıp patlattı. “Birlikte takılmamızın eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Birbirimizi tanımanın. Merak etme. İşim bitmek üzere.”

Sinirden içim içimi yiyerek (gerçekten sakinleşmeye ihtiyacım vardı) tırnaklarına sırayla oje sürmesini izledim.

Ayaklarının ne kadar zarif ve kavisli, tırnaklarının ne kadar düzgün olduğunu düşünmeden edemedim. Parlak kırmızı oje ayak tırnaklarına mücevher görüntüsü vermişti ve bana annemle ablamın tırnaklarını hatırlattı. Ben, diğer her şey gibi babamın taraklı ayaklarını almıştım, ayaklarım kütük gibiydi. Basketbol oynamaktan ve antrenmanlardan dolayı tırnaklarım berbat haldeydi. Çentik çentik ve kırık. Birkaç da batık vardı. Annem tırnaklarıma iyi bakmam, eskiden Anabel’le haftada bir yaptığı gibi onunla manikür ve pedikür yaptırmaya gitmem için sürekli başımın etini yerd.

Hayır, teşekkür ederim.

Tanya hiç acele etmeden dikkatle oje sürerken içimi öfke kapladı. Yorganı altından çekip almak için yanıp tutuşuyordum ve bunu yapmamak için ellerimi yumruk yapıp belime dayadım. Öfke kontrolü kesinlikle güçlü yanımda değildi. Bu da kolayca sinirlenen babamdan aldığım bir özellikti. Öyle olduğunu düşünüyordum.

Tanya, elindeki fırçayı tırnaklarına sürmeye devam ederken boştaki eliyle doğal sarı olduğu şüpheli bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. “Annenle çok hoş vakit geçirdim. Bana odamı göstermeden önce biraz şarap içtik. Çok lezzetli Kaliforniya şa...”

Sözünü kestim. “Annem içki içmene izin mi verdi? Yirmi bir yaşında değilsin, değil mi?”

Sakızıyla bir balon daha yapıp patlattı. “On yedi yaşındayım ama İngiltere’de yanında bir yetişkin varsa içebilirsin. Babam evde olduğunda birlikte bir şeyler içmekten çok keyif alırız.”

İster onlarla olsun ister onlarsız annemle babam beni içki içerken yakalasalar ömür boyu cezalandırırlardı. Ya da şımarık *Gossip Girl* karakterlerinden biri gibi içki dolaplarını gizlice kullandığımı yakalasalar. Anabel’in henüz on üç

yaşındayken babamın barından Stoli ve Jack Daniel's aşırıldığını anlasalardı ne yapacaklarını hep merak etmiştim. Ve eğer anladılarsa bunu neden yanma bırakmışlardı?

Tanya düşüncelerimi yarıda kesti. "Neyse, annen bana sizin hakkınızda çok şey anlattı."

Bilmek istemiyordum. Mükemmel aile. Mükemmel yalanlar. Bunu anneme şarap yapmıştı. Kaçmasına izin vermişti. Xanax ve anlamsız hayatımın her dakikasını dolduran dikkatle planlanmış bütün etkinliklerle birlikte.

"Baban tam olarak ne iş yapıyor?" diye sordu Tanya.

"Yatırım yöneticisi."

Aslında babamın ne iş yaptığını tam olarak anlamıyordum. Başka insanların paralarını işlettiğini, ünlüler ve kodamanlarla dolu bir müşteri portföyü olduğunu söylerdi. Bir tür kazan-kazan işiydi. Onlar para kazamıyor, babam da para kazanıyordu. Bu sayede biz de bu büyük evde yaşıyor, lüks tatillere çıkıyor ve sadece zenginlerin yaptığı her türlü şeyi yapıyorduk. Ama dünyanın bütün parası bile ablamı geri getiremezdi. Yarının kimseye vaat edilmediğini öğrenmiştim.

Bilmiyormuş gibi yaparak, "Ya senin baban?" diye sordum.

"Annen söylemedi mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Açıkçası hakkında fazla bir şey bilmiyorum." En azından bu kadarı doğrudu.

Başını kaldırıp bakmadı. "Babam diplomat. Dünyayı geziyor. Beni bu yüzden yatılı okula verdi."

"Ya annen?"

Omuz silkti. "O öldü. Beni doğururken ölmüş."

"Üzüldüm." Aklıma gelen tek kelime buydu. En kibar kelime.

"Üzülme. Onu hiç tanımadım." Kısa bir an sustu. "Senin ablanı kaybetmen gibi değil. Korkunç olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

“Annen söyledi.”

Kanım dondu. Ne yalanlar söylemişti? Ablamın ölümü arındaki gerçeği ben bile bilmiyordum. “Ne anlattı sana?”

Dikkatle ayak parmaklarına baktı, bir kısmını boyamayı bitirmişti. “Bu konuda konuşmak istemedi.”

Güzel çünkü ben de bu konuda konuşmak istemiyordum. Ablam yaşasaydı muhtemelen boynundan aşağısı felç kalacaktı. Tekerlekli sandalyeye mahkûm ve başkalarına bağımlı olacaktı. Onun gibi özgür ruhlu bir sosyal kelebek için bu, ölümden beter olurdu. Bu yüzden belki de ölmesi bir lütuftu.

Neyse ki Tanya konuyu değiştirerek beni o berbat güne geri dönmekten alıkoydu. “Kardeşin Will’le tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Sinir bozucu biridir,” dedim, kardeşimi onunla paylaşmak istemiyordum, en ufak bir parçasını bile.

Abartılı bir hareketle sol serçe parmağına bir damla oje sürdü. “Bir ailenin parçası olmak çok güzel olacak. Ayrıca hayatımda ilk kez bir anne olacak.”

O senin annen *değil* demek istedim ama çenemi tuttum, işi bittiği için mutluydum.

“Sana da oje sürmemi ister misin?” diye sordu tatlı bir tonla.

“Teşekkür ederim ama hayır.”

“Sorun değil. Belki başka zaman.”

Ojeyi komodinimin üstüne koyarak dikkatle yataktan indi ve topuklarının üstüne basıp ojeli parmaklarını yukarı kıvırdı.

“Bana ödünç verebileceğin bir parmak arası terlik var mı? Ojemi bozmak istemiyorum.”

Eminim bir yerlerde sakladığım bir çift vardı ama bu kızla hiçbir şey paylaşmak istemiyordum. O yüzden hayır dedim.

“Önemli değil. Alışveriş listeme eklerim.” Parmakları yukarı kıvrık ayaklarını yere sertçe vurarak odalarımızın arasındaki banyo kapısına doğru gidişini izledim.

“Biraz kestireceğim. Saat farkı etkisinin akşam yemeğinde ortaya çıkmasını istemiyorum. Yıllar sonra ilk aile yemeğim!” Parmaklarını oynatarak el salladı. “Bay, bay! Görüşürüz.”

Tanya gözden kaybolduğu anda banyo kapısına koşup kilitledim. *Klik*. Odama bir kez daha girmesini istemiyordum. Sonra hızla diğer kapıya koşup onu da kilitlemeye çalıştım. Ama muhtemelen bu ev kadar eski olan lanet kilit sıkışmıştı. Kardeşim, Will tamir edebilirdi. O her şeyi tamir edebilirdi. Bahse girerim ki kapıyı dışarıdan da kilitlememi sağlayan yeni bir kapı kolu bile takabilirdi. Bir an önce Larchmont Village’deki hırdavat dükkanına gidilecekti.

Alacağım tek şey kapı tokmağı değildi.

Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi.

DÖRT

NATALIE

Anabel'in ölümünden beri ilk kez akşam yemeğinden keyif aldım. Bugünlerde çoğu aile, akşam yemeğini mutfakta yiyordu ama ben yemek odasında yemeği tercih ediyordum. Madem yemek odamız var, bari kullanalım diye düşünüyordum. Herkesin yoğun ve birbiriyle tutmayan programı yüzünden sadece akşam yemeğini birlikte yiyorduk ama aslında Paige'le Will odalarında yemeği tercih ederdi. Bu mümkün değildi. Bu konuda *eğer* ya da *ama* diye bir şey yoktu ve kocam da bana destek oluyordu.

Düzenli yemek yapardım. Yemekleri önceden planlar ve yemek yapmaya başlamak için her zaman saat beşte evde olurdum. Bu bir rahatlama yoluydu ve bir kadeh şarap içerek yeni tarifler denemekten keyif alırdım. Bir keresinde yemek yapmanın ailenizi sevdiğinizin göstergesi olduğunu okumuştum. Benimle pek ilgilenmeyen annem hayatında bir kez bile yemek pişirmemişti, bu yüzden bunun doğru olduğuna inanmam gerekirdi.

Emin olmadığım şey ise bu duyguların karşılıklı olup olmadığıydı. Ne kadar emek harcarsam harcayayım evdekiler yaptığım hiçbir şeye iltifat etmezdi. Paige'le Will sadece onlarla konuşulduğunda konuşur, soruları mümkün olan en az kelimeyle, genelde de tek kelimeyle cevaplardı.

“Günün nasıl geçti?”

İyi.

“Ne yaptın?”

Aynı.

“Özel bir şey var mı?”

“I-ıh.”

Anabel hayattayken akşam yemeklerini dört gözle beklerdim çünkü Paige hırçın, Will suskun olsa da masada pozitif enerji olurdu. Cana yakın Anabel o gün ne yaptığını anlatmaya ve benim günümün nasıl geçtiğini sormaya bayılırdı. Hatta işkolik kocamı dahi sohbetle dahil edebilir, kardeşinin eleştirel yorumlarını kafasına takmazdı. Onun ölümüyle yemek masası sohbetleri de ölmüştü.

Ama bu gece farklıydı. Eski günlerdeki gibiydi. Tanya cıvıl cıvıl ve neşeliydi. Ayrıca biberiye ve sarımsaklı ızgara kuzu pirzolanı sanki yıllardır doğru dürüst bir yemek yemiş gibi yalayıp yuttu. Belki de yememişti. Epey zayıftı. Belki de yatılı okuldaki yemekler iyi değildi.

“Bayan Merritt... ay pardon *Natalie*... yemek çok lezzetli.” Yüzünde kocaman bir tebessümle orta pişmiş yumuşak etten bir parça daha aldı.

“Teşekkür ederim. Beğenmene çok sevindim. Eti Original Farmers Market’teki kasabımdan aldım. Burası, en sevdiğim açık hava alışveriş merkezlerinden biri olan Grove’a bitişik, geçmiş otuzlu yıllara dayanan Los Angeles’ın simgesi bir yer’. Grove’da Nordstrom ve Sephora var. Ayrıca bir sürü harika mağaza ve restoran da var. Seni oraya götürmek için sabırsızlanıyorum.”

Tanya’nın gözleri heyecanla parıldadı. “Ben de gitmek için sabırsızlanıyorum. Kulağa harika geliyor.”

Halimden hoşnut olarak kırmızı şarabımdan bir yudum daha aldım ve Paige’in pirzolasına dokunmamış olduğunu

fark ettim. İsteksizce salatasını, bademli taze fasulyeyi ve pirinç pilavını yiyordu. Dikkatimi ona yönelttim.

“Paige, sorun ne? Kuzu pirzolasını beğenmedin mi?”

Soruma bir soruyla cevap verdi. “Bu fasulye ve pilav tereyağıyla mı yapıldı?”

“Elbette. Tereyağı daha lezzetli yapıyor.”

Dehşete düşmüş bir surat ifadesiyle bir ağız dolusu pilavı tükürdü. “İyyy! *Yüzlerce* kez söyledim sana. Ben vegan oldum. Artık hiçbir hayvansal ürün yemiyorum.”

“Vay canına! Muhteşemsin,” dedi Tanya, pirzolarından birini keserken. “Bu benim için çok zor olurdu.”

Paige gözlerini kısarak Tanya’ya baktı ve sonra hepimizi süzdü. “Hepiniz yamyamsmız. Mümkün olsa birbirinizi yersiniz.”

Ona sert bir bakış attım. “Bu kadar yeter, Paige. Ne istersen ye ama lütfen yargılama. Ya da daha sonra bana karnım aç deme.”

Paige başka bir şey söylemeden yeşillikleri didiklemeye devam etti. Umarım yeme bozukluğu başlamıyordu.

Neyse ki Tanya konuyu değiştirdi. “Bay Merritt...”

Kocam, “Matt,” diye düzeltti onu.

Tanya’nın yanakları hafifçe kızardı ve gülümsedi. Elmacık kemikleri ne güzeldi. Ama Anabel’in ya da benimki kadar çıkık değildi.

“Matt...” Kocamın adı ağzından öyle yumuşak döküldü ki. “Paige bana yatırım yöneticisi olduğunu söyledi. Kulağa etkileyici geliyor.”

İlgi odağı olmaktan memnun olan kocamın yüzü aydınlandı. Sonraki yirmi dakika boyunca Tanya’yla karşılıklı sorular ve cevaplarla sohbet ettiler ve ben, kocamın işi hakkında hiç bilmediğim şeyler öğrendim. Onlar şakalaşmaya devam ederken ben ikinci kadeh şarabıma geçtim. Gözlerini kocaman

açmış olan Tanya onun her sözüne kilitlenmiş gibiydi. Sanki kocamın ağzından çıkan her kelime doktrindi.

“Üniversiteyi nerede okudun?” diye sordu Tanya.

“Stanford’da okudum, sonra işletme fakültesine gittim.”

“Ciddi misin? Ben de oraya gitmek istiyorum!”

Kocam peçetesiyle ağzını silerken Paige’in kulakları dikildi.

“Harika bir okul. Ülkenin en iyilerinden biri. Paige için de erken kayıt başvurusu yapacağız.”

Kızım âdeta babasına gözlerinden oklar fırlattı. “Stanford’a gitmek istemediğimi biliyorsun. Ben RISD’ye gitmek istiyorum.”

Riz-Dee. Rhode Island Sanat Okulu. Ressam olmak için bir zamanlar gitmeyi hayal ettiğim okul. Bu hiç gerçekleşmedi.

Matt kalın kaşlarını çatarak okları geri püskürttü. “Bu konu tartışmaya kapalı. Kızım ya da oğlum entel-dantel bir sanat okuluna gitmeyecek. Bir yerlere gelebilmek için gerçek bir eğitime ihtiyacınız var. Tanya bunu anlamış görünüyor.”

Adının geçtiğini duyan misafirimiz bir fener gibi aydınlandı. Kocama Tanrı’ymış gibi baktı.

Matt’in gözleri kısıktı, karanlık ve soğuk bakışları isyankâr kızımıza dikilmişti. Çatalıyla bıçağını sertçe masaya koydu; nadir bulunan koyu ahşap masamıza saplamadığı için şükrettim. Yıllar geçtikçe daha çabuk sinirlenmeye başlamıştı. “Paige, Stanford’a kesinlikle başvuracaksın, o yüzden yakında teslim etmen gereken belgeleri hazırlamaya başlasan iyi olur. Tartışma bitmiştir.”

Paige suratını asarken Tanya başını hafifçe eğip, “Erken kayıt başvurusu nedir, Matt?” diye sordu. “Amerika’daki üniversite başvuru sürecine pek aşina değilim.”

Matt ona döndü. “Sadece bir okula başvurduğunda geçerli ve seni kabul ettikleri anda oraya gitmeyi taahhüt etmen gerekir.” Pirzolasından büyük bir lokma daha aldı. “Tanya, eğer gerçekten Stanford’a gitmek istiyorsan bunu yapmalısın. Paige başvuru formunu indirmene yardım edebilir, o yapmazsa ben seve seve yaparım ya da oğlum Will’e sorabilirsin. O bir bilgisayar dehasıdır. “

Will bir elini kumral buklelerinin arasında gezdirdi ve ela yeşili gözlerini devirdi. “O kadar da zor değil. Aptal bir kız bile yapabilir.”

Uzun zamandır yemek masasında söylediği en uzun cümleydi bu. Paige’i sırtırken yakaladım. Tanya bozulmuş görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Bu iğnelemeye cevap verip uzatmadığı için sevindim.

“Okuldan bahsetmişken, kim yarın okul açılacağı için heyecanlı?”

Will’le Paige sanki onlardan tuvaleti temizlemelerini ya da köpek pisliği toplamalarını istemişim gibi bana baktı. Ve hemen ardından havlama sesi geldi.

Will tabağından başını kaldırıp yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı. “Ayı neden hâlâ arka bahçede?”

“Tanya ondan korkuyor tatlım. Tanya odasında olmadığı sürece onu dışarıda tutmak zorundayız.”

Oğlum kaşlarını çatı. “Bu hiç adil değil!”

“Kesinlikle!” diye onayladı Paige. Ne olursa olsun her zaman kardeşinin yanında yer alırdı. “O da bu ailenin bir parçası ve bizimle birlikte olmalı. Tanya yanımızdayken neden Will’in odasında durmuyor?”

“Sanırım bu olur.” Tanya’ya baktım. “Bu senin için uygun mu canım?”

“Uygun.” Sesinde kızgınlık sezdim. Neyse ki kimse başka bir yorum yapmadı. Sorun çözülünce ellerimi birbirine

vurdum. “Şimdi lütfen biri soruma cevap verebilir mi? Kim yarın okul açılacağı için heyecanlı?”

Paige’le Will yemeklerine ve yemek masasının etrafındaki normal sessizliklerine geri döndüler. Bazen onları sarsmak istiyordum.

Tanya neşeli bir tonla, “Ben!” diye yanıtladı. “Coldwater Lisesi kulağa harika geliyor.”

Matt, başparmağını kaldırıp başını sallayarak onu onayladı. “Los Angeles’ın en iyi özel okulu. Belki de tüm Kaliforniya’nın. Böyle mükemmel bir eğitim aldıkları için iki çocuğumun da minnettar olduğunu düşünebilirsin ama öyle değiller. Bazen onları alıp devlet okuluna vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bırakalım da gerçek dünyayı görsünler.”

“Matt, sus!” dedim yalvarırcasına. “Eminim onlara sunduğumuz her imkânın değerini biliyorlar.”

“Kalkabilir miyim?” diye sordu Paige.

“Ben de,” diye ekledi Will. “Ayı’yı odama çıkaracağım.”

İkisi de izin beklemeden sandalyelerinden hızla kalkıp yemek odasından çıktılar. İki kişilik bir ordu gibiydiler. Bazen ellerine bir silah geçse bana ve babalarına karşı kullanacaklarını düşünürdüm. Çocukları tarafından vurulan anne ve babalarla ilgili korkutucu hikâyeler okumuştum, bu da Matt’in aldığı tabancadan kurtulmak için verdiğim savaşı daha da körüklüyordu. Asla kazanamayacağımı bildiğim bir savaştı bu.

Tanya, “Natalie,” diyerek kafamın içindeki düşünceleri uzaklaştırdı, “bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemekti. Masayı toplamana yardım edebilir miyim?”

Hoş bir şaşkınlık yaşadım. Bugüne dek bunu ne Paige ne de kardeşi teklif etmişti. Ne de yemekten sonra bir ya da iki saatliğine doğruca çalışma odasına giden işkolik kocam. Yüzümde sıcacık bir gülümsemeyle ona baktım.

“Bunu teklif etmen çok hoş tatlım ama gerçekten gerek yok.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Neden yukarı çıkıp çocuklarla takılmıyorsun? Ya da odanda dinlen. Yarın önünde büyük bir gün var.”

Gülümsememe karşılık verdi ve Matt’le bana misafirperverliğimiz için bol bol teşekkür edip kibarca iyi geceler dileyerek yanımızdan ayrıldı.

“Ne iyi bir kız,” dedi kocam. “Belki onun minnettarlığı ve sağduyusu Paige’e bulaşır.”

Kıkırdadım. Masayı toplamak için kalktığımda Tanya’yı düşündüm.

Şimdiden onu ailemden biri gibi sevmeye başlamıştım.

BEŞ

PAIGE

Telefonumun alarmı kulaklarımı patlattı. Gözlerim yavaşça açıldı ve bir anda aklım başıma geldi. Bugün okulun ilk günüydü. Lise hayatımın son yılı. Nihayet. Yoluma devam etmeye hazırdım. Kendim gibi insanları bulmaya ve benden nefret edenleri geride bırakmaya. Yarı uykulu bir halde kalktım ve yalpalaya yalpalaya banyoya gittim.

Kilidi çevirdim ve kapıyı ardına kadar açtım. Yüzüme yoğun bir sıcaklık çarptı ve uykulu gözlerim yuvalarından fırladı. Buğu içindeki banyo darmadağınktı. Topak halinde yere atılmış ıslak havlunun hemen yanındaki beyaz fayans zemin su birikintisiyle kaplıydı. Tuvalet ne olduğu belirsiz bir şeyle doluydu ve hâlâ dokunulamayacak kadar sıcak olan saç kurutma makinem tehlikeli bir şekilde üstünde asılı duruyordu. Bütün kişisel hijyen ve bakım malzemelerim kullanılmıştı. Diş macunumdan deodorantıma, saç kremime kadar. Hiçbiri yerine kaldırılmamıştı. Lavabomu bile kullanmıştı, yapış yapış ve uzun sapsarı saç doluydu. İğrenç! Sanki bu kadarı çılgılık çılgılığa bağırıp onu boğmama yetmezmiş gibi naneli gargara lekeli tezgâhın her santimetre karesi onun güzellik ve makyaj malzemeleriyle doluydu. Rimel. Göz kalemi. Dudak parlaticısı ve daha birçok şeyle. Çok daha fazlasıyla. Banyo,

bir kozmetik mağazasının 6.0 şiddetinde bir deprem sonrasındaki haline benziyordu. Tam bir felaketti.

Lanet olası Tanya!

İçimi büyük bir öfke kapladı ve yüksek sesle küfrettim. Burnumdan soluyarak oda kapısının kolunu çevirdim ve kapıyı öyle sert ittim ki az kalsın yere kapaklanıyordum. *Jack ve Jill'in ağzına sıçayım*. Tepeden aşağı yuvarlanan kardeşler* ya da her ne haltilarsa cehennemde çürüyebilirlerdi. Ayrıca ortak banyoyla bağlanan bir süitin adının neden aptal bir çocuk şarkısından esinlenildiğini hâlâ anlayamıyordum.

Dengemi bulmaya uğraşırken Tanya, “Günaydın,” diye cıvıladı. Benim sesim fırtına bulutu kadar karanlıkken onun sesi güneş ışığı kadar parlaktı.

“Ne *hakla* banyoyu bu halde bırakırsın?”

Asla düzen manyağı olmasam da eşyalarımı tertipli ve temiz tutardım. Kendine âşık ablam da öyleydi. Banyonun bu sabahki hali daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Üstelik kişisel eşyalarımı kullanmış olmasından dolayı kendimi tecavüze uğramış hissediyordum. Üstüne üstlük bir de benim lacivert kadife bornozumu giymişti. Ve saçlarına benim fırçamla fön çekiyordu. Bence fırça artık bit doluydu.

“Özür dilerim, Paige. Temizleyecektim ama sen benden erken davrandım. Benim kadar erken uyanacağını düşünmemiştim.

“Hemen temizle,” dedim emredercesine, telefonumla o dağınıklığın fotoğrafını çekmiş olmayı dileyerek. “Ve *saç fırçamı* bırak!” Aslında bırakmasa da fark etmezdi, nasıl olsa yeni bir tane alacaktım.

“Hemen hallediyorum.” Zarif adımlarla banyoya girdi, ben de peşinden odama geçip aradaki kapıyı hızla çarparak

* Yazar burada çok eski, geleneksel bir İngiliz çocuk şarkısı olan Jack ve Jill’e gönderme yapmıştır. -ç.n.

kapattım. Tanya, ablamın en sevdiği şarkılardan birini söylemeye başladı. Britney Spears'ın "Oops!... I Did It Again." adlı şarkısını. Son derece detoneydi. Sonra sifonun çekildiğini duydum. Onunla aynı klozeti kullanma düşüncesi hiç hoşuma gitmedi. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olabilirdi.

Ağzını tuvalet kâğıdıyla tıkayıp üstene sifon çekmeyi o kadar çok isterdim ki.

Yarım saat sonra okulun ilk günü için hazırdım. Mükemmel olmasa da Tanya banyo temizliğinde iyi iş çıkarmıştı ve sıcak duş öfkemi alıp götürmüştü. Tuvalet masamın aynasında kendime son bir bakış attım ve gördüğüm şey hoşuma gitti. Makyajım tam kıvamındaydı, saçım aşırı gür görünmüyordu ve kot şortumla batik desenli tişörtüm (ikisi de Goodwill'dendi) atletik vücudumu ortaya çıkarıyordu. Sırt çantamı kaptığım gibi oda kapıma yöneldim ve koridora adım attığım anda sabahın ikinci şokunu yaşadım. Bu kez kalbim durma noktasına geldi.

Kalbim yeniden atmaya başladığında, "Ablamın kıyafetlerinin üzerinde ne işi var?" dedim öfkeyle.

Tanya, Anabel'in firfırlı beyaz mini eteğini ve boyundan askılı mercan rengi bluzunu giymişti; etek uzun, bronz bacaklarını, bluz ise aynı tondaki kollarıyla derin göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Hatta ablamın gümüş işlemeli bileziğini de takmıştı. Bu, annemin ablama Noel'de verdiği bilezikti. Ölümünden beri ablamın odasına girmemiş olsam da annemin hiçbir şeyi değiştirmedikçe ve kıyafetlerine hiç dokunmadığını biliyordum. Prenses pembesi odasını ve tenteli yatağını bir tapınak gibi dokunulmamış tutuyordu. Bazı geceler geç vakitte orada ağladığını, bağışlanmak için dua ettiğini duyardım.

Tanya, sırt çantasını ayarlarken bana şaşkın bir bakış attı. "Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

Görmüş sayılırdım. Bir an için ablamı gördüğümü sanmıştım. Sanki dirilmişti. Bunun sebebi uzun sarı saçları ve ince, atletik vücuduydu sanırım. Bu, sadece gelip geçici bir benzerlik olsa da sevgili kızını kaybetmiş annemin, Tanya'yı kızının yerini alması için arayıp bulduğuna her zamankinden daha çok ikna oldum. İsyankâr, küstah, kabarık saçlı olan ben, ona sürekli yağ çeken sarı saçlı güzel kızının boşluğunu doldurmuyordum. Ve ruhsal çöküş noktasına kadar yasını tuttuğu kızının.

Onun için herhangi bir şey ifade etmiyordum.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. "Seni ablamın kıyafetleriyle görünce şaşırdım sadece."

Tanya tatlı tatlı gülümsedi. "Annen, alışverişe gidene kadar onları kullanabileceğimi söyledi."

"Peki ya o büyük, kırmızı bavuldaki kıyafetlere ne oldu?"

Tanya umursamaz bir ifadeyle elini salladı. "Ah, o bavul hemen hemen boş. Kıyafetlerimin çoğunu evde bıraktım. Modası geçmiş okul üniformaları... LA'ye uygun hiçbir şey yoktu. Soğuk Londra havasına uygun bir sürü kıyafet sadece. Ve *fazlasıyla* sıkıcı. Bir diplomat kızı üstünde açık seçik bir kıyafetle yakalanmamalı. Yakalanırsa boyalı basında boy boy fotoğrafları çıkar."

O konuşurken babamın bavulunu nasıl hiç zorlanmadan kaldırıp bagaja koyduğunu hatırladım. Doğruyu söylüyor olmalıydı.

"Ama babam yeni bir LA gardırobu düzebileceğimi söyledi ve yeni giysilerimle doldurmam için bana bir bavul aldı."

Sanırım bavul bu yüzden yepyeni görünüyordu. Hırçın davranmanın bir anlamı olmadığını anlayarak ona aşağı inmemiz gerektiğini söyledim. "Will muhtemelen çoktan inmiştir. Okula geç kalmak istemiyorum."

Ve sonra üçüncü şoku yaşadım. Sebep, Ayı'nın çoktan arka bahçeye çıkarılmış olması ve mızımızlanarak Fransız kapıları

tırmalaması değildi. Mutfakta annem ve babamla birlikte bir kişi daha vardı...

Erkek arkadaşım Lance.

Olduğum yerde kalakaldım. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

“Selam,” diye seslendi Lance.

Gözümü ondan ayırmadan, “Selam,” diye karşılık verdim.

Bütün yaz onu görmemiştim. Galapagos Adaları’na antropolojik bir kazıya gitmiş ve dün dönmüştü. Farklı görünüyordu. Daha uzun. Daha koyu tenli. Daha kilolu. Saçları daha sarı ve daha uzun. Çok yakışıklı görünüyordu. Tam bir erkek gibi... Onu görünce bedenimin alev alev yanmaya, kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissettim. Gözlerimi ondan alamadım. Onu öpmeyi o kadar çok istedim ki çenem sıkmaktan acıdı. Ama herkesin içinde sevgi gösterisi yapabilen biri değildim. Özellikle de annemle babamın yanında. Yaz boyunca mesajlaşmıştık, Instagram’da paylaştığı fotoğraflar ve videoların çoğu kazı yaptığı egzotik yerler ve rastladığı vahşi yaşamla ilgiliydi. Telefonum onun toplum bilincine sahip bir kâşif olduğunu gösteren görüntülerle doluydu. Üniversite kurullarının adayların sosyal medya hesaplarına baktıklarını okumuş, çevreye küresel ısınmaya olan duyarlılığını sergilemenin Brown’a erken kayıt yaptırmasına yardımcı olacağını düşünmüştü. Kalbimde RISD olmasının bir sebebi de onun da Providence, Rhode Island’ta, Brown’a beş dakikalık yürüme mesafesinde olacak olmasıydı.

Dilim tutulmuş, her yanımda karıncalanmış halde özlemle ona baktım. “Harika görünüyorsun” ya da “Seni özledim” demek istiyordum ama Lance’in gözleri artık bende değildi. Tanya’daydı.

“Yeni arkadaşın kim?”

Mest olmuş bir uyuşukluk içinde orada dikilirken Tanya'yı tamamen unutmuştum. Şimdi ise mini etekli güzelliği buharlaştırıp yok edebilmek istiyordum.

Annem, benim tanıştırmama fırsat vermeden, "Ah Lance, bu Tanya Blackstone," diye şakıdı âdeta. "Değişim öğrencisi. Bir yıl boyunca misafirimiz olacak... en azından okul kapanana kadar."

Lance yüzünde aptal bir sırıtışla, "Merhaba," dedi. Kehribar rengi gözlerinde daha önce hiç olmayan bir ışıltı vardı. "Paige bana senden bahsetti."

Evet. Onu bizimle yaşamaya davet ettiği için anneme ne kadar kızdığımdan söz ederken.

Tanya gülümsedi. Dün akşam yemeğinde gördüğüm cilveli gülümsemenin aynısıydı bu. "Merhaba. Sen Paige'in erkek arkadaşı mısın?"

Lance kızardı. "Sayılır."

Ne? O, benim *erkek arkadaşım*dı. Tamam, henüz onunla sevişmemiş olabilirdim ama okuldaki çocuklar birlikte olduğumuzu biliyorlardı. Lance'in yolculuk öncesi bana verdiği kolyeyle oynadım. Parmaklarımın arasında zincirden sarkan küçük, altın kalp buz gibi bir his yarattı.

Lance'in gözleri hâlâ Tanya'daydı. "İngiliz misin?"

Tanya'nın ayırık dişli gülümsemesi genişledi. "Evet, öyleyim."

"Güzel. LA'ye hoş geldin. Gezebildin mi?"

Tanya başını iki yana salladı. "Hayır. Daha dün geldim."

"O zaman sana etrafı gezdirmem gerekecek."

Yoo... cesedimi çiğnersin.

"Harika. Çok isterim." Tanya başını geriye attı ve parmaklarını göz alıcı saçlarının arasından geçirdi. L'Oréal'ın reklam seçmelerine katılacaktı sanki. Ya da Lance için yapılan seçmeye.

Bu sohbet daha fazla uzamadan ya da mutfak makasını elime alıp o bukleleri kısacık kesmeden araya girdim. Lafi uzatmaya niyetim yoktu.

“Çıksak iyi olur. Geç kalacağız.” Ada tezgâhından bir granola bar kaptım. Tanya da aynısını yaptı.

“Öğle yemeği ne olacak?” diye sordu annem.

“Kantinden bir şeyler alırız.” Granola barı açtım, bir ısırik aldıktan sonra arabamı garajdan çıkarmayı teklif ettim.

Aslında ablamın arabasıydı. Çok az kullanma fırsatı bulduğu son model bir Jeep Cherokee’ydi ve artık benim olduğu için mutluydum. Üç arabalık müstakil garajda tutuyordum ve her zaman tertemizdi. Tanya’nın onu kirletmesini hiç istemiyordum.

“Zahmet etme, “dedi Lance. “Babam Escalade’sini alma izin verdi. Ona sığarız.”

Beş dakika sonra Will’le ben arka koltukta oturuyorduk. Tanya ön koltuğu benden önce kapmıştı ve Lance’in kulağının dibinde bıcı bıcı konuşuyordu. Okulun ilk günü çoktan kötü başlamıştı.

Ve işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordum.

ALTI

NATALIE

Benim için pazartesi günleri hep çok yoğun geçerdi. Bugün saat dokuzda özel pilates dersim, kuaförümde haftalık fön çektirme işim, ardından da Getty Center'da kurul toplantım vardı ve sonrasında büyük bir iç çamaşırı şirketi olan Gloria Center'ın CEO'su ve *Girls Like Us* adında, tacize uğramış kız çocuklarına yardım eden küçük bir sivil toplum kuruluşunun kurucusu Gloria Zander'la öğle yemeği yiyecektim. Gloria GLU'nun daha da aktif hale gelmesi için benimle çalışmak istiyordu.

İki saat süren öğle yemeği harika geçti. Gloria'ya hayrandım; benim gibi zorlukları aşmış, büyüleyici bir kadındı. Bana iş teklif etti, ben de düşünceğimi söyledim. Dürüst olmam gerekirse Matt'in onaylayacağından emin değildim.

Yemek beklediğimden uzun sürdü yine de Tanya'yı okuldan alıp alışverişe götürecek kadar zamanım vardı. Bizimle buluşması için Paige'e mesaj atmıştım ama Will gibi onun da okul sonrası bir etkinliği vardı. Arabamla Coldwater Kan-
yon'undan geçerken değişim öğrencimiz Tanya'nın Coldwater Lisesi'ndeki ilk gününün nasıl geçtiğini merak ettim. Yeni bir okula başlamak kolay olmamalıydı, hele bir de yeni bir ülkeyse. Özellikle de liseye. Neyse ki ona yardımcı olacak Paige vardı. Hatta belki Lance de.

Günün nasıl geçtiğini duyacağım ve onu alışverişe götüreceğim için heyecanlıydım. Paige her şeyi internetten aldığı ya da ikinci el mağazalardan veya bit pazarlarından alışveriş yaptığı için anne-kız alışveriş keyfi yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Goodwill, benim için geçmişte kalan, tekrar uğramak istemediğim bir yerdi.

Okula giderken zihnimi tek bir şey kurcalıyordu. Paige'in sınıf arkadaşlarından birinin annesi olan Alexa Roth'la karşılaşma endişesi. Aramızın bozuk olduğunu söylemek hafif kalırdı, Alexa hayatımı mahvetmenin eşiğine gelmişti.

Coldwater'ın otoparkına girip boş bir yer bulduğumda endişem dağıldı. Alexa ve gösterişli kırmızı Bentley'i görünürde yoktu. Tanya'ya bakınırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Benim kızım değildi ama ilk karşılaştığımız an aramızda bir bağ oluşmuştu ve onunla vakit geçirmeyi şimdiden çok sever olmuştum. Taptaze bir soluktu. Çıkış zilinın çalmasıyla okuldan akın akın çıkan kalabalığa rağmen onu hemen gördüm. Uzun boyu, incecik vücudu ve sapsarı saçlarıyla kalabalığın arasında göze çarpıyordu. Korna çalıp ona seslendim ve el salladım. Beni görür görmez gülümsedi ve bana doğru hızla yürümeye başladı.

Yolcu tarafındaki kapıyı açarken ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi. Koltuğa yerleşip sırt çantasıyla dizüstü bilgisayar çantasını ayaklarının arasına, paspasın üstüne koydu. "Aman Tanrım! Arabana bayıldım. Üstü açık olduğunu söylememiştin. İlk kez üstü açık arabaya biniyorum."

Arabanın lüks özelliklerini büyük bir hayranlıkla inceledi ve elini krem rengi kolçakta gezdirdi. "Bu araba muhteşem. Şu canavar anne arabalarından birine sahip olduğunu düşünmüştüm."

Güldüm. "Eskiden öyleydi ama Anabel ehliyetini alıp arabası olduktan sonra artık ihtiyacım olmadığını düşündüm."

SUV'ların Rolls Royce'u olsa da Range Rover'ımı kullanmaktan nefret ediyordum. Kendimi yaşlı ve demode hissetmeme neden oluyordu, üstelik o devasa arabayı park etmek tam bir kâbustu. Anabel on altı yaşma bastıktan bir gün sonra onu hayallerimin arabasıyla takas etmiştim. Bu muhteşem, iki kişilik Mercedes SL Roadster'ın koyu metalik mavi rengi gözlerime çok uyuyordu. Ne yazık ki Anabel'in ölümünden sonra yaşadığım ruhsal çöküntü yüzünden bir yıl boyunca garajda beklemişti. Nihayet iyileşmiş ve tekrar direksiyona geçmiştim. Şimdi ne zaman üstü açık, rüzgâr yüzümü yalar-ken kullansam âdeta kendimden geçiyorum. *Hırsızlar Kralı* filminde Côte D'Azur'un virajlı yollarında araba kullanan Grace Kelly'ydim sanki.

Tanya emniyet kemerini bağlarken coşku dolu bir sesle, "Bu arabanın içinde kendimi film yıldızı gibi hissediyorum," dedi. "Bununla dolaşacağım için çok heyecanlıyım."

"Bayılacaksın." Torpido gözünde güneş gözlüğü olduğunu söyledim. Emniyet kemerini ayarlayıp kutuyu açtı ve gözlüğü taktı. Ralph Lauren marka güneş gözlüğü ona çok yakıştı ve bunu ona söyledim.

Park yerinden çıkıp kanyondan aşağı, Vendura Bulvarı'na doğru inerken, "Coldwater'daki ilk günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Harikaydı. Çoğu derste Paige'le aynı sınıftayız. Birkaçında da Lance'le. Lance tam bir ağabey gibiydi, bana her yeri gösterdi. Beni çok tatlı birkaç arkadaşıyla da tanıştırdı, gerçi kendisi de çok tatlı."

Bu sabah onu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı düşünerek, "Bu yaz çok büyümüş," dedim. Onu zor tanımıştım. Bronz tenli, atletik vücutlu yakışıklı bir delikanlı olmuştu. İtiraf etmek istemesem de onun Paige'de ne bulduğunu merak ediyordum. Belki de benim görmediğim bir şey görüyordu.

İkinci kızımı neredeyse hiç tanımadığımı fark etmek beni üzüyordu. Gurur duymadığım şeylerden biri de buydu.

“Lance’le Paige ne kadar zamandır birlikte?”

“Yaklaşık iki yıldır. Lise ikiye başladıkları yıl çıkmaya başladılar. Lance başka bir özel okuldan Coldwater’a yeni gelmişti.” Kısa bir an sustum. “Ve Paige de ablasını yeni kaybetmişti... bir önceki mayıs ayında.”

“Bu, korkunç bir şey olmalı. Yani kızının ölümü.”

“Evet, öyleydi.” Konuyu değiştirmeliydim. Yüzümü yalayan rüzgâr ve böyle hoş bir arkadaşla mutluydum. Ve öyle kalmak istiyordum.

“Eee, alışverişe çıkacağın için heyecanlı mısın?”

“Hem de *çok* heyecanlıyım. Hayatım boyunca birlikte alışverişe çıkacağım bir annem olmadı.”

Bu söylediği kalbimin sıkışmasına neden oldu. Annesiz büyümenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Benim annem de ölmüştü.

Arkamdan gelen korna sesi beni bu düşünceden uzaklaştırdı. Durduğumuz kırmızı ışık yeşile dönmüştü ve ben hareket etmemiştim. Arkamdaki adam yeniden kornaya bastı.

“Bas git, pislik herif!” diye bağırdım.

Tanya büyüleyici İngiliz aksanıyla, “Evet, bas git pislik!” diye tekrarladı.

Adam lastikleri öttürerek önümüze geçerken ikimiz de el hareketi çektik ve kahkahalarla güldük, ardından Ventura’ya döndük. Hollywood’a doğru yol alırken ona birkaç yer gösterdim. Yanından geçtiğimiz Hollywood Bowl’u ve ilerdeki meşhur Hollywood tabelasını. Tanya daha büyük olduğunu düşündüğünden pek etkilenmedi.

Urban Outfitters, evimizden beş dakika uzaklıktaki çok gözde olan Melrosa Bulvarı’ndaydı. Yakındaki bir ara sokakta

hiç zorlanmadan bir park yeri buldum ve kol kola girip meşhur mağazaya doğru yürümeye başladık.

Caddenin karşısında Starbucks vardı. “Önce kahve içmek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Alışveriş yapmak için sabırsızlanıyorum.

“Neye ihtiyacın var?”

“Her şeye.”

Kahkaha attım. Banka kartı olduğunu ve diplomat babasının ona harçlık verdiğini tahmin etsem de yeni gardırobunu ben düzecektim. Masraftan kaçınmayacaktım ve bu bana çok büyük bir keyif verecekti.

Bir saat sonra mağazadan çıktık. İkimizin elinde de giysi ve aksesuar dolu iki büyük torba vardı. Ayrıca dantel çamaşırlara baktığımı gören Tanya’nın almam için ısrar ettiği birkaç seksi iç çamaşırı. “Eminim Matt bunlara bayılacak,” diye fısıldamıştı kulağıma.

Bir zamanlar Matt’le yaşadığımız ve ikimizin de büyük zevk aldığı tutkulu seks, Anabel’in öldüğü gün ölmüştü. Ve artık seks hayatımız yoktu.

Bu özgür ruhlu kız haklıydı belki de.

Matt’in ateşini yeniden körüklemenin zamanı gelmişti.

YEDİ

PAIGE

Bugün dördüncü kez gözlerim yuvalarından fırladı. Kitap dolu ağır sırt çantamı girişte yere bırakıp başımı kaldırdığımda Tanya'nın seke seke merdivenlerden indiğini gördüm. Üzerinde Urban Outfitters'in internet sayfasından sipariş ettiğim hâkî rengi tulum, beyaz tişört ve Doc Martens botlar vardı. Okul açıldığı için aldığım birkaç temel eşyaydı. Pake-tin hafta sonuna kadar gelmesi beklenmiyordu. Erken gelmiş olmalıydı. Ve Tanya onu açmıştı. Ne yüzsüzlük!

Saçlarını dağınık bir topuz yaparken neşeli bir tonla, “Merhaba,” dedi. “Satranç Kulübü toplantın nasıl...”

Sözünü kestim. “Bana gelen bir paketi açmaya nasıl cüret edersin?”

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. “Sen neden söz ediyorsun?”

Parmağımı ona doğrulttum. “O tulum! Benim! Urban Out-fitters'tan sipariş vermiştim.”

“Sakin ol. Bu, benim tulumum. Urban'dan annen aldı bana. Öğleden sonra birlikte alışverişe gittik. Çok eğleneliydi.” Hızla yanımdan geçti. “Belki okula giderken ikimiz de giyeriz, ikiz gibi oluruz.”

Dişlerimi sıktım. *Hayatta* olmaz. Tulumun içinde Seventeen dergisinin kapak kızı gibi görünüyordu. Beni muhtemelen

şişman ve solgun gösterecekti. Sırt çantamı alıp merdivenleri ikişer ikişer tırmandım. Tanya aşağıdan seslendi.

“Annenin aldığı diğer şeyleri de görmek ister misin? De-file yapabilirim.”

Hayır, teşekkürler! Bu sabah ben duştayken gizlice odama girip bir şekilde hesabıma ulaşmış ve sırf beni kızdırmak için sipariş ettiklerimin aynısını almış olması beni şaşırtmazdı. İkinci katın sahanlığına vardığımda telefonumu sırt çantamdan çıkarıp siparişimi gönderilmeden önce iptal etmeyi başardım.

“Annenin yemek hazırlamasına yardım edeceğim,” dediğini duydum, bundan sonra dikkatle saklamam gereken dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu kaldırırken. “Yemekten sonra matematik ödevime yardım eder misin?”

Cevap vermeden paldır küldür odama gidip hem oda kapımı hem de ortak kullandığımız banyo kapısını kilitledim. Artık dışarıdan da kilitleyebileceğim yeni bir kilit almak kaçınılmazdı. Belki bunu yarın hallederdim. Ya da Will’i bisikletiyle nalbura gönderip bir kilit aldırırdım. O, ne alacağını kesinlikle bilirdi.

En azından şu an güvendediydim. Odama giremezdi. Ödevimi yapmaya başlamam gerekiyordu ama ne kadar çabalarsam çabalayayım konsantre olamıyordum. Aklım Tanya’daydı. Diğer her düşüncemi tüketiyordu. Anneme, babama ve erkek arkadaşıma yağ çekmesinden nefret ediyordum. Lance’in bugün ona okulu gezdirmesi yeterince kötüydü zaten, bir de öğle yemeğinde ton balıklı sandviçini onunla paylaşınca az kalsın kusacaktım.

Sandaletlerimi çıkarıp kendimi yatağa attım. Babam her zaman iş hayatında başarılı olmak için düşmanlarını tanıman gerektiğini söylerdi. Açık ve basit. Tanya bana iyi ve tatlı davranabilirdi ama o benim *düşmanımdı*.

Onun hakkında ne biliyordum?

Gerçek şu ki... hemen hemen hiçbir şey. Tek bildiğim İngiliz olduğuydu. Londra'da doğmuştu ve tek çocuktu. Babası çok seyahat eden bir diplomattı. Annesi onu doğururken ölmüştü. Ha, bir de on yedi yaşındaydı ve gösterişli bir yatılı okula gidiyordu. Boş zamanımda kontrol ettiğimde tuhaf bir şekilde onu sosyal medyada bulamamıştım. Ne Facebook'ta ne Instagram'da ne de Snapchat ya da TikTok'ta. Tanıdığım bütün genç kızların, benim bile, en azından Instagram hesabı vardı. Onun niye yoktu? Belki de diplomat babası yasaklamıştı.

Sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı, spiralli bir defter ve bir kurşun kalem çıkardım. Annem Will'le bana, hatta Tanya'ya bile internetten bir sürü okul malzemesi sipariş etmişti. Böylece Staples'a gidip okulların açılması yüzünden oraya doluşan kalabalıkla boğuşmamız gerekmeyecekti. Anabel'in ölümünden sonra odasına kapandığı süre hariç annem hep ilerisini düşünen biriydi. Her zaman detaycı ve planlıydı. Benim de onun gibi olma zamanım gelmişti. İlerisini düşün. Detaycı ve planlı ol.

Düşmanını tanı.

Defterimin ilk sayfasını açıp aşağıdakileri not ettim.

- *Babasının tam adı*
- *Annesinin adı*
- *Yatılı okulun adı ve iletişim bilgileri*
- *Sosyal medyayı tekrar kontrol et.*
- *TB'nin kişisel eşyalarını karıştır.*
- *TB'nin pasaportunu, öğrenci vizesini ve varsa ehliyetini bul.*
- *TB'nin İngiliz Havayolları gidiş-dönüş biletini ve biniş kartını bul.*

- *TB'nin telefonuna eriş.*
- *TB'nin bilgisayarına eriş.*

En zoru son iki madde olacaktı çünkü muhtemelen şifre korumalıydı. Belki Will bana yardım edebilirdi. O bir teknoloji dehasıydı ve muhtemelen herkesin hesabına erişebilirdi.

Gizlice odasına girmeyi düşündüm ama bunun için yeterli zaman olacağını sanmıyordum. Üstelik eşyalarını karıştırırken beni yakalamasını hiç istemezdim. Onu birkaç saatliğine evden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyım. Belki Will suç ortağım olurdu.

Kafamın içinde bu düşünceyle araştırmaya başladım ve Google'a *Blackstone, İngiliz Diplomat* yazıp arattım. Blackstone adında özel bir sermaye şirketiyle (her ne demekse) ilgili bir sürü link vardı ama benim tanımlamama uyan hiçbir şey yoktu. Bir dakika kadar araştırınca karşıma yazdığım niteliklere uyan bir isim çıktı. *Sir Warren Blackstone*. Heyecanla üstüne tıkladım. Diplomatik kariyerinin kısa açıklamasını okudum. En önemli bilgi ölmüş olduğuydu. Beş yıl önce bir özel uçak kazasında ölmüştü. Ailesi ya da kurtulanlar hakkında bir bilgi yoktu. Tuhaf.

Babamın arabasının araç yoluna girdiğini duyunca saate baktım. Her zamanki gibi saat altıda evdeydi. Elini yüzünü yıkayacak ve yarım saat viski içip dinlenecekti, sonra tam altı buçukta hep birlikte yemeğe oturacaktık.

Daha fazla araştırma yapmak için az vaktim vardı. Tanya'nın sosyal medyada olup olmadığını bir kez daha kontrol etmeye karar verdim. Facebook, Snapchat ve TikTok'ta yine bir şey bulamadım ama nasıl olduysa artık bir Instagram hesabı vardı. Takma adı: @TanyaBDreamer. #pembedüşün, #tatlıyuvam, #prenseshuradayasıyor etiketlerini kullanarak ablamın odasında çekilmiş bir düzine fotoğraf paylaşmıştı.

Yeni kıyafetleriyle poz verdiği ve #süpermodel, #şehirkızı, #LAKızı etiketleriyle yayınladığı bir sürü selfie... #alışverişkolik, #modatutkunları, #anasınabakkızınıal etiketleriyle yayınladığı annemle alışveriş turunda çekilmiş fotoğraflar... Son fotoğraf ise Lance'indi ve #seksi, #çıkılacakçocuk ve muhtemelen her öğrencinin dikkatini çekecek olan #ColdwaterLisesi etiketlerini kullanmıştı. Sınıf arkadaşları şimdiden iğrenç yorumlar yapmıştı. *Yürü! Birlikte çok seksi görünüyorsunuz. İlkel namus düşkünlüğünü alt et.* Ve Tanrı bilir yarın benim yüzüme neler söyleyeceklerdi. Bu ne küstahlık! Üstüne üstlük Lance onu takip ediyordu. Hızla büyüyen yüzlerce kişilik ordusunun bir neferi daha.

Annemin, "Yemek hazır," diye seslendiğini duydum.

O kadar sinirliydim ki iştahım kaçmıştı.

Üstelik kafamın içinde şu soru dönüp duruyordu: Tanya bugüne kadar neden Instagram'da hiçbir paylaşımda bulunmamıştı.

SEKİZ

NATALIE

Yeni bir aile yemeğini dört gözle bekliyordum.

Bu akşam en sevdiğim yemek kitabı olan *Çıplak Ayaklı Kontes*'teki basit bir tarifi uygulayarak baharatlı somon pişirmiştım. Ayrıca palıme kalpli, çilekli ve limon soslu güzel bir salatayla doğranmış taze domates, fesleğen ve zeytinyağlı makama yapmıştım. Paige'in yeni diyetine de dikkat ediyordum –hatta internetten birkaç vegan yemek kitabı almıştım– ve muhtemelen somona burun kıvrıracak olsa da (neyse ki gözleri olan bütün bir balık değildi) salatayla makarnayı iştahla yiyebilirdi. Tanya'nın mutfakta bana yardım etmesi çok eğlenceliydi ve tabağa koyduğumuz her şeyi çok güzel gösterme becerisine sahipti. Hem iki kızım hem de benim gibi onun da artistik bir yeteneği vardı.

Matt, uzun zaman sonra ilk kez yemeğime iltifat etti. Ona Tanya'nın bana yardım ettiğini söyledim ama yemek yaparken bir şişe beyaz şarap bitirdiğimizden söz etmedim. Matt başıyla onayladıktan sonra misafirimize Coldwater'da ilk gününün nasıl geçtiğini sordu. O da hiçbir ayrıntıyı atlamadan güle oynaya anlattı. Matt iyi geçmiş olmasına sevindi. Aynı soruyu Paige'le Will'e sorduğunda ikisi de monoton bir ses tonuyla ve tek kelimeyle cevapladı. “İyi idi.”

Paige salatasını didiklerken ve makarnasını çatalına sararken başı hep öne eğikti.

“Paige, her şey yolunda mı?”

“Aç değilim.”

“Bence yeterince yemiyorsun.”

O sırada ikinci tabağı alan Tanya, “Çok şey kaçırıyor,” diye araya girdi. “Makarnayı uzatır mısınız?”

Matt onun ricasını yerine getirdi ve Tanya’nın kıyafetinin çok hoş olduğunu söyledi. Değişim öğrencimiz gözleri ıslıl ıslıl gülümserken Paige burnunu kırıştırdı.

“Teşekkür ederim Bay Merritt... yani Matt. Natalie bugün okul çıkışı beni Urban Outfitters’a götürdü. Çok keyifli bir alışveriş yaptık. Size de bir hediye aldı.”

Matt’in kaşları havaya kalktı. “Öyle mi? Ne aldı?”

Tanya göz kırptı. “Bunu senin keşfetmen gerek.”

Kocamın gözleri benimkilerle buluştu ve uzun süre sonra ilk kez bir heyecan kıvılcımı hissettim. Üstümde bugün aldığım iç çamaşırları olduğundan o ateşli hissi bastırmak için masanın altında bacaklarımı sıktım. Tanrım, ne güzel bir his-ti. Güzel zamanları ve tanışmamızı hatırlattı bana.

Tanya aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Siz nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Şarabımdan büyük bir yudum aldım, Matt de aynısını yaptı. Gözlerinde arzu dolu bir parıltı, yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. Sanırım ilk karşılaşmamızı hatırlamıştı.

“Hadi,” dedi Tanya tatlı bir dille. “Anlatın. Gerçekten öğrenmek istiyorum. Eminim çok romantiktir.”

Paige’le Will gözlerini devirerek birbirlerine baktılar. “Bu hikâyeyi bir kez daha dinlemek zorunda mıyız gerçekten?” diye sordu Paige.

Sayırsız kez anlatmıştık bunu. Bayramlarda bir araya geldiğimizde. Akşam yemeği davetlerinde. Aile pikniklerinde. Romantik Anabel dinlemeye doyamazdı. Alaycı Paige duymaktan bıkmıştı. Will'in anlatılıp anlatılmaması umurunda değildi.

Kocam Paige'in itirazını duymazdan gelip şarap kadehini masaya koyarak, "İlk görüşte aşktı," diye söze başladı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Tanya gözleri parlayarak.

"Gerçekten," diye cevap verdim. Şehvet demek daha doğrudu aslında.

"Nerede tanıştınız?"

"Burada, Los Angeles'ta. Bir... hımm... oyuncak fuarında," dedi Matt.

Neyse ki cinsel oyuncaklar fuarı olduğunu söylemedi.

"İkiniz de Los Angeleslı mısınız?"

"Hayır," dedi Matt. "Ben San Franciscoluyum... Nob Hill'den."

Kocam konuşmaya devam ederken *Snob* Hill*'den diye düşündüm.

"Annemle babam hâlâ orada yaşıyor. Nat ise Palm Springsli."

Şey, ona öyle söylemiştim. Çocuklara da. Oldukça yakındı.

"Peki nasıl tanıştınız?"

"Nat, fuarda yatırım yapmayı düşündüğüm şirkete yardım ediyordu. Ürettikleri çığır açan bir ürünün tanıtımını yapıyorlardı. Ben o sıralar RS yatırımcılığı işindeydim."

"Risk Sermayesi," dedi değişim öğrencimiz gururla.

Matt etkilenmiş görünüyordu. "Zeki bir kızsın, Tanya. Eminim bunu ne Will ne de Paige biliyordur."

Yan yana oturan Paige'le Will, birbirleriyle konuşmadan iletişim kuruyormuş gibi bakıştı. Hiç hoşuma gitmemesine rağmen bunu sık sık yapıyorlardı. Tanya onlara aldırmadan devam etti.

* Züppe. -ç.n.

“Bunu LinkedIn profilinde gördüm.”

Tanya’nın bizi araştırmış olmasını biraz rahatsız edici buldum ama her zeki değişim öğrencisi yurtdışında bir yıl boyunca yanlarında kalacağı çifti araştırırdı sanırım. Eminim beni de araştırmıştı. Yardımseverlik faaliyetlerim hakkında bilgi edinmiş ve ev sahipliğini yaptığım, tabak başına beş yüz dolar ödenen yardım yemeklerinde Matt’le çekilmiş sayısız fotoğrafımı görmüştür en fazla. Neyse ki evlenmeden önceki hayatımla ilgili hiçbir şey bulamazdı. Geçmişimi büyük bir başarıyla yalan katmanları altına gömmüştüm. Eğer Matt bunları bilseydi şu an olduğum yerde olamazdım. Kim bilir hayatımın akışı nasıl değişirdi? Zorlu yollardan geçip gelenlere sonsuza kadar mutlu yaşamak vaat edilmez, özellikle de benim gibi birine.

“Ben fuar mankeniydim,” diye araya girerek konuya geri döndüm. Bazen “yetişkin” işleri de yapardım, her dakikasından nefret etsem de ücreti kaçırılmayacak kadar iyiydi. Para kendimi değiştirme imkânı sunmuştu bana. Dişlerimi düzeltirme imkânı. Saç rengimi açtırma imkânı. Düzgün kıyafetler alma imkânı. Büyüdüğüm yerden uzakta kendime ait bir ev tutma imkânı.

Matt hiçbir şey bilmiyordu.

Tanya’nın gözleri kocaman oldu. “Vay. Manken miydin? İnternette araştırdığımda herhangi bir defilede ya da moda dergisinde seni görmedim.”

Gergin bir kahkaha attım. “Neden yalan söyleyeyim ki?” Sözlerimdeki ikiyüzlülük içimi kemiriyordu. Yirmi dört saat yalan söyleyen biriydim.

Tanya ısrarla devam etti. “Mankenlik yaparken kızlık soyadını mı kullanıyordun?”

“Evet. Natalie Taylor.” *Bir yalan daha.* Neyse ki Natalie Taylor’ın internette herhangi bir varlığı yoktu. En azından o

Natalie Taylor 'ın. Benimle aynı isme sahip, şarkı söyleyen bir TikTok ünlüsü vardı sadece.

Matt anlatmaya devam etti ve itiraf etmeliyim ki onun benim hakkımda –bizim hakkımızda– konuşması içimde bir arzu kıvılcımını tutuşmasına neden oldu. Matt, Tanya'ya tanışmamızla ilgili daha fazla şey anlatırken her saniyesini tüm canlılığıyla tekrar yaşayarak sandalyemde kıpırdanıp durdum. Neyse ki “oyuncağın” tanıtımını nasıl yaptığının ayrıntılarına girmedim.

Ne kadar hayat doluydum.

Ne kadar ikna ediciydim.

Ne kadar baştan çıkarıcıydım.

Onu sadece şirket konusunda değil, kendim konusunda da ikna etmiştim. Beni akşam yemeğine davet etmişti, yemek sonrası da kaldığı otel odasına bir kadeh içki içmeye... Sonrası malûm. Fırtınalı bir aşk sonrası benimle evlendi. Araları bozuk, kontrolcü annesine inat Vegas'a kaçarak hem de. Dokuz ay sonra Anabel doğdu.

Yıllar sonra ilk kez çocuklar masadan kalkmak için izin almadan Matt, odalarına gidebileceklerini söyledi. Paige'le Will ikiletmediler ama Tanya ısrarla sofrayı toplamama yardım etmek istedi.

“Gerek yok, Tanya,” dedi Matt. “Bu akşam karıma yardım etme sırası *bende*.”

Tanya yüzünde cilveli bir tebessümle hemen uzaklaştı. Matt'le ben karşılıklı oturmaya devam ettik. Birkaç tuhaf ve sessiz dakikadan sonra ayağa kalıp masayı toplamaya başladım.

Matt emredercesine, “Bırak,” dedi. Bu ses tonunu en son ne zaman duyduğumu hatırlayamadım. Evlendiğim kendine güvenen alfa erkeğe geri dönmüştü. “Hadi, çalışma odama gidelim.”

Beş kısa dakika sonra küçük çalışma odasındaydık, kapı kilitliydi. Işıklar loştu.

“Soyun.” Tek kelime etmeden söyleneni yaptım ve üstümde sadece yeni aldığım minicik siyah dantel iç çamaşırımla kaldım. Matt beni incelerken tüyleri diken diken oldu.

“Vay canına. Hâlâ çok seksisin, Nat. Dantel sana yakışıyor.”

Beş uzun ve ateşli dakika sonra nefes nefeseydik, zevkin doruklarından iniyorduk. Matt beni çalışma masasına bastırmıştı. Kontrolü ele almıştı. Yıllardır ilk kez yapıyordu bunu. Ben de uzun süredir böyle hissetmemiştim. Tamamen tükenmiş. Tamamen onun.

Anabel öldüğünden beri ilk kez evliliğimiz tekrar eski seyrine dönmüş ve canlanmıştı.

Kocam fermuarım çekerek beni öptü. Dudakları dudaklarımdan uzun süre ayrılmadı.

“Seni seviyorum bebeğim,” diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum.”

Ardından üst kata çıkıp birbirimizin kollarında kan ter içinde ve bitkin halde uykuya daldık. Yıllardır kocamla geçirdiğim en güzel geceydi.

Tanya haklı çıkmıştı. Yapmam gereken tek şey ateşini körükleme olmuştu.

DOKUZ

PAIGE

Will'in odasının kapısını çaldım, kapıda asılı tabela tam karşımdaydı. *GİRİLMEZ!* Bu kelimenin altında kurukafa ve çaparak kemiklerden oluşan çizimlerden biri vardı.

Will mahremiyeti severdi ve buna saygı duyardım. Bu ortak bir duyguydu.

Sert ahşap kapıyı bir kez daha tıklattım. "Willster, benim. Girebilir miyim?"

"Gel."

Kilitli olmamasına şaşırılmış bir halde tokmağı çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

Will ranzasının üst kısmında bağdaş kurmuş oturuyordu, dizüstü bilgisayarını kucağındaydı. Bu, yataktan fazlasıydı aslında. Üst katı yatak, altında ise bir çalışma masasıyla Lego kutuları, Harry Potter kitapları, Yıldız Savaşları oyuncakları ve kendi yaptığı çeşitli boyutlarda robotlarla dolu rafları olan açık renk ahşaptan yapılmış devasa bir üniteydi. Yatağa merdivenle çıkılıyordu. Onun için bir tür sığınaktı burası. Benim deyimimle onun mucit tahtı. Dahi kardeşim bunu kendi monte etmişti. Altında Ayı, uzay temalı renkli halının üstünde, kardeşimin son robot eserinin yanında kıvrılmış yatıyordu. Neyse ki Will, onu evde, Tanya'dan uzak tutmanın bir yolunu

bulmuştu. Ayı, kardeşimin odasına kapatılmayı pek umursuyor görünmüyordu. Köpeğimiz ona çok bağlıydı ve her gece büyük bir sadakatle onun odasında uyurdu. En azından bu değişmemişti.

Kardeşim aşağı baktı. “N’aber Baykuş*?”

Baykuş onun bana taktığı lakaptı. Bebekken bana öyle hitap ederdi ve bu, yapışıp kalmıştı. Başka biri bana böyle hitap etse döverdim. Will’e göre bu sevgi dolu bir lakaptı. Gözlerinin içine baktım. “Zamanın var mı?”

Dizüstü bilgisayarını kapattı. “Var tabii.”

Birkaç dakika sonra yatağında onunla karşı karşıya otuyordum. Üstümüzdeki duvarda *Yıldız Savaşları* posterı asılıydı.

“Tanya hakkında ne düşünüyorsun?”

Will omuz silkti. “Bilmem. İyi biri sanırım.”

Parmağa batan bir kıymığı çıkarmak Will’in ağzından laf almaktan daha kolaydı. On iki yaşındaki oğlan çocukları böyleydi. Ne kadar dahi, o kadar zor. Ama Will’in kıvrık kıvrık kumral saçları, düğme gibi burnu ve çilleriyle çok sevimli olduğunu söylemeliydim. Birbirimize çok benziyorduk ve Will’in büyüdüğünde babam kadar yakışıklı olacağından emindim. Şu an kızlarla pek ilgilenmese de tam anlamıyla kızları kendine çeken küçük bir mıknatıs olacaktı. *Kesinlikle.*

“Ayı’dan nefret etmesi seni rahatsız etmiyor mu?”

“Ayı benim yanımda olduğu sürece önemli değil.”

“Onda bir tuhaflık yok mu sence?”

“Bütün kızlar tuhaf.”

“Ben tuhaf değilim, değil mi?” Ciddi kardeşimi genelde güldüren komik bir ifadeyle yüzümü buruşturdum.

“Sen bir kız için oldukça iyisin.”

* Orijinal metinde “Pudge” olarak geçiyor. Yazar burada Paige/Pudge kelime oyunu yapıyor. -yh.n.

“Teşekkür ederim.” Başını okşadım. Will’le ben kendi tarzımızı bozmadan her zaman birbirimize yakın olmuştuk. Anabel’in ölümünden sonra daha da yakınlaşmıştık. Ablamın tabutunun çukura indirilişini metanetle izlerken onun elini tutuşumu asla unutamam. İkimiz de tepeden tırnağa siyahlar içindeydik; benim üstümde annemin zorla giydirdiği, dize kadar inen iğrenç bir elbise, on yaşındaki kardeşimde ise ona iki beden büyük, siyah bir takım vardı. Annem durmadan ağlarken biz tek damla yaş dökmemiştik. Will, oğlan çocuğu saçmalıklarıyla ilgilenemeyecek kadar yoğun bir sosyal hayatı olan Anabel’le yakın değildi. Anabel’in ben merkezli hayatında Legolara, video oyunlarına ve robotlara yer yoktu. Ona göre Will bir baş belasıydı sadece.

Oysa ben, kardeşimin Lego köpekler ve Mindstorms robotlardan tüm detaylarıyla işlediği mahallere ve uzay istasyonlarına kadar Legolarıyla yaptığı işlere yardım etmeyi çok severdim. Belki de heykel yapmaktan pek farklı olmadığı için. Heykeltıraşlık benim tutkumdu; RISD’ye gitmek istememin diğer bir sebebi de ülkedeki en iyi güzel sanatlar programlarından birine sahip olmasıydı. Şanslıydım ki arka bahçede bir atölyem vardı. Benim mutluluk mekânım. Annemin değişim öğrencimizi ağırlamak için vazgeçmemi istemediği her çamur parçasına şükreliyordum.

Kardeşimle geçireceğim zamanın kısıtlı olduğunu bildiğimden, “Tanya sana birini hatırlatıyor mu?” diye sordum.

“Evet, bir parça Anabel’i hatırlatıyor.”

“*Büyük* bir parça,” diye düzelttim onu. Annemin ablamın yerine koyacağı birini aradığını anlamak için Sigmund Freud olmaya gerek yoktu. “Dün Anabel’in giysilerini giymesi seni rahatsız etmedi mi?”

“Öyle mi yaptı?”

Ah oğlanlar. Zihnimde gözlerimi devirdim. Lafi dolandırmayı kesmenin vakti gelmişti.

“İçimde ona karşı kötü bir his var, Willster.”

“Ne gibi?”

“Söylediği kişi olduğundan emin değilim.”

Will başını yana eğdi. “Sana bunu düşündüren ne?”

“Şey, öncelikle babasının bir İngiliz diplomatı olduğunu söyledi ama internette bulamıyorum. Ona yakın bulduğum tek kişi ölmüş.”

“Bu tuhaf...”

“Kesinlikle tuhaf. Ve Tanya bugüne kadar sosyal medyada yoktu. Kendim dahil Instagram hesabı olmayan tek bir liseli kız tanımıyorum. Birdenbire bir Instagram hesabı oldu. Sana göstereyim.”

Cebimden telefonumu çıkarıp hiç oyalanmadan Tanya’nın yeni Instagram hesabına girdim ve yüklediği fotoğrafları gösterdim. Şaşırtıcı biçimde şimdiden binden fazla takipçisi vardı. Tam olarak bin yetmiş beş.

Sayfayı aşağı doğru kaydırduğımda Will’in gözleri kocaman açıldı. “Lance’in fotoğrafının ne işi var orada?”

“Evet, bu beni çıldırttı. Üstelik onu *kendi* erkek arkadaşı gibi gösteriyor.”

“Bu çok kötü.”

“Hem de çok.”

Will telefonu benden alıp sayfayı daha da aşağı kaydırды ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. “*Iyy!*”

“Ne oldu?”

Çilleri neredeyse yüzünden dökülecekti, telefonu bana geri verdi ve onu bu kadar iğrendiren şeyin ne olduğunu gördüm.

“Aman Tanrım!” Tanya’nın en minik tangalarla poz verdiği ve uğruna ölünecek vücudunu sergilediği bir sürü fotoğraf vardı. Ben burada Will’le otururken o, ablamın odasında

yarı çıplak selfieler çekiyordu. Okuldaki çocuklar, *Çok seksi! Sana âşığım. Yakıyorsun! gibi* kalpler fişkıran gözler ve alevli emojilerle dolu yorumlar göndermeye başlamışlardı bile. İçim korkuyla doldu. Ya Lance görürse? Kardeşimin yanında çıldırmamak için kendimi zor tuttum.

“Bunları annemle babama göstermeli miyim?”

Filozof Will bu sorum karşısında uzun uzun düşündü. “Hayır.”

“Neden?”

“En iyi senaryoda ona nutuk çekerler. Belki birkaç gün telefonuna el koyarlar. En kötü senaryoda ise Instagram hesabını gizliye çevirir.”

Will’in söylediklerini değerlendirdim. Haklıydı. Tanya’nın Instagram’ına erişimi kaybetme riskini göze alamazdım. Paylaştıkları bazı şeyleri ortaya çıkarabilirdi. Tanrı bilir başka nasıl misilleme yapacaktı. Tek bildiğim Lance’i gözümün önünde becermenin bir yolunu bulacağıydı.

“Peki, Einstein. Sence ne yapmam gerek?”

“Onu takip etmelisin.”

“Hımm, günün her ânı gölgesi gibi peşinde dolanamam.”

“Onu demiyorum salak. Instagram’da.”

“O zaman onu gözetlediğimi düşünür.”

Will gözlerini devirdi. “Sahte bir isimle yeni bir hesap oluştur. Sen olduğunu anlaması mümkün değil.”

Vay! Küçük kardeşimi seviyordum. Ailemizin en zekisiydi. Hatta bir sınıf atlamıştı ve gelecek sene liseye başlayacaktı. /

“İyi fikir,” diyerek Instagram hesabımdan çıkış yaptım.

Will’in yüzüne muzip bir sırıtış yayıldı. “Bunu sen de akıl edebilirdin ama tekrar söylüyorum senin kafan çalışmıyor.”

Gerçekten bunu kastetmediğini, sadece benimle dalga geçtiğini biliyordum. Ama bu oyuna dahil olmaya karar verdim.

“Gerçekten kafam çalışmıyor ve bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Sorun şu ki evimizde yaşayan yabancı ve kötü niyetli bir kız var. Ve onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum, bu onun bilgisayarını ele geçirmek anlamına gelse bile.”

Will’in yüzü ışıldadı. “Bunu yapabilirim.” Ortaya tavşan çıkarmak üzere olan bir sihirbaz gibi parmaklarını şaklattı. “Çocuk oyuncağı.”

“Tek yapmamız gereken bilgisayara erişmek.”

“Bir yolu olmalı.”

Gülümsedim. “Will varsa bir yol vardır,” derdim her zaman.

Artık resmi olarak bir suç ortağım vardı. Ve gizli görevimizin bir adı vardı: *Tanya Operasyonu*.

“Son bir şey. Yeni bir kapı tokmağı takmak için yardımına ihtiyacım olacak... Hem içeriden hem dışarıdan kilitlenen bir tokmak. Tanya’nın odama girmesini istemiyorum. Onunla aynı banyoyu kullanmak zorunda olmam yeterince kötü zaten. Ve bilgin olsun, o tam bir domuz.”

Will domuz gibi homurdandı. Gülmekten öldüm.

Beş dakika sonra odamdaydım.

Ve @TanyaBDreamer’in yeni bir Instagram takipçisi vardı. Oluşturduğum avatara gururla baktım. Üzerinde süper kahraman kostümü olan, maskeli ve pelerinli bir kızdı. Havalı çocukluk kahramanımdan esinlenmişim.

@SpyGirl2

ON NATALIE

“Ne yapıyorsun, Natalie?”

Sesi tanıdığım halde irkildim. Tanya’ydı. Öyle sıçradım ki az kalsın şarap kadehimi düşürüyordum. Başımı kaldırdığımda bakışlarıyla karşılaştım.

“Ah, merhaba tatlım. Okuldan bu kadar erken dönmeni beklemiyordum.”

Sırt ve bilgisayar çantasını bırakmadan âdeta dans edercesine yanıma gelip yemek masamıza yayılmış yuvarlak bardak altlıklarını inceledi.

“Ne yapıyorsun?”

“Ekim sonunda yapacağım bir organizasyon için oturma düzeni ayarlıyorum. İÜÇİS için bir yardım yemeği.”

Soru soran gözlerle bana baktı. “İÜÇİS mi?”

“İstismara Uğramış Çocuklar İçin Sanat. Çok önem verdiğim bir sivil toplum örgütü. Yönetim kurulundayım ve her yıl düzenlenen ve yüz binlerce dolar bağış toplanan bu organizasyonun başkanlığını yapıyorum.”

“Harika. Yardım edebilir miyim?”

“Elbette. Çantalarını bırak da gel otur.” Çantalarını kaliteli Çin halısına koyup zarif hareketlerle yanımdaki sandalyeye

oturdu. İkimiz de ortadaki sandalyelerdeydik, iki buçuk metre uzunluktaki masanın her yanına uzanabiliyorduk.

Bakışları yarı boş şarap kadehime kaydı.

“Natalie, bir kadeh şarap alabilir miyim?”

Dün birlikte gizlice biraz içmiş olsak da hafta içi içmesine izin verme konusunda tereddüt ettim.

“Bence bu iyi bir fikir değil. Kimsenin seni içerken görmesini istemiyorum.” *Özellikle de Paige’in*. “Güzel bir fincan çaya ne dersin?”

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Bu tepkisini garip buldum. Bütün İngilizler çay severdi, değil mi? Neredeyse anne karnında içmeye başlardı.

Tanya dalgın bir ifadeyle bir bardak altlığıyla daireler çizerek oynamaya başladı. “Bir fikrim var. Şarabı dolabında gördüğüm seramik kupalardan birine koyabilirsin. Şu otantik görünüşlü olanlardan birine. Böylece kimse ne içtiğimi anlamaz.”

İngiltere’de içki içecek yaşta olduğunu söylemesine rağmen bu konudaki hislerim hâlâ karmaşıktı ama katı biri izlenimi bırakmak istemiyordum. Ayrıca Paige’in sınıf arkadaşlarının ailelerinin bilgisi dahilinde ya da onlardan habersiz içki içtiklerinden emindim.

“Tamam ama çok az,” diyerek arayı bulmaya çalıştım ve mutfağa gittim. Bir dakika sonra yarısı beyaz şarapla dolu bir kupayla geri döndüm.

Az şarap içmeye razı olmasından mutlu olmuş bir halde kupayı ona verdiğimde Tanya, “Bu çok zevkli bir kupa,” dedi.

Hafifçe gülümsedim. “Biliyorum. Hawaii’ye tatile gittiğimizde Matt bulmuştu. Toteme benzemelerine ve rengârenk olmalarına bayılmıştı. Hayatımızdaki diğer her şey gibi onlarsız da yaşayamaz. İhtiyacımız olmayan o kadar ıvır zıvır var ki. Ve hiç kullanmadığımız. Gerçek bir hediye dükkânı açabiliriz.”

Tanya kıkırdayarak şarabından bir yudum aldı. Espri anlayışımı paylaşmasına bayılıyordum. Anabel de öyleydi ama Paige küçük şakalarım karşısında gözlerini devirirdi.

Biraz daha şarap içti. “Hawaii’ye gitmiş olmanız harika. Ben hiç gitmedim.”

“Noel’de tekrar gidebiliriz. Bu kez Büyük Ada’ya değil Maui’ye.”

“Oraya sizinle gitmeyi *çok* isterim.”

Mutlu olmaktan ziyade şaşırmıştım. “Tatillerde İngiltere’ye ailenin yanına gitmek istemez misin, tatlım?”

Tanya omuz silkti. “Pek değil. Noel’de babam hiç evde olmaz ve Londra genelde buz gibidir.” Üstüne bir hüzün bulutu çöktü. “Ve yalnız.”

Zavallı kız! Noel’i yalnız geçirmesi düşüncesi yüreğimi sızlattı. “O zaman elbette bizimle gelebilirsin.”

“Aman Tanrım! Gerçekten mi?” Yüzü Noel ağacı gibi ışıldadı.

“Elbette. Sen misafir değilsin. Ailenin bir üyesisin artık... Ama şimdi işimize odaklanalım. Bir saat vaktim var, sonra yemek hazırlamaya başlamam lazım.”

“Tabii.” Bardak altlığı dolu masaya baktı. “Nerede yapılacak?”

“Arka bahçemizde. İlk kez bir organizasyona ev sahipliği yapacağım. Mali analiz yaptım... Matt’in yardımı olmadan yaptığımı da ekleyeyim. Uçuk fiyatlı bir otelin balo salonu için para harcamazsak yaşamlarını güzelleştirmek isteyen istismara uğramış o zavallı çocuklar için daha çok para toplayabiliriz.”

“Bu harika.” Kısa bir an sustu. “Senin çocukluğun nasıldı, Natalie?”

Sorusu beni o kadar şaşırtmıştı ki ilk başta cevap veremedim. Şarabımdan bir yudum aldım ve kafamın içinde uçuşan kelimeleri yavaşlatmaya çalıştım. *Birini seç.* “Sıradan.”

Tanya şaşırmıştı. “Büyük, güzel bir evde büyüdüğünden ve peri masalı gibi bir çocukluk geçirdiğinden çok emindim.”

“Pek sayılmaz.” Daha fazla açık vermemek için –yeterince vermişim zaten– biraz daha şarap içtim. “Tanyacığım, konuyu değiştirelim.”

“Olur.” Şarabına geri döndü.

Bu konuyu daha fazla kurcalamadığına minnettardım. Kaybedecek çok şeyim vardı. Matt’in neler yaşadığım hakkında en ufak fikri yoktu. Burnu bir karış havada ailesinin de. Eğer öğrenseler hayatımın ne kadar altüst olacağını ancak Tanrı bilirdi.

Tanya kupasını masaya koydu. “Peki tüm bu istismara uğramış çocuklar nerede yaşıyor?”

“Her yerde. Birçoğu istismarcı ya da onları terk eden ailelerinden alındı, çoğu koruyucu ailelerin yanında.”

“Bu çok üzücü,” dedi Tanya. Dudaklarını ısırды. “Biliyor musun bazen ben de terk edilmiş hissediyorum.”

Üzgün bir ifadeyle ona baktım. “Nasıl yani?”

“Biliyorsun annem öldü. Ve babam sürekli iş gezisinde. Zavallı ben onu *hiç* görmüyorum. Keşke babam da Matt gibi evde oturan bir baba olsaydı. Ve keşke senin gibi bir annem olsaydı.” Gözleri yaşlarla doldu. “Bazen kendimi o kadar yalnız ve ihmal edilmiş hissediyorum ki ölebilirim.”

Söyledikleri karşısında yumruk yemiş gibi hissettim. Hayatım boyunca o kadar çok böyle hissetmişim ki. Özellikle de gençliğimde.

“Ah, zavallı kızım. Sana sarılabilir miyim?” Kalkıp kollarımı ince bedenine doladım. O da burnunu çekerek bana sarıldı.

“Matt’le ikiniz daha şimdiden bana öyle çok şey verdiniz ki. Hayatımda ilk kez *gerçek* bir ailem varmış gibi hissediyorum. Will’le Paige sizin gibi anne ve babası olduğu için çok şanslı.”

Öyleler, diye düşündüm. Ama tavırlarına bakınca bunun hiç farkında olmadıklarını düşünürdünüz.

“Sana bir şey daha söyleyebilir miyim, Natalie?” Kısa bir an sustu. “Ama bana kızmayacağına söz ver.”

Tereddüt ederek evet dedim.

“Bazen babamın hapse girmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Tek kaşım kaldırdım. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü çocuk terk etmek suçtur,” dedi yüzüme ve sonra hemen, “En azından İngiltere’de,” diye ekledi.

İçim ürperdi. “Evet, burada da öyle.” Şarabımdan büyük bir yudum aldım. “Bunu gönülden söylemediğini biliyorum tatlım. Hadi, işimize geri dönelim.”

“Anlayışın için teşekkür ederim, Natalie.” Neyse ki anında o neşeli, insanları mutlu etmeye hevesli haline geri döndü. “Ne yapmamı istersin?”

Söylediklerinden dolayı hâlâ biraz huzursuz hissederek ona siyah bir keçeli kalem verdim. “Ben oturma düzeniyle uğraşırken sen de masaları... yani bardak altlıklarını numaralandırabilirsin.”

Yanımdaki sandalyede duran, tüm davetlilerin adının yazdığı listeye uzandım. Toplam üç yüz kişi vardı. Bu da onar kişilik otuz masa demekti. Bu tür organizasyonlarda en zor iş, kimi kiminle oturtacağına karar vermektir. Bazıları arkadaşlarıyla oturmak için on bin dolarlık masa almış olsa da çoğunluk bireysel bilet almıştı ve inanm herkes birbirinden hoşlanmıyor ya da aynı görüşü paylaşmıyordu. Politik olarak kutuplaşmış bu dünyada aynı düşünceye sahip kişileri aynı masaya oturtmaya özen göstermem gerekiyordu.

Tanya masanın etrafında kayarcasına dolaşıp bardak altlıklarını numaralandırırken, “Bir tema var mı?” diye sordu.

“Renk teması sadece. Bu yılın rengi mavi ve beyaz. Masalara ne cins çiçekler koyacağıma henüz karar vermedim.”

Tanya bana baktı. “Unutmabeni çiçeğine ne dersin? Mavi çiçekler, istismar edilen ve terk edilen dünya üzerindeki bütün çocukları hatırlatan bir şey.”

“Çok uygun. Teşekkür ederim, tatlım.”

“Rica ederim.” Gülümsedi, ardından keçeli kalemi bana verdi. “Hepsini bitirdim.”

Numaralandırılmış bardak altlıklarına göz attım. Mükemmel.

“Hadi, otur artık. Bugünlük yeter. Yardımın için çok teşekkür ederim.” Kafamın içinde Paige’in herhangi bir organizasyonunda bana hiç yardım etmediğini hatırlatan bir ses duydum. Onu duymazdan gelip Tanya’ya, “Hadi, şarabımızı bitirelim,” dedim.

Birlikte şarap içerek okuldaki ikinci günü hakkında sohbet ettik. Görünüşe göre çok iyi uyum sağlamıştı ve sınıf çalışmalarından keyif alıyordu.

“Aferin sana. Hiç kuşkum yoktu zaten.”

“Teşekkürler. Eee, dün gece nasıl geçti?”

Bu beklenmedik soru karşısında kızardım. Muhteşem sevişmemiz bedenimde tüm gün hissettiğim bir sıcaklık bırakmıştı.

“Şey, hımm, harika bir gece geçirdik.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Çok güzelsin Natalie ama bugün tam anlamıyla ışıldıyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Elimi kalbimin üstüne koydum. Kocamın aşkıyla çarpan kalbimin üstüne.

“Bu arada, etkinlikte ne giyeceksin?”

“Henüz karar vermedim. Ama mavi olmak zorunda.”

“Geçen mayıs ayında ruh sağlığı konserinde giydiğin elbiseye ne dersin? Harikaydı.”

Dior elbiselerimden birini kastediyordu. Beni o elbiseyle nasıl gördüğünü düşünerek, “O elbiseyi nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İnternette fotoğrafını gördüm. Kesinlikle büyüleyici görünüyordun.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim, o para babalarının davetinde kaç paparazzi olduğunu hatırlayarak. “Bunu düşüneceğim.”

Tanya uzanıp çantalarını alarak ayağa kalktı. “Yukarı çıkıp ödevlerime başlayacağım. Ve internetten Stanford başvuru formunu indirmeye çalışacağım.”

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver.”

Geniş girişe doğru yürüyüp merdivene ulaştı. “Akşam yemeğinde görüşürüz.”

“Yardımın için tekrar teşekkürler, tatlım.”

Her şey için.

ON BİR

PAIGE

Sonraki birkaç hafta Tanya'nın geçmişiyle ilgili araştırmam pek ilerleme kaydetmedi, büyük bir hayal kırıklığı içindeydim. Salyangoz bile daha hızlı ilerledi.

Tanya'nın İngiltere'deki okulunun adını, Will'in önerisi üstüne ona değil anneme sordum. Will, değişim öğrencimize sormanın şüphe uyandırabileceğini söyledi, bence de haklıydı. Okulun adı Briarwood'tu. İnternette araştırdığımda Londra'nın hemen dışında, İngiltere'nin kırsal bölgesinde yer alan lüks bir kız okulu olduğunu öğrendim. Onlara bir e-posta gönderip kendisiyle yazın Londra'da çok iyi arkadaş olduğumuzu ve doğum gününde ona hediye göndermek istediğimi gerekçe göstererek Tanya Blackstone adında bir öğrencileri olup olmadığını sordum. Görünüşe göre pek çok İngiliz aristokrat ve diplomat ailesinin tercih ettiği okuldan gelen yanıt, öğrenci bilgilerini asla paylaşmayacakları, yapacağım en iyi şeyin hediyeği müdüriyete teslim edilmek üzere okula göndermek olduğuydu. Tanya'nın orada öğrenci olup olmadığı belirsizliğini koruyordu.

Tanya'nın uçak biletini ve pasaportunu görme umuduyla anneme Noel tatilinde İngiltere'ye gidip gitmeyeceğini de sordum. Ondan bir süreliğine kurtulma umudumun da

olduğundan söz etmiyorum bile. Sözde diplomat babası evde olmayacağı için Noel'i bizimle geçireceğini öğrendiğimdeki şokumu ve hayal kırıklığımı hayal edin. Babası eve *hiç* uğramıyor muydu?

Ardından okul bitince İngiltere'ye dönüp dönmeyeceğini sordum. Annem bunun belli olmadığını söyledi. Tanya, evine dönmeden önce New York ya da Miami gibi başka bir Amerika şehrini görmek isteyebileceğini söylemiş ona, bu yüzden de dönüş biletini henüz almamış. Annemin şifresini bildiğimden iPhone'una ulaşmam kolay oldu, değişim öğren-cimizin İngiliz Havayolları bilet bilgisini içeren bir mesaj ya da e-posta bulmayı umuyordum. Ne yazık ki hiçbir şey bulamadım. Annem bilgileri başka bir yere yazıp silmiş olabilirdi. Tanya'yı Los Angeles Havaalanı dış hatlar terminalinin önünde karşılamış olsak da Londra'dan Los Angeles'a gelen bir uçağa binmiş olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu. Ve havayolu şirketinin yolcu bilgilerini asla vermeyeceğini biliyordum.

İş Tanya'nın annesinin adını öğrenmeye geldiğinde bir sabah okula giderken ona sordum. Biraz oyalandıktan sonra, "Bunu öğrenmenin ne önemi var?" diye karşılık verdi.

"Merak ettim sadece."

"Ne fark eder ki? O öldü." Ve sonra telefonuyla ilgilenmeye başlayıp beni daha fazla konuşturmadı. Göz ucuyla büzülmüş dudaklarla yeni bir fotoğraf çekip halihazırda yüzlerce fotoğraf olan Instagram hesabında paylaştığını gördüm. Takipçi sayısı beş bine yaklaşıyordu.

Yaklaşık bir aydır bizimle yaşıyordu ama Tanya Blackstone hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum. Insta-Kraliçesi'nin Miley Cyrus'un kiyle yarışacak uzunlukta bir dili olduğu dışında. Ne yazık ki ne ben ne de Will onun odasına girmeyi başarabilmiştik. Biz evdeyken hep odasındaydı. Ve

bilgisayarıyla telefonunu canı gibi koruyordu. İkisi de vücudunun bir parçası gibiydi.

On beş günde sınıfımın en popüler kızı olmuştu. Her kız ona benzemek istiyordu. Her oğlan ise ona sahip olmak. Hepsi onun kıvrak, uzun bacaklı, fütursuz güzelliğine hayranlık duyuyor, tarzına bayılıyor, İngiliz aksanını öve öve bitiremiyordu.

Akademik olarak parlak bir öğrenci değildi. Ödevlerini yaparken zorlanıyordu ve tuhaf bir biçimde klasik İngiliz yazarlar hakkında hiç bilgisi yoktu. Ona George Eliot'ı sevip sevmediğini sorduğumda en sevdiği İngiliz şarkıcılarından bir olduğunu söylemiş ve "Wake Me Up Before You Go-Go" adlı şarkısını söylemeye başlamıştı. Aynen, tam Stanford'a uygun.

Ama akademik eksikliklerine rağmen "İngiliz" değişim öğrencimiz zekiydi. Paçayı kurtarma ve başkalarını kolayca kandırıp başa çıkamadığı ödevleri için yardım alma konusunda kışkanılacak bir yeteneği vardı. İşin içinden sıyrılıveriyordu. Özellikle erkek öğretmenler fazlasıyla affediciydi ve bu bende kusma isteği uyandırıyordu.

En kötüsü de ondan kurtulamıyordum. İleri seviye kimya ve ileri seviye heykel dersleri dışında aldığım bütün derslerde olması yetmezmiş gibi okulun kız basketbol takımına da girmeyi denemeye karar verdi. İngiltere'ye döndüğünde de oynayabileceğini öne sürerek futbolu denemesi için teşvik ettim ama o yeni bir şey denemek konusunda ısrarcıydı. Boyu ve kıvraklığı sayesinde doğuştan yetenekliydi ve hem en iyi dostum hem de takım arkadaşım olan Jordan, Berkeley'e gittiği için takımda forvet açığı vardı. Bu boşluğu Tanya doldurdu.

Eylül ayı boyunca her gün Coldwater'dan fazla uzak olmayan ve en az onun kadar prestijli bir okul olan rakibimiz Huntley Hall'la yapacağımız ilk maça hazırlanmak için

antrenman yaptık. Bu yüzden de antrenman sonrası onu eve götürmek bana düştü. Sürekli konuşuyor, annemle babam ve özellikle erkek arkadaşım Lance hakkında sorular soruyordu. Ben ağzı sıkı biriydim ve sonunda beni rahatsız etmemesini, özel hayatımla ilgili soru sormayı kesmesini söyledim ona. Bu, onu ilgilendirmezdi. Umursamazca omuz silkip, “Sen bilirsin,” diye mırıldandı ve eve varana dek telefonuyla ilgilendi.

En iyi arkadaşım Jordan’ı her geçen gün daha da özliyordum. Tam adı Jordan Jackson’dı ama takımdaki herkes ona Air Jordan derdi, Chicago Bulls’un efsanevi oyuncusu Michael Jordan’a bir göndermeydi bu. Benim ona taktığım lakap Kelebek’ti çünkü ayaklarında kanat olmasının yanı sıra havalı, çekici ve tek kelimeyle eşsizdi. Onunla FaceTime görüşmesi yapmayalı epey olmuştu. Onunla hasret gidermeyi ve Tanya hakkında konuşmayı çok istiyordum ama üniversite hayatına alışmaya çalıştığını biliyor ve kendi dertlerimle ona yük olmak istemiyordum.

Hayatımdaki tüm sıkıntılara ve Tanya’nın derimin altına sızmış bir kene gibi hayatımda olmasına rağmen eylül ayı hızlı geçti. Ekim ayının ilk pazartesi günü basketbol sezonu resmi olarak başladı. Huntley takımıyla ilk maçımıza çıktık. Bugünü kaç kez yaşamış olursam olayım yine de çok gergindim. Gerginlikten midem kasılıyordu, çenem sivilcelerle doluydu... Acı veren ve sonsuza dek deri altında kalan kistleşmiş sivilcelerdirdi bunlar. Başımın belasını Tanya’nın Huntley kampüsüne benimle gitmek istemesi işleri de daha kötüleştirdi.

“Başka biriyle gidemez misin?” diye sordum, sesimde bariz bir rahatsızlık vardı. Keşke Kelebek yanımda olsaydı. Tonu yeni açılmış sarı saçlarını atkuyruğu yapmış olan Tanya takım formamızı –bordo ve beyaz basketbol şortuyla ona uy-

gun bir atlet– çoktan giymişti ve takıma katıldığından beri bronz uzun bacaklarıyla kollarının nasıl sıkılaştığı gözüm-den kaçmadı. Önceden göz alıcıydılar, şimdi ise çok daha dikkat çekiciydiler. Âdeta *Sports Illustrated* kapağındaki bir modeldi.

Cipimin yanında durmuş, yolcu tarafındaki kapıyı açık tutuyordu. “Ben de seninle aynı arabaya binip iğrenç, kıllı kol-tukaltı kokuna katlanmak istemiyorum, Paige ama bu daha uygun. Bütün eşyalarımı arabanda bırakıp eve seninle döne-bilirim. Takımdaki –ya da maça gelecek– bütün arkadaşlarım ya Beverly Hills’te yaşıyor ya da Sherman Oaks’ta, yani beni eve bırakmaları zor olur. Ve eğer maçı kaybedersek muhtemelen bir an önce evlerine dönüp üzüntülerini gidermek isterlerken onlardan bunu istemek büyük düşüncesizlik olur.”

İçimde aniden kabaran gaza basıp onu geride bırakarak oradan çekip gitme dürtüsüne rağmen pes ettim. Varlığı sinirlerime dokunuyordu. Beni deli ediyordu.

“Tamam, bin. Benimle konuşma yeter. Yola konsantre olmam gerek. Ve maça.” Tanya yüz­süz bir sırtışla arabaya atladı.

Emniyet kemerini takarken, “Kazanacağımızı biliyorum,” diye şakıdı. “Bu arada çenendeki iğrenç şey ne?”

Park yerinden çıkarken dikiz aynasına baktığımda kurcaladığım için kıpkırmızı bir pisliğe dönüşen canavarı gördüm. Yüzümü buruşturdum.

“Yoksa Lance o sivilceyi ısırp iltihabını mı emdi?”

“Kes sesini!”

“Fazla *huysuz* değil miyiz?” Başka bir şey söylemeden sırt çantasına uzandı ve açılmış bir sakız paketi çıkardı. Bu en sevdiği sakızdı. Orijinal Trident. Mavi paketten iki adet sakız çekip açtı ve koca sakızı ağzına atıp kâğıtları paspasa fırlattı. İşleri daha da kötüleştirmek için geviş getiren bir inek gibi

sakız çiğnemeye başladı. Bu, çok rahatsız ediciydi ama başımı şişirmesinden daha iyiydi.

Kısa Huntley yolu bitmek bilmedi. Berbat moralimi düzelten tek şey Jordan'dan gelen mesaj oldu. *Şeytanın bacağı kır, Merritt!* Her ilk maçımızdan önce beşlik çakarak bana söylediği şeydi bu. İkimize de her zaman şans getirmişti. Huntley'in ziyaretçi park yerine girdiğimizde cevap yazdım. *Teşekkürler. Seni özledim. Seni seviyorum.* Ve öpücük atan emoji ekledim. O da *S.Ö.S.* diye karşılık verdi. *Seni Ölesiye Seviyorum* demekti bu. Yüzümde ukala bir tebessümle Tanya'ya döndüm.

“Şeytanın bacağı kır, Blackstone.”

Aptal sarışın sırttı. “Teşekkürler.”

Oysa ben tam olarak söylediğimi kastetmiştim.

Huntley spor salonu tıklım tıklımdı. Tribünler öğrenciler ve velilerle doluydu. Annemle babam her zamanki gibi yoklardı. Annem tüm gün sürecektir bir toplantıda yaklaşan etkinliği planlıyordu, babam ise uçaktaydı, Dallas'taki bir müşteri toplantısından dönüyordu. Lance de yoktu, koşu antrenmanı olduğu için gelememişti. Kros takımındaydı ve genelde her gün okuldan sonra birkaç kilometre koşarak yaklaşan yarışlara hazırlanıyordu.

Lance olmasa da arkadaşları oradaydı. Maçlarımızın hiçbirinde bu kadar çok genç erkek katılımcı görmemiştim. Bunun tek bir nedeni olabilirdi: Takım, artık on iki numaralı formayı giyen, ince, uzun ve güzel oyuncu Tanya Blackstone'da vücut bulan bir çekiciliğe sahipti. İnanın bana hiçbirisi onun top sektirmesini izlemek için burada değildi; asıl amaçları top sürerken seken koca memelerini seyretmektir. Bu kadar zayıf

biri için çok iri memeleri vardı. Acaba silikon mu taktırmıştı?

Coldwater ve Huntley ezeli rakiplerdi. Huntley kız takımı geçen sezon pek iyi değildi ve onları kolayca yenmiştik ama o günden beri oyunlarını geliştirmişlerdi. Top takımdan takıma, sahadan sahaya geçip duruyordu, o kadar hızlı sürülüyordu ki zar zor görülebiliyordu. Nefes nefese kalmış ve terlemiştim. Artık son çeyrekteydik ve skor 45-45'ti. En çok sayı yapan oyuncular Tanya'yla bendim, o benden üç sayı öndeydi. Yeni başlayan bir oyuncu için çok iyi olduğunu söylemeden edemeyeceğim; her basket attığında Coldwater taraftarlarının ne kadar yüksek sesle tezahürat yaptığı dikkatimden kaçmadı.

Maçın bitmesine beş dakika kalmıştı, beş dakika sonra ya kazanacak ya da kaybedecektik. Top bizim sahadaydı. Topu kontrol eden oyuncuya çenemle bana pas vermesini işaret ettim. Potadan yaklaşık altı metre uzakta olsam da uzun bir atış yapabileceğimden emindim. Dizlerini bükmüş, kolları uzatmış halde tüm dikkatiyle bekleyen Tanya'nın nefesi ensemdeydi.

Takım arkadaşım Claire topu attığında, "Geri çekil!" diye bağırdım. "Bu atış benim. Top bende."

"Hayır! Benim. Yolumdan çekil şişko inek."

Kaybedecek zaman yoktu. Koyu turuncu top yukarıdan uçarak geldi ve ikimiz de onu almak için mücadele ettik. Tanya önüme fırladı ve kollarını yukarı doğru uzattı. Onu sertçe ittim. Top tepemden hızla geçerken Tanya laminant zemine yuvarlandı. Hakem düdüğü çalarak mola verdi. Her şey bir anda durdu, Coldwater taraftarları yuhalamaya başladı, iki takımın da koçu sahaya koştu. Tanya'ya baktım. Sağ bileğini tutuyordu.

"Beni kasten ittin," diye bağırdı, yaş dolu gözlerinde düşmanlık vardı.

Çok yakışıklı ve popüler bir edebiyat öğretmeni olan en-

dişeli koçumuz Bay Whitney, “İyi misin Tanya?” diye sordu. Diz çöküp biraz aşırı bir sevecenlikle Tanya’nın omuzlarını kavradı. Onda gözü olduğu barıydı. Her Tom, Dick ve Harry gibi.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Huntley koçu, gönüllü bir sınıf annesi sevecenliğiyle. *Yalaka!*

Tanya yüzünü buruşturdu. “Bilmiyorum.”

Kalkmasına yardım edişlerini izledim. Tanya’nın bileği burkuldu. Acı dolu bir ifade takınarak yüzünü buruşturdu.

Koç Whitney, tam anlamıyla ağzı sulanarak, “Bize tutun,” dedi.

Tanya uzun kirpiklerini kırpıştırarak, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi.

Artist. Bahse girerim numara yapıyordu.

Tanya kollarını iki koça dolayarak tek ayağının üstünde seke seke sahadan çıktı. En skorcu oyuncumuzu sadece coşku kalabalık değil, takım arkadaşlarım da alkışlıyor, ona tezahürat yapıyorlardı. Tanya teatral bir tavırla onlara öpücük gönderdi. Tribündeki taraftarlar ayağa kalkıp alkışlayarak onun adını söylemeye başladı. *Tan-ya. Tan-ya.* Bir rock yıldızının şakşakçı hayranlarının yarattığı izdihamdan farkı yoktu. Kusmak istedim.

Üstüne üstlük bir de maçı iki sayıyla kaybettik. Ve topu ona bırakmadığım için herkes beni suçladı. Büyük bir üzüntü içinde eve tek başıma döndüm. Tanya görünürde yoktu.

Şeytanın bacağını kırmasını istemiştim. O an aklıma çok sevdiğim büyükannemin sözleri gelseydi keşke, o her zaman haklı çıkardı.

Ne istediğine dikkat et.

ON İKİ

PAIGE

Eve vardığımda bütün ışıklar yanıyordu. Cipimi garaja, annemle babamın arabalarının yanına park ettikten sonra omuzlarım düşük bir halde yan kapıdan eve girdim. Acaba Tanya geri dönmüş ve annemle babama olanları anlatmış mıydı? Acil servise götürülmüş ve oraya giderken yolda ona kamyon çarpmış olmasını ummak çok mu fazlaydı? Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Bir şeyler atıştırmak ya da çok ihtiyacım olan suyu içmek için mutfığa uğramadan üst kattaki odama çıkıp banyoya yöneldim. Oraya gitmemin sebebi tuvaletimi mi yapmaktı yoksa kusma ihtiyacım mı vardı bilmiyordum, tam o sırada Tanya'nın odasından gelen sesleri duydum. Banyo kapısının kilitli olmadığını fark edince hızla açtım. Gözlerim yuvalarından fırladı, ağzım bir karış açıldı ve kendime gelmem uzun zaman aldı.

Kapı eşiğinde öyle kaskatı kalakaldım ki ölüm sertliği yaşadığımı sandım. "Lance, burada ne işin var?" Lance, üstünde eşofmanıya Tanya'nın yatağının kenarında oturuyordu. Tanya'nın ayağı onun kaslı bacağındaydı. Lance, onun bandajlı bileğindeki buz torbasını tutuyordu.

"Ah... merhaba Paige."

"Soruma cevap ver."

“Koşu antrenmanından erken çıkıp maçı izlemeye geldim. Tanya’yı dışarıda, ayak bileği sargılı ve belli ki acı içinde annenin onu almasını beklediğini görünce arabayla eve bırakmayı teklif ettim. En azından bunu yapabiliyordum.”

“Öyle mi? Ve onu eve, sonra da üst kata sen mi taşıdın *Sir Lancelot*?” Tanya’nın onun kollarındaki görüntüsünü düşününce midem halihazırda bulandığından daha fazla bulanmaya başladı. Eğer kusarsam umarım onların güzel suratlarına fişkıran bir kusma olurdu.

Tanya, Lance’e sıcacık bir gülümsemeyle bakarak rüyadaymış gibi bir tonla, “Ah, evet o taşıdı,” diye cevap verdi. Durduğum yerden bu hali, minnettarlıktan ziyade flörtleşmeymiş gibi görünüyordu.

Bu ifadeyi bir yara bandı gibi yüzünden çekip çıkarmak istedim. Sonra da Lance’e yapıştırmak. Pişman olacağım bir şey yapmama ya da söylememe fırsat kalmadan odanın kapısı açıldı ve annem elinde bir çift koltuk değneğiyle içeri girdi. Benim orada olduğumu fark etmedi bence çünkü sevgi dolu bakışları direkt Tanya’ya yöneldi.

“Ah canım. Bunları bodrumda buldum. Anabel, bu değnekleri Aspen’de kayak yaparken çapraz bağlarını yırttığı anda kullanmıştı. Sanırım sen de onun boyundasın, sana da uyar.”

Kimseye görünmeden Tanya’nın ayağa kalkışını ve koltuk değneklerini koltuk altlarına yerleştirişini izledim. Bandajlı ayağını tereddütle kaldırarak bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Annem gülümsedi. “Tanya onları harika kullanıyorsun. Anabel’in alışması bir hafta sürmüştü.” Lance’e baktı. “Lance, tatlım, Tanya’nın koltuk değnekleriyle merdivenlerden inmesini istemiyorum. Bu çok tehlikeli.”

Yüzünü endişeli bir ifade kapladı. Aklına Anabel’in ölümcül kazası gelmiş olmalıydı. Kulağa aşırı kötü gelse de aynı şeyin Tanya’nın başına gelmesini diledim. *Bay, bay!*

Annem aklımdan geçenleri yarıda kesti. “Sen güçlü ve yakışıklı bir delikanlısın, Lance. Tanya’yı aşağı taşıyabilir misin? Ve akşam yemeğine kalmanı çok isteriz tabii ki.”

Aşırı centilmen erkek arkadaşım, “Elbette, Bayan Merritt,” diye karşılık vererek kaslı kollarıyla Tanya’yı kolayca kucakladı. Tanya sırtarak bana bakıp kollarını Lance’in omuzlarına doladı.

Ellerimi sımsıkı yumruk yapıp peşlerinden merdivenleri indim.

Onları hafifçe itivermek ne kadar zor olabilirdi ki?

Tanya’nın hayatımdan çıkmasını istiyordum.

Bedeli ne olursa olsun.

ON ÜÇ

PAIGE

Sonraki birkaç gün tam bir cehennem gibiydi. Herkes koltuk değnekleri yardımıyla seke seke dolanan Tanya'nın üstüne titriyordu. Yemin ederim uzaylılar gelse onlar da üstüne titrerdi.

Bir istisna vardı... O hareket edemediği için en ufak ihtiyacını bile karşılamak zorunda kalan bendeniz. Lance bizim eve taşınmış sayılırdı çünkü annem ya da babam yapamadığından Tanya'yı akşamları yukarı, sabahları aşağı taşıması gerekiyordu. Onu bazen kucağında bazen de sırtına ya da mağara adamları gibi omuza alarak taşıırken ikisi de sürekli kıkırdıyordu. Birçok kez onları uzun, mermer dönen merdivenden aşağı itmek istedim. Aslında onu yukarı babam da taşıyabilirdi ama annem, zaman zaman tetiklenen eski bir tenis sakatlığının sırtına vurmasından korkuyordu. Lance, yardım etmekten çok mutluydu zaten. Bana sorarsanız biraz *fazla* mutlu.

Lance'le Tanya arasındaki fiziksel yakınlık, beni için için yiyip bitiren bir yaradan farksızdı. Üstelik bu yardım, onu yukarı çıkarıp aşağı indirmekle sınırlı değildi. Her sabah arabayla okula götürüyor, her akşam eve getiriyor, okulda kitaplarını taşıyordu ve en rahatsız edici olan ise kendi ödevlerini

bile doğru dürüst yapmazken onun ödevlerine yardım etmek için sürekli Tanya'nın odasında vakit geçiriyor olmasıydı.

Tanya'nın odasının iki kapısı da kilitli olduğundan içeride *aslında* ne yaptıklarını merak ediyordum. Kulağımı banyo kapısına dayadığımda genellikle kıkırdamalar, bazen de müzik sesi duyuyordum. Kendimi kötü sona hazırlıyordum. Kaçılmaz sona. Bir gün çığlıklara ve hırıltılara dönüşen iniltiler duymayı bekliyordum. Psikoloji dersinde öğrendiğim, benim gibi birini tarif eden bir ifade vardı: Ben bir mazoşisttim.

Tek avuntum kardeşim Will'di. Bu çılgınlığın üçüncü gününde mucit tahtında onunla sohbet ederken en yoğun ve en karanlık korkumdan söz ettim: Lance'i düzenbaz değişim öğrencimize kaptıracaktım.

"Onunla yüzleştin mi?" diye sordu Will.

"Evet, yüzleştim. Kıskançlık yaptığımı düşünüyor. Hatta paranoyak olduğumu bile düşünüyor olabilir."

"Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü *gerçekten* öğrenmek istiyor musun?"

Bu sorunun cevabını birkaç saniye düşündüm. İstiyor muydum? Erkek arkadaşımın beni Tanya'yla aldattığını öğrenmenin sonuçlarına göğüs gerebilir miydim? Kendimi Lance'e saklamıştım ama belki de Tanya benden önce davranıp çoktan onun ilki olmuştu. Kardeşimin sorusunu cevaplarken mideme keskin bir acı saplandı.

"Evet."

Will, yüzünde o şapşal *her şeyi çözebilirim* sırtışıyla bana baktı. Kapı tokmağını yatak odamın kapısını kapattığım anda dışarıdan otomatik olarak kilitlenen yeni bir tokmakla değiştirmişti bile. Odama girmek için kapıyı anahtarla açmam gerekiyordu ama Tanya'yı dışarıda tutmak için bu küçük zahmete değerd. Will'in dizüstü bilgisayarını açıp tuşlara basmaya başlayışını izledim. Hünerli parmakları, bir piyanistin

parmakları gibi kayarcasma klavyede dolaştı. Sonra ekranı bana döndürdü. Ekrandaki görüntüyü inceledim.

“Nedir bu?”

“Gizli kamera. İnternette sipariş edebilirim ve yarın sabah elimizde olur. Okuldan erken çıkar ve sistemi kurarım. Uygulamayı hem telefonuna hem de bilgisayarına kurabiliriz ve böylece öğleden sonra *Lance ve Tanya Şov*’u izleyebilirsin.” Lance ve Tanya şov derken eliyle tırnak işareti yaptı.

Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Boktan bir sohbet programından söz eder gibi konuşuyordu. Ya da kötü bir realite şovdan söz eder gibi.

“Sen benimle seyretmeyecek misin?”

Kardeşim yüzünü buruşturdu. “Asla olmaz. İğrenç!”

Tekrar kahkaha attım, kardeşimin yüz ifadesi ciddileşti.

“Anlaşma şu: Eğer görmemiş olmayı isteyeceğin bir şey görürsen hırsım benden çıkaramazsın. Eğer çıkarırsan *Tanya Operasyonu*’yla işim biter. Nokta.” Teatral bir tavırla ellerini temizlermiş gibi yaptı.

“Anlaştık.” Beşlik çakmak için elimi kaldırdım. Avucuma acıtan bir tokat attı.

“Anlaştık.”

Sonrasında bu işin sonuçlarını düşündüm. Bir yandan kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Diğer yandan kaybedecek çok şeyim vardı.

Ertesi gün Will’le ben son derste okulu kırdık ama işler plana göre gitmedi. Eve dönüş yolunda kırk beş dakika gecikmemize neden olan büyük bir inşaat vardı, bu yüzden araba yolumuzda bizi bekleyen gizli kamerayı kurmak için çok az zamanımız kalmıştı. Ben cipimi garaja çekmeden Will paketi almak için arabadan atladı. Annemle babam evde değildi.

Şaşırtıcı derecede düzenli görünen Tanya'nın odasını kurcalamayı umuyordum ama yeterli zaman yoktu. Will minnacık kamerayı tavanın bir köşesine yerleştirip çabucak kurdu. Kameranın Tanya'nın masasından yatağına ve hatta daha ötesine kadar çeşitli açıları yakalayabilen küçük hareketli bir merceği vardı. Beyaz olduğu için göze batmıyor, daha ziyade duman detektörü gibi görünüyordu. Sadece kendiyle ilgilenen InstaK-raliçesi'nin bunu asla fark etmeme ihtimali çok yüksekti.

Will kamerayla uğraşırken koridordan bize doğru yaklaşan ayak sesleri ve kıkırdamalar duydum. *Geliyorlar*. Kurulum son anda tamamlandı. Odama bağlanan banyodan son saniyede kaçıp yakalanmaktan kurtulduk. Ortalık sakinleşince Will kendi odasına koştu.

Şov zamanı. *Tanya ve Lance Şovu*'nun ilk bölümü. Bilgisayarımınla yatağımda bağdaş kurmuş otururken yay gibi gerilmiştim. Büyük bir parçam bilgisayarı kapatmak istiyordu. Büyükanneemin bilge sözlerinden biri daha aklıma geldi. *Cehalet mutluluktur...* Ama duymazdan geldim.

Tanya'nın oda kapısı açıldığında yüreğim ağzımda, gözlerim ekrana kilitlenmiş haldeydim. Arkasında Lance'le şeker pembesi odaya sekerek girdi. Tanya uzaktan kumandaya basıp müzik açarken Lance topuğuyla iterek kapıyı kapattı. Britney Spears'ın "I've Just Begun Having My Fun" şarkısının yavaş tempolu remix versiyonu çalmaya başladı.

Tanya koltuk değneklerini yatağa atıp erkek arkadaşımın kollarında dans etmeye başlayınca gözlerim neredeyse yuvalarından fırlıyordu. Bileğinde *hiçbir sorun* yoktu. Onlar mükemmel bir uyum içinde dans ederlerken gözlerimi ne kırabiliyor ne de ekrandan uzaklaştırabiliyordum. Tanya mutlu bir ifadeyle gözlerini kapayıp başını Lance'in göğsüne yaslamıştı, Lance ise kollarını onun ince beline dolamış hülyalı bir ifadeyle gülümsüyordu.

İçimde öyle büyük bir öfke patlaması oldu ki alev alacağımı sandım. Yatağımdan fırladım ve telaştan şarj kablosuna takılıp yere kapaklandım. Sağ ayak bileğimde keskin bir acı hissettim. Belki de koltuk değneklerine ihtiyaç duyacak olan bendim artık, tabii eğer olay yeri incelemesinin bir parçası olmazlarsa.

Damarlarımdaki adrenalin etkisiyle ayağa kalktım ve bileğimin acısını umursamayarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde odamdan çıktım. Yarı koşarak, yarı topallayarak Tanya'nın odasına doğru ilerledim ve kapıyı âdeta kırarcasına açtım. Yüzüm o kadar yanıyordu ki yanaklarım alev almış gibi hissediyordum. Tam içeri dalacakken kapı eşiğinde durdum.

“Çok mu ödeviniz var?”

Tanya'yla Lance oldukları yerde kalakaldılar. Tanya sırtarak bana bakarken Lance kıpkırmızı kesildi.

Ellerini teslim olurcasına kaldırarak, “Paige, düşündüğün gibi değil,” diye kekeledi.

“Gözlerimle gördüm.” Topallayarak koltuk değneklerine doğru gittim ve alıp koltuk altlarına sıkıştırdım. Yüzümü buruşturarak Tanya'ya ters ters baktım.

“Hâlâ bunlara ihtiyacın var mı?”

“Yo. Bileğim artık daha iyi.” Donuk bir tebessümle hâlâ sarılı olan bileğine baktı ve ayağını kıpırdattı. “Sırf *bilgin* olsun diye söylüyorum, annenin gitmemizi istediği etkinlik için erkek arkadaşına slow dans etmeyi öğretiyordum. Bayan Clodhopper'm *muhtemelen* yapamadığı bir şey bu.” Kısa bir an sustu. “Rica ederim.”

Lance yüzünde biraz rahatlamış bir ifadeyle bana baktı. “Doğru söylüyor, Paige. Tanya ona matematikte yardım etmem karşılığında bana dans etmeyi öğretiyor.”

“Sen *öğretmeyeceğin* için,” diye ekledi Tanya.

Burnumdan birkaç kez nefes alıp verdim. “Bence evine gitsen iyi olur, Lance.”

Lance tek kelime daha etmeden sırt çantasını alıp hızla odadan çıktı.

Koltuk değneklerini alıp topallayarak odama geri döndüm. Aslında onlara ihtiyacım yoktu ama kendimi Tanya'ya karşı savunmam gerekirse iyi bir silah olurlardı.

Lance'in sözüne güvenerek ona inanmaya karar verdim. Ama Tanya'ya güvenmem asla mümkün değildi.

Gizli kamera yerinde kalacaktı. Ve her gün okuldan dönünce *Tanya Şov*'u açıp onun her hareketini izleyecektim.

Zaman içinde bir şey yapacaktı.

Ve elimde ona karşı bir kanıt olacaktı.

ON DÖRT

NATALIE

Cuma günü davetsiz bir misafirim vardı.

Kayınvalidem Marjorie Merritt. Matt'le benim M&M'ler diye dalga geçtiğimiz çiftin yarısı. Kocas1 Martin, La Jolla'da hafta sonu yapılacak golf turnuvasına hazırlanıyordu ve Marjorie bir anda Los Angeles'a gelip tek torunları olan Paige'le Will'i görmeye karar vermişti, tabii Anabel'i saymazsak. Üzücü gerçek belki de Anabel'in *sayılmamasıydı*. Marjorie ondan hiç hoşlanmamış ve Anabel hayattayken bunu saklama gereğı görmemişti.

Kayınvalidemle ilişkim yıllar içinde düzelmişti. Başta bana karşı buz gibiydi. Aşırı kindardı. Kimseye haber vermeden evlenmek Matt'in fikri olsa da kayınvalidem benim fikrim olduğuna inanıyor ve ona gösterişli bir düğün planlama fırsatı vermediğim için beni suçluyordu. Başta bana güvenmiyor – ya da saygı duymuyordu– ve hamile kalarak oğlunu tuzağa düşüren bir para avcısı olduğumu düşünüyordu. Ama zaman içinde öyle olmadığımı kanıtladım ona. Sayısız hayırseverlik faaliyetlerimin yanı sıra zevkimden ve aile değerlerimden de etkilendi. Kayınvalidem “eski kafalı” biriydi, kadının yerinin evi olduğuna inanırdı. Güzel bir yuva yaratmak, kocasının ve çocuklarının ihtiyaçlarıyla ilgilenmek ve boş zamanlarını

dünyayı daha güzel bir yer haline getirmeye çalışmak... Ayrıca kocanızın gözleri diğer kadınlara kaydığında başka tarafa bakmanız gerektiğini düşünürdü. Belki de öyle yapmalıyım.

Kayınvalidemle ilişkiimi hâlâ yakın olarak tanımlayamam da en azından sıcaktı. Mesafesini koruyor, yakındaki Four Season'da kalıyordu ve sabah kocasıyla buluşmak için sahile doğru yola çıkacaktı.

Oturma odasındaki Şam ipeği döşeme ikiz kanepelerde karşılıklı oturmuş cin tonik içerken, "İyi görünüyorsun, Natalie," dedi. Onun içki tercihi bir dilim misket limonuyla hazırlanan cin tonikti; ben bir kadeh şarap tercih etsem de ona ayak uydurmaya karar vermiştim. Buzlu kokteylden bir yudum aldı. "Matthew'la aranız nasıl?"

Marjorie sadece ortanca çocuğuna tam adıyla hitap ederdi, bana da bir kez bile Nat diye hitap etmemişti.

"Her şey harika," dedim, uzun kadehimi aramızdaki sehpa koyarken. Marjorie, Anabel'in ölümünden sonraki en kötü halimi görmüş ve ben gitgide çürüyen bir sebze gibi yatarken çocuklarla ilgilenmek için bizde kalmıştı. Gerçekte ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Anabel'in trajik kazası bunun bir parçasıydı sadece.

"Ya çocuklar nasıl?"

Marjorie, Will'le Paige'e tapardı ve bunun için ona minnettardım. Sevgi dolu büyükanne ve büyükbaba benim hiç sahip olmadığım bir şeydi ve hem o hem de Matt'in iki kardeşi çocuklara aile duygusu verdiler ki bu, benim için önemliydi.

"İyiler. Paige üniversiteye başvurma sürecinde, Will ise kendini, bilgisayarla ilgili hiç anlamadığım bir sürü şeye kaptırmış durumda."

"Paige hangi okula başvurmayı düşünüyor?" Kayınvalidemin Paige'e özel bir düşkünlüğü vardı. Marjorie'nin saçları artık gümüşü ve kısa, küt kesimli olsa da birbirlerine çok

benzedikleri için bu kadar düşküdü belki de. Aynı zamanda bir sürü ortak ilgi alanları vardı, bunların başında da sanat tutkuları geliyordu.

“Eminim biliyorsundur, aslında Rhode Island Sanat Okulu’na gitmek istiyor ama Matt, Stanford’ın erken kaydına başvurması konusunda çok ısrarcı.”

Kayınvalidemin yüzünde onaylamayan bir ifade belirdi. “Dünyada iz bırakmak için herkesin Matthew ve babası gibi Standford’a gitmesine gerek yok. Paige, nereyi istiyorsa oraya gitmeli; başarılı olmak için önce mutlu olmak gerekir. Paige daha çok genç. Sabah La Jolla’ya gitmek için yola çıkmadan önce Matthew’la konuşurum.”

Minnettar bir ifadeyle hafifçe gülümsedim. “Çok sevini-
rim. Belki seni dinler.”

Tam konuyu değiştirmek üzereydim ki odaya hoş bir ses girdi.

“Merhaba Natalie. Seni mutfakta göremedim ve seslerin buradan geldiğini fark ettim.”

“Merhaba tatlım.” Onu görmek her zaman günümü aydınlatıyordu ve burkulan bileğinin çabucak iyileşmesine sevinmişim. Hafta boyunca daha da yakınlaşmıştık ve artık sadece birkaç hafta kalmış olan etkinliği hazırlamamda bana yardımcı olmaya devam ediyordu. Etkinlik bu kadar yakınken Marjorie’nin akşam yemeğinden sonra otele dönecek olmasına sevinmişim. Yapacak çok işim vardı ve önyargılı kayınvalidem sadece ayak bağı olurdu.

Marjorie dudaklarını büzerek Tanya’yı dikkatle süzdü. “Bu genç hanım bana sözünü ettiğin Londra’dan gelen İngiliz değişim öğrencisi olmalı, Natalie . Onunla tanışmayı umuyordum.”

“Evet, o.” Gülümseyerek elimle Tanya’yı yanımıza çağırdım. “Tanya, gelsene. Seni kayınvalidem Marjorie Merritte’la

tanıştırmak istiyorum... Paige'le Will'in büyükannesi," dedim, Tanya bize doğru yürürken. "Marjorie, bu Tanya Blackstone."

Tanya elini uzattı ve kayınvalidem tokalaşmak için ayağa kalktı. Sesindeki soğukluk insanı titretebilirdi. Ve ikisinin arasındaki boşluğun soğukluğu da.

"Sarılmam mı gerekiyor?" diye sordu Tanya.

"Tokalaşmak yeterli."

Değişim öğrencimiz sanki vebalıymış gibi Marjorie onun elini bırakıp yerine oturdu. Gri kumaş pantolonunu düzelterip bacak bacak üstüne atarak dikkatleri her zaman giydiği klasik Ferragamo babetlerine çekti. Her renkten bir çifti vardı mutlaka.

"Gel. Bize katıl lütfen," dedim Tanya'ya, sol tarafımdaki dolgun mindere hafifçe vurarak.

Tanya, "Seve seve," diyerek yanıma oturdu ve çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Ellerimizdeki uzun kadehlere baktı. "Ne içiyorsunuz?"

"Cin tonik." *Ve hayır, sen içemezsin.*

Neyse ki kılı kırk yaran kayınvalidemin yanında ona da hazırlamamı ya da bir kadeh şarap vermemi istemedi. Oturup kayınvalidemi inceledi.

"Marjorie..."

"Bayan Merritt de, lütfen."

Kayınvalidemin kibirli tavrı tüylerimi diken diken yaptı ama Tanya istifini bozmadı.

"Elbette, Bayan Merritt. Kazağınızın rengine bayıldığımı söyleyecektim sadece. İnciniz de çok hoş."

Marjorie başını eğip somon rengi, bisiklet yaka, kaşmir kazağına baktı. Boynunda, değeri yüz bin doların üstünde olan, elmas klipsli, aile yadigârı bir sıra Güney Denizi incisi kolye vardı. Bir gün bunun Paige'in olmasını istiyordu.

Dikkatini tekrar Tanya'ya vererek, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Eee, Tanya, Londra'nın neresinde yaşıyorsun? Kocamla orada çok zaman geçirdik. Dünyada en sevdiğim şehirlerden biridir."

"Benim de. Babamla birlikte Belgravia'da yaşıyorum."

Marjorie başım salladı. "Güzel yer. Eviniz parka yakın mı?"

"Çok uzak değil."

"Hangisine?" diye sordu Marjorie, ses tonu gitgide daha sorgular gibi çıkıyordu. "Çok park var."

"Kingsington Parkı." Tanya sırt çantasını alıp hızla ayağa kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Merritt. İzin verirseniz yapmam gereken çok ödev var."

"Elbette. Seni akşam yemeğinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Tanya ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle dönüp zarif adımlarla odadan çıktı.

O gittikten sonra cin toniğimden bir yudum daha aldım. "Çok tatlı, değil mi Marjorie? Evimize neşe kattı."

Marjorie bardağını çevirerek içkisindeki buzları karıştırdı ve sonra dikkatle bana baktı. "Bu kızı nasıl buldun?"

"Akreditasyon almış bir öğrenci değişim programı aracılığıyla."

"Hakkında ne biliyorsun?"

"Annesi onu doğururken ölmüş. Babası diplomat ve Londra dışında kaliteli bir özel okula gidiyor."

"Hımm." Marjorie kaşlarını çatı. "Eğitimli, üst sınıf bir aileden geliyor gibi görünse de aksanı düzgün değil."

Başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunki gibi bir aileden gelen insanlar saray İngilizcesi konuşur. Onun aksanı kötü. Aslıma bakarsan nerenin aksanı olduğunu bile anlayamadım."

“Belki de Amerikalı çocukların arasında olmak aksanını bozmuştur,” diye karşılık verdim.

“Hepsi bu değil. Londra’da yaşadığı semtin adını yanlış telaffuz etti. Orası Bel-gray-via, Bel-grah-via değil. Kingsington Park diye bir yer de yok. O parkın adı Kensington... Gardens. Bence bunlar tuhaf ve kaygı verici hatalar. Ha bir de... üstümdekine kazak dedi... oysa tanıdığın her İngiliz *sü-veter* der.”

“Seninle tanıştığı için biraz gergindi muhtemelen.” Bazen Matt’e şaka yollu annesine “Majesteleri,” diye hitap etmem gerektiğini söyledim. O da karşı çıkmazdı.

Marjorie içkisini bitirdi. “Bir kitabı her zaman kapağına göre değerlendiremeyeceğini söylüyorum sadece.” Elinde kadehiyle ayağa kalkıp yemek hazırlamama yardım etmeyi teklif etti.

Onun bu teklifi beni mutlu etse de mutfakta Tanya’yla olmayı tercih ederdim. Gizlice bir kadeh şarap paylaşır ve gülerdik. Üstelik hiç yargılanma korkusu hissetmeden ona her şeyi söyleyebiliyordum. Yani hemen hemen her şeyi. Sırlarım bana aitti. Sadece ben taşıyordum.

Kayınvalidem En Yargılayıcı Kadın ödülünü alırdı. Sırlarımı bilseydi aileden atılırdım.

Üstelik hepsi bu değildi.

ON BEŞ

NATALIE

Paige'le Will büyükannelerini gördükleri için çok sevindiklerinden akşam yemeği her zamankinden daha neşeli geçti. Marjorie'yle Martin bizden çok uzakta yaşıyor olmasalar da –San Francisco arabayla altı saat, uçakla ise bir saatten biraz fazla sürüyordu– artık onları sık sık görmüyorduk. Yılda üç ya da dört kez, Şükran Günü'nde, doğum günlerinde ve ara sıra da Noel'de sadece. Anabel'in ölümünden beri çocukların yoğun okul programları ve okul dışı etkinlikleri öncelik kazandıkça gitgide daha da az görüşür olmuştuk. Bu yüzden bu beklenmedik ziyaret çocuklar için bir ikramiyeydi.

Kontrolcü annesi masadayken Matt sazi eline alıp işten ya da politikadan söz edemedi. Onun yerine Marjorie konuştu, özellikle de çocuklarla. Will'in robotik takımının birincilik ödülü kazandığını ve okullar arası eyalet finallerine katılacağını duyunca çok sevindi, ne kadar büyüdüğüne şaşırdı. “Babanı geçecek ve *çok* daha yakışıklı olacaksın.”

Will başarılarıyla gurur duyan bir ifadeyle gülümsedi. İçimde onun bir gün MIT'e* gideceği ve mühendis olacağı duygusu vardı. Erkeklerin finans sektörüne girdiği aile geleceğine son verecekti.

* Massachusetts Teknoloji Enstitüsü –ç.n.

Marjorie daha sonra Paige'le ilgilenmeye başladı. "Kilo vermiş görünüyorsun tatlım." Bunu iltifat olsun diye söylemiyordu.

Kızım salatasını didiklerken, "Biraz," diye karşılık verdi. Kayınvalidemin yardımıyla Paige'in itiraz etmeden yiyebileceği bir yemek yapmıştık... Pesto soslu penne, kinoalı lahana salatası ve sarımsakla kavrulmuş kuşkonmaz.

Marjorie endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

O âna dek yok saydığı Tanya, "Vegan olmuş," diye atladı.

Kayınvalidem Tanya'ya ters bir bakış atarak, "Özür dile-
rim genç bayan ama seninle konuşmuyordum." Bakışlarını
tekrar kızıma çevirdiğinde tüylerimin diken diken olduğunu
hissettim.

"Evet, büyükanne. Vegan beslenmeye başladım."

"Nasıl bir şey olduğunu anlatsana."

Paige, herhangi bir hayvan ve hayvansal ürün yemek konu-
sunda yeni keşfettiği tiksintisini anlattı. Kayınvalidem onu onay-
layarak beni şaşırttı ve son zamanlarda ilgilenmeye başladığı
hayvan hakları ve küresel ısınma sorunundan söz etti. "Gezege-
nimizi kurtarmak için senin gibi çocuklara ihtiyacımız var."

Şarabından bir yudum aldı. Bu geceki şarap lezzetli bir
pinot grigio'ydu*.

"Peki erkek arkadaşınla aran nasıl? Lance'di, değil mi?"

"Evet, öyle. Muhteşem bir hafızan var, büyükanne." Kızım, Tanya'ya yan gözle bir bakış atıp devam etti. "Her şey yolunda."

Sesinde tereddütlü bir ton vardı. Lance'le Tanya'nın bir-
likte ne kadar zaman geçirdikleri dikkatimden kaçmamıştı.
Bu konuyu Paige'le konuşmayı aklımın bir köşesine yaz-
dım ama bana açılacağından emin değildim. Kayınvalidemle
kızım arasındaki sohbet konu değişerek devam etti.

* İtalya'ya özgü bir üzüm çeşidinden yapılan beyaz şarap. -yh.n.

“Annen bana üniversite başvurusu yapacağını söyledi tatlım. Rhode Island’a başvurmayı...”

Matt annesinin sözünü kesti. “Stanford’a erken kayıt başvurusu yapacak. Onu istediğin zaman görebileceksin. Palo Alto arabayla San Francisco’ya sadece yarım saat uzaklıkta.” Bakışları Paige’e kaydı. “Eee, başvuru hazırlığı nasıl gidiyor?”

Paige, kocamm gözlerinin içine ters ters baktı. “*Gitmiyor.*”

“Ne demek gitmiyor?” diye sordu kocam, sesindeki öfke gitgide artıyordu.

“Tanrı aşkına, Matthew,” diye lafa karıştı Marjorie. “Kızı rahat bırak. Nereye isterse oraya gitsin.”

“*Ben* Stanford’a başvuracağım,” diye araya girdi Tanya gururla.

Kayınvalidem ona döndü. Yüz ifadesi buz gibiydi. “Açıkçası tatlım, hiç umurumda değil. Sen benim torunum *değilsin.*”

“Marjorie!” dedim. Keşke ondan özür dilemesini isteyebilseydim. Ama yapamazdım. Bu çirkin bir restleşmeye yol açardı; asla kazanamayacağım bir restleşmeye. Majesteleri etkili bir güçtü ve ağzına geleni söyleyebileceğini düşünüyordu. İsteddiği her an. Gücünü kullanmaktan hoşlanırdı.

Değişim öğrencimiz adına o kadar kötü hissettim ki neredeyse ayağa kalkıp ona sarılacaktım. Tanya cevap vermek için ağzını açtı, neyse ki sonra kapatıp yemeğini yemeye devam etti. Ona cevap vermeyerek dikkati artık oğluna yönelmiş, kibirli kayınvalideme karşı bir nevi zafer kazanmıştı.

“Size bir haberim var. Önemli bir spor muhabiri olan yeni müşterim Lakers maçına iki adet bilet verdi. VIP koltuklarda.”

Paige’in gözleri ışıldadı. Los Angeles’ın popüler basketbol takımı olan Lakers’ı çok sever, sahaya en uzak noktadaki tribünlerde oturmasına rağmen maçlarına gitmeye bayılırdı. Spor idolü Kobe Bryant ve kızı helikopter kazasında öldüklerinde yıkılmıştı. Günlerce ağlamış, hatta onun gerçeğe yakın bir heykelini yapmıştı. Hatıra olarak atölyesinde tutuyordu.

“Baba! Bu çok heyecan verici. Biletler ne zaman için?”

“Ekim’in son cumartesi için. Ama ben Tanya’yı götürmek istiyorum.”

Paige’in ağzı bir karış açık kaldı. Yüzü âdeta çöktü. “Ne?”

“Sakin ol, Paige. Daha çok bilet olacaktır. Tanya buradayken ona eşsiz bir Amerikan deneyimi yaşatmam gerektiğini düşündüm sadece. Asla unutamayacağı bir deneyim.”

Kızımın gözleri yaşarırken Tanya, “Aman Tanrım! Çok heyecanlıyım,” diye bağırdı. Paige çok üzülmüştü.

Gözyaşlarını bastırarak cesurca ayağa kalktı ve ödevlerini yapma bahanesiyle izin istedi. “Seni seviyorum, büyükanne. La Jolla’ya iyi yolculuklar. Büyükbabama sevgiler. Şükran Günü’nde ikinizi de görmek için sabırsızlanıyorum.”

Babasına ters bir bakış attıktan sonra hızla çıktı. Will de onu izledi.

Matt, suçluluktan ziyade şaşkınlık içinde, “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu.

“Hadi, sen çalışma odana git tatlım. Ben masayı toplayacağım.”

“Peki.” Matt masadan kalkıp hiç zaman kaybetmeden ortadan kayboldu.

Sadece üçümüz kaldık. Ben, kayınvalidem ve Tanya.

“Sofrayı toplamana yardım edebilir miyim, Natalie?” diye sordu değişim öğrencimiz.

Ben bir şey söylemeden Marjorie cevap verdi, sesi buz gibiydi. “Tanya, Natalie’yle biraz daha zaman geçirmek istiyorum... *Yalnız*. Bu yüzden sen de yukarı çıkıp çocuklara katılsana.”

Tanya başta bozulmuş gibiydi ama sonra gülümsedi. “Anlıyorum. La Jolla’da güzel zaman geçirmenizi dilerim. Yeniden görüşmeyi dört gözle bekliyorum.”

Kayınvalidem onun odadan çıkışını izledi. Yüzü ifadesizdi.
Öpücük yoktu.
Sarılma yoktu.

Son bulaşıklar da makineye yerleştirildi.

“Otele dönmeden bir kadeh içmeye ne dersin?” diye sordum.

“Sadece kahve. Varsa kafeinsiz.”

Kahveyi hemen hazırladım. İki ısıtılmış kupayı mutfak adasına koydum ve ikimiz de ince Çin porseleni demlikten kupalarımıza eşit miktarda döktük. Ortak olan birkaç şeyden biri kahveyi aynı tür sevmemizdi. Sıcak içeceklerimizden birkaç yudum aldık ve sonra Marjorie konuşmaya başladı.

“Endişeliyim.”

Kaşlarım kalktı. “Neden?”

“Paige için. Mutsuz görünüyor.”

Kahvemden bir yudum daha aldım. “Son sınıf zor bir yıl. Üniversite başvuruları, neler olacağının bilinmezliği. Çok stresli bir durum. Üstünde çok baskı var.”

“Evet, sana katılıyorum ama bundan fazlası var.”

Karşısına oturup gözlerinin içine baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Paige’le değişim öğrenciniz arasında büyük bir sürtüşme olduğunu hissediyorum.”

“Matt’in Lakers maçına onun yerine Tanya’yı götürmesi yüzünden hayal kırıklığına uğradığı için Paige’i suçlayamam.”

“Çok üzgün görünüyordu. Matt’le konuşmayı planladığım konular listesine bunu da ekleyeceğim.”

“Bol şans. Matt’i tanıyorsun. Bir karar verdiğinde onu değiştirmek imkânsızdır.”

“Çok inatçı. Tıpkı babası gibi.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “İyi anlaşıyorlar mı?”

“Kim? Matt’le Paige mi?”

Bana ters bir bakış attı. “Hayır. Paige’le değişim öğrenciniz.”

Bir an tereddüt ettim. “Evet, sayılır. Mükemmel bir ilişkileri yok. Kızları bilirsin. Anabel’le neler yaşandığını biliyorsun.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama dürüst olalım. İkimiz de Anabel’in biraz şımarık bir çocuk olduğunu biliyoruz.”

Sözleri canımı yaktı. Ama doğrudu. Evet, Anabel’i şımartmıştım ama öyle gerekmişti. Suçluluk duygusundan. Pişman olacağım bir şey söylememek için altdudağımı ısırđım. Tüm hatalarına rağmen Anabel’i tüm kalbimle sevmiştim. Hâlâ da seviyordum.

Marjorie yüzümdeki acıyı gördü. “Özür dilerim, Natalie. Seni üzmemek istemedim. Martin de ben de Anabel’i, Paige’le Will’i sevdiğimiz kadar seviyorduk. Sadece hiç mutlu edemiyoruz gibi hissediyorduk.”

Martin’le Marjorie’nin ona çok güzel, üç tekerlekli bir bisiklet aldıkları ama pembe değil de kırmızı olduğu için Anabel’in öfke krizi yaşadığı Noel’i düşündüm. Bir de on üçüncü doğum gününde ona aldıkları dizüstü bilgisayarını MacBook Pro değil de MacBook Air olduğu için geri verişini. Sanırım bu kadar zor bir çocuk olması benim hatamdı çünkü doğduğu andan itibaren kendi sahip olmadığım her şeyi ona vereceğime yemin etmiştim. İsteddiği her şeyi. Ve bunu sağlayan kişi de Matt’ti.

Dönüp geçmişe baktığımda içimi pişmanlık duygusunun kapladığını hissettim. “Anabel talepkâr bir çocuktur. Sanırım bu, doğasında vardı.” Kayınvalidem gözlerini dikmiş bakar-ken onu bu hale benim getirdiğimi itiraf etmeyecektim.

“Çocukların doğasında herhangi bir şey olduğuna inanmıyorum. *Biz* nasıl yetiştirirsek öyle olurlar. Çevrelerinden etkilenirler.”

Gerçek şuydu ki ben, bazı çocukların *doğuştan* kötü olduklarına inanıyordum. Tecavüzcü, katil ve seri katil olarak yetişen kötü tohumlar. Anne ve babalar onlara yardımcı olmak için ne yaparlarsa yapsınlar genetik yapılarında bu vardı. Bunu Marjorie’yle tartışmak istemiyordum, bu yüzden saatine bakıp artık gitmesi gerektiğini söylediğinde sevindim.

Bakışlarımla ayağa kalkıp kahvesinin kalanını lavaboya döküşünü takip ettim. Bulaşık makinesini açıp boş kupayı içine koydu. Ardından bana dönüp gözlerini gözlerime dikti.

“Natalie, farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama Paige’le daha fazla zaman geçirmelisin. Ne olduğu belli olmayan değişim öğrencisi fazla vaktini alıyor. Kızın önceliğin olsun.”

Bunu söyledikten sonra Uber çağırdı ve vedalaşma vakti geldiğinde yanağıma zehirliymişim gibi alelacele bir öpücük kondurdu.

Dışarı bakıp arabanın gözden kayboluşunu izledim. Kollarımı göğsümde kavuşturup sonbaharın serin havasını içime çekerek söylediklerini düşündüm.

Kızın önceliğin olsun.

Uzaklarda bir yerde bir çakal uludu. Her yanıma müthiş bir ürperti kapladı.

Belki de anne olarak kızlarımı yetiştirmede başarısız olmuştum. Biri ölmüştü, diğeri ise beni yok sayıyordu.

Titrememi önlemek için kendime daha sıkı sarıldım. Paige çok değerli bir armağandı. Bir kızımı kaybetmiştim. Diğeri de kaybetmeye katlanamazdım.

Günahlarım için yeterince cezalandırılmamış mıydım?

ON ALTI

PAIGE

Bu geceden ödüm kopuyordu. Annemin resmi kıyafetli etkinlik gecesi idi.

Son birkaç aydır bu etkinlik ile ilgili bıktırıcı derecede çok şey duymuş olsam da hiçbir şey beni bekleyen gösteriye hazırlanmamı sağlayamamıştı.

Bahçe göz kamaştırıcıydı. Ağaçlar ve çalılar küçük ışıklarla parıldıyordu ve bembeyaz örtülü, muhteşem mavi çiçeklerle dolu uzun kristal vazolu, mumlarla aydınlatılmış masalarla çevrelenmişti. Bana bunların unutmamı çiçeği olduğu söylenmişti. Bu geceki etkinlikten elde edilecek para istismara uğramış çocukların sanat eğitimine harcanacaktı. Her çocuk benim kadar şanslı ve ayrıcalıklı değildi, her çocuğun onları sanatla müziğin müfredatın bir parçası olduğu özel okullara gönderebilecek kadar varlıklı bir ailesi yoktu. Hatta benim heykel atölyem bile vardı. Bu etkinlik ile bir bağım olduğunu hissediyor ve annemin bunu desteklemesinden gurur duyuyordum. İçimi dağlayan suçluluk duygusu yüzünden kısa bir an durdum. Hazırlıklar sırasında ona yardım etmem gerekirdi. Ne de olsa iyi bir amaç içindi.

Bir arp sanatçısı Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'ini çalarken kalabalığa karıştım; erkeklerin hepsi smokin giymiş, mavi

papyon takmıştı; elmas takılar takmış kadınların üstünde ise ya beyaz şifon ya da parlak mavi tonlarında pırıltılı elbiseler vardı. Sade lacivert elbise içinde kendimi birden fazla sıradan hissettim, üstelik Lance'in hediyesi olan altın kalp kolye ve büyükannemin doğum günü hediyesi olan safir top küpeler dışında başka herhangi bir takı takmamıştım. Küpeler çok güzeldi ve önceden büyükannemindi.

Will'i onu sürekli meşgul eden bir arkadaşına kaptırdığımdan Lance'i aradım; su üstünde süzülen minik mumlar ve nilüfer çiçekleriyle süslenmiş havuzun kenarında sırtı bana dönük dikilirken buldum onu.

Hafifçe sırtına dokunarak, "Selam," dedim.

Ürkerek arkasını döndü.

"Selam." En hafif gülümsemesiyle bana hızlıca göz attı. "Hoş görünüyorsun."

Kalbim burkuldu. Yok aslında tıpkı *Titanik* gibi dibe gömüldü. Bana söyleyebileceği tek şey bu muydu? Sadece *hoş mu*? Annemi mutlu etmek adına güzel görünmek için büyük bir çaba harcamıştım. Söz geçmez saçlarımı düzgün bir topuz yapmıştım. Tırnaklarımdaki heykel çamurunu temizlemiş, parlaticı sürmüştüm. Ve doğruyu söylemek gerekirse bronzlaşmış ince vücudum dar elbisemin içinde seksi görünüyordu. Bir şey söylememe fırsat kalmadan bir şıllık sesi kulaklarımı tırmaladı. "Vay, vay. Demek 'Şeytan *Target* Giyer'miş."

Tanya. Göz kamaştırıcı güzel Tanya! Her zamankinden daha sarı saçlar, kusursuz bir makyaj, vücudunu saran straplez turkuaz elbise, bantlı gümüş rengi stiletto'lar ve tanıdık gelen pırıltı, damla şeklindeki elmas küpelerle nefes kesici bir film yıldızı gibi görünüyordu. Elinde yarısı dolu bir şampanya kadehi vardı.

Lance kendinden geçmiş bir halde, "Vay. *Muhteşem* görünüyorsun," dedi. Onu baştan aşağı süzüyor, gözlerini ondan alamıyordu. Balodaki Kùlkedisi'ni yeni keşfetmişti sanki.

Tanya ona baştan çıkarıcı bir tebessümle baktı. “Teşekkürler. Sen de çok şıksın, Lance.” Şeker pambesi dudaklarını büzerek beni bir kez daha süzdü. “Paige, bir daha düşündüm de... O çaputu ikinci el mağazasından mı aldın?”

Onu tokatlamak istedim. “Aslında orijinal Marc Jacobs.” Oysa neredeyse bedava denecek bir fiyata yenilenmiş eski giysiler satan bir internet sitesinde bulduğum tanınmayan bir tasarımcının ürünüydü.

“Beni kandırabilirsin.” Şampanyasını bir dikişte içti. “Kü-pelerimi fark ettin mi?” Sanki fark etmemişim gibi parmağıyla sallantılı elmas küpelerden birine hafifçe dokundu. “Annen verdi.”

“Ödünç vermiş olması hoş bir davranış.”

Yüzünde ukala bir tebessüm belirdi. “Aslında Paige, benim *olması* için verdi. Etkinliğe yardım ettiğim için küçük bir teşekkür hediyesi.”

Sınırlı sayıda üretilen Tiffany hazinesini mi? Onlar babamın evlilik yıldönümü hediyesiydi. O kadar sinirlendim ki küpeleri kulakmemelerinden söküp almak ve fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatmak istedim. O an anneme yardım etmediğim için *gerçekten* üzüldüm.

Tanya uzun, rimelli kirpiklerini kırıştırdı. “Hadi, Lancey. İçecek bir şeyler alalım. İçkimi tazelemek istiyorum.”

Lance’in elini tutup onu çekiştirerek uzaklaştırmasını izledim. Annemin küpelerini almış olabilirdi ama erkek arkadaşımı elimden almasına asla izin veremezdim. İçim bir anda öfkeyle doldu, ayağımı uzattım.

Sonrasında duyduğum şey bir çığlıktı, Tanya uçarak havuza düştü.

Havuzun derin tarafına.

ON YEDİ

NATALIE

Gece daha mükemmel geçemezdi. Hava, mevsime uymayacak denli ılıktı. Arka bahçe göz alıcıydı. Katılım muhteşemdi. Herkes hem peri masalı gibi ışıltılı dekora hem de Tanya'nın giymem için ısrar ettiği camgöbeği Dior elbiseme iltifat ediyordu.

Bu etkinliğe eş başkanlık eden diğer kadın neyse ki burada değildi. Alexa Roth. Evliliğimi, ailemi ve hayatımı mahvolmanın sınırına getirmiş olan kadın. Bu yüzden rahatlayabilir ve emeğimin tadını çıkarabilirdim.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Tam yemeğin hazır olduğunu duyurmak üzereydim ki paniğe kapılmış birinin çığlıklarını duydum. Bir kadın bağıırıyordu, tanımadığım bir ses.

“Yardım edin! Yüzme bilmiyorum.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Aman Tanrım. Ses havuzdan geliyordu. Misafirlerimden biri havuza mı düşmüştü?”

Ses bir kez daha, “Yardım edin!” diye bağırdı.

Yakışıklı kocamın yanına gidip kolunu sıktım. “Matt, sanırım biri boğuluyor.”

“Aman Tanrım!” hemen yanımdan ayrılıp havuza doğru koşmaya başladı, ben de on beş santim topuklu ayakkabılarımınla olabildiğince hızlı koşarak ve düşüp boynumu

kırmamayı umarak peşine takıldım. İçimden küfrettim ve keşke organizatörü değil, içgüdülerimi dinleyip havuzu açık bırakmasaydım diye hayıflandım. Ya etkinliğimde biri ölürse? İçimi pişmanlık ve korku karışımı berbat bir duygu kapladı ve zamanında oraya ulaşıp havuza düşen kişiyi kurtarabilmemiz için Tanrı'ya dua ettim.

Havuza vardığımda nefes nefeseydim, soluğum kesilmişti. Havuzun derin tarafında çırpınan kişi değişim öğrencimiz Tanya'ydı. Debeleniyor, öksürüyor ve çığlık atıyor, suyun üstünde zar zor durabiliyordu. Paige'in erkek arkadaşı Lance çoktan havuza atlamış onu çekmeye çalışıyordu. Yüreğim ağzımda Matt'in de havuza dalıp ona katılmasını izledim. İki si birlikte Tanya'yı güvenli bir yere çekip çıkardılar. Sırtüstü yatırdıkları Tanya tir tir titriyor, kesik kesik öksürüyordu. Etrafımızı küçük bir seyirci topluluğu sarmıştı. Matt'in havuza atlamadan önce çıkarıp attığı ceketini aldım ve Tanya'nın yanında diz çöküp sıırsıklam olmuş titreyen bedenini örttüm.

“Tanya, tatlım. İyi misin?”

“Beni itti,” dedi, kulak tırmalayıcı bir sesle; sesinde alışık olduğum İngiliz aksanından eser yoktu.

“Kim?”

Güçlkle elini kaldırıp parmağıyla gösterdi.

“O!” dedi boğuk bir sesle.

Boynumu uzatıp parmağını takip ettim ve yine nefesim kesildi. Paige'i işaret ediyordu.

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Duygularıma hâkim olmaya çalıştım. Karmakarışık duygular içindeydim. Kazanan şaşkınlık oldu.

Ses tonuma hâkim olmaya çalışarak, “Paige, bu doğru mu? Tanya'yı havuza sen mi ittin?” diye sordum.

Kızım gözlerimin içine baktı. “Ona dokunmadım bile. Lance'e sor. Yanımızdaydı.”

Her yanından sular damlayan Lance itmediğini söyledi. “Yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden tökezledi sanırım, Bayan Merritt.”

Paige hafifçe gülümsedi. “Kesinlikle. Üstelik biraz alkollüydü.”

Tanya güçbela ayağa kalktı ve Paige’e dik dik baktı. Su dolu gözlerinden âdeta oklar fırlattı. “Sadece bir kadeh şampanya içtim, seni yalancı. O kadar bile değil!” Aksam düzelmişti ama ses tonunun bu denli zehir zemberek çıkmasına inanamadım.

Paige, onun İngiliz aksanını taklit ederek, “Neyse ne,” diye karşılık verdi. Ardından normal ses tonuyla, “Yüzme bilmemene şaşırdım, hele ki İngiltere’deki havalı okulunda Olimpik bir yüzme havuzu varken,” diye ekledi.

“Yüzme öğrenmedim. Üstelik bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Kızlar, yeter!” Ciddiydim. Bir an önce etkinliğime geri dönmek ve bu talihsiz olayın başarımın önüne geçmesini engellemek istiyordum. Gitgide artan seyircilere baktım. Küçük bir drama herkes bayılırdı. Otoyolda korkunç bir kazanın yanından geçerken arabaların yavaşlayıp trafiği durma noktasına getirmelerinin de sebebi buydu. Kaldığımız yerden devam etmenin vakti gelmişti.

“Lütfen herkes masalara geçsin. Yemek servisi başlamak üzere.” Tanya’nın ayağa kalmasına yardım ederek Matt’in ceketini omuzlarına sardım.

Kalabalık dağılırken sıırıslıklam kocama baktım. “Matt, yukarı gidip üstünü değiştirsene. Lance’i de al. Ona uyacak bir şeyin olduğuna eminim.”

Matt başıyla onayladı.

“Tanya’yla ben ilgilenirim. Bedenlerimiz aynı. Elbiselerimden biri kesinlikle ona uyar.”

Tanya o büyüleyici İngiliz haline neredeyse geri dönmüştü, minnettar bir ifadeyle gülümseyerek bana baktı. “Teşekkür ederim, Natalie.” Kulakmemelerini elledi. “Neyse ki bana *verdiğin* muhteşem elmas küpeler suya düşmedi.” Bunu Paige’in duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Kızım tek kelime etmeden sinirle oradan uzaklaştı.

Değişim öğrencimizi eve götürürken içimi huzursuz edici bir his kapladı. Kayınvalidemle birkaç hafta önce yaptığımız sohbeti düşündüm. Tanya’nın alışılmamış İngiliz aksanı ve Londra’daki seçkin semtinin adını yanlış telaffuz etmesi hakkındaki sohbeti. Paige gibi ben de yüzme bilmemesini tuhaf bulmuştum. Belki de çocukluğunda travmatik bir deneyim yaşamıştı.

Bu geceki Amerikan aksam hafif alkollü olmasına bağlanabilirdi. Ayrıca yaklaşık iki aydır buradaydı ve her geçen gün daha da Amerikalı gibi konuşmaya başlamıştı.

Versace elbiselerimden birini, dar gök mavisini elbiseyi giymesine yardım ederken kuşkularımı bir kenara bıraktım. Elbisenin ona çok yakıştığını söyledim, o da bana sarılıp, beni çok sevdiğini söyledi.

İçimden bu gece boğulmadığı için Tanrı’ya şükrettim. Kızım gibi sevmeye başladığım bu güzel, baştan çıkarıcı kızı kaybetmeye dayanamazdım.

Tanrı biliyor ya, bir ömür yetecek kadar kayıp yaşamıştım.

ON SEKİZ

PAIGE

Arka bahçenin uzak bir ucundaki atölyem benim sığınağımdı. Yalnız kalabildiğim ve rahatlayabildiğim özel bir yerdı. Heykel yapmak benim kurtuluşumdu. Ellerimi soğuk, nemli gri çamura sokmaya ve onu istediğim –ister gerçek boyutta bir figüre ister bir büst ya da soyut bir şeye– herhangi bir şekle dönüştürmeye bayılıyordum. Bunun verdiği hissi çok seviyordum. Kokusunu. Ve dönüşebilme gücünü.

Benim ilacım buydu.

Basketbol sezonu tüm hızıyla devam ettiğinden bir süredir burada takılma şansım olmamıştı. Bahçe malzemeleri koymak için evle aynı anda inşa edilen eski bir kulübeydi burası. Bahçıvanlarımız aletlerini kendileri getirdiğinden hiç ihtiyacımız olmamış ve burayı heykel yapabileceğim bir atölyeye dönüştürmek için annemi ikna etmişim. Bu, şimdiye dek benim için yaptığı en güzel şeydi.

Erken yaşlardan beri çamurdan bir şeyler yapmayı sevdim. Gerçek çamurdan, ablamın sevdiği pembe oyun çamurundan değil. Yıllar içinde yılanlar ve pankekler yapmayı bırakıp daha karmaşık şeyler yapmaya başlamışım. Dersler almış, bazıları dünyanın en iyi heykeltıraşları tarafından yazılmış bir sürü teknik kitap okumuştum. Michelangelo.

Rodin. Brancusi ve daha fazlası. Kahramanlarım. Bir gün onlardan biri olmayı umuyordum. Galerilerde sergiler açmayı. Müzelerde ve Sotheby's müzayedelerinde eserlerimin olmasını. İkinci Louise Bourgeois olmayı... Kendisi idollerimden biriydi.

Atölyem küçük ve işlevseldi. İyi aydınlatılmış çalışma alanımda bir çizim masası, bir tabure, aletlerimi, malzemelerimi ve referans kitaplarımı koyduğum raflar vardı. Bir de çamurumu ıslatmak ve kirli ellerimi yıkamak için lavabo. Duvarlar en sevdiğim heykeltıraşların ilham verici sanat eserleriyle, onlardan alıntılarla kaplıydı ve bir köşede çamur eserlerimi seramik heykellere dönüştürmek için kullandığım küçük bir fırın bulunuyordu.

Bu gece, bu kaçışa gerçekten ihtiyacım vardı. Babam, Tanya'yı Lakers maçına götürmüştü ve ben, VIP koltuklarda ne kadar eğlendiklerini düşünmek istemiyordum. Kıskançlığımdan ve kızgınlığımdan arınmam gerekiyordu. Bu duyguları çamura yönlendirmem gerekiyordu.

Kulaklıklarımı takmış senfonik metal dinlerken tamamen kendimden geçmiştim, o anın içindeydim. Annemin büstü üzerinde çalışıyordum, yaklaşan kırkıncı yaş gününde ona sürpriz yapmayı planlıyordum. Kardeşim dışında ailemde hayallerimi destekleyen tek kişi olan büyükannemin büstünü gördükten sonra o da bir tane istemişti. Fırın onun hediyesiydi ve MacBook Pro'mun iki katma mal olmuştu.

Büst ortaya çıkmaya başlamıştı ve ufak tefek düzeltmeler yapmak gerekse de benzerlikten memnundum. Heykel yapmak çok sabır gerektiriyordu ama sonuç –ve duyduğum tatmin– harcanan zamana ve emeğe değerdi. Bir zamanlar Kobe Bryant, harika işler çok çalışma ve azimle ortaya çıkar, demişti ve ona inanıyordum. Ne şanslıydım ki onu oynarken birçok kez izlemiştim. Çevikliği, zarafeti ve hızıyla onu

sahada izlemek tam anlamıyla büyüleyiciydi. Topu atıyor, sayı yapıyor. Onun ve kızı Gianna'nın trajik ölümü beni derinden sarsmıştı. Kötü şeyler neden iyi insanların başına geliyordu? Anısına bir elinde basket topuyla zıplarken heykelini yapmıştım. Acımı atlatmama yardımcı olmuştu. O heykeli bir gün ailesine vermeyi ümit ediyordum. Babamın yeni müşterisi temas kurmamızı sağlayabilirdi belki.

Masanın üstünde duran ve klipsli lambayla aydınlatılan bu heykel, annemin burnunu ve elmacık kemiklerini yontarken bana güç ve azim veriyordu. Çalışırken zaman duygumu kaybediyordum. Telefonumu özellikle yanıma almamıştım çünkü dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Ve üstümde baskı hissetmek istemediğimden buradayken saat kullanmıyordum.

Sanırım kulağında kulaklıklar olduğundan ve tüm dikkatimi annemin büstüne verdiğimden kapının açıldığını duymadım. Aniden omzuma dokunulunca irkildim. Kalbim yerinden fırladı, nabzım hızlandı. Hızla başımı çevirdiğimde arkamda Tanya duruyordu. Üzerinde pembe-beyaz çizgili pijama altıyla Lakers eşofman üstü vardı. İlk şaşkınlığım bir anda yoğun ve katıksız nefrete dönüştü.

Kulaklıkları çekip çıkararak kızgın bir tonla, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Odamdan ışığı gördüm ve gidip bakayım dedim. Işık beni uyutmuyor, güzellik uykuma engel oluyordu." Örülü saçını büktü. "Ha, bu arada Lakers maçı muhteşemdi. Bir sayı farkla kazandılar ve maçı kazandıran sayıyı atan LeBron James'le tanıştım. Tam isabet!"

Öfke vücudumun her hücresine yayıldı. Keskimle onu bıçaklayabileceğimi düşündüm.

"Defol git buradan. Burası benim özel alanım."

Beni duymamış gibi davrandı ve büstü daha iyi görebilmek için sağ tarafıma geçti. "Annene benziyor."

“Öyle zaten.”

Heykeli inceledi. “Yanlış anlama ama annenin burnu daha dar ve elmacık kemikleri daha çıkık. Benimkiler gibi.”

Sinirlerim daha da gerildi. Kanımın kaynamaya başladığını hissettim. “Git buradan, Tanya!”

“Henüz olmaz.” Bir milimetre bile kıpırdamadı. Gözleri Kobe heykelime takıldı. Ona yaklaştı.

“Bu ünlü bir basketbolcu mu?” Manikürlü parmaklarını heykelin sırtında gezdirdi.

“Ellerini çek ondan! *Hemen!*”

Beni duymazdan gelerek heykeli masadan aldı ve sağa sola çevirerek inceledi. Onu elinden almak istedim ama bir çekişme olacağından korktum. Karşılıklı çekiştirirken kırılması kolay olan heykel parçalanabilirdi.

“Lütfen, Tanya. Bırak onu.”

Kibirli bir sırıtışla bana baktı. “Sakin ol.”

Tam da korktuğum gibi bırakıverdi. Heykel sağır edici bir gümbürtüyle beton zemine düştü ve paramparça oldu.

“Aman Tanrım! Sen ne yaptın?”

“Tüh! Heykeli bırakmamı ve yere koymamı söyledin. Ben de onu yaptım.”

Gözyaşlarım boğazımı tıkadı. Taburemden fırlayıp yere çöktüm. “Git. Lütfen.”

“Olur. İyi geceler. Ve tatlı rüyalar.”

O kadar çılgına dönmüştüm ki giderken arkasından bakmadım. Gözyaşlarım sel gibi akıyordu, Kobe şaheserimin dağılmış parçalarına baktım. O bu dünyayı terk ettiğinde kalbim nasıl parçalandıysa öyle parçalanmıştı.

Topraktan geldi, toprağa döndü.

Tamir edilemeyecek durumdaydı.

Sivri bir parçayı parmaklarımın arasında tutarak yere yığıldım ve kendimi kaybettim. Kontrol edilemez biçimde

hıçkırarak ağlıyordum. Omuzlarım sarsılıyor, burnum akıyordu. Kesinlikle, kelimesi kelimesine, tam anlamıyla yenilmiştim. Tanya hayatımı mahvediyordu, şimdi de değerli heykeli mi mahvetmişti.

İlginç bir biçimde kırılmayan tek parça Kobe'nin başıydı. Bedeninden kopmuştu ama mucizevi bir şekilde zarar görmemişti ve tek parçaydı. Onu dikkatle alıp avucumun içine koydum. Gözlerimi ona diktim, yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor, çamuru kaplıyordu.

Sonra birden Kobe'nin sözünü hatırladım: Vazgeçtiğin an, bir başkasının kazanmasına izin verdiğin andır. Aşağı yukarı böyleydi, bu sözleri osmoz misali özümstedim. Derimin altına işlediler ve varlığımı ele geçirdiler. Suyla canlanan hüznü, solmuş bir çiçek gibi ayağa kalktım.

Gözyaşlarım dindi. Annemin büstünü nemli kumaşla örttüm, malzemelerimi kaldırdım ve ışığı söndürdüm. Kararlı bir şekilde atölyemden çıktım. Her adımda daha güçlüydim. Her adımda daha kararlıydim.

Pes etmeyecektim.

Tanya'nın kazanmasına izin vermeyecektim.

ON DOKUZ

PAIGE

Tanya'yı alt etmenin düşündüğümünden daha zor olduğu ortaya çıktı. Her geçen gün okuldaki popüleritesi artıyor, annemle babamın gözüne daha çok giriyordu. Annem en sevdiği kişiyi seçmek zorunda kalsa eminim Tanya'yı seçerdi, oysa Tanya onun çocuğu bile değildi.

Tanya, annemin tüm hayır işlerine dahil olmuştu. Birlikte alışverişe çıkıyor, genelde birbirlerine uygun kıyafetlerle eve dönüyorlardı. Tırnaklarını birlikte yaptırıyor, birlikte yeni tarifler deniyorlardı. Hatta birkaç kez onları bir şişe şarabı birlikte içerken yakalamıştım. Onlara taktığım yeni lakapla *Natanya*, Hawaii'ye yapacağımız yıllık tatil gezimizi de birlikte planlıyordu. Bense tekrar gitmeyi hiç istemiyordum. Daha önce gitmiştim zaten. Sahilde boş boş takılmayı, güneşlenmeyi ya da dalgaları yakalamayı seven biri değildim. Yine de bir tsunami dalgasının bikinili değişim öğrencimizi alıp götürmesi ihtimalinin oldukça cazip geldiğini söylemeliyim.

Ben aslında Meksika'ya gitmek istiyordum... Özellikle de Frida Kahlo'nun Mavi Ev'ini, dışındaki piramitleri ve sonra da ilham verici olduğu kadar güzel olduğu da düşünülen ve bir sanatçı kolonisi olan San Miguel de Allende'yi görmek için.

Will de bunun harika olacağını düşünüyordu ama hiç kimse bizim ne istediğimize kulak asmadı. Babam, Meksikalı bir kartel tarafından kaçırılabilceğimiz tehlikeli bir ülkeye gitmenin ne kadar aptalca olacağını söyleyerek bizi fırçaladı. Bu söyledikleri yepyeni şeytanca bir hayali tetiklemekten başka işe yaramadı... Meksikalı bir uyuşturucu baronunun Tanya'yı kaçırıp ona işkence ettiğı ve babam fidyeyi ödemezse o güzel, küçük kafasını kesmekle tehdit ettiğı bir hayali.

Ne yazık ki ikincisinin gerçekleşmesi olası değildi çünkü Tanya, babamı güzel, küçük parmağında oynatıyordu. Tam bir yalakaydı, parfümünden kıyafetine kadar her konuda babama iltifat edip duruyordu. Sabahları okula gitmeden önce onunla koşuya çıkıyor (ki bu, kıskanılacak kadar uzun ve biçimli bacaklarını daha da biçimli hale getirmişti) ve babamın iş anlaşmalarına aşırı ilgi gösteriyordu. Hafta içi okulun olmadığı bir gün babamla ofise gitmiş ve tüm günü orada geçirmişti.

O gece babam eve çok enerjik gelmişti. Yemek masasında Tanya'nın ne kadar yardımcı olduğunu anlata anlata bitirememişti. Ne kadar zeki olduğunu. Yarı şaka, yarı ciddi finans sektöründe çok başarılı bir kariyeri olacağını ve Stanford'dan mezun olduktan sonra onu iş ortağı yapacağını söylemişti. Yemin ederim ona kendi canı ve kanı gibi davranıyordu.

Bana sorarsanız Tanya'mn rakamlar konusundaki yeteneğı artık sayıları on bine yaklaşan yeni Instagram takipçisi kazanmaktan öteye gitmezdi. Bu kadar zeki olduğuna inanmak gerçekten çok zordu. Stanford başvurusuna yardım etmem için bir aydan uzun süredir bana yalvarıyordu. Özellikle de "Stanford'da Seni Öne Çıkaracak Şey Nedir?" sorusuna yazacağı iyi niyet mektubu için. Yüzüne tükürüp eğer Stanford'a girmesini sağlayacak beceriye sahipse bunu onun da yazabileceğini söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Babamı sakinleştirmek için mezun olduğu okula erken başvuru yaptım; bu başvuru, erken kayıt başvurusunun aksine diğer okullara da başvurmadan ve kabul edilmem durumunda kayıt için Mayıs ayına kadar beklememe izin veriyordu. Kalbimde RISD olduğu için iyi niyet mektubunu yazmam çok uzun sürdü. Yüzlerce farklı türünü çöpe atmış olmalıydım. Nihayet birinde karar kıldım ve son teslim tarihinden hemen önce gönderdim. Tanya kendisininkini benden birkaç hafta önce göndermişti. Bir yanımda onun ne yazdığını görmek ve kahkahalarla gülmek istiyordu. *Stanford'da öne çıkmamı sağlayacak şey, kampüsteki en aptal sarışın olmam olacak.* Ben olsam böyle yazardım.

Stanford başvurusu için harcadığım zaman, RISD için çalışmalarımın oluştuğu bir portfolyo hazırlamak için harcadığım zamanın yanında solda sıfır kalırdı. Her şeyimle bu işe odaklandım çünkü diğerlerinden öne çıkmak istiyordum. RISD'e girmek de Stanford'da girmek kadar zordu, başvuruların sadece yüzde on ikisi kabul ediliyordu. Babam heykeltıraş olmama hâlâ inatla karşı çıkıyordu. Bunun sadece zaman kaybı değil, aynı zamanda hayatımın ve parasının da israfı olacağını düşünüyordu. Oraya gidersem okul ücretimin bir kısmını bile ödememekle tehdit etmeye devam ediyordu. Belki burs alırdım.

Babam *Natanya*'nın son gurme yemeği olan dana filetosundan bir ısırık aldıktan sonra, "İkinizden biri Stanford'dan haber aldı mı?" diye sordu. Ben vegan beslenmeye devam ediyordum, mercimek ve karnabaharla yapılmış lezzetli bir Hint yemeğini silip süpürüyordum. Dondurulmuş vegan yemekleri sunan birkaç internet sitesi bulmuştum. Annem her akşam taze vegan yemekleri yapmayı teklif etse de küçük yardımcısı Tanya'ya güvenemiyordum. Beni zehirlemeye kalkışmasına hiç şaşırılmazdım.

“Henüz haber almak için çok erken sanırım,” diye karşılık verdim. Okulda dolaşan söylentiye göre erken kayıt başvurusu ve erken başvuru sonuçları Şükran Günü’nden hemen önce duyurulacaktı. Dürüst olmak gerekirse benim başvurumu kaybetmiş olmalarını umuyordum.

Annem araya girdi. “Aslında bugün sana bir mektup geldi, Paige.”

Korkudan midemin sıkıştığını hissettim. Bu kadar çabuk haber almak genellikle ya seni çok beğendikleri ya da hiç beğenmedikleri anlamına gelirdi. Umarım ikicisiydi ve son gülen büyükannemle ben olurduk.

Babam büyük bir sabırsızlıkla, “Nerede?” diye sordu.

“Mutfakta.” Annem sandalyesinden kalktı. “Gidip getireyim.”

Birkaç dakika sonra annem beyaz bir mektup zarfıyla geri döndü.

Babam emreder bir tonla, “Bana ver,” dedi.

“Ama Paige’e geldi,” diye karşı çıktı annem.

Babamın yüzü sertleşti. “Natalie, ne diyorsam onu yap ve zarfı bana ver.” Anneme tam adıyla hitap ettiği tek an sinirli ya da kızgın olduğu zamandı. “Hemen!”

Annemin yüzünün rengi attı ve yavaşça yanına gidip zarfı ona verdi. Beklenti ve endişe karşımı bir duygu içinde babamın zarfı yırtarak açmasını izledim. Ben nefesimi tutmuş içindekini çıkarmasını beklerken onun gözleri heyecandan parıldıyordu. Tek sayfalık kâğıdı açtı ve sessizce okumaya başladı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Karanlık ve tehditkâr bir ifade... Burnundan soluyor ve homurdanıyordu. Kor gibi yanan gözlerini gözlerime dikti.

“Sen ne *halt* karıştırıyorsun, Paige?”

“Matt, çocukların yanında ağzından çıkana dikkat et.” diye çıkıştı annem.

“Kapa çeneni, Natalie!”

Annem, babam sanki ayağa fırlayıp ona tokat atabilirmiş gibi sindi. Babamın kızgın bakışları üstümdeydi.

“Bunu nasıl yaparsın, Paige? Büyük bir utanç kaynağısın.”

Yüzümü o kadar buruşturdum ki acıdı. “Anlamadım. Neden söz ediyorsun?”

Yüzü öyle kızardı ki kafasın boynundan kopup bir roket gibi fırlayacağını sandım. Sesi gitgide yükseldi. “Bir başkasının makalesini neredeyse kelimesi kelimesine çalmışsın.”

“Ne? Öyle bir şey yapmadım.” Titrediğimi hissettim.

“Makalenin güvenilir bir programa taratmışlar ve senden üç hafta önce başvuran bir öğrencinin makalesiyle neredeyse birbirini aynı çıkmış.” Kızgın yüzü şeytani görünüyordu. “Sana bazı bölümleri okuyayım.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimden fırlayıp masaya ineceğini sandım. Babam okumaya başladığında felç olmuş gibi oturuyordum.

“Onunki: *Hayatı dolu dolu yaşamalıyız çünkü bir anda her şey değişebilir. Bugün varız, yarın yokuz. Michael Jackson örneğinde olduğu gibi.*

“Seninki: *Her ânımızı dolu dolu yaşamalıyız çünkü her şey bir anda değişebilir. Bugün varsındır, yarın yok. Kobe Bryant ve kızı örneğinde olduğu gibi.*

“Onunki: *En güzel şekilde yaşamak istiyorum. Her sabah uyandığımda yeni bir günün sürpriziyle karşılaşmak istiyorum.*

“Seninki: *Elimden gelen en iyi biçimde yaşamak istiyorum. Her sabah uyandığımda yeni bir günün armağanıyla heyecanlanmak istiyorum.*

“Onunki: *En önemlisi hiç pişmanlık duymadan yaşamak istiyorum. Stanford'a girersem bu muhteşem okula başvurduğum için asla pişmanlık duymayacağımdan eminim.*

“Seninki: *Her şeyden önemlisi, hiç pişmanlık duymadan yaşamak istiyorum. Stanford beni kabul ederse harika eğitim veren bu muhteşem üniversiteye başvurma kararımdan asla pişmanlık duymayacağımı biliyorum.*”

Babam kısa bir an sustu, gözlerinde aşağılayan, yakıcı bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Tatmin oldun mu, Paige? Yoksa daha fazlasını mı okumam gerekiyor?”

Ağzım kurumuştı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Alışılmadık biçimde sessiz duran Tanya birden cıyıkladı. “Aman Tanrım! *Benim* yazımı çalmış.”

Babamın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Ne?” diye bağırdım.

“Kanıtlayabilirim. Gidip çıktısını getireyim.”

Tanya masadan fırladı ve koşarak yemek odasından çıktı. Bir dakikadan kısa süre sonra parmakları arasında asılı duran bir sayfalık yazıyla geri döndü. Kâğıdı babama verdi ve yerine oturup gözlerini babama dikerek okumasını izledi.

“Tanrım, buna inanamıyorum!” Babam avucunu alnına vurdu, yüzü dehşet doluydu. “Birebir aynı.”

Tanya bilgiç bir ifadeyle bana bakıp gülümsedi. “Bay Merritt, pardon Matt, Paige bunu ya masamdan çalmıştır ya da bilgisayarımda görmüştür. Koridordaki kapıdan yatak odama girebiliyor.”

Gözlerimi Tanya’ya diktim. “Böyle bir şey yapmadım. O yazıyı sen *benden* çaldın.”

“Hayır. Odana giremiyorum ki. İki taraftan da kilitli.”

Artık oturan annem, “Paige, tatlım,” diye araya girdi, “senin yazdığını kanıtlayabilir misin?”

“Hayır! Umurumda bile olmadığından bilgisayarına kaydetmedim.”

Başım dönmeye başladı. Tanya buna nasıl ulaşmıştı? Olasılıklar kafamın içinde dönüp durdu, sonra birden dank etti.

Çöpe attığım müsveddeler. Son haline yakın olandan yanlışlıkla onlarca çıktı almış ve yırtmadan çöpe atmıştım. Onları bulmuş olmalıydı.

“Tanya benim yazımı buldu ve kopyaladı baba.” Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Bana inanmalısın.”

Sinirden küplere binmiş babam hâlâ burnundan soluyordu. Gerçekten, burun deliklerinden bir ejderha gibi alevler çıkacağına düşündüm.

“Benim için tam bir utanç kaynağısın, Paige. Ve ailemiz için. Bütün Merritt erkekleri ve kadınları Stanford’da okudu.” Mektubu okumaya devam etti. *“Ailenizin tüm üyelerinin okulumuz mezunu olduğunu ve üniversitemize büyük katkılar sağladığını biliyoruz ancak intihalle tolerans gösteremeyiz. Büyük bir üzüntüyle sizi kurumumuza kabul edemeyeceğimizi bildirir, başka bir kurumda başarılar dileriz. Saygılarımla, Richard H. Shaw, Kabul Merkezi Başkanı.”*

Yanakları öfkeden alev alev yanan babam mektubu milyonlarca küçük parçaya ayırdı ve sonra masaya öyle sert bir yumruk attık ki tabaklar sarsıldı.

“Paige,” dedi tıslarcasına, “odana git. Telefonunu kapatıyorum ve araba anahtarını bir süre elinden alıyorum.”

Masada yoğun bir sessizlik oluştu. Ben ayağa kalkıp hışım ile odadan çıkarken Tanya bana küçümseyici ve muzaffer bir bakış attı.

Köşeyi dönerken küçük kardeşimin, “Ben de kalkabilir miyim?” dediğini duydum.

Beş dakika sonra yatağымda oturuyorduk. Ağlıyordum. Tanya yine yapacağını yapmıştı.

“Willster, bana inanıyor musun?”

“Bunu bana nasıl sorarsın?” Kardeşim bana ciddiyetle baktı. “O kız o kadar aptal ki düşünceleri saklamak için saç bandına ihtiyacı var.”

Gözlerimden akan yaşlara rağmen kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “Ama yaptığı yanma kâr kaldı. Artık ne telefonum var ne de arabam.”

“Hey Baykuş, iyi tarafından bak. Artık Stanford’a gitmek zorunda değilsin.”

O gece ilk kez gülümsedim. “Haklısın.”

Beşlik çaktık.

Babamın canı cehenneme. Tanya’nın canı cehenneme. Notlarıyla oynasın diye birine rüşvet vermiş olmasına hiç şaşırılmazdım. Tam bir sahtekârdı.

Gecenin geri kalanını RISD portfolyom üzerinde çalışarak geçirdim. Psikopat Tanya bulup parçalamasın veya kendi portfolyosunu yapamasın diye Will’den onu odasında saklamasını rica ettim.

Artık beni mahvetme için her tür rezilliği yapabileceğini biliyordum.

YİRMİ

NATALIE

“Mutlu yıllar sana...”

İki yıl önce yatağıma uzanmış hayatıma son vermeyi düşünürken bu şarkıyı bir daha duyacağım hiç aklıma gelmemişti. Onu bağıra çağıra söyleyen ailemin ahenkli seslerini de.

Yüzümde kocaman bir tebessümle sallana sallana özel günlerde kullandığımız kahvaltı salonuna girdim. Bu salonu çok severdim. Mutfağımızın dışında yer alan, parlament mavisi gömme dolaplı, el yapımı tavanlı sekizgen bir odaydı burası. Hepsi evin orijinaliydi. Havadar ruhunu korumak için içerisini yuvarlak bir cam masa ve Çin işi baskılı şık minderleri olan yosun yeşili, antika hasır sandalyelerle döşemiştim. Bir dekorasyon dergisinde yer alacak kadar güzeldi.

Bu yıl doğum günüm pazar gününe denk geliyordu. Matt, Paige ve Will, benim gibi üstlerinde pijamalarıyla masanın çevresinde oturuyorlardı. Masa çok şık hazırlanmıştı... sup-lalar, üstlerinde kayınvalidemin ev hediyesi olan Herend marka çiçekli porselen tabaklar, içi pespembe şakayıklarla dolu Lalique marka kristal bir vazo. En sevdiklerim. Antika büfenin üstündeki gümüş kahve takımımın, portakal suyu ve süt şişelerin, taze meyve tabağının ve en sevdiğim pastaneden alınmış kruvasan, çörek ve milföy tatlılarıyla dolu tepsinin

yanında özenle paketlenmiş hediyeler duruyordu. Çöreklerden bir tanesi –pırıl pırıl şeker kaplı yabanmersinli bir çörek– masadaki tabağıma konmuştu. Tam ortasında pembe bir doğum günü mumu vardı.

Güldüm. “Hey millet! Bir yaşını değil, kırk yaşım dolduruyorum. Muhteşem kırk... Vay canına.”

Matt kıkırdadı. Çocuklarımın espri anlayışımı takdir ettiklerini sanmıyorum. İkisi de gözlerini devirdi.

Matt ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Kafana takma, bebeğim. Otuz dokuzdan bir gün bile fazla göstermiyorsun.” Kıskanç arkadaşlarımın yüzüme sürekli söylediği bir şeydi bu. Bir bilselerdi...

Gerçek şuydu: Otuz dokuzdan bir gün bile yaşlı *değildim*. Aslında bu benim otuz altıncı doğum günümdü. Matt’le fuarda tanıştığımda henüz on yedi yaşındaydım ve reşit değildim. Yaşım (ve daha birçok konuda) yalan söylemiş ve yirmi bir yaşındayım demiştim. Yaşımdan daha büyük ve daha gelişmiş gösteriyordum ve mecburiyetten harika bir oyuncu olmuştum. Neredeyse yirmi yıl sonra hâlâ rol yapıyordum.

Birden Tanya’nın aramızda olmadığını fark edip, “Tanya nerede?” diye sordum.

Paige iğneleyici bir tonla, “Muhtemelen akşamdan kalma halde yataktadır,” diye karşılık verdi.

Gözlerimi kısarak kızıma baktım. “Bu kadarı fazla. Tanya çok tatlı bir kız. Bazen keşke sen de onun gibi olsan diye düşünüyorum.”

Tartışma uzamadan –ki doğum günümde isteyeceğim en son şeydi bu– Matt monogramlı altın çakmağını çıkarıp mumu yaktı. Bir dilek tutup mumu üflemedi söyledi.

Başımı eğdim ve mumun alevi gözlerimde titreşirken hangi dileği tutacağımı düşündüm. Tek bir dileğim vardı... Keşke sevgili Anabel’im doğum günümü kutlamak için burada

olsa ve hayatının geri kalanını benimle geçirse. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak tek nefeste mumu söndürdüm.

Ailemin alkışları ve tezahüratları üzüntümü yok etti.

“Hadi yiyelim!”

İçlerinde Paige için haşhaş tohumlu vegan çörek ve badem sütünün de olduğu muhteşem kahvaltılıkları tabaklarımıza doldurduk. Kahvem ve çeşit çeşit lezzetlerle dolu tabağımla masaya oturmak üzereyken telefonum çaldı.

Ekranda LAPD* yazıyordu. Telefonu açarken içimi kötü bir haber alacağıma dair bir his kapladı.

Hattın diğer ucundan sert bir erkek sesi geldi. “Merhaba, Merrittler’in evi mi?”

“Evet. Ben Bayan Merritt.”

“LAPD’den memur Hamilton.”

Kalbim küt küt atıyordu. Midem düğüm düğüm oldu. Bugünün geleceğini biliyordum. Elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak, “Sizin için ne yapabilirim, memur bey?”

“Kocanızın adına kayıtlı arabanın karıştığı bir kaza oldu.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Polisin beni bu yüzden aradığını öğrenince hem rahatlamıştım hem de kafam karışmıştı.

“Arabalarımızın hepsi garajda.”

“823KYZ plakalı, 2020 model bir Cherokee cipiniz var mı?”

“Evet, kızımın arabası ve şu anda yanımda oturuyor.”

Konuşmaya kulak misafiri olan Paige bana sorgulayıcı bir bakış attı. Memur konuşmaya devam etti.

“Arabayı başka bir kız kullanıyormuş. Üstündeki tek kimlik okul kimliğiydi. Adının Tanya Blackstone olduğu yazıyor ve acil durumda aranacak kişi olarak da sizin adınız var.” Kısa bir an sessizlik oldu. “Onunla bir akrabalığınız var mı, Bayan Merritt?”

* Los Angeles Polis Teşkilatı -çn

“Hayır ama velisi olduğumu söyleyebilirim sanırım. Misafirimiz... Yanımızda kalan bir değişim öğrencisi.” Korkudan titreyerek uzun bir nefes aldım. “O iyi mi?”

“Buna cevap veremem. Bir ağaca çarpmış, ambulansla Cedars-Sinai Tıp Merkezi’ne götürüldü. Acil servise.”

“Aman Tanrım!” Ağzım açık kaldı, bütün bedenimin titrediğini hissettim. Telefon elimde sarsılıyordu.

“Bilmeniz iyi olur, Bayan Merritt. Onu bulduğumuzda bilinci yerinde değildi.”

Memur konuşmaya devam ederken kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. “Araba çekildi. Almak için aramanız gereken numarayı vereyim.”

Not alacak kalem olmadığından mesaj olarak atmasını rica ettim. O kadar telaşlıydım ki kelimeler ağzımdan zor çıktı.

Telefonu kapattığımda Matt, “Neler oluyor, Natalie?” diye sordu.

“Hemen Cedars’a gitmemiz gerek, sevgilim. Tanya korkunç bir kaza geçirmiş.”

Tüm bu karmaşa içinde Paige’in dışarı çıktığını fark etmemiştim. Bir hışımla kahvaltı salonuna geri döndü, sinirden yüzü kıpkırmızıydı.

“O psikopat, arabamı çaldı ve muhtemelen hurdaya çevirdi.”

Tansiyonumun yükseldiğini hissettim. İçimde cıva gibi yükselen öfkeyle kızıma tepki verdim. “Tanya’nın *hayatı* söz konusuysen sen arabam mı umursuyorsun?”

Paige gözlerini kısarak bana öldürücü bir bakış attı. “*Umarım* geberir.”

“Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin?” Sandalyemden öfkeyle fırlayıp aramızda bir karış mesafe kalana dek ona yaklaştım. Bir adım bile geri atmadan olduğu yerde durmaya devam etti, ikimiz de öfke dolu gözlerle birbirimize

bakıyorduk. Âdeta ona vurmam için bana meydan okuyordu.
Neyse ki Matt araya girdi.

“Üstünü değiştir, Nat. Hastaneye gidelim.”

Hayal ettiğim doğum günü bu değildi.

Bu doğum gününün cehennemden farkı yoktu.

YİRMİ BİR

PAIGE

Meyve salatası yerken hâlâ öfkeliydim. Kendimi öfke şarapnelleriyle patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum. Will masanın diğer tarafında oturmuş, ağzını ufalanmış çörek parçalarıyla dolduruyordu. Sol elimi yumruk yaptım, çöreği un ufak yapmamak, dümdüz etmemek için kendimi zor tutuyordum. O kadar kızmıştım.

“Bu ne *cüret*! Arabamı nasıl alır? Muhtemelen bir hurdalıktadır!”

Kardeşim sütünden bir yudum aldı, sonra elinin tersiyle beyaz bıyıklarını sildi. “Hey, Baykuş, sen nasıl olsa kullanmıyorsun.”

Haklıydı. Telefonumu geri almıştım ama arabamın anahtarları hâlâ babamdaydı. Sanırım “bir süre” derken sonsuza kadar demek istemişti. Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

Ama bir dakika! Anahtarlar hâlâ babamdaysa Tanya onları nasıl ele geçirmişti? O mu bulmuştu yoksa babam mı vermişti? Eğer ikincisi olduysa, babamdan daha çok nefret ederdim.

“Söylediğimde ciddiye aldım, Willster. Umarım geberir ve cehennemde çürür.” O şeytan dölü hayatımı kâbusa çevirmişti. Gümüş çatalımı bir meyveye sapladım ve birden büyükanemin bilgelik incilerinden biri geldi aklıma. *Her şerde bir hayır vardır.*

“Hey kardeşim, bunu bir fırsata çevirebiliriz.”

“Ayı’yı eve geri alarak mı?” Ayı bahçede havlıyordu.

“Evet, o da var. Ama başka bir şey daha var.”

“Nedir, Baykuş?”

“Sen Hardy Boys’tan* biri olabilirsin, ben de Nancy Drew** olayım. Hadi, gidip odasına bakalım.”

Gizli kameranın pek faydası olmamıştı. Tekliyordu, karanlıkta çalışmıyordu ve Tanya’nın kirli çamaşırlarını ortaya çıkaramamıştı. Çoğunlukla Tanya’nın telefonu ile mesajlaşırken, fotoğraf çekerken ve şifonyerinin aynasında süslenirken çekilmiş görüntüleri vardı. Ne zamanki teşhirci Tanya odasında yarı çıplak dolanmaya başladı izlemeyi bırakmak zorunda kaldım.

Will öyle kocaman sırttı ki dudakları çillerine değdi. “Sherlock Holmes olsam?”

Erken olgunlaşmış kardeşim Sir Arthur Conan Doyle’un klasik dedektiflik serisinin tamamını okumuştum. Hatta bazı-
larını iki kez.

“Olur. O zaman ben de Watson olurum.”

Vay canına! Nasıl bir cehennem çukuruna adım atmak üzere olduğumuzu bilseydim tehlikeli madde koruyucusu giysiler giymemizi sağlardım. Gizli kamera görüntüleri sadece ipucu veriyordu. Oda tam bir domuz ağılıydı. Titiz ablamın hayat-tayken olduğu haliyle hiç alakası yoktu. Bu odada Lance’i yakaladığım gün hizmetçimiz Blanca burayı temizlemiş ve düzenlemişti herhalde. Bu korkunç dağınıklıkla uğraşmak

* Jeff Hardy ve Matt Hardy’nin oluşturduğu profesyonel güreş takımı. -ç.n.

** Nancy Drew, aynı isimli baş karakterin başına gelen gizemli olayları anlatan roman serisinden uyarlanan Amerikan gizem drama dizisidir. -ç.n.

zorunda kalan çalışkan zavallı kadın için üzüldüm. Umarım annem ona ekstra ücret veriyordu.

Tenteli yatak yapılmamıştı. Kız kardeşimin değerli pelüş hayvanları yere saçılmıştı. Giysiler her yana atılmıştı. Çekmeceler yarı açıktı. Halının üstü sakız paketleri ve her renk minicik külotla doluydu.

“İğrenç!” Kardeşim tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Ne arıyoruz?”

“Gerçekte kim olduğu hakkında bize ipucu verebilecek herhangi bir şey. Ben çekmeceleri ve dolabı arayacağım. Sen bilgisayarına girmenin bir yolunu bulabilir misin?”

“Çocuk oyuncağı, sevgili Watson.” İngiliz aksam o kadar mükemmeldi ki —en az Tanya’nınki kadar— kıkırdamadan edemedim. Kardeşim masa başına geçti, ben de şifonyerden başlayarak araştırmaya başladım. Çekmeceleri tek tek gözden geçirdim, her biri bir öncekinden daha korkunç haldeydi. Buruş buruş iç çamaşırları, eşleri birbirinden farklı çoraplar bluzların, kotların ve pijamaların arasına darmadağınık konulmuştu. Hiçbir şey düzgünce katlanmamış ya da istiflenmemişti. Dağınıklığı karıştırırken burun deliklerim parfümünün kokusuyla doldu. Ablamın kullandığı mide bulandırıcı çiçek kokulu parfümün aynısıydı. İğrenç!

Her çekmecede umudumu kaybediyordum. Pasaportunu, öğrenci vizesini ya da İngiliz Havayolları biniş kartını bulmayı umuyordum. Hatta Heathrow’dan bir alışverişi fişi. *Ne olursa*. Hayır. Hiçbir şey yoktu. Bu tür şeyleri sırt çantasında saklıyor olabilirdi; dolapta ya da yatağın altında yoksa odada değildi. Tahminimce yanında taşıyordu. Bir an için hurdaya dönen cipimi düşündüm ve içimden ona küfrettim, sonra boş verdim.

Hayal kırıklığı içinde komodinine gittim. Üstünde yarısı içilmiş bir kutu diyet kola, *Jane Eyre*’in CliffsNotes basımı,

annem ve babamla çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Garip bir şekilde, babasıyla çekilmiş fotoğrafı yoktu.

Tek ve derin çekmeceyi açtım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir kutu Trident sakızının yanında dört adet kocaman beyaz plastik kutu duruyordu, hepsinin üzerinde parti numaraları ve telaffuz etmekte zorlandığım isimler yazılı etiketler vardı.

Haloperidol... Aripiprazol... Ketiapin... Risperidon.

Çocuk emniyet kilitli kapakları açtım. İçlerinde farklı renklerde haplar vardı ve her kutunun hemen hemen yarısı doluydu.

“Hey, Sherlock. Buraya gel. Görmek isteyeceğin bir şey var.”

Will yanıma gelip kutuları ve içindekileri inceledi. “Bence bunlar ilaç.”

“Ne için olduklarını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“El koyalım mı sence?” diye sordum.

“Hayır, bu iyi olmaz. Telefonunla fotoğraflarını çek, internette arayalım.”

Zeki olan yine Will'di. Ona hak verdim. “İşte bu yüzden sen Sherlock'sun, bense Watson'ım.”

“Kendini küçümseme. Sen iyi bir Watson'sın.”

Teşekkür ederim. Bilgisayarına girebildin mi?”

“Az önce girdim.”

“Bir şey bulabildin mi?”

“Evet. Mary C. Burton adına kayıtlı.”

“Bu çok garip.”

“Öyle.”

“O adı araştırdın mı?”

“Henüz hayır. O işi sonra yapabilirim. Önce masaüstünde neler olduğunu kontrol etmek ve e-postasına girmeye çalışmak istiyorum.”

Saçlarını karıştırdım. “İşine dön, Sherlock!”

Will hızla bilgisayarın başına dönerken ben de telefonumu çıkarıp ilaçların fotoğraflarını çektim. Son şişeyi çekmeceye geri koyarken Trident kutusunun altında bir şey olduğunu fark ettim. İnce sarı paketi çıkardığım anda ne olduğunu anladım. Ortho Tri-Cyclen. Doğum kontrol hapları... Benim kullandığımın aynısı. Üç aylık. Adet sancılarımı hafifletmek ve sivilcelerimi geçirmek için bana aile doktorumuz Dr. Lefferman vermişti ama bir yıl sonra bekâretime veda ettiğimde işe yarayacaklarını biliyordum. Etiketine daha yakından baktım. Bunu da Dr. Lefferman vermişti... 7 Eylül’de, yani gelişinden on gün sonra.

Kutuyu dikkatle açıp içindekileri çıkardım.

Kabarcıklı paketin iki sırasını bitirmişti, sadece bir sıra kalmıştı. Geçmiş düşündüm. Tanya’nın ne bana ne de anneye regl sancılarından şikâyet ettiğini hiç duymamıştım. Cildi de kusursuzdu. Sonra birden jetonum düştü. Bu hapi kullanmasının başka bir sebebi vardı belki de. Arabamı çalmış ve parçalamıştı. Gündemindeki bir sonraki şey erkek arkadaşımı çalmak ve ilişkimizi mahvetmek miydi? Her ne kadar yüzüne karşı erkek arkadaşından uzak durmasını söylemiş olsam da ona zerre kadar güvenemiyordum. Tek bildiğim, onunla çoktan yatmış olduğuydu. Hapları yerine koyarken safra boğazıma kadar yükseldi, odasını didik didik aradığımı anlamasını diye tam olarak bulduğum yere koyduğumdan emin oldum.

Eğer geri dönerse tabii.

Erkek arkadaş ve araba hırsızı ölüm döşeğindeydi belki de. *Keşke!* Böylece layığını bulurdu. Bu şeytani düşünce beni sakinleştirdi ve güçlendirici bir nefes alarak gömme dolaba doğru ilerledim. Odanın geri kalanı gibi burası da tam bir afet bölgesiydi. İçinden dördüncü kategoriden bir kasırga geçmişti âdeta. Bu odanın hizmetçimiz Blanca’dan daha fazlası

ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Federal afet yardım organizasyonu daha faydalı olurdu.

Ablam eşyalarını titizlikle düzenler, giysilerini düzgünce asar, renklerine göre ayırır ve her zaman mükemmel bir şekilde istiflenmiş olan ayakkabı kutularını etiketlerdi. Oysa şimdi eşyaları, pasaklı Tanya'nınkilerle birlikte her yere yayılmıştı ve çoğu dolabın üzerinde dağınık yığınlar halinde duruyordu. Ayrıca dolabın içinde ablamın fotoğrafları, kitapları ve ödülleri gibi diğer eşyalarının arasında gelişigüzel atılmış bir sürü şey vardı. Tüm bu eşyaları gözden geçirmek saatler sürerdi. Bu yüzden büyük resme odaklanmaya karar verdim. Tam da şüphelendiğim gibi Tanya'nın sırt çantası dolapta değildi ama başka bir şey vardı. Büyük, parlak kırmızı bavulu. En dibe konmuştu. Belki de tüm seyahat belgelerini ve sırlarını orada saklıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden dizlerimin üstüne çöküp fermuarı açmaya başladım. Şifreli bir kilidi olduğunu düşündüğümünden sorunsuzca açılmaya başlayınca şaşırdım. Fermuarın açılırken çıkardığı ses tüylerimi diken diken etti. Fermuar tamamen açıldığında kapağı kaldırdım.

Büyük bir sürpriz daha.

İçinde annemin, babamın, Anabel'in, Will'in ve benim düzinelerce fotoğrafımız vardı. Fotoğraflar on yıla yayılıyordu. Ürperdim. Bu, inanılmaz derecede ürkütücüydü. Bunları nereden bulmuştu? İnternette mi? Facebook'tan mı? Instagram'dan mı? Sanki bizi gizlice takip etmişti. Daha da ürkütücü olan benim olduğum tüm fotoğraflarda üstüme kırmızı bir kalemle çarpı çizmiş olmasıydı. Beni ortadan kaldırmıştı sanki.

Bir fotoğraf daha vardı... Indio Lisesi'nden bir sınıf fotoğrafıydı bu. Yıl belirtilmemişti. Rahat giysili yaklaşık yüz kadar çocuk tribünlere dizilmişti, üçüncü sırada oturan sıskaka, donuk kahverengi saçlı bir kız dışında hepsi kameraya

gülümsüyordu. Sınıf arkadaşlarının aksine kızın suratı asıktı, grup fotoğrafının bir parçası olmak istemiyor gibi görünüyordu. Garip bir şekilde yüzü kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Kimdi bu kız ve Tanya için ne anlam ifade ediyordu? Sorular beynimi yakarken fotoğrafları topladım ve gömme dolaptan dışarı fırladım.

“Will, ne yapıyorsan bırak! Gel de şunlara bak.” Kardeşim yanıma gelince ona fotoğrafları gösterdim. “Ne düşünüyorsun?”

Fotoğrafları mikroskopla incelemiş gibi inceledi, sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Buraya gelmeden önce annem göndermiş olamaz mı?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Bu tam annemin yapacağı bir hareketti. Eski aile fotoğraflarını gözden geçirdim. Ona sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Ama yüzüme çarpı çizilmiş fotoğrafım hâlâ tüylerimi ürpertiyordu. “Sherlock, neden üzerimi çizmiştir sence?”

Kardeşim gözlerini devirdi. “Belli ki senden hoşlanmıyor, sevgili Watson.”

Kıs kıs güldüm. Hoşlanmıyor demek yetersizdi. Ona son fotoğrafı gösterdim... Indio Lisesi'nin sınıf fotoğrafını.

Kaşlarını çatarak inceledi.

“Daire içine alınmış orta sıradaki kızı tanıyor musun?”

Gözlerini kısarak baktı. “Büyütecimi versene.”

“Ha-ha. Çok komik.” Keşke bir dedektifin favori inceleme aletine sahip olsaydık çünkü fotoğrafın kalitesi düşüktü ve kızı seçmek zordu. “Eee, Sherlock?”

Will başını iki yana salladı. “Üzgünüm, hiçbir fikrim yok.”

Al benden de o kadar. “Sence fotoğraf kaç yıllık?”

Dudaklarını büktü. “Söylemesi zor. Çocuklar on beş ya da on altı yaşında görünüyor ve çoğu kot pantolon, tişört ve kapüşonlu eşofman üstü giymiş. Dün de çekilmiş olabilir,

birkaç yıl önce de. Ama yirmi yıldan daha eski olmadığını söyleyebilirim.”

Hımm diye mırıldandım. “Bu fotoğrafları ne yapalım?”

“Telefonunla içinde sen olanların fotoğraflarını çek ama şu sınıf fotoğrafının bir kopyasını alalım... Sonra da bavula geri koyalım.”

“İyi fikir. E-posta hesabına girebildin mi?”

“Evet. TanyaBdreamer@gmail.com.”

“Instagram hesabıyla aynı.”

“Evet... Öyle. Ve buraya gelmeden sadece bir gün önce açılmış.”

“Tuhaf. Önemli e-postalar buldun mu?”

“Aslında *bulamadıklarım* daha önemli. Babasına yazılmış ya da ondan gelen tek bir e-posta bile yok. Babası kişiler listesinde bile değil.”

“Bu da tuhaf.” Lance’e herhangi bir e-posta gönderip göndermediğini sormak istedim ama vazgeçtim. Onunla iletişim kuruyorsa bunu muhtemelen telefonla yapıyordu. Mesajla. Benim neslim nadiren e-posta kullanırdı. Facebook gibi o da daha çok annem, babam, büyükanne ve büyükbabam gibi yaşlılar içindi.

“Başka bir şey var mı?”

Will başını salladı. “Masaüstünde birkaç dosya var ama çoğunlukla okulla ilgili.”

“Stanford başvuru dosyası var mı?”

“Bunu sorman ilginç.” Bilmiş bir tavırla başparmağını kaldırdı. “Gerçekten de var.”

O önde ben arkada ablamın çalışma masasına döndük, masanın üzerindeki pano artık Tanya’nın fotoğraflarıyla doluydu. Will dosyaya tıkladı. *Stanford*. İçinde birkaç Google Docs vardı... Benden kopyaladığı yazı da dahil. Sil tuşuna basma isteği duydum ama ne işe yarayacaktı ki? İş işten geçmişti.

“Arama geçmişini kontrol edebildin mi?” diye sordum.

“Henüz değil. Birlikte yapmak ister misin?”

“Elbette.” Sesim tereddütlüydü, o sinir bozucu fotoğrafları bulduktan sonra arama geçmişinde “Kusursuz Cinayet Planı” ve “En İyi On Ölümcül Zehir” aramalarını keşfetmekten korkuyordum ama son aramaları alışveriş siteleri, İngiliz magazin dergileri ve ailemle sınırlıydı. Gerçekten de LinkedIn’de babamı araştırmış ve annemin çeşitli hayırseverlik faaliyetlerini incelemişti. Hayal kırıklığımı geçiştirmeye çalıştım.

Odasından çıkmadan önce yapmamız gereken iki şey daha vardı, masasının çekmecelerini ve yatağının altını aramak. Ben çekmeceleri karıştırırken benden çok daha küçük ve çevik olan Will ikincisini yapmaya gönüllü oldu.

Kardeşim yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yatağın altından çabucak çıktı. Sadece biraz daha kirli iç çamaşırı ve iğrenç böcekler... Ben de birkaç okul malzemesi ve birkaç paket sakızdan başka bir şey bulamamıştım. Ta ki en alttaki çekmecenin açana kadar...

İçinde Stanford’a yazdığım ve buruşturup çöpe attığım makalemin el yazısıyla yazılmış bir taslağı vardı. İçimin öfkeyle dolup taşıdığını hissettim. Bir yanım bulduğum şeyi babama gösterip intihal yapanın Tanya olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ama bu istenmeyen sonuçlara neden olabilirdi. Babamın kabul merkezi başkamna bir mektup yazarak beni yeniden değerlendirmesini istemesi en son isteyeceğim şeydi. Stanford’a Tanya sayesinde gitmiyordum Bilmeden bana büyük bir iyilik yapmıştı.

Ve şimdi en azından Tanya’nın lanet bir yalancı ve hırsız olduğuna dair kanıtım vardı.

Daha da önemlisi, içimden bir ses bir şey sakladığını söylüyordu.

Koyu renk saç diplerinden çok daha kötü bir şey.

Öğlen olmak üzereydi ve annemle babam henüz eve dönmemişti. Will ve ben onun odasına gittik ve mucit tahtı yatağına oturup yeniden Baykuş ve Willster olduk. Not defterimi kucağıma koydum, kalemi elime aldım ve kardeşimle birlikte bulduklarımızı gözden geçirdik. Çoğu şüphelerimizi doğruluyordu zaten. Yani Tanya'nın:

1. İngiliz olmayabileceğini,
2. Tam bir yalancı ve hırsız olduğunu, hatta dengesiz olabileceğini,
3. Babasıyla muhtemelen görüşmediğini ya da bir babası dahi olmadığını,
4. Aileme iyi anlamda takıntılı olduğunu,
5. Bana kötü anlamda takıntılı olduğunu,

Kardeşimle paylaşmadığım tek konu bulduğum doğum kontrol hapları ve onun Lance'le düzüşüyor olma ihtimaliydi. On iki yaşındaki bir çocuğun bu tür şeyler bilmesine gerek yoktu.

Defterimde yeni bir sayfa açarak Will'in de yardımıyla *Yapılacaklar Listesi* hazırladım. Tıpkı düzenli annemin her büyük etkinlik için yaptığı gibi.

YAPILACAKLAR

WILL:

- İnternette Mary C. Burton / MacBook hesabını araştır.
- Tanya'nın ilaçlarını araştır.

PAIGE:

- Anneme Tanya'nın babasıyla görüşüp görüşmediğini sor.
- Anneme Tanya'nın pasaportunun, öğrenci vizesinin ve seyahat programının onda olup olmadığını sor.
- Anneme aile fotoğraflarını Tanya'ya onun gönderip göndermediğini sor.

Ve son olarak yazmadığım ya da Will'e bahsetmediğim bir görev daha vardı... Anneme doğum kontrol ilacı yazdırmak için Tanya'yı Dr. Leffermen'a götürüp götürmediği sorulacaktı. Ve nedeni.

Bunun cevabını öğrenmek istediğimden emin değildim.

YİRMİ İKİ

NATALIE

Acil müdahale bekleme odasında Matt'in elini sımsıkı tutmuş yanında oturuyordum. Kafamın içinde olabilecek en kötü senaryolar dönüp dururken kalbim deli gibi çarpıyor, göğsüm nefes alamayacak kadar sıkıştıyordu.

Ya Tanya sakat kaldıysa?

Ya felç olduysa?

Ya komadaysa?

Ya beyin ölümü gerçekleştiyse?

Ya yaşam destek ünitesine bağlıysa?

Ya da çoktan...

Tanrım. Bu tekrar yaşanıyor olamazdı. Önce değerli Anabel'im, şimdi de sevgili Tanya'm. En karamsar düşüncem ayak sesiyle bölündü. Doktor gelmişti. Çekici, muhtemelen kırklı yaşlarda, üzerinde beyaz laboratuvar önlüğüyle mavi ameliyat giysileri olan bir doktor. Yüreğim ağzımda ayağa fırladım. Matt de anında kalktı.

Doktor kendini tanıtti. Dr. Lawrence, nörolog.

Dilim damağım kupkuru ve gergin olsam da kelimeler ağzımdan döküldü. "Doktor, o iyi mi?"

"Değişim öğrenciniz çok şanslı bir kız." Kemik çerçeveli gözlüğünü düzeltti. "Neyse ki kaza sırasında emniyet kemeri

takılıymış. Çarpmanın etkisiyle hava yastığı yüzüne patlamış ve yüzünde biraz hasar oluşmuş ama önemli bir şeyi yok. Vücudunda çok sayıda yara var, her yanı morarmış. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir. MR sonuçlarını bekliyorum. Gözlem için bu gece burada tutacağım.”

Monoton ses tonu ve benim paniklemiş halim yüzünden söylediklerini sanki Wikipedia’dan okuyormuş gibi hissettim. Söylediklerini yavaş yavaş özümsedim, cevap veremiyordum. Matt benden önce davrandı.

“Yani onun iyi olduğunu mu söylüyorsunuz, Doktor?”

Doktor başıyla onayladı. “Şimdilik oldukça iyi. Ama kafa yaralanmalarıyla ilgili bir şey söylemek mümkün değil.”

Tüm *ya öyleyse* sorularım geri döndü, aklıma yine sevgili Anabel’im geldi. Tüm hayatı elinden alınmıştı. Mideme kramplar girdi.

Tanya’nın hastane odasının kapısı aralıktı. Matt’le çekinerek içeri girdik. Buz kesmiş elimi kavrayan sıcak eli beni hayata bağlayan tek şeydi. Tanya’yı gördüğümde her yanıma bir şok dalgası kapladı. Göğsüme bir sızı saplandı. Zavallı, tatlı Tanya’m. Berbat görünüyordu. Saçları keçe gibiydi, yüzü yara bere içinde ve şişti, gözleri mosmor ve şişkindi, sağ kaşının hemen üstünde dikiş atılmış ve bandajla kapatılmış bir yara vardı. Ona bağlı bütün monitörler ve serumlar endişemi daha da arttırmaktan başka işe yaramıyordu.

“Merhaba tatlım,” dedim yumuşak ve titrek bir sesle.

Hafif yana dönük başını yavaşça çevirerek bana baktı ve beni gördüğü anda gözyaşlarına boğuldu. Kalbim parçalandı.

Matt’in elini bırakıp koşarcasına yatağının yanına gidip saçlarını yüzünden çektim. Hafif ateşi vardı. Ona sarılmamak

için kendimi zor tuttum. Hastane yatağında o kadar kırılgan görünüyordu ki yaralı bedenine bir de ben acı çektirmek istemedim.

“Çok... Çok özür dilerim,” dedi hıçkırarak.

Ben ıslak yanaklarını kâğıt mendille silerken Matt yanıma geldi.

“Şşşt,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “Önemli olan iyileşecek olman. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Kamyon çarpmış gibi,” diyebildi, sesi güçsüz ve boğuktu, neredeyse fısıltı gibiydi.

“Zavallı şey.” Nefes verdim. Acısı bulaşıcıydı, sanki benim çocuğummuş gibi vücudumdaki tüm kemiklerin acıdığını hissettim.

“Ne olduğunu anlat bize,” dedi Matt.

“Paige’in arabasını ödünç aldım. Anahtarları mutfakta buldum.”

Şaşkınlıkla Matt’e baktım. Onları Paige’den sakladığını sanıyordum.

“Onları oraya, anahtarların durduğu rafa koydum, Nat. Doğum günü kahvaltısından sonra Paige’e verecektim.”

Tanya anlatmaya devam etti. “Anahtarları ya da Paige’in arabasını almamam gerektiğini biliyorum. Sabah erken kalkıp doğum günü için Natalie’ye çiçek almaya Larchmont pazarına yürümeyi planlamıştım.” Burnunu çekti. “Ama uyuyakaldığım için yeterince zamanım yoktu.”

Pazar sabahları Tanya’yla birlikte yerel pazara yürümek haftalık rutinlerimizden biri haline gelmişti. Eskiden Anabel’le yaptığım bir şeydi bu ama o öldüğünden beri hiç gitmemiştim. Tanya da ben de oraya gitmeyi dört gözle bekliyorduk. Tanya, benimle lezzetli meyve ve sebzeler almaya, taze çiçekler seçmeye bayılıyordu. Bazen öncesinde kahvaltı etmek için Starbucks ya da Noah’s Bagel’a gidiyorduk. Bizimle

gelmesi için Paige'e yalvarıyordum ama o hiç ilgilenmiyordu. Tanya'yla yakınlaştıkça kızımın uzaklaşıyordum.

Değişim öğrencisi deneyiminin başarısız olduğunu düşünmeye başlıyordum. Tanya'nın evimizde olmasından yararlanan tek kişi bendim ve artık bundan pek emin değildim.

Tanya kısıp sesle, "Natalie," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Su verir misin lütfen?"

"Elbette." Yatağının yanındaki sehpa da duran plastik bardağı aldım ve kurumuş dudaklarına götürdüm. Pipetten birkaç büyük yudum çekti.

Sabırsızlığı gitgide artan Matt, "Devam et, Tanya," diye ısrar etti. "Biraz daha anlat olanları."

"Lütfen, Matt. Kızı zorlama. Büyük bir travma yaşadı."

"Natalie, ben sadece gerçeği öğrenmek istiyorum." Sesi yumuşamamıştı ama en azından terslemiyordu.

Tanya su içmeyi bıraktı. "Her şey yolundaydı. Oraya tek parça halinde ulaştım ve Natalie için çok güzel bir buket çiçek buldum. Aralarına bahar yıldızları konmuş, çok güzel uzun saplı, pembe bir düzine gül."

"Kulağa çok güzel geliyor."

Ben hafifçe gülümserken Tanya'nın gözleri yine yaşarmaya başladı. "Onları sana veremediğim için üzgünüm. Sanırım çekilirken arabanın içinde kaldılar."

Su bardağını sehpa ya koyup elini tuttum. "Üzülme lütfen... Düşünmen yeterli. Şu an benim için en önemli olan şey senin hayatta olman."

"Kaza nasıl oldu?" diye sordu Matt, kafasını sadece buna takmıştı ve hâlâ yanıt arıyordu.

"Eve dönerken karşıdan karşıya geçen bir sincap gördüm. Ona çarpmak istemediğimden frene asıldım. Ama o endişeyle yanlışlıkla gaza basmışım. Arabanın kontrolünü kaybettim ve bir ağaca çarptım."

Elini hafifçe sıktım. “Neyse ki emniyet kemerini takmışsın. Takmamış olsaydın ön camdan fırlayabilir ve...”

Boğazıma kocaman bir yumru takıldı. Cümlemi bitiremedim. Benim yerime Tanya bitirdi.

“Biliyorum... Ölebilirdim.”

Onu kaybetme düşüncesi kalbimi paramparça yaptı. Yaşlar gözlerime battı ama tutmayı başardım.

“Araba pert mi oldu?” Sesi alçak ve tereddütlüydü.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Matt. “Polis iyi durumda olmadığımı söyledi ama biz henüz görmedik.”

“Paige ömrü boyunca benden nefret edecek.”

“Atlatacaktır. Arabanın sigortası var. Tamir edilebilir durumdaysa tamir ettiririz. Değilse yeni bir tane alırız, aslında Stanford başvurusundaki aptalca davranışı yüzünden hak etmiyor ama.”

“Yaptığı şey yanlış. *Benim* yaptığım da yanlış.” Altdağı titredi. “Beni İngiltere’ye geri göndermek isterseniz anılarım ama olanları babama anlatmayın lütfen.”

Eğilip saçlarını okşadım ve sevecen bakışlarla ona baktım. “Tatlım, seni geri falan göndermeyeceğiz. Yaşanan korkunç bir olay. Evimizde olman çok hoşumuza gidiyor. Anabel’i kaybettiğimizden beri başıma gelen en güzel şeysin.”

“Teşekkür ederim, Natalie. Sen ve Matt hayatımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Annemle babam oldunuz.” Yaşlar bir kez daha akmaya başladı.

Daha fazla dayanamadım. Yatağının kenarına oturup kırıl-gan vücudunu yavaşça kollarımın arasına aldım. Ve ona sarıldım. Kalp atışını, sıcaklığını hissederek gözyaşları tükenene dek ağlamasına izin verdim.

“Rahat ol tatlım,” diye fısıldadım ensesine.

Uzun birkaç dakika sonra benden ayrıldığında gözyaşlarını ve burnunu silmesi için ona kâğıt mendil uzattım.

“Burada ne kadar kalmam gerekiyor?”

“Doktorun gözlem için seni bir gece tutmak istiyor.”

“Eve gitmek istiyorum. Lütfen Natalie.”

Onun gözleri sulanıyor, benim kalbim parçalanıyordu.

Bunun mümkün olmadığını söyledim ona ve alnına yumu-
ak bir veda öpücüğü kondurdum.

Matt’le ben odadan çıkarken gözlerini kapattı.

Onu eve götürmek için sabırsızlanıyordum.

Ne kadar çabuk o kadar iyi.

İçimi bir ürperti kapladı. Yeni bir *ya olursa* ürpertisi.

Ya durumu kötüleşirse?

YİRMİ ÜÇ

PAIGE

Tanya eve çok erken döndü. Hemen ertesi gün. Çok kötü göründüğünü kabul etmeliydim. Gözünün üstündeki çirkin yara kalıcı bir iz bırakırdı belki de. Hak ettiği cezayı bulurdu. Arabamı çalıp hurdaya çevirdiği için özür bile dilemedi.

O gün okul yoktu. Yıl boyunca belli aralıklarla yapılan seminer günlerinden biriydi ama bunun öğretmenlerin hafta sonu tatilini bir gün daha uzatmak için bir bahane olduğunu biliyordum ve işime geliyordu.

Tanya hastaneden döndüğünden beri odasmdan çıkmamıştı. Annem evden çıkmıyordu, tüm etkinliklerini ve toplantılarım iptal etmişti ve onun üzerine titriyordu. Ona kolay kırılacak porselen bir bebekmiş gibi davranıyordu. Will'le ben daha fazla tahammül edemeyecek hale gelene dek gizli kameradan onları izledik. Ayrıca yapmamız gereken çok daha önemli işlerimiz vardı.

Will, Tanya'nın dizüstü bilgisayarının kayıtlı olduğu Mary Burton'ı bulmaya çalışırken ben de komodinin çekmesinde bulduğum ilaçları araştırmaya koyuldum. Kolay ama beni şaşkına çeviren bir işti. Hepsi şizofreni, bipolar bozukluğu ve aşırı saldırgan davranışlar için yazılmış antipsikotiklerdi. Sorular kafamın içinde dönüp duruyordu.

Tanya bu ilaçları nasıl almıştı? Gerçekte kimdi? Bir sosyopatla mı yaşıyorduk?

Bir an önce annemle konuşmam gerekiyordu. Ağzını armalıyım. Tanya biraz uyuyup annem aşağı indiğinde nihayet bir fırsat doğdu. Will'i Ayı'yla bırakıp mutfağa, annemin yanına gittim. Önünde bir kadeh şarapla mutfak adasında oturmuş kalın bir kitap karıştırıyordu.

Boğazımı temizledim. "Merhaba anne."

Sırtı bana dönüktü, taburesini çevirip döndü.

"Ay... Merhaba tatlım." Kadehe uzanıp beyaz şarabından bir yudum içti. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Kısa bir sessizlik. "Ne yapıyorsun?"

Kadehi tezgâha koyup kitabı kaldırdı. *Vegan Gurmeden Her Çeşit Yemek Tarifi*. "Öğle yemeği için herkesin seveceği bir şeyler arıyorum."

Yüreğim sıcacık oldu. Annemin hakkını vermeliydim. En azından vegan beslenmeme saygı duyuyor ve elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

"Gel de bir tarif seçmeme yardım et. Birlikte yapabiliriz."

Annemle yemek yapmak mı? Bu, bir ilkti. Annemin en sevdiği kızı Anabel hayattayken aklıma bile gelmeyen bir şeydi. Ya da yalaka Tanya geldiğinden beri.

"Tabii." Adaya gidip yanına oturdum. Bir ilk daha. Sadece ikimiz. Ağzından laf almak için mükemmel bir fırsat.

"Tanya nasıl anne?"

Umurumdaydı sanki ama sohbet başlatmak için iyi bir yoldu.

Annemin yüzü ışıldadı. "Sorman çok hoş tatlım. Dün epey zor zaman geçirdi ama bugün daha iyi görünüyor. Ağrısı daha az."

"Sevindim." *Umurumda bile değil.*

Ben yemek kitabını karıştırırken annem biraz daha şarap içti. İçmek için vakit biraz erkendi ama eminim her gün arka-

daşlarıyla öğle yemeği yerken bir ya da iki kadeh içiyordu ve en önemlisi bu, onu gevşetiyordu.

“Dr. Lefferman hastaneye gelip Tanya’yı gördü mü?” diye sordum.

“Hayır ama Tanya eylül ayında ona gitmişti. Okulunuz sağlık kontrolünden geçmesini istemişti.”

“Herhangi bir rahatsızlığı var mıymış?” *Akıl hastalığı gibi? Ya da ölümcül bir hastalık gibi?*

“Hayır, sağlığı gayet iyi.”

“Dr. Lefferman herhangi bir ilaç vermiş mi?”

“Sadece doğum kontrol hapı yazmış. Seninkinin aynısı.”

“Doğum kontrol hapına neden ihtiyacı varmış ki?” *Erkek arkadaşımınla düzüşebilsin diye mi?*

“Dr. Lefferman’a şiddetli regl sancıları olduğunu söylemiş.”

Yalancı! Regliyle ilgili bir kez bile şikâyet etmemişti.

“Başka bir şeye ihtiyacı var mıymış?” *Özellikle risperidon* gibi bir şeye.*

“Aslında doktor CBD** önermiş.”

“Ne için?”

“Yabancı bir ülkede tek başına ve yeni bir okulda olmanın bazen anksiyete ataklarına neden olduğunu ve uyumakta zorlandığını söylenmiş.”

Saçlarım diken diken oldu. Lance’le kafayı bulup, sonra da onu becermek istiyordu muhtemelen. Onu endişelendirecek tek şey, köpeğimizin ona saldırma ihtimali ya da onu havuzun en derin yerine atıp başını suyun altında tutma isteğimdi. Onun dışında korkusuzdu. Lanet olsun, izin almadan arabamı bile almıştı.

* Şizofreni ve bipolar bozukluğu tedavi etmek için kullanılan bir ilaç. -ç.n.

** Kannabidiol yağı. Stres, kaygı bozuklukları ve uykusuzluk tedavisinde kullanılır. -ç.n.

Annem aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Zavallı kız arabanı ödünç alıp kaza yaptığı için kendini berbat hissediyor,” dedi.

Ya, tabii. İnanın yakın bir zamanda herhangi bir özür beklemiyordum.

Annem “hafifletici” sebepleri açıklamaya girişti. Affedici bir tavır sergiledim. Ama gerçek şuydu ki Tanya’dan her zamankinden daha çok nefret ediyordum. Eğer bir vudu bebeğim ve iğnelerim olsaydı adını Tanya koyar ve iğneleri milyonlarca kez batırırdım.

Birkaç dakika sonra ikimizin de sevdiği basit bir sebze çorbası tarifi bulduk. Annem ihtiyacımız olan malzemeleri mutfak adasına taşıırken ben oturmaya devam ettim. Bir kucak dolusu çeşitli sebzenin yanı sıra birkaç kesme tahtası, bıçak ve soyacak.

“Ne yapmamı istersin?” diye sordum, anneme en son ne zaman yardım teklif ettiğimi hatırlayamıyordum. Ve büyük bir şaşkınlıkla bunu sormanın beni öldürmediğini fark ettim. Hatta çok iyi hissettirdi.

Annem minnettar bir gülümsemeyle bana baktı. “Sebzeleri kesmeye yardım edersen harika olur. Ama dikkat et de parmağım kesme.”

Hafif bir kahkaha atmadan duramadım. “Merak etme... Heykel oyma bıçağı kullanabildiğime göre mutfak bıçağı da kullanabilirim.”

Yan yana oturup işe koyulduk. Uzun zamandır annemle en yakın olduğum andı bu ve didişmek dışında birlikte bir şey yapıyorduk. Çok güzel bir duyguydu. Ve sebzeleri doğramak da çok rahatlatıcıydı. İkimiz de sebze doğrarken annemin bakışlarını üstümde hissettim.

“Sana söylemeyi unuttum. Bana yaptığın büste bayıldım.”

“Buldun mu?”

“Evet. Dün hastaneden döntünce. Çalışma odamdaki masamın üstüne koydum. Sana teşekkür edecektim, geç kaldığım için özür dilerim.” Bıçağını bırakarak dönüp yanağıma bir öpücük kondurdu. Bunun bu kadar hoşuma gitmesine şaşırdım. İçimi sıcacık bir duygu kaplamasına şaşırdım. Belki Tanya burada olmasaydı annemle yakınlaşmamız için bir şansımız olurdu. Gerçek bir bağ kurabilmemiz için.

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. “Kafan çok doluydu.” Annem bir nefes verdi. “Bu yetersiz kalır. Neyse ki Tanya iyi.”

Soğan soyarken *Ne yazık ki öyle*, diye cevap verdim içimden. Soğan, hassas mavi gözlerimi sulandırmıştı.

“Tatlım, ağlıyor musun?”

Gözümünden yaşlar akarken başımı salladım.

“Tanya için üzölme canım. İyi olacak.”

Kahkaha atmamak için altdudağıımı ısırarak zorunda kaldım. Ya da homurdanmamak için. Annem hiçbir şeyin farkında değildi. Onu uyandırmanın zamanı gelmişti.

“Soğan yüzünden anne.” Soğanı küp küp doğradıktan sonra kereviz sapına geçtim. *Ve* gündemime. “Anne... Sana birkaç soru sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Tanya’nın babasına kazayı haber verdin mi?”

“Söylememem için bana yalvardı ama elbette onunla iletişime geçmeye çalıştım. E-postam geri döndü, bendeki telefon numarası da servis dışı.”

Tuhaf.

“Tatlım, Tanya’dan yeni iletişim bilgilerini almam gerektiğini hatırlat bana çünkü babasının Coldwater ücretini ödemesi gerekiyor. İdareden biri beni arayıp haber verdi.”

Bunu da ilginç buldum. Babası 45.000 doları ya da bir kısmını ödemiş miydi? En yakın arkadaşım Jordan gibi

burslu değilseniz Coldwater'ın geç ödemeye hiç toleransı yoktu. Hah! Belki bu yüzden okuldan atılırdı ama annemle babamın buna asla izin vermeyeceklerini ve borcun geri ödeneceğini düşünerek parayı onların vereceğini biliyordum.

Kerevizi ufak ufak kesmeyi bitirince bir sap daha aldım. “Babasının fotoğrafını gördün mü hiç?”

Annem gözlerini doğramakta olduğu patatesten ayırmadan başını iki yana salladı. “Hayır ama aslında hiç sormadım.”

“Odasında babasının fotoğrafının olmaması sence tuhaf değil mi? En azından bir tane bile.”

Annem omuz silkti. “Bavulunda ağırlık yapmasım istemiştir belki. Telefonunda vardır. Sürekli seyahat ettiği için babasını çok özlediğini biliyorum.”

“Ailemizin fotoğraflarını gönderdin mi ona?”

“Doğrudan ona göndermedim ama bir süre önce değişim öğrencisi şirketine birkaç tane göndermiştim.”

Değişim öğrencisi şirketi! Beynimde bir ampul yandı. Will ve ben bunu neden daha önce düşünmemiştik?

“Doldurduğun bütün formlar sende olmalı anne.” *Bingo!* “Ayrıca Tanya'nın pasaport numarası, öğrenci vizesi ve ev adresi de dahil bütün kişisel bilgileri.”

“Vardı.”

“Yani?”

“En garip olan da bilgisayarımın masaüstünden esraren-giz bir biçimde kaybolmuş olmaları. Çöp kutusunda bile yok. Dosyanın adını da hatırlamıyorum.”

İki ihtimal vardı: Ya annemin aşırı dozda Xanax ve şarap yüzünden kafası kıyaktı ya da Tanya dosyayı silmenin bir yolunu bulmuştu. İçimden bir ses Tanya olduğunu söylüyordu. Bilgisayar becerilerinin olağanüstü olduğu kanıtlanmıştı. Bilgisayar korsanı olmasına şaşırmazdım.

“Anabel’in fotoğrafını gönderdin mi?” diye sormaya devam ettim.

Ablamın adı geçince annem şarabından bir yudum aldı. “Bir tane bile göndermedim. Tanya’nın ablandan haberi bile yoktu.”

Kafamın içinde binbir düşünce dönmeye başladı. O zaman Tanya *bütün* o fotoğrafları nereden bulmuştu? Facebook’tan mı? Instagram’dan mı? Ablamın sosyal medya hesapları devre dışıydı, o yüzden kontrol etmem mümkün değildi. Ama belki de Tanya nasıl girileceğini biliyordu.

“Tanya’nın pasaportu sende mi?” Konuyla ilgisi olmayan bir soruydu ama annem onu soru yağmuruna tutmuş olmama aldırmış etmiyor görünüyordu.

“Hayır. Odasındadır sanırım.”

Yine tahmin.

“Kaza ya da acil bir durum için pasaportunu sırt çantasında taşımasını söylesem iyi olur. Yanındaki tek kimlik öğrenci kimliği ama yeterli değil.”

“Ya öğrenci vizesi? O yanında değil mi?”

“Sanırım değil.”

Tahminim: Eminim öğrenci vizesi yoktu.

Kereviz sapım doğradıktan sonra yaban havucuna geçtim. “En azından pasaportunun bir kopyasını alıp bizimkilerin yanında saklasan iyi olur. Olur da kaybederse diye.”

“Bu harika bir fikir, Paige.”

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bakayım?” Sesi duyunca hızla döndüm.

Tanya! Üstünde ablamın göz alıcı bornozuyla salınarak mutfağa girdi. Dimdik yürümesine şaşırdım. Ve harika görünüyordu. Çakma sarı saçları yeni yıkanmış ve fönlenmişti, yüzünün şişi büyük ölçüde inmişti. Neredeyse normale dönmüştü.

Telaşlanan annem soyucuyu bırakarak, “Tanya!” diye bağırdı. “Neden yataktan çıktın?”

Elini uzun buklelerinden geçirerek bize yaklaştı. “Uyuyamadım ve canım sıkıldı.”

Annem onu tepeden tırnağa inceledi ve gülümsedi. “Çok daha iyi görünüyorsun tatlım.”

“Teşekkür ederim. Uzun ve sıcak bir banyo yaptım ve çok iyi geldi. Ben de kendimi daha iyi hissediyorum.”

Âdeta gül kokulu parfümle yıkanmıştı ve teni sabah çiği gibi taptazeydi. Hem görüntüsü hem de kokusuyla bir İngiliz Gülü’ne benziyordu. Ablamla benim küçükken ikimizin de çok sevdiği resimli Madonna kitabındaki kızlardan biri gibi görünüyordu. Ablam kendisinin güzel, sarışın olana benzediğini düşünürdü. Benziyordu da. Tanya da benziyordu. Öte yandan ben, o aykırı ve dört göz olandım. Mantıklı.

Annem düşüncelerimi böldü. “Otursana, Tanya. Beyin sarsıntısı geçirmişken ayakta durmanı istemiyorum.”

“Hafif bir sarsıntı sadece.”

“Otur lütfen.” Mucizevi bir biçimde iyileşen değişim öğrencimiz karşıma oturdu. “Çorba yapıyoruz. Sana iyi gelecektir.”

“Teşekkür ederim, Natalie. Harikasın.” Tanya annemin yarısı içilmiş şarap kadehine baktı. Biraz şarap alıp alamayacağını sormasını bekliyordum ama o, “Arabadan herhangi bir haber var mı?” diye sorarak beni şaşırttı.

“Henüz yok. Matt, öğle tatilinde tamirciye gidecek.”

Tanya bana baktı. “Özür dilerim, Paige.”

Sesinde zerre kadar samimiyet yoktu. Birden kafama dank etti. İçin için sııttım. Denemeye değerdı.

“Yolun diğer tarafında araba kullanmak senin için çok korkutucu olmuştur. Özellikle de sola dönüşlerde.”

Tek kaşını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. “Ha? Anlamadım.”

Hah! Yakaladım seni!

“Bilirsin, İngiltere’de arabaların direksiyonları sağdadır ve arabayı caddenin diğer tarafında kullanmak zorundasın.”

“Ah, d-doğru.”

Şeytani gülümsememi bastırdım. *Kıçımın kenarı*. Ben ne kadar İngiliz isem şaşkına dönmüş değişim öğrencimiz de o kadar İngiliz’di.

Tanya’nın gafını fark etmeyen annem araya girdi. “Evet, Matt, nisanda iş gezisine gittiğinde Londra’da araba kullanmakta ne kadar zorlandığını anlatmıştı.” Değişim öğrencimize baktı. “Dün kendini öldürmemiş olman bir mucize.”

Ne yazık ki öldürmemişti.

Onun değişim öğrencisi olmadığına daha da emindim artık. Ve İngiliz gülü olmadığına.

Böğrüm saplanmış, derimin altından söküp atmam gereken zehirli bir dikendi sadece.

Keşke kocaman cımbızlar olsaydı da ondan sonsuza dek kurtulabilseydim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

YİRMİ DÖRT

PAIGE

Will'in odasına geri döndüğümde onu gözleri dizüstü bilgisayarına yapışmış halde mucit tahtında otururken buldum. Sadık Ayı, yerde koca bir top gibi kıvrılmış, horlayarak uyuyordu. Yaşlanıyordu. Kardeşimin, Tanya'nın bilgisayarının kayıtlı olduğu kişi hakkında ne öğrendiğini duymaya can atıyordum.

Yatağına çıktım ve az önce öğrendiğim her şeyi anlattım. Tanya'nın nereli olduğu şüpheye yer bırakmayacak kadar şaibeliydi. Olduğunu iddia ettiği İngiliz değişim öğrencisi *olmadığı* kesindi.

"Sen de ne var, Sherlock?"

"Biraz ilerleme kaydettim, sevgili Watson."

"Anlat."

"Kötü haber: Dünyanın dört bir yanına dağılmış binlerce Mary Burton var. Çoğu Amerika, Kanadave İngiltere'de. Oldukça popüler bir isim. Hatta bir tanesi *New York Times*'ın en çok satanlar listesindeki bir yazar. İyi haber: Intelius'a göre Amerika Birleşik Devletleri'nde kayıtlı sadece doksan sekiz Mary C. Burton var."

"Intelius nedir?"

"İnternetteki bir kişi bulma sitesi. İnsanların telefon numaralarını, hatta bazılarının ev ve e-posta adreslerini veriyor."

“Birleşik Krallık’ta yaşayan Mary C. Burtonları bulabil-
din mi?”

“Intelius sadece Amerika’da yaşayanların bilgilerini ve-
riyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bu çok kötü.”

“Asma suratını. Elimizdeki kanıtlara bakılırsa şüphelimi-
zin bilgisayarı İngiltere’deki birinden çalmış olması *pek* olası
değil ama Scotland Yard’dan soruşturma yapmalarını isteye-
ceğim.”

Tekrar güldüm. Moralim düzeldi.

“Tanya’yı araştırdın mı?”

Küçük kardeşim kendinden hoşnut bir ifadeyle gülümse-
yerek başparmağını onaylarcasına kaldırdı. “Bunu soracağını
biliyordum ve araştırdım. Veri tabanlarında Tanya Blackstone
diye birini bulamadım.”

“Bu, kuşkularımı *daha da* arttırıyor. Bu hizmete abone ol-
mak çok mu pahalı?”

“Doksan dokuz sente bir haftalık deneme sürümü aldım.”

“Harika. Bir sonraki adım ne peki?”

“Basit, sevgili Watson. Mary C. Burton’larla iletişime ge-
ceceğiz. Kısa süre önce MacBook’larının çalınıp çalınmadı-
ğını soracağız.”

İç çektim. “İletişime geçilecek bir sürü insan var demek bu.”

“Paylaşacağız.” Renkli, plastik bir dosyaya uzandı... Ro-
botlar, uzay gemileri ve uzaylılar konulu bir sürü ödev dos-
yasından biriydi bu. Dosyayı açtı ve içinden iki sayfa çıkardı.
Birini bana verdi, diğerini kendi aldı.

“Nedir bu?” diye sordum listeye bakarak.

“Excel tablosu. Tüm Mary’leri ve telefon numaralarını
yazdım. Cep numarası mı yoksa sabit hat mı olduklarından
emin değilim. Olanların e-posta adreslerini de ekledim.”

“Etkileyici. Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Babam öğretti.”

“Aferin ona.” Yani en azından kardeşimle kaliteli zaman geçiriyordu. Mucit Will, futbol oynamasına rağmen babamın hayal ettiği gibi *Küçükler Ligi* yıldızı değildi.

“İlk yarsını ben yapacağım, ikinci yarısını sen.”

“Anlaştık.”

Bir kalem alıp işe koyulduk, ya arayarak ya da mesaj atarak bütün Mary C. Burton’lara ulaşmaya çalıştık. Bu iş bütün öğleden sonramızı aldı. Şansımız yaver gitmiyordu.

Bitkin ve umudumuzu kaybetmiş halde tam pes ediyorduk ki bir mesajıma cevap geldi. *Son zamanlarda MacBook’unuz çalındı mı?* sorumuza kısa ve âdeta bağırarak tek bir kelime.

EYET!!!

“Bingo!” Benim kadar heyecanlanan kardeşime bir beşlik çaktım. “Ne cevap verelim sence?”

“Onu bulduğunu ve göndermek istediğini yaz.”

Kardeşimin dediğini yaptım. Kadın anında cevap verdi.

Tanrı’ya şükür!

Nerede yaşıyorsunuz? diye sordum. Alan kodunu ne ben ne de Will biliyordu. Ve listede adres yazmıyordu. Anchorage’da yaşamıyor olması için dua ettik.

Neyse ki Redlands’ta yaşıyordu. Buradan yaklaşık yüz kilometre mesafede. Kadın adresini gönderdi.

Kafamda iki soru belirdi: Bilgisayarı ona nasıl geri götürecektik?

Ve Tanya onu neden çalmıştı?

Düzenleme

Ny.Ozlem

YİRMİ BEŞ

NATALIE

Ertesi pazar günü, Tanya'nın kazasından tam bir hafta sonra, göz alıcı kahvaltı salonumuzdaki masada tek başıma oturmuş bir kez daha kayınvalidemin verdiği güzel porselenlerle kahve içiyor ve tereyağlı kruvasanın tadını çıkarıyordum. Kayınvalidemin günlük kullandığı, benzer bir takımı vardı oysa ben, tam tersine benimkileri özel günlerde kullanıyordum... Doğum günleri gibi. Bugün de o günlerden biriydi.

Fransız kapılardan süzülen güneş ışığı odayı altın rengi bir pusa bürümüşü. Yağmuru sevsem de bugün hava güneşli olduğu için mutluydum. Ruhuma iyi geliyordu ve o da bugünün mükemmel olmasını isterdi.

“Natalie, pazara gitmek için fazla şık giyinmişsin.”

Başımı kaldırıp baktığımda Tanya'nın yanıma gelmekte olduğunu gördüm. Üstünde çiçekli Prada bir elbise ve şık bir kaşmir şal olan benim aksime o, yırtık kot pantolon, kısacık bir tişört ve ısıltılı pembe parmak arası terlik giymişti.

Sabah çiği kadar taze ve çok güzel görünüyordu. Korkunç kazayı çabuk atlatmıştı ve kaşının üstündeki yara hâlâ belli olsa da hızla iyileşiyordu. Bu konuda kendini rahatsız hissetmesin diye onu Beverly Hill kuaför salonuna götürmüştüm, orada yarayı saklamak için seyrek bir kâkül

kesmişlerdi. Kâkûl ona çok yakışmış ve daha genç görünmesini sağlamıştı.

“Sana söylemeyi unuttum,” dedim. “Bugün pazara gitmeyeceğim.”

“Aa, neden?”

“Kahvaltıma eşlik et, açıklayayım.”

Hemen yeni bir servis çıkarıp önüne kahve, taze meyve ve Will’in robotik toplantısından dönerken aldığım lezzetli pastalardan birini koydum.

“Eee, Natalie, bu kadar şık giyinmiş nereye gidiyorsun?” diye sordu, ağzına bir kiraz atarak. “Bu arada çok güzel görünüyorsun.”

Hafifçe gülümsedim. Duygularımın kabardığını hissedebiliyordum. Göğsüme ağırlık oturdu.

“Teşekkürler. Bugün Anabel’in doğum günü. On dokuz yaşında olacaktı.” Sesim uzaktan geliyordu. Üzgün.

Kahvemden güçlendirici bir yudum aldım. “Anabel benim hayatımın ışığıydı. Birazdan kiliseye, oradan da mezarlığa gideceğim.”

“Hep birlikte mi gidiyorsunuz?” diye sordu misafirimiz. “Bütün aile mi?”

“Hayır. Yalnız gitmeyi tercih ediyorum.” Acımı tek başıma yaşamak istiyordum.

İçim hüznle kaplandı. Gözlerim buğulanmaya başladı ve birkaç damla yaş akmasına engel olamadım. Gözlerimi keten peçeteme silerken Tanya masanın diğer ucundan uzanıp şefkatle boştaki elimi tuttu. Bakışları sıcacık ve sevgi doluydu.

“Natalie, eğer sakıncası yoksa ben de seninle gelmek isterim. Benim için büyük bir anlam ifade ediyor.”

Bir kez daha gülümseyerek elini sıktım. “Çok isterim.” Artık tek başıma olmak istemiyordum.

“Siyah mı giyinmem gerekiyor?”

“Hayır, tam tersi. Neşe saçan, ıslıl ıslıl bir şeyler giy.” Gülümsemem genişledi. “Bugün Anabel’in hayatını *kutluyoruz*. Yas tutmuyoruz.”

On beş dakika sonra Tanya merdivenleri sekerek indi. Kısa bir an şaşkın şaşkın baktım. Üstünde Anabel’in en sevdiği, omuzları açıkta bırakan, pembe puantiyeli midi elbisesi vardı. Yeni kakülüyle kızımı gördüğümü sandım. Nefesimin kesildiğini hissettim ve sonra başımı iki yana sallayarak bu yanılsamayı zihnimden sildim.

Windsor Meydanı yakınındaki Aziz Andrew Kilisesi evime yürüme mesafesindeydi ama ayinden sonra Vadi’deki mezarlığına gideceğimiz için arabayla gitmeyi tercih ettim.

Evimizle aynı tarihlerde inşa edilen Gotik Uyanış kilisesi İngiltere’de rastlayabileceğiniz türden zarif ve görkemli bir yapıydı. Kilisenin içi, yüksek tonozlu tavanları ve şapelin içine ışık girmesini sağlayan muhteşem vitray pencereleriyle nefes kesiciydi. Pencerelerden süzülen ışık bana Tanrı’nın varlığını hissettiriyor ve her seferinde huşuyla dolmama neden oluyordu. Pek dindar bir insan olmadığımından ayinlere düzenli olarak katılmazdım... Sadece Noel, Paskalya gibi bayramlarda ve çocuklarımin komünyonları gibi özel günlerde. Ve bugün.

En popüler olan sabah 9:45 ayini hıncahmç doluydu. Kilisenin ön tarafında oturacak bir yer bulduk. Koyu maun banklarda oturan cemaat üyelerinin çoğunu tanıyordum. Başımla ve hafifçe salladığım elimle yakınımnda oturan birkaç kişiyi selamladım. İçeride hafif bir uğultu vardı ama Peder Francis mihraba görkemli çıkışını yaptığı anda ses tamamen kesildi.

Etkileyici ama müşfik beyaz saçlı peder vaazını sürdürürken dua kitabımdan takip ettim. Anabel öldüğünde peder, bana büyük bir teselli kaynağı olmuştu ama ruhsal çöküntümü engellemeye yetmemişti. Yine de ona minnettardım ve sadece senede bir düzenlenen bağış toplama etkinliğine yardım etmekle kalmıyor kiliseye de cömert bağışta bulunuyordum.

Arada bir Tanya'ya bakış atıyordum. Dua kitabı kucağında kapalı duruyordu, sıkılmış, huzursuz ve bir an önce gitmek ister gibi görünüyordu. Belki de gelmek istediğine pişmandı. Bu noktada yapabileceğim bir şey olmadığından dikkatimi ayine verdim.

Ayin her zaman aynıydı. Huzur verici müzik, ilahiler, komünyon ve vaaz. Bugünkü okuma Yeremya 14:10'dandı. Peder'in coşku dolu gözleri, sanki beni seçmiş ve doğrudan bana konuşuyormuş gibi üstüme dikilmişti.

"Yüce Tanrı, şimdi anımsayacak suçları ve günahları için onları cezalandıracak."

Bu kelimeler yüreğimde yankılandı. Ürpermeme neden oldu. Suçluluk duygusu yüreğimi sıkıştırdı, ruhumu kemirdi. Tanrı, günahlarımı unutmama asla izin vermeyecekti. *Asla.*

Titrediğimi fark eden Tanya, "İyi misin?" diye sordu.

Tek kelime etmeden başımı salladım, elimi tutmadığı için minnettardım. Elim buz gibiydi ve titriyordu.

Ayin sona erdiğinde hâlâ titriyordum, bitmesine çok memnun oldum. Çantamı kapıp ayağa kalktım ve yan yan yürüyerek sıradan çıktım. Tanya da peşimden geldi. Tanıdığım herhangi biriyle sohbet etmek zorunda kalmamak için başımı eğip hızla yürümeye başladım. Sohbet edecek durumda değildim.

"Uff, çok uzundu," diye homurdandı Tanya. "Keşke önceden söyleseydin."

Bu söylediği beni biraz şaşırttı ve neden gelmek istediğini merak ettim. Pazar ayininin ne kadar uzun sürdüğünü biliyor

olmalıydı. “İngiltere’de kilise ayinlerine gitmiyor musun? Annen için dua etmiyor musun?”

Tanya omuz silkti. “Pek gitmem.” Sonra, “Bir an önce gitsek olur mu? Uzun süre ayakta durmaktan ayaklarım ağrıdı.”

Sabırsızlığı kalbimi kırdı ama uzatmadım. “Gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var.”

Gözlerini devirdi. “Şimdi ne var?”

“Mum yakmam gerek.” Tanya suratını asarak peşimden kilisenin arka tarafındaki adak mumlarının durduğu yere geldi. Önceden burada balmumundan yapılmış mumlar dururdu ama birkaç yıl önce itfaiye teşkilatı onların tehlikeli olduğuna karar verip yerlerine alevsiz LED’ler koymuştu. Tanya yanımda durdu, kiliseye geldiğimizden beri ilk kez ilgisini çeken bir şey olmuştu.

“Bunlar ne için?”

“Çoğunlukla ölüleri anmak... onlara dua etmek için. Tanrı’ya da dua edip en önemli ihtiyaçların için yardım etmesini isteyebilirsin.”

“İyiymiş. Ben de bir tane yakabilir miyim?”

“Elbette.” Benimkine yakın bir mum seçişini izledim.

Duygularım yine kabardı, parmaklarım titriyordu. Mumu yakan küçük düğmeye bastım. Yandığında içimden konuşmaya başladım.

“Tatlı, güzel Anabel’im. Seni çok özlüyorum ama günün her saniyesi kalbimde yaşamaya devam ediyorsun. Her neredaysen umarım beni duyuyor ve büyük sevgimi hissediyorsundur.”

Yaşlar yüzünden bulanıklaşan gözlerimle Tanya’ya baktım. Mumunu yakmış ve gözlerini ona dikmişti. Dudaklarında hafif bir gülümseme gizliydi.

İçimi ani bir ürperti kapladı. Şalımı omuzlarıma sardım. Ne için dua ediyor olabilirdi?

YİRMİ ALTI

NATALIE

Forest Lawn Mezarlığı'na gitmemiz yirmi dakika sürdü. Aslında yirmi beş dakika çünkü çiçek almak için kısa bir mola verdim. Öncesinde arayıp beyaz fiyonklu bir buket yapılmasını istediğim taze, zarif, pembe şakayıklar vardı. Anabel'in de benim de en sevdiğim çiçektir.

Anabel'in mezarına çıkan yemyeşil, engebeli çayırılıkta yüksek topuklarla yürümek zor oldu. Aptal ben. Tanya gibi spor ayakkabı giymeliydim. Birkaç kez az kalsın ayak bileğimi burkuyordum ve yarı yolda dengemi sağlamak için kolunu tuttum ve boştaki kolumla da çiçekleri kucakladım. Yanımda olduğu için mutluydum, hem fiziksel hem de manevi destek açısından.

Çoğunda rengârenk çiçek demetleri bulunan bir sürü mezar taşının yanından geçtik. Belli ki sevdiği kişiye saygılarını sunmak için gelen tek kişi ben değildim. Acı paylaşılmayı sever derler ama yas tutanların görüntüsü kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Acı verici her adımda yüreğim daha da ağırlaşıyordu.

Uzun ve eziyetli otuz dakika sonra mezara ulaştık. Yaptığım onca kardiyoya rağmen nefes nefese kalmıştım. Ve ter içindeydim.

“Vay canıma, kondisyonum düşündüğüm kadar iyi değilmiş.” Ben derin derin nefes alırken Tanya bu zorlu tırmanıştan hiç etkilenmiş görünmüyordu.

“Kolay değildi,” diye cevap verdi gülerek. “Kendini on sekiz yaşında biriyle kıyaslamamalısın.”

On sekiz yaşında mıydı? Ben on yedi sanıyordum. Belki de doğum gününü atlamıştım. Başvurusunda yaşının yazdığını hatırlıyordum ama doğum tarihini hatırlamıyordum.

Mezar taşına baktı. “Anabel’in gömüldüğü yer burası mı?”

“E-evet.” Sesim çatallaşmaya başlamıştı.

“Çok güzel bir mezar yeri.”

Etrafıma baktım. Gerçekten öyleydi. San Gabriel Dağları’nın manzarası nefes kesiciydi ve bu gözlerden uzak alan tertemiz tutulmuştu. Her yer yabani otlarla kaplanmasını ve kirlenmesini diye Matt’le ben mezarlık görevlilerinden birine ekstra para ödüyorduk. Anabel huzur ve güzellik içinde uyumayı hak eden harika biriydi. Ama burada değil. Ölmek için çok gençti. Cennet bir melek kazanmış, ben ise kızımı kaybetmiştim.

Gözlerimde yaşlar birikirken parlak öğle güneşi gözlerimi kamaştırdı. Koyu renk güneş gözlüklerimi çantamdan çıkarıp taktım. Gözlüklerim acımı ve üzüntümü ancak biraz gizleyebilirdi. Görüşüm bulanıklaştı, mezar taşına baktım. Sade ve basitti, zarifti. Matt’in annesiyle babası, onu San Francisco’nun dışındaki aile mezarlığına defnetmemizi istemişti. Matt de onlarla aynı fikirdeydi ama ben olay çıkarmıştım. Birkaç tabak kırıldıktan sonra Matt bana boyun eğmiş ve ben, sinir krizinin eşiğindeyken istediğimi elde etmişim. Kızımın bana yakın olmasını istiyordum. Bir gün ben de buraya gömülecektim ve sonunda yeniden kavuşacaktık.

Gözümde bir damla yaş süzülürken sıcaktan kurumamalarını umarak çiçekleri mezar taşının önüne koydum ve geri

çekildim. Yaşadığı yıllar mezar taşının altındaydı. Yaşla dolan gözlerim ona takılı kaldı.

Anabel Elizabeth Merritt

Muhteşem bir evlat, abla ve dost.

Bırak güneş içeri girsin.

Tanya'nın mezar taşındaki son satırı sormamasına sevindim. *Hair* müzikalindeki bir şarkının adıydı. Bu, lisede Anabel'in son rol aldığı bir tiyatro oyunuydu. Broadway'de Diane Keaton'ın canlandığı rolü canlandırmış ve büyük sansasyon yaratmıştı.

Buruk anıları bir kenara itip elimi yelpaze gibi sallayarak kendimi serinletmeye çalıştım. Los Angeles'ta kasım ortası bir gün için hava aşırı sıcaktı. 26-27 civarı olabilirdi. Keşke hasır şapkamı yanıma alsaydım. Ama en azından güneş koruyucu sürmüştüm. Tanya da öyle.

“Bana nasıl öldüğünü anlatsana.”

Üzerime kara bulut çöktü. “Tanya, o konuya girmek istemiyorum. Unutma, bu onun hayatının kutlaması.”

“Özür dilerim. Doğduğu günden biraz söz et o zaman.”

Değişim öğrencimize Anabel'e hamileyken hamileliklerinin en kolayını geçirdiğimi söyledim. Bir gün bile bulantım ya da ağrım olmamıştı. Her şey yolundaydı. Ve suyum geldiğinde Matt beni heyecan içinde hastaneye –Cedars'a– götürmüş, epidural ve derin nefes eşliğinde Anabel'i dışarı iterken elimi tutmuştu. Onu gördüğüm anda dünya güzeli bir melek doğurduğumu anladım. Minik, sarı saçlı Anabel'imiz zarafet ve güzellik sembolüydü. Neredeyse hiç ağlamadı. Onu kollarıma ilk aldığımda ve gül goncası dudaklarını mememe yapıştırdığında kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir sevgi hissettim.

Tanya iç çekti. “Eminim ilk çocuklar annelerinin kalbinde her zaman özel bir yere sahiptir.”

Sıcağa rağmen kanımın buz kestiğini hissettim. Zorla gülümsedim. “Evet canım, öyleler.”

“Zavallı annem doğumda ölmüş. Kanamasını durduramamışlar ve kan kaybından ölmüş. Böyle bir şey yaşamadığın için çok şanslısın.”

Tepeden tırnağa ürperdim.

Bir keresinde ben de kan kaybından ölümün eşiğine gelmiştim. Hayatımın *sayısız* en kötü günlerinden birine geri döndüm, bu anı kırık cam parçası gibi keskin ve berraktı. Kavurucu sıcak çölde küçük, havasız bir oda. Yamuk yumuk metal bir yatak. Leş gibi bir koku. Dayanılmaz bir acı ve kulak tırmalayıcı çığlıklar. Kan, ter ve gözyaşları.

Kan. Çok fazla kan. Sırılsıklam, kıpkırmızı çarşafın görüntüsü zihnimi doldurduğunda her yanıma şiddetli bir ürperti kapladı.

Tanya, “İyi misin, Natalie?” diye sorarak beni âna hızla geri çekti.

“Evet.” Sesim titriyordu, o korkunç anıyı zihnimden uzaklaştırdım. “Annen çok acı çekmiş olmalı. Tanrı’ya şükürler olsun ki sen hayatta kalabilmişsin.”

“Babam, ölümün eşiğinden döndüğümü söyledi. Çok hastalıklı bir çocukmuşum... belki de anne sütüyle beslenmediğim için. Hatta bir yıl okuldan geri kaldım. Keşke bana bakacak senin gibi bir annem olsaydı.”

İçimi anne sevgisi kapladı. Onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım. “Zavallı kız. Keşke yanında olup sana bakabilseydim.”

“Keşke.” Sesi ağlamaklıydı. “Natalie... hayatımın sonuna kadar yanımda olmanı o kadar çok istiyorum ki.”

Yumuşak bir tonla, “Olacağım,” dedim ve sonra onu bıraktım. “Gel, biraz oturalım. Hava çok güzel ve ayaklarım beni öldürüyor.”

Birkaç dakika sonra Anabel’in mezar taşının önündeki çimenlere serdiğim şalımın üstünde oturuyorduk. Ayakkabılarımı çıkarmış bacaklarımı altına almıştım. Tanya da dizlerini göğsüne çekmiş, yanımda otuyordu. Elbisesinin eteğini çekti, ardından parmaklarını uzun, sarı saçlarında gezdirdi.

“Bana Anabel’den biraz daha bahsetsene. Nasıl bir çocuktu?”

Geçmişten gelen görüntüler kafamın içinde âdeta bir slayt gösterisi gibi yanıp söndü. Peluş hayvanlarından birine sarılmış ve kıvrılmış halde uyuyuşu. İlk bale resitali. Eksik ön dişiyle ıslıl ıslıl gülümsediği birinci sınıf fotoğrafı. Kötü Cadı’yı oynadığı ve bütün dikkatleri üzerine çektiği ilk tiyatro oyunu *Oz Büyücüsü*’ndeki hali. Amigo Kızlar’a girdiği günü. Lisede Shakespeare’den Broadway’e kadar rol aldığı çeşitli oyunları. Hataları yok değildi ama ölümünden sonra terapistimin deyimiyle “seçici hafıza”ya sahip olmuştum. Onunla ilgili sadece güzel şeyleri hatırlıyordum.

“Parlak bir yıldızdı. Hem gerçek anlamda hem de mecazen. Işıyla girdiği her yeri aydınlatırdı. İster yaşlı ister genç olsun herkes onun ışıltılı kişiliğinden etkilenirdi. Her zaman ilgi odağıydı.”

“Paige için zor olmalı.”

“Pek sayılmaz. Paige daha ziyade yalnız olmayı sever ve herkesten farklı davranırdı. Yaşları yakın olmasına rağmen hiçbir zaman çok yakın olmadılar.”

“İkisini de aynı derecede mi seviyordun?”

“İkisini de aynı derecede *seviyor musun* demek istedin sanırım. Anabel’i sevmekten *hiç* vazgeçmedim.” Kısa bir an susup sonraki kelimelerimi düşündüm. “Cevabım evet ama farklı biçimde.”

Gerçek şuydu: Anabel her zaman benim favorimdi ama bunu itiraf etmeyecektim. Bu beni kötü bir anne yapıyordu belki de.

Tanya, “Anabel okulda Paige kadar başarılı mıydı?” diye devam ederek o noktaya gelmemi engelledi.

“Onun güçlü yanı dersler değildi. Başka güçlü yönleri vardı. Karizma. *Yaşama sevinci*. Ve bir liderdi. Öğretmenleri de arkadaşları da onu çok severdi. Çok popülerdi... Amigo kızların kaptanıydı ve mezuniyet balosu kraliçesi olacaktı.”

“Vay canına!” Çok erkek arkadaşı var mıydı?”

“Bir sürü ‘erkek arkadaşı’ olduğunu söyleyebilirim.” Söz konusu iki kelimeyi vurgulayarak ve parmaklarımla tırnak işareti yaparak söyledim. “Özel biri yoktu. Okuldaki her çocuğun onda gözü vardı ve onun erkek arkadaşı olmak istiyorlardı ama Anabel onları uzak tutmayı tercih ediyordu. Çok flörtözdü ve ilginin üstünde olmasına bayılırdı.”

Tanya bir tutam ot kopardı. “Büyüyünce ne olmak istiyordu?”

“Babasının hiç hoşnut olmayacağı bir şey.”

“Ne?”

“Oyuncu.” *Oldum olası drama kraliçesiydi*. “Anaokulundan beri.”

“Gerçekten mi? Ben de oyuncu olmak istiyorum. Okuldaki drama öğretmeni doğuştan yetenekli olduğumu söylüyor. Ne oldu biliyor musun? Sana söylemeyi unuttum. *Benim Tatlı Meleğim*’de Eliza Doolittle rolünü oynayacağım. Bu rolü kapmamı İngiliz olmam sağladı sanırım.”

Heyecanla ellerimi çıırttım. “Tebrikler! Bu harika. O oyuna bayılırım ve seni izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Tanya gülümsedi. “Teşekkür ederim. Eminim Anabel oyunculuk yeteneğini senden almıştır.”

Başımı yana eğdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani fuar modeliydin ya. Ürünleri tanıtmak ve anlatmak da bir nevi oyunculuk. Ürünü beğenmesen bile beğeniyor gibi davranmak zorundasın. Hatta bazen olmadığın biri gibi davranmak zorunda kalırsın.”

İçimden bir ürperti daha geçti. Tüm yetişkin hayatım boyunca rol yapmıştım. Tanıdığım en iyi oyuncuydum. Henry Higgins (daha ziyade *Özel Bir Kadın*’daki Richard Gere) gibi. Matt beni göz alıcı, sofistike bir sosyeteğe dönüştürmüştü ve ben de çok çalışarak bu rolde ustalaşmıştım. Muhteşem yeni hayatımı sürdürebilmek için Matt’in eski hayatımı öğrenmesine asla izin veremezdim. Eğer öğrenirse son selamımı verirdim. Gösteri –oyun– sona ererdi. Perde hızla kapanırdı. Ve sonsuza dek kapalı kalırdı.

Tanya, tedirgin edici düşüncelerimi böldü. “Anabel’i çok severdim sanırım. Birbirimize çok benziyormuşuz. Aynı... kafadaymışız.”

“Bence de.” Hüzünlü bir gülümsemeyle Tanya’nın elini sıktım. “O da seni çok severdi.”

“Sanki doğumda ayrılmış ikizler gibiyiz.” Gözlerini Anabel’in mezar taşına dikti. “Biliyor musun birbirimize bu kadar benzemenin ötesinde doğum günlerimiz de aynı.”

“Ne? Bugün doğum günün mü?”

Tanya mahcup bir gülümsemeyle başını salladı. “Evet, on sekizinci doğum günüm. Bir yıl arayla aynı gün doğduğumuza inanabiliyor musun? Tuhaf, değil mi?”

Evet. Hayır. Hayır. Evet. Bunu nasıl bilmezdim? Xanax yüzünden miydi?

Az önce on sekiz yaşında olduğunu söylemesine şaşırma-malıydım.

“Neden bana söylemedin?”

“Bugünün senin için önemli olduğunu biliyordum. İlginin bana yönelmesini istemedim.”

“Ah, tatlı Tanya. Beni yine ağlatacaksın.” Gözlerimde biriken yaşları hissedebiliyordum. “Kendimi korkunç hissediyorum. Bana söylemeliydin. Sana doğum günü hediyesi bile almadım.”

“Benim hediyem *sensin*. Seni çok seviyorum, Natalie.”

İçten sözleri beni çok duygulandırdı. Duygu dolu bir halde elimi göğsüme götürdüm. “Ben de seni çok seviyorum.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Burada, seninle olmama izin verdiğin için teşekkür ederim, Natalie. Benim için bunun anlamı çok büyük.”

“*Asıl* benim sana teşekkür etmem gerek. Bu zor günü atlattımanı çok kolaylaştırdın.”

Ona bir kez daha minnetle sarılırken *ağlamadım bile* diye düşündüm. Belki de Anabel’le aynı gün doğmuş olması tesadüften öte bir şeydi. Belki de öyle olması gerekiyordu.

Nihayet onu bıraktım. “Hadi. Gidiyoruz.” Ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve ayağa kalktım. Peşimden o da kaşmir şalı ve sırt çantasını alarak kalktı.

“Günün geri kalanı *senin* tatlım.”

Onu alışveriş için Grove’a götürecektim. İsteddiği her şeyi almasına izin verecektim. Ve bu akşam ona sürpriz bir doğum günü partisi düzenleyecektim.

Ve hayatının en güzel gecesini yaşatacaktım.

YİRMİ YEDİ

PAIGE

Arabam tamirden geldi. Neyse ki Tanya onu pert etmemişti. Ön çamurluğun yenilenmesi, yeni bir ön cam takılması, iki yeni ön lastiğin ve hava yastıklarının değişmesi gerekmişti. Bunlar dışında yeni bir araç kadar iyi durumdaydı. Babam istemeyerek de olsa anahtarlarımı geri vermişti ve hırsızın cipimle başka bir gezintiye çıkmak istemesi ihtimaline karşı sürekli onları çantamda tutuyordum.

Annem ablamın mezarını ziyarete gittiğinde ve Tanya da her nedense ona eşlik ettiğinde Will'le ben Tanya'nın odasına gizlice girip dizüstü bilgisayarım yürüterek bir yolculuğa çıkmak için mükemmel bir fırsat yakaladık. Redlands'teki Mary C. Burton'ı ziyaret edecektik. Tanya'nın MacBook'u bilgisayar çantasında olduğu için muhtemelen ertesi sabah çantayı omzuna takana kadar kaybolduğunu fark etmeyecekti.

Kahvaltıda kıyamet kopacaktı. Ama dahi Will parlak bir fikirle geldi. Çantaya dizüstü bilgisayarla hemen hemen aynı ağırlıkta olan annemin Le Creuset marka güveç tencerelelerinden birini koyduk. Kardeşime bayılıyordum. Tanya'nın ilk derste çantanın fermuarını açıp bu değişikliği fark edişini görmek için sabırsızlanıyordum. Yarın çok eğlenceli bir gün olacaktı. Keşke koruyucu bir zırhım olsaydı.

Otoyola çıkıp doğruya doğru yol almaya başladıktan sonra yolculuk çok kolaydı. Tekrar direksiyonda olmak ve otoyolda araba kullanmak hoş bir duyguydu. Will’le zaman geçirmek de öyle. Hafta içinde ikimiz de ödevler ve ders dışı etkinliklerle meşguldük ve cumartesi günleri Will’in robotik toplantıları vardı. Takımı finallere kalacak gibi görünüyordu. Heykel yapmak benim için neyse Will için de robotik oydu. Bir tutku.

Az bir trafikle bir saatten kısa sürede Mary Burton’ın evine ulaştık. Bizi bekliyordu, evde olup olmadığını öğrenmek için mesaj atmıştım. Bunca yolu gelip onu evde bulamamak aptallık olurdu.

Evinin hemen önündeki sokakta park yeri bulduk. Mary’nin evi, muhtemelen yetmişli yıllarda sıra sıra yapılmış, bir arabalık bitişik garajı olan, tek katlı, küçük, kiremit bir binaydı. Beyaz panjurlu gri-mavi boyalı, bakımlı bir evdi. Çim özenle biçilmişti ve yürüyüş yolunun kenarında sıra sıra rengarenk çiçekler vardı. Sırt çantam ve Will’i yanıma alıp zili çaldım. Ding dong sesi geldi. Konuşmadan birinin gelip kapıyı açmasını bekledik. Birkaç dakika geçti, endişelenmeye başladık.

“Evde olacağını söylediğine emin misin, Baykuş?” diye sordu Will.

“Evet.” Zili bir kez daha çaldım.

Bir süre sonra kapının ardında içimi rahatlatan yüksek bir ses duydum. “Geliyoruuuum!”

Birkaç saniye sonra kapının kilidi açıldı, zinciri hâlâ takılı halde hafifçe aralandı. Aralıkta bir kadın yüzü belirdi. Kat kat gerdanlı ve kabarık beyaz saçlıydı.

“Bayan Burton?” diye geveledim.

“Evet.” Sesi çekingendi. Güvensiz.

“Adım Paige. Bu da kardeşim Will. Dizüstü bilgisayarınızı getirmek için geldik.” *Ve onu çalan kişi hakkında bilgi almak için.*

Kadın kuşkuyla beni süzdü. “Kanıtlayın.”

Sırt çantamı omuzlarımdan indirip dış cebinden ehliyetimi çıkardım. Yüzüne doğru kaldırdım.

“Tanrı’ya şükür.” Kadın gülümseyerek zinciri çıkardı ve kapıyı açtı. “Kusura bakmayın. Bugünler de pek dikkatsiz olmaya gelmiyor. Üstelik birkaç kilometre ileride cezaeviyle akıl hastanesi var.” Bizi şöyle bir inceledikten sonra, “Girin, lütfen,” dedi.

Evi biraz harap olsa da temiz ve derli topluydu. Duvardan duvara yıpranmış, toz mavisi halı, solmuş çiçekli döşemeli, donuk kahverengi ahşap mobilya ve her yerde biblolar vardı. Üstünde mavi kadife sabahlığı ve ona uygun mavi pofuduk terlikleriyle (anlaşılan maviyi çok seviyordu) bizi mutfığa götürdü. Eski bir buzdolabı ve ocağı olan küçük ama keyifli, budak desenli çam odaydı. Küçük arka bahçeye bakan pencerenin yanındaki formika masayı ve sandalyeleri işaret etti.

“Oturun lütfen,” dedi; artık kuşku dolu olmadığından kenarları kırışık mavi gözlerindeki sıcaklığı ve sevecenliği görebiliyordum. Will ve ben yan yana otururken, “İçecek bir şey ister misiniz?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, ben almayayım,” dedim.

“Ben de,” dedi Will.

“Emin misiniz? Ağacımdaki limonlardan taze limonata yaptım.”

Will’in yüzü ışıldadı. Limonataya bayılırdı.

“Peki o zaman.”

“Ben de içerim.” Aslında susamıştım.

Birkaç dakika sonra Mary, masada karşımıza oturmuş ve hep birlikte limonata içiyorduk. Çok lezzetli ve ferahlatıcıydı. Yarısı içilmiş bardağımı kenara itip sırt çantamı aldım ve içinden Mary’nin bilgisayarını çıkardım. Will bilgisayarını hemen açıp onun adına kayıtlı olduğunu gösterdi.

Şaşkınlıkla sevinç arasında gidip gelen tepkisi, *Antiques Roadshow*'da gördüğüm, bahçe satışında beş dolara satın aldığı bir tablonun elli bin dolar olduğunu öğrenen kadını hatırlattı bana.

“Çok şanslıyım. İnanamıyorum. Milyon yıl düşünsem bir daha göreceğim aklıma gelmezdi ve elime geçen azıcık maaşla –emekli maaşım, sosyal güvencem ve az bir birikimim var– yeni bir tane alabilmem mümkün değil. Şükürler olsun ki onu buldunuz.”

En üst model MacBook Pro'yu nasıl alabildiğini merak ediyordum zaten. Apple Koruma Paketi de eklendiğinde iki bin dolara yakın bir bedeli vardı. Sorum cevaplandı.

“Üstelik benim için manevi değeri var. Öğretmenlik yaptığım lisenin emeklilik hediyesi.”

“Vay canına. Çok cömertlermiş. Üzgünüm ama bütün dosyalarınız silinmiş.” Eminim içinde önemli belgeler vardı.

“Bu, en küçük problem. Neyse ki dosyalarımın çoğunu Zaman Makinesi denen şu zimbırtılardan birine yedeklemiştim. Nerede buldunuz bunu?”

“İster inanın ister inanmayın ama evimize yakın bir çöp tenekesinde,” diye yalan söyledim.

“Eviniz nerede?”

“Los Angeles'ta,” diye karşılık verdi Will.

“Aman Tanrım! Orası epey uzak. Bilgisayarımı çalan o korkunç kız da orada mı yaşıyor acaba?” Ona güvenmekle büyük aptallık yaptım.”

Kulaklarım bir anda dikildi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Ağustos ayında... tam olarak 26 Ağustos Cuma öğleden sonra kapım çalındı ve sokak kapısına gidip delikten baktım. Dışarıda uzun boylu, koyu sarı uzun saçlı, güzel bir kız duruyordu. On yedi ya da on sekiz yaşında gösteriyordu.”

Tanya mı? Yan gözle bakınca Will'in de aynı şeyi düşündüğünü anladım. Dikkatimi yeniden Mary'ye verdim.

“Bana erkek arkadaşıyla büyük bir tartışma yaşadığını, oğlanın onu otoyolda arabadan indirdiğini ve çantasını almayla fırsat kalmadan basıp gittiğini söyledi. Yaklaşık otuz sekiz derece sıcakta buraya kadar yürüdüğünü ekledi. Yüzü kıpkırmızıydı... Perişan haldeydi ve sesi dili damağı kurumuş gibi çıkıyordu. İçeri girip biraz dinlenmek için izin istedi. En azından biraz su içebilir miyim diye sordu. Ve sonra ağlamaya başladı.”

Bu, cazibesini kullanmanın yanı sıra anında ağlayabilen Tanya'ya o kadar çok benziyordu ki. “İngiliz aksanıyla konuşuyor olabilir mi?” diye sordum.

Mary başını iki yana salladı. “Hatırladığım kadarıyla hayır.”

Dudaklarımı büktüm. Şimdi Tanya'nın İngiliz olmadığını düşünmem için bir sürü neden olsa da somut bir kanıtı ihtiyacım vardı.

Mary, yarım ay biçimindeki gözlüğü yukarı doğru itip konuşmaya devam etti.

“Gözyaşına dayanamam ve o zavallı, perişan haldeki kızın dışarıdaki korkunç sıcakta erimesine izin veremezdim, böylece kapıyı açıp onu içeri aldım. Çok sevindi. Ona oturma odasındaki kanepeye oturmasını söyleyip su ve fırından yeni çıkardığım çikolatalı kurabiyelerden getirmek için mutfığa gittim. Sanki bir aydır midesine bir şey girmemiş gibi büyük bir iştahla hepsini bitirdi. Sonra onu alabilecek birisini araması için telefonumu verdim. Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına gitti, ben de oturduğum yerden numaraları tuşlayışını izledim. Sonra annesi olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşmasını dinledim. Telefonu hoparlöre almadığından hattın diğer ucundaki sesi duyamadım. Konuşması bitince kanepeye geri döndü.

“Kötü haberleri olduğunu söyledi. Ailesi ertesi güne kadar onu alamayacakmış. Ta Fresno’da yaşıyorlarmış. İkisi de doktormuş ve bakmaları gereken hastaları varmış. Bu civarda ne aradığını sordum. Erkek arkadaşıyla Joshua Tree’de kamp yaptıklarını ve eve dönüş yolunda olduklarını söyledi. Sonra ne parası ne de kalacak yeri olduğunu söyleyerek yeniden gözyaşlarına boğuldu.”

Mary limonatadan bir yudum almak için susunca, “Adı neydi?” diye sordum.

“Tabitha. Soyadını söylemedi.”

“Dikkat çekici bir özelliği var mıydı?”

Mary yüzünü buruşturduktan sonra başını salladı. “Ön dişlerinin arası hafif ayrıktı... bir de çenesinde gamze vardı.”

Tanya!

“Onun için çok üzüldüm. O gece bende kalabileceğini söyledim. Ne yapabilirdim ki? Boş bir odam vardı ve kız çok masum görünüyordu.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum, Mary’nin hikâyesi gitgide daha güzelleşiyordu.

“Uzun lafın kısası, mükemmel bir misafirdi. Nazik ve değerbilirdi. Akşam yemeği için yaptığım tavuk kızartması ve klimalı güzel yatak odası için bana bol bol teşekkür etti. Hatta sarıldı. İyi bir uyku çektikten sonra sabah her zamanki gibi şafak sökerken uyandım. Ve gitmişti. Dizüstü bilgisayarımın içinde olduğu çantam ve kurabiye kavanozunda sakladığım üç yüz dolarımla birlikte.”

Üç yüz dolar. Los Angeles’a tek yön otobüs bileti almaya yeterdi. Ve bir bavulla bir sırt çantası. Ayrıca buraya gelirken önünden geçtiğimiz Walmart’tan bir kot pantolon, spor ayakkabı ve kapüşonlu eşofman üstü. Aslında giysileri de çalmış olmasına şaşırımdım. Mary’ye Tanya’nın fotoğraflarını göstermeyi düşündüm ama bu daha fazla soruya neden olurdu

sadece. Tabitha'yla Tanya'nın aynı kişi olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Will, düşüncelerime katıldığını belirten bir bakış attı bana.

“Aman Tanrım, bu korkunç,” dedim.

“Öyle, bir de telefonumu çaldı. iPhone'du ama neyse ki aldığım da sigorta yaptırmıştım. Kaybolma ihtimaline karşı.”

Lanet olsun! Keşke Tanya'nın telefonunu da ele geçirebilseydim. Hayatı ona bağlı olduğu için bu, onu çıldırtırdı. Ve Tanrı bilir onda ne pislikler bulurduk.

Mary derin bir nefes aldı. “Sadece kendimi suçluyorum. Merhum kocam George herkese çok kolay inandığımı söylediler.”

“Bu, sizin hatanız değil,” diyerek onu avutmaya çalıştım. “Annem de aynısını yapardı.”

Mary gülümsedi. “Siz iyi bir ailenin çocukları olmalısınız.”

Limonatamın geri kalanını içerken bu söylediğini düşündüm. Bizimki “iyi” bir aile miydi? Annem alkoliklik sınırındaydı ve ruhsal çöküntü yaşamıştı; babam ise kendinden başka kimseyi düşünmeyen, kafayı para kazanmakla bozmuş, aşağılık herifin tekiydi. Will'le benim düzgün değerlerimiz ve harika bir ilişkimiz vardı ama bencil anne ve babamızla olan mesafeli ilişkimiz gurur duyulacak bir şey değildi.

Bozuk aile düzeni. Biz buyduk.

Bardağı masaya koyup öyle olduğumuzu söyledim. Ah, gerçeği bilseydi.

“Huzur içinde yatsın, kocam iyi insanların başına iyi şeyler gelir derdi hep. Bence siz de bu yüzden hayatıma girdiniz ve bilgisayarımı geri aldım. Bir de ne ekersek onu biçeceğimize inanırdı.” Yüzü karardı. “O yalancı, küçük cadı hak ettiğini bulacak. Bundan eminim.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Kesinlikle.” Şimdi-den bir sürü bedel ödeme cezası hayal edebiliyordum. Daha

da düşünürsem yüzlercesini edebilirdim. Mesela mükemmel manikürlü ayak parmakları arasında iğrenç mantarlar oluşacaktı. Korkunç bir et yiyen bakteri hastalığına yakalanacak ve bütün saçları dökülecekti. Cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapacaktı. Kaşının üstündeki çirkin yara sadece başlangıçtı.

Keyif veren şeytani düşüncelerimi bir kenara koyup duvar saatine göz attım. Saat ikiye geliyordu. “Yola çıksak iyi olur,” dedim. “Pazar öğleden sonrası trafiği sıkışık olabilir.”

Mary hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “İkinizi de burada ağırlamak büyük bir zevkti. Keşke size ödül verebilseydim ama elim biraz sıkışık.”

“Üzülmeysin. Aslında bize çok şey verdiniz. Limonata için teşekkürler.” *Ve Tanya’nın tüm pislikleri için.*

Ama yola çıkmadan önce yapmamız gereken bir şey daha vardı. Tuvaleti kullanmak. Üç saat önce evden ayrıldığımızdan beri tuvalete girmemiştik. Bir de üstüne limonata...

Misafir tuvaleti oturma odasından çıkılan koridordaydı. Önce Will girdi, sonra sıra bana geldi. Mesanem patlamak üzereydi, koridordan koşarak geçtim. Ve tam zamanında yetiştim. Çıktığımda duvarda telaştan daha önce fark etmediğim bir şey gördüm.

Mavi-beyaz kumaş bir flama. *Indio Lisesi*. Tanya’nın bavalundaki gizemli fotoğrafın üzerinde yazan okulun adı. Kalbim deli gibi çarparak mutfığa döndüm.

Sırt çantamı yerden alırken Mary’ye, “Indio Lisesi’nde mi öğretilmektedir?” diye sordum. “Koridorda asılı flamayı gördüm de.”

Gülümsedi. “Neredeyse tüm yetişkin hayatım boyunca. Sürekli bütçe kesintisi yapılmasına rağmen çok iyi bir okuldu.”

“Nerede?”

“Yaklaşık bir saat uzakta, Palm Springs’i biraz geçince. O mesafeyi gidip gelmeye değdi. O çocuklara ders vermeyi o

kadar özledim ki. Birçoğu bağlantıyı hâlâ koparmadı, bana neler yaptıklarını haber veriyorlar. Çoğu onları üniversiteye ve kariyer hayatına hazırladığım için bana teşekkür etti. Öğrencilerimin birçoğu profesör, biliminsanı ve doktor oldu.”

“Harika,” dedim. “Orada kaç yıl öğretmenlik yaptınız?”

“1976’dan 2015’e kadar. Yaklaşık kırk yıl.”

Fotoğraf tekrar zihnimde canlandı. Tanya oradaydı. Böylesi keskin bir zekâya sahip olduğuna göre çocukların hepsini hatırlayacağından emindim. Ve yüzü kırmızı ile daire içine alınmış üzgün görünen kızın kim olduğunu söyleyeceğinden.

Lanet olsun! Keşke o fotoğraf yanımda olsaydı ama kimin aklına gelirdi ki? Eve döner dönmez fotoğrafı Mary’ye gönderecektim, nasıl olsa bilgisayarına kavuşmuştu.

Ve şansım yaver giderse fotoğraftaki esrarengiz kızın kim olduğunu öğrenecektim.

YİRMİ SEKİZ

PAIGE

Eve dönüş trafiği düşündüğümden daha kötüydü. Yol boyunca tampon tampona ilerledik çünkü devrilen büyük bir tır dahil üç kaza vardı. Ben tüm yol boyunca içimden küfrederek araba sürerken Will uyudu. Kardeşim, bir gün *Power Rangers zord*’ları gibi gökyüzünde seyahat etmemizi sağlayacak uçan robotlar yapardı belki ve biz de böylesi bir sıkışıklıktan kurtulurduk.

Altıdan biraz önce eve vardık. Hava çoktan kararmıştı. Caddemizde bir sürü arabanın park etmiş olduğunu görünce şaşırdım. Park edecek yer yoktu. Biri bir davet vermiyorsa—ki o da ender olurdu—pazar günleri hiç böyle olmazdı. Ben garajımıza park ettiğimden park yeri olmaması benim için önemli olmazdı. Ama bu kez öyle değildi. Araba yolumuzda geçişimi engelleyen bir araba vardı.

“Bu da ne böyle?” diye bağırarak Will’i uyandırdım.

Kardeşim hızla başını kaldırıp, “Ha? Ne oluyor?” diye sordu.

“Eve geldik. Bu arabanın kimin olduğunu biliyor musun?” Siyah bir Explorer’dı.

Will gözlerini ovuşturarak omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

SUV'un koyu renk camlarından direksiyonda birinin oturduğunu görebiliyordum. Arkasına yanaşarak penceremi indirdim, kornaya basıp "Çekil yolumdan," diye bağırdım.

Cevap yoktu. İçindeki her kimse mesajı alana kadar cimpimle defalarca ona çarpmamak için kendimi zor tuttum. Arabamı bir kez daha mahvetmek istemiyordum.

İçim öfkeyle doldu ve arabadan atlayıp sinir içinde SUV'un yanına gittim. Şoför tarafındaki camı yumrukladım. Bozuk bir plak gibi arka arkaya "Aç şunu!" dedim. Nihayet cam birkaç santim aşağı indi.

"Hey, derdin ne ahbap?" İğrenç sesi tanıdım. Okulumuzun yıldız oyun kurucusu Xavier Forman'a aitti. Tam bir pislikti. İriyari ve tehditkâr tavırlıydı ama ondan korkmuyordum.

"O lanet koca kışını arazimden çek."

"Sakin ol, inek kız."

Yemin ederim onu yumruklamak istedim. "Burada ne işin var?"

"Ne biçim soru bu? Partiye geldim."

"Ne partisi."

"Tanya Blackstone'un doğum günü partisi. *Herkes* davet edildi ahbap. Valenin gelmesini bekliyorum."

Parti? Vale? Neler oluyordu?

Sonunda arabamı garaja sokabildim ve arabadan iner inmez arka bahçemizden gelen bağırış çağırışı duydum. Bahçeye açılan yan kapı ardına kadar açıldı, Will'le birlikte içeri girdim. Gözlerim yuvalarından fırladı. Gerçek bir partinin içine düştük. Verandamızda L şeklinde bir masa kurulmuştu, üstü düzinelerce çeşit çeşit pizza, kocaman salata kâseleri, kovalarca kutu içecek ve su şişeleriyle doluydu. Parmaklıklarda *Doğum Günün Kutlu Olsun*, Tanya yazan bir afiş asılıydı. Çimlerin üstüne pembe-beyaz uçan balonlar ve mumlarla süslenmiş beyaz, yüksek kokteyl masaları serpiştirilmişti.

Lise son öğrencilerinin hemen hemen hepsi oradaydı... Ya açık büfede tıkınıyor ya da çimlerde ziftleniyorlardı. Açık hava ses sistemimizde Britney Spears'ın sesi yayılıyordu. Marihuana kokusu aldım. Coldwater'daki zengin ve ayrıcalıklı çocukların çoğu ot içiyordu ve bazılarının kokain ve ekstazi kullandıkları sır değildi. Okulumuza sık sık Goldwater ya da Cokewater* denmesi boşuna değildi.

"İğrenç!" Manzarayı gören kardeşim yüzünü buruşturdu.
"Kesinlikle."

"Ben gidiyorum, Baykuş. Ayı'yı görmek ve onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ve ödevimi bitirmek."

"Tamam. Görüşürüz. Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim." Tuhaf bir şekilde Mary Burton'ı ziyaret edişimizin üstünden bir asır geçmiş gibi geliyordu. Will gittiğinde kalabalığa karıştım. Kimse beni fark etmedi, umurumda da değildi zaten. Buradakiler benim arkadaşlarım değildi.

Sadece bir kişiyi arıyordum. Lance'i. Annemin onu davet ettiğinden emindim. Tanya'nın onu burada isteyeceğinden daha da emindim. Sağa sola bakınarak yürümeye devam ettim. İkisi de ortada yoktu. Kusacak gibi hissettim. Midem guruldadı. Normaldi. Bütün gün hiçbir şey yememiştim. Tartlardan birinin vegan olmasını umarak büfeye doğru yürüdüm.

Yavaşça masaya eğilip asık suratla soğuk ve yarısı yenmiş pizzalara bakarken arkamdan tanıdık bir ses geldi.

"Neredeydiniz tatlım?"

Hızla döndüm. Annemdi. Elinde bir kadeh beyaz şarap vardı. Bunun ilk kadehi olmadığına emindim.

"Bugün Will'e birlikte çok işimiz vardı," diye karşılık verdim. "Okul projelerinden biri için gereken şeyleri bulmak için

* Yazar Coldwater'la kelime oyunu yaparak zenginliği belirtmek için Goldwater, uyuşturucu kullanımını için Cokewater demiştir. Gold: altın, coke: uyuşturucu. -ç.n.

bütün şehri dolaştık. Benim de geri vermem gereken bir şey vardı." En azından ikincisi doğruydı.

Şarabından büyük bir yudum aldı. "Merak ettim. Neden aramadın ya da mesaj atmadın?"

Neden *ben mi*? Sanırım annem kıymetli değişim öğrencisi için parti düzenlemekle o kadar meşguldü ki oğluyla kızının nerede olduğunu umursamadı.

"Neyse tatlım. Burada olmana sevindim. Tanya'nın doğum gününün Anabel'inkiyle aynı olduğunu öğrendim. İnanabiliyor musun?"

Aslında, inanamıyordum. Fazlasıyla tesadüftü.

"Bu yüzden son dakikada ona sürpriz doğum günü partisi düzenledim. Neyse ki ben her şeyi ayarlarken baban onu evden uzaklaştırdı. Poligona götürdü, babanın silah merakına karşı olsam da başka seçeneğim yoktu."

Annem, babamın silahı olmasından nefret ederdi. Bir Magnum 45. Silah kulübüne katılmış olmasından da. Bu, artık bir tutku haline gelmişti. Babam her pazar öğleden sonrası atış talimine gidiyor ve akşam yemeğinde böbürlenerek ne kadar başarılı olduğunu anlatıyordu. Annemse bundan tiksiniyor ve benimle kardeşimin kasada sakladıkları tabancanın yanına yaklaşmasına izin vermiyordu. Aslında onu kullanmayı öğrenmeye hiç istekli olmasam da değişim öğrencimizin gelişinden sonra bu konuyu bir kez daha düşünmüyordum. Onu kaşlarının arasından vurmak istemediğimi söylemek yalan olurdu. Bunu yaptığımı ve beyninin dağılmasını izlediğimi hayal ediyordum. O kız *beni* sosyopata çeviriyordu.

Annem şarabından bir yudum daha aldı. "Keşke burada olup eve geldiğindeki tepkisini görseydin."

Neyse ki burada değildim.

“Siz gençlerin söylediği gibi ‘havalara uçtu’. Gözyaşlarına boğuldu. Ve daha önce hiç kimsenin onun için böyle bir şey yapmadığını söyledi bana.”

Neden yapsınlar ki?

“Neyse ki Trattoria bütün bu pizzaları hemen hazırladı. Senin için vegan pizza da var. Hamuru karnabaharlı, üstü soya peynirli ve sebzeli.” Masaya bir göz attı. “Hah, işte burada.”

Masadaki son pizzayı gösterdi. Sadece üç dilim kalmıştı ve acınası görünüyordu. Üstündeki sebzeler almadığı için şekli bozulmuştu. İştahım kapandı ve onun yerine buz dolu kovalardan birinden soda aldım.

“Will nerede?” diye sordu annem.

“Yukarıda, ödevini yapıyor.”

“Bir şeyler yedi mi?”

“Bilmiyorum ama eminim aç olsa yiyecek bir şeyler bulur.” Soda şişesinin kapağını çevirip açtım ve köpükler yükselirken bir yudum aldım. “Lance burada mı?”

“Tabii. Tanya’nın onun gelmesini isteyeceğini biliyordum. Ama ikisini de bir süredir görmedim.”

Birden karnıma bir sancı saplandı. Hafifçe yüzümü buruşturdum. Ardından bir tane daha. Reglim başlıyor olabilirdi. Tam zamanı olmasa da vegan beslenmeye başladığımdan beri regl döngüm düzensizleşmişti. Bıçak gibi bir sancı daha saplandı ve yüzümü buruşturdum.

“Tatlım, iyi misin?” diye sordu annem.

“Anne, gitmek zorundayım. Tuvalete gitmem gerek.” Reglimin sınıf arkadaşlarımla yanında başlamayacağım umarak soda şişesini bıraktım ve Fransız kapılardan hızla geçip eve girdim. Bu kesinlikle çok küçük düşürücü olurdu. Daha önce bir kez başıma gelmişti. Basketbol maçının ortasında... ve kan içinde kalmış beyaz şortumu değiştirmek için sahadan

koşarak çıkmak zorunda kalmıştım. Alelacele soyunma odasına giderken alayları ve kahkahaları duyabiliyordum.

İçeri girer girmez misafir banyosuna koştum. Kapı kapalıydı. Çalmadan pirinç tokmağı çevirdim ve kilitli olmadığını görünce rahatlayıp iterek açtım.

Aman Tanrım!

Hizmetçimiz Blanca yarın çenemi yerden kazımak zorunda kalacaktı.

YİRMİ DOKUZ

PAIGE

Reglimin başlamış olduğunu umursamadan olduğum yerde kalakaldım. Gözlerime inanamadım. Karşımda yarı çıplak Tanya’yla Lance vardı. Nefese nefes bir halde birbirlerini okşuyor, öpüşüyor, inliyorlardı.

Lance kaslı vücudunu ona bastırduğunda Tanya, “Ah Lancey, şimdiye dek aldığım en güzel doğum günü hediyesisin,” diye mırıldandı.

“Doğum günün kutlu olsun, bebeğim.”

Bebeğim? Neredeyse kusacaktım. Derin bir nefes alıp kendimi toparlayarak kollarımı kavuşturdum.

“Affedersiniz,” dedim olabildiğince yüksek ve en kınayıcı sesimle. “Tuvaleti kullanmam gerek.”

Sanki “Kımıldamayın” demişim ve onlara ateş etmek üzereymişim gibi ikisi de oldukları yerde donakaldı. Babamın tabancası yanımda olsaydı ateş edebilirdim de. Nefeslerini tutup bana döndüler. Tanya’nın yüzü kıpkırmızı, dudakları şiş ve nemliydi. Lance’inki ise pancar gibi morarmıştı ve bu yaz Instagram’da paylaştığı nefes almaya çalışan yarı ölü balık gibi soluksuz kalmıştı.

“Paige...”

Anında onu susturdum ve küçümser bir tonla güldüm. Vücudumdaki tüm hücreler öfke ve tiksinti karışımı bir duyguyla doluydu. Yaşlar gözlerimi yakıyordu ama onları bastırmayı başardım. İkisinin de beni ağlarken görmelerine izin vermemeye kararlıyım. Özellikle doğum günü kızına bu mutluluğu tattırmak istemiyordum. Öfke dolu bakışlarımı Lance'in gözlerinin içine diktim.

“‘Görüldüğü gibi değil’ cümlesi bu sefer işe yaramayacak. Her şey tüm açıklığıyla ortada, Lance.”

“N-ne ortada?” diye kekeledi.

Tanrım. Bu kadar mı aptaldı?

“Dudaklarımı oku.” Dudaklarımı işaret ettim. “*Bitti.*” Bir kez de heceleyerek söyledim. “B-İ-T-T-İ.” Aval aval bana bakıyor, yüz ifadesi giderek şaşkınlaşıyordu. İçim öfkeyle dolmuştu. Birden bana verdiği kalp kolyeyi çekip zincirini kopardım ve ona fırlattım. Yüzüne çarptı. Acıdan yüzünü buruşturması beni hayal kırıklığına uğrattı. Kopmuş kolye hafif bir tıkırtıyla mermer zemine düştü.

Lance şaşkın şaşkın ona baktı. “Bunu yapmana ne gerek vardı?”

“Ciddi misin, Lance?” Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. “Sen ona *yakışır*sin.”

Bakışlarım hâlâ Lance'in üstüneyken göz ucuyla Tan-ya'nın bana kendinden hoşnut ve muzaffer bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

“Üstelik biliyor musun, berbat öpüşüyorsun. Bozuk bir bulaşık makinesi gibisin.”

“N-ne demek istiyorsun?”

Elimi kaldırıp telefonu kulağımda tutuyormuş gibi yaptım. “Merhaba... Tesisatçı Bey... aşırı tükürük akıtıyor.”

Ağzı bir karış açıldı. Hakarete uğramış gibiydi. Hatta incinmiş. Aslında doğruyu söylüyordum. Ne zaman öpüşsek

ağzından tükürükler saçıyordu. Ben ona verip veriştirirken tek kelime etmeden durdu.

“*Yeni* kız arkadaşım becermen umurumda değil. Doğum günü hediyesini ver *ona*. Eminim büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktır. Pek de *matah* değil. Ama kim bilir belki bu sefer işe yarar.” Lance, ağzı diş hekimi koltuğunda oturuyormuş gibi açık aval aval bakıyordu. Kısa bir an susup ikisine de öfkeyle baktım. “Şimdi defolun buradan. Burası *benim* evim, *benim* banyom ve *benim* kurallarım geçerli.”

“Nasıl istersen.” Tanya omuz silkip boyundan bağlı parıltılı bluzunu almak için eğildi. Bluzu başından geçirip koca memelerini yerleştirdi. Sutyenin askısını düzeltirken gözlerinde şeytani bir ışıltı belirdi.

“Ay! Az kalsın unutuyordum.”

Ekmek kırıntısına pike yapan bir kuş gibi tekrar çömeli kolyeyi eline alırken gözlerimi ondan ayırmadım. Kırık kolyeyi parmakları arasında sallayarak doğruldu ve pis pis sırtarak bana baktı. “Ne derler bilirsin... Kim bulursa onundur.”

Ağlamaya o kadar yakındım ki gözyaşlarının tadını dilimde hissedebiliyordum. “O çöp parçası senin olsun.”

Kışnercesine güldü. “Başka bir şey daha derler... Birinin çöpü başkasının hazinesidir.”

Bunu söyledikten sonra kolyeyi yeni deri taytının arka cebine sokup Lance’in elini tuttu. “Hadi çıkalım buradan, Lancey. Pastamın mumlarını üfleme vakti geldi bence.”

Lance’i banyodan çıkarışını izledim. Tek başıma kalınca yoğun duygular altında ezilmiş bir halde birkaç derin nefes aldım ve sonra kapıyı kilitleyip lavaboya gittim. Soğuk suyu açıp alev alev yanan yüzüme çarptım. Misafir havlularından birine uzanırken aynadaki görüntümü gördüm. Yüzüm ıslak ve solgundu. Büyük bir yanımla muzaffer bir savaşçı görmek istiyordu ama gördüğüm şey mağlup bir askerdik. Yalnız.

Yorgun. Yenik. Tanya'nın bilgisayarını çalmayı başarmıştım ama o, benim erkek arkadaşımı çalmayı başarmıştı. Kazananın kim olduğunu bulmak için kardeşim gibi dahi bir bilimsanına ihtiyaç yoktu.

Yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşları akmaya başlayarak yüzümdeki soğuk su damlacıklarına karıştı. Sonra aniden bacaklarım arasında ıslak bir sıcaklık hissettim. Reglim. Hızla ve öfkeyle bana saldırıyordu. Bu gece daha kötü olabilir miydi acaba?

Birkaç dakika sonra pijamalarımı giymiş yatağıma kıvrılmıştım. Ağlaya ağlaya uyumaya çalışıyordum ama nafileydi. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım ve her ne kadar her şeyin bir ilki vardır dense de öyle değildi. Lance'le Tanya'nın mide bulandırıcı görüntüsü beynimin içinde dönüp duruyordu. Parti muhtemelen bitmişti, şimdi neredeydiler peki? Ve ne yapıyorlardı? Çoktan üçüncü kaleye ulaşmışlardı... ve iç sahanın dışında onları durduracak kimse olmadığından Lance'in sayı yapması ne kadar zor olurdu ki?

Bu düşünce gözyaşlarımdan daha fazla akmaya başlamasına neden oldu. Daha hızlı. Kendimi aptal gibi Lance'e saklamıştım. Bekâreti bozulmadan mezun olacak sınıftaki tek kız bendim herhalde. Bekâretimi kaybetme konusundaki başarısızlığım ile ilk F notumu almayı hak etmişim, kocaman bir F. *Kızıl Damga*'daki kırmızı harf gibi.

Acilen biriyle konuşmam gerekiyordu. İçimi boşaltmak için. Duygusal meselelere henüz hazır olmayan on iki yaşındaki kardeşim olmazdı. Ya da kötü niyetli değişim öğrencimizi kızından daha fazla önemseyen annem de olmazdı ne yazık ki. Tek bir kişi vardı.

En yakın arkadaşım Kelebek.

Kendimi zorlayarak yataktan kalkıp sendeleyerek sırt çantamın yanına gittim ve telefonumu çıkardım. Ardından yatağa geri döndüm. Hazır telefon elimdeyken Lance'ın Tanya'nın odasında olup olmadığı görmek için gizli kamera uygulamasına tıklamayı çok istesem de bütün irademi toplayıp kendimi tuttum. Kaybeden olabilirdim ama mazoşist olmayacaktım.

Yorganın altına girip yastıklara yaslanarak kısa kişi listemi yukarı doğru kaydırırken Lance'ın adına denk geldim. Bir an tereddüt ettikten sonra sildim... *Yok oldu!*... Aklıma onu bloklamayı kaydettikten sonra en yakın arkadaşımın adına gelene kadar devam ettim. Numarasına parmağımla hafifçe dokundum.

Telefonu çaldı, çaldı. *Aç şunu Kelebek. Lütfen.*

Tam umudumu kaybediyordum ki Kelebek telefonu açıp aramayı FaceTime'a yönlendirdi. Berbat görünüyor olmama rağmen kabul ettim. Yüzüm ekranda belirdiğinde kendimi zor tanıdım. Yüzüm kızarmıştı. Saçlarım darmadağınaktı. Gözlerim ise kırmızı ve şişti.

"Balkabağım!" Kelebek'in bana taktığı isimdi bu. Boğuk ve candan sesini duymak bile bana iyi gelmişti. Harika görünüyordu. Üstündeki kapüşonlu Berkeley tişörtü, makyajsız yüzü, koyu renk teni, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları, ıslıl ıslıl gülüşü ve bir seksen boyuyla *Vogue* modeli olabiliyordu.

Onu hem çok seviyordum hem de ona hayrandım. Sosyo-ekonomik geçmişinin şevkini kırmasına asla izin vermedi, hatta onu teşvik bile etti. Çalışkan ve bekâr annesi, çalışma, iyi bir eğitim ve kararlılıkla istediği her şeyi yapabileceğine inandırmıştı onu. Koşullarının üstüne çık. Zirveye çık. Bir gün dünyada bir fark yaratmayı umuyordu. Ve bunu başara-
cağını biliyordum.

Yurt odasında yatağına bağdaş kurmuş oturuyordu. “Tam da seni düşünüyordum. Ne var ne yok?”

Cevap vermedim. Beni incelediğini görebiliyordum.

“Kızım, berbat görünüyorsun.” *Yetersiz ifade.* “Her şey yolunda mı?”

Altdudağım titredi, sonra gözyaşlarına boğuldum. “Lance beni aldattı.”

Kelimeler kendiliğinden art arda ağzımdan döküldü.

Kelebek’in kızıl kahve gözleri kocaman açıldı. “Başka biriyle mi yattı?”

“E-emin değilim. Sana sözünü ettiğim değişim öğrencisiyle oynasırken yakaladım. Kız misafir banyosunda yarı çıplaktı... ve Lance üstündeydi.”

“Hadi ya! Lance’i de o kızı da tokatlamak istiyorum. İzin ver bir güzel döveyim.”

Gözyaşlarım akmaya devam ederken hafif bir kahkaha attım. Can dostum devam etti. “Lance *her zaman* malın tekiydi, bunu sen de biliyorsun.”

“Anlamadım.”

“Gerçekten mi? Her şeyi sahte. Sanat tarihi dersini alma sebebinin Rembrandt ve Picasso’yu öğrenmek olduğuna mı inanıyorsun gerçekten?” Gözlerini abartılı bir tavırla devirdi. “Boş versene. Sırf lise transkripti iyi görünsün ve kızlarla tanışabilsin diye aldı.”

Bu hiç aklıma gelmemişti. Biz de orada tanışmıştık. Aslında sınıftaki tek heteroseksüel erkek oydu. Diğeri, Gavin eşcinseldi ve sanat galerisi yöneticisi olmak istiyordu.

“Peki, geçtiğimiz yaz yaşadığı Galapagos macerasına ne demeli? Hazır ol... Berkeley’de o programa katılan bir kız tanıyorum. Bay Geleceğin Şirket Avukatı yaban hayatı keşfetmekle zerre kadar ilgilenmemiş. Tüm ilgisi *o kızı* keşfetmekmiş. Kızın bikinisinin içine girebilmek için çok uğraşmış ama kız onun Komodo ejderi diliyle hiç ilgilenmemiş.”

Bu ihaneti duyduğumda içimi yeni bir acı dalgası kapladı. Sonra gülmekten kendimi alamadım. Ejder benzetmesi çamaşır makinesi benzetmesini geçmişti. Ve çok daha komikti.

“Bana neden söylemedin?”

“Bir hafta önce öğrendim. Bombayı patlamak için doğru zamanı bekliyordum.”

“Ejder bombasından mı söz ediyorsun Lance bombasından mı?”

Kelebek güldü. “İkisi de aynı. Ama dürüst olmam gerekirse, bir yanda üniversite başvuruları ve sınavlar, diğer yanda büyük emek verdiği kız basketbol takımı varken dikkatini dağıtmak istemedim.”

“Teşekkür ederim.” Her şeyi olduğu gibi söyleyen arkadaşımı çok seviyor ve sağduyusunu takdir ediyordum. Evet, o pislik çuvalının beni aldattığını daha önce öğrenmiş olsaydım dağılabilirdim. Ya da saçma sapan bir şey yapabilirdim.

Elini arkaya doğru taranmış saçlarında gezdirdi. “Bu şekilde öğrenmek durumunda kaldığın için üzgünüm.”

“Sorun değil.”

“Hey, benim yerimde sen olsaydın sen bana söyler miydin?”

Bunu düşünmem gerekti. “Muhtemelen hayır.”

Bana kötü kötü baktı. “Söylesen iyi olur. Yatağında beni aldatan bir pislik istemem.”

Beni yine güldürdü. “Tamam, söz veriyorum.” Kısa bir an sustum. “Şükran Günü’nde geliyor musun?”

“Hayır. Annem de ben de para harcamak istemiyoruz ama birkaç hafta sonra Noel için gelip yaklaşık bir ay kalacağım.”

“Bak ne diyeceğim. Her zaman olduğu gibi Şükran Günü’nü büyükannem ve büyükbabamla geçirmek için San Francisco’ya geleceğim. Berkeley’ye seni görmeye gelebilirim.”

“Süper! Hatta istersen benimle kalabilirsin. Oda arkadaşım evine gidecek ve burada olmayacak.”

Her saniye kendimi daha iyi hissediyordum. Hem büyü-kannemle zaman geçirebilecek hem de en yakın arkadaşımı görebilecektim. Dört gözle beklediğim bir şey vardı artık.

Jordan iç çekti. “Balkabağım, kapatmak zorundayım. Yarın teslim etmem gereken yirmi sayfalık bir makale var.”

“Teşekkürler, Kelebek. Yanımda olduğun için. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“İnan bana, erkek arkadaş skalasında Lance eksi onda. Senin gibi harika birini hak etmiyor. O pislik için gözyaşı dökmeye değmez.”

“Bok,” diye düzelttim onu.

Kelebek içten bir kahkaha attı. “İnan bana, *O bok* hak ettiğini bulacak.”

Kelebek de karmaya inanırdı.

Tıpkı Mary Burton’ın kocası gibi. *Ne ekersen onu biçersin.*

Birbirimize öpücük gönderip vedalaştık.

Uyku beni bekliyordu.

Ve umarım tatlı rüyalar da.

Ya da hain Tanya’yı öldürdüğüm rüyalar.

OTUZ

NATALIE

Yeni bir pazartesi. Harika hissederek uyandım. Çok iyi uyumuştum ve dün gece sürpriz doğum günü partisiyle değişim öğrencimize yaşattığım mutluluk benimde hâlâ tatlı bir ürperti uyandırıyordu. Haftalık fönüm için Beverly Hills'e doğru yol alırken arka bahçeye girdiğinde Tanya'nın yüzündeki mutlu ifadeyi düşünüyordum. Milyonlarca dolara değerdı. Onu bu denli mutlu ettiğim için kendimi çok iyi hissediyordum, sonuçta o da benim için aynı şeyi yapmıştı.

Bu sabah beni üzen tek kişi Paige oldu. Regl sancısıyla kendini kötü hissederek uyandı ve evde kalıp kalamayacağını sordu. Elbette evet dedim. Bir gün bile okula gitmemelik yapmazdı. Lance gelip Tanya'yla Will'i alarak Matt'in zaman kaybetmesini önledi.

Lance'in Paige'i sormaması tuhafıma gitti, daha da tuhafıma giden dün gece bir kez bile onun yanına gitmemesiydi. Bir ara Tanya'yla sohbet ederken gördüm, sonra ikisi de ortadan kayboldu. Paige'le konuşmam gerekiyordu. İşin aslını öğrenmeliydim... Belki günün ilerleyen saatlerinde.

Düzenli müşterisi olduğum ultra lüks, ultra pahalı bir salon olan Pierre Michel, Beverly Caddesi üstünde, yeni ve modern Odéon Hotel'in hemen yanındaydı. Geç kaldığım için Mercedes'imi otel görevlilerinden birine bıraktım. Salon çok popülerdi, birkaç dakika geç kalmak bile randevunuza mal olabilirdi. Bu denli sıkışık bir programım varken bunu göze alamazdım. Ama aşırı pahalı vale ücretini karşılayabilirdim.

Kuaför salonuna koşturarak girdim. İçerisi saç kestiren, saç boyatan, fön çektiren ya da hepsini yaptıran müşteriyle doluydu. İçerideki ahenkli uğultu, makasların çıt çıt sesleri, fön makinelerinin vınlaması, dedikodu dolu sohbetlerin uğultusu, seksi Fransız müziği... Bunların hepsi keyfimi yerine getirdi. Balerinler gibi oradan oraya hoplayıp zıplayan stilistlere ve saç boyama uzmanlarına hayranlıkla baktım. Tam bir tiyatroydu. Burayı çok severdim. Ve üstün yetenekli sahibi Pierre Michel benim kişisel stilistimdi. Saç kesimi için dudak uçuklatan bir ücret alırdı. Ama buna fazlasıyla değerdi. Bir gün bile memnun olmadan çıkmamıştım. Ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden. Ve hayatımın ne kadar farklı olabileceği aklıma gelmeden.

Matt'in ince düşünülmüş bir doğum günü hediyesi olan yeni, kocaman Saint Laurent çantamla resepsiyon görevlisine doğru yürüdüm. Adı Bev'di ve tutam tutam mor boyalı, diken diken saçları, kolunu tamamen kaplayan bir dövmesi ve biri burun deliğinde olmak üzere bir sürü piercingi vardı. Kızların hiçbirinin –ve değişim öğrencimin– piercinge ve dövmeyle meraklı olmamasına seviniyordum. İkisi de bana çok itici geliyor ve nefret ettiğim birini hatırlatıyordu. Unutmak istediğim birini.

“Merhaba, Bev. Umarım geç kalmamışımdır. Wilshire trafiği korkunçtu.”

Bev başını kaldırıp gülümseyerek bana baktı. Patlıcan moru ruju parıldayan beyaz dişlerinin daha da göze batması-na neden oluyordu.

“Tam zamanında geldiniz, Bayan Merritt. Giselle sizi bekliyor. Sizi arka tarafa onun istasyonuna alalım.”

Giselle bana fön çeken kızdı. Yıldızların kuaförü Pierre Michel bu tür sıradan işleri yapmazdı. Bev’e teşekkür edip zaten keyifli ve mutlu olan yürüyüşüme daha da canlılık katan ritmik müzik eşliğinde Giselle’nin her zamanki istasyonuna gittim.

Oraya vardığımda kalbim tekledi. Yanımdaki koltukta oturan kadın bir zamanlar hayatımı altüst olma aşamasına getiren kadındı.

Alexa Roth.

OTUZ BİR

NATALIE

Onu aynadan gördüm. O da beni gördü. Şaşkın ifadesi benimkiyle yarışıyordu. Alexa ve ben, iki yıl önceki son karşılaşmamızdan beri birbirimizi görmemiştik. Şen şakrak Giselle beni selamlayıp saçımı yıkamak için arka tarafa götürürken tüm vücudumu buz gibi bir ürperti kapladı.

Genelde fön çektirmenin bu kısmını çok severdim. Saçınızı şampuanla yıkatmaktan daha güzel, daha rahatlatıcı çok az şey vardır. Sıcak su damlacıklarının başınıza değişini ve kafatasınıza masaj yapan güçlü parmak uçlarının dokunuşunu hissetmek. Köpüğün sakinleştirici yumuşacık sesini duymak. Şampuanın vanilya ve hindistancevizi kokusunu içinize çekmek. Her nedense kuaför salonu şampuanları ve saç kremleri her zaman evdekilerden daha güzel kokardı. Her seferinde gözlerimi kapatır ve mutlulukla iç çekerek haftalık kendimi şımartma günümün tadını çıkarırdım.

Ama bugün, Alexa'yı gördükten sonra, koltuğa oturup Giselle sihirli dokunuşlarını yapabilsin diye başımı lavaboya yasladığımda hiç de huzurlu değildim.

O sabahı dün gibi hatırlıyordum...

Bir salı günüydü... mayısın ortasıydı. Ailemin telaş içinde kahvaltı edişi. Will'in Ayı'ya mamasını verişi. Çocukların okula gitmek için Anabel'in cipine doluşu. Matt'in lacivert ceketini kuru temizleyiciye bırakıp bırakamayacağımı soruşu. Ofise gitmek için evden ayrılırken dudaklarıma bir öpücük konduruşu.

Herkes gittikten sonra mutfağı topladım ve Ayı'yı bahçeye çıkardım. Yalnız geçirdiğim bu zamandan hep zevk alırdım. Ev bana kalırdı ve sıcak bir duş alır, programımı gözden geçirir ve yavaş yavaş güne hazırlanırdım. Sıradan bir salı günüydü. Ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Tam pilatese gitmek için çıkıyordum ki Matt'in ceketini unuttuğumu fark ettim. Spor çantamı kapının yanına koyup koşarak üst kattaki yatak odamıza çıktım. Ceket kolayca buldum, koltuğun sırtında katlanmış duruyordu. Omuzlarından tutup sağına soluna baktım. Gabardin kumaşa yapışıp kalmış üç tel uzun, kıvrıkcık, kızıl saç vardı. Birini çekip alarak işaret parmağımla başparmağım arasında böcekmiş gibi tuttum. Sonra ceket burnuma götürüp kokladım. Ve burnuma tamdık çiçeksi bir koku geldi... Yasemin ve hafif lavanta kokusu.

Ama benim parfümüm *değildi*.

Midem bulandı.

Yüreğim tekledi.

Kocamın bir ilişkisi vardı... Yirmi bir yaşındaki kızıl saçlı sekreteriyle. Birden mideme güçlü bir bulantı dalgası yayıldı. Ceket koltuğa tekrar atıp ebeveyn banyosuna koştum ve tuvalete tam zamanında yetiştim. Soğuk mermer zemine diz çöküp saçlarımı geriye iterek midem düğüm düğüm olana ve boğazım acıyana kadar klozete kustum. Titreyen elimle sifonu çekip ayağa kalktım, bacaklarım jöle gibiydi. Yalpalayarak lavaboya gidip musluğu açtım ve yüzüme soğuk su çarptım. Aynada kendime bir bakış attım. Betim benzim atmıştı. *Yaşlı* görünüyordum.

Ağzımı çalkaladıktan sonra dilimde hâlâ Matt'ın ihanetinin acı tadıyla sendeleyerek alt kata indim. Mutfağa girer girmez buzdolabına gidip dün gece çok azı içilmiş beyaz şarabı aldım. Tek yapmam gereken mantarı çıkarmaktı. *Pat!* Şişeyi ağzıma götürdüm ve soda içer gibi kafama diktim. Elimde yarısı boş şişeyle tezgâhta şarjda olan telefonumu alıp mutfak adasına oturdum. Beyaz şarap yudumları arasında bütün toplantılarımı, öğle yemeği randevumu ve özel pilates dersimi iptal ettim. Ve ağzıma bir Xanax attım.

Yarım saat sonra şişenin dibine gelmiş ve hâlâ gözyaşı dökmemiştim. Bir damla bile. Artık iyice uyuşmuştum. Çok sarhoştum. Doğru düzgün düşünemiyordum yine de seçeneklerimi gözden geçirdim. Kayınvalidem gibi davranıp görmezden gelebilirdim. Ya da Matt'le yüzleşebilirdim.

Birinci seçenek bir seçenek olamazdı. Bu işi görmezden gelmem mümkün değildi. Özellikle de geçmişim düşünüldüğünde. Neredeyse mahvolana dek görmezden gelmiştim. Bu yüzden elimde sadece ikinci seçenek vardı: Kocamla yüzleşmek.

Bunun olası sonuçları nelerdi? A) Matt inkâr edip delirdiğimi söyleyebilirdi. B) Matt her şeyi itiraf edebilirdi. Bu durumda ne olurdu? Onu affedip bu evliliği sürdürebilecek miydim? Yoksa asla affedemeyip ya da bu yaşananı unutamayıp onu terk mi edecektim? Ailemi ve uğruna mücadele ettiğim her şeyi yerle bir mi edecektim?

Ayrıca şöyle bir olasılık da vardı... Matt beni terk edebilirdi. Sekreterine ya da başka birine gidebilirdi. Sonuçları daha az yıkıcı olmazdı. Hatta belki de on misli kötü olurdu.

Herhangi bir cevabım yoktu. Sadece korku vardı. Bildiğim hayatın sona ereceğine dair tüketici ve boğucu bir korku. Beni öylesine ele geçirmişti ki nefes alamıyordum. Çığlık atmak istiyordum ama asıl ihtiyacım olan bulutların arasındaki güneşi görmemi sağlayacak biriydi. Bana açık yüreklilikle tavsiye

verebilecek biri. Bunu yapacak tek bir kişi vardı. Dobra dostum Alexa Roth. Matt'in en yakın arkadaşı Noah'ın karısı.

Elim titreyerek numarasını çevirdim, neyse ki uzun kişiler listemin başındaydı. İlk çalışta açtı.

“Hey, merhaba şekerim.”

“Alexa, seni görmem gerek.” Kelimeler ağzımdan birbirlerine yapışıkmiş gibi döküldü.

“Nat, sesin tuhaf geliyor.”

Sabahın dokuzunda sarhoş.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır.”

“Ne oldu?”

“Telefonda konuşmak istemiyorum. Öğle yemeği için buluşalım mı?”

“Neiman'taki restorana ne dersin? Hem sonradan küçük bir alışveriş yapıp geçen hafta aldığım ayakkabıları iade edebilirim.”

“Olur. Kaçta?” Fikrini değiştirmesin diye telaşla cevap verdim.

“On bir olur mu?”

“Olur. Görüşürüz o zaman.”

Tabii eğer aşırı dozda Xanax almazsam. Yeniden şişeye uzandım.

Beverly Hill'deki Neiman Marcus kafe uzun süredir *Öğle Yemeğine Çıkan Kadınlar*'ın uğrak yeri idi. Eski dekor yenilenerek modern ve şık bir hale getirilmiş olsa da mekân hâlâ aynıydı. Sadece biraz daha yeniydi. Ellerinde son moda tasarımların çantaları ve en az bir adet Neiman alışveriş çantası olan şık giyimli, mükemmel yapılmış saçlı kadınlarla dolu olurdu.

Garson bana masamızı gösterdi. Kalabalık restoranın ortasında idi. Alexa gözden uzak bir köşede oturmaktansa herkesin görebileceği yerde oturmayı tercih ederdi çünkü onun ifadesiyle, görmekten ve görülmekten hoşlanırdı. İlgi odağı olmaya bayılırdı. Bazen neden en yakın arkadaşım olduğunu merak ederdim. Aynı etkinliklerde görev almamız, kocalarımızın yakın arkadaş olması ve çocuklarımızın aynı okula gitmesi dışında birbirimize pek benzemezdik. O gürültücü ve girişken, ben ise daha içe dönük ve çekingendim. Benim giyim tarzım daha klasikken onunki gösterişliydi, yaşının ya da servetinin seçimlerini etkilemesine asla izin vermezdi. Belki de onu sevmemin nedeni çok eğlenceli olması ve aklımdan geçeni söylemesi idi sadece. Ve son dedikodulardan haberdar olduğuna ve en önemlisi iş bitiriciliğine her zaman güvenebilirdiniz.

Telefonuma baktım. On beş dakika erken gelmiştim. Sert bir içki sipariş ettim.... Sek viski... Asla içmediğim bir şey... Ama Alexa'ya anlatacaklarım yüzünden ihtiyacım vardı.

Alkolün verdiği cesarete.

Alexa on beş dakika gecikti. O geldiğinde ikinci kadehimi içiyordum. Daha öncesinde neredeyse bir şişe şarap içtiğim düşünülürken buraya Uber'le gelmiş olmam iyi bir şeydi çünkü sarhoş halimle eve kadar araba kullanmam mümkün olmayacaktı. Buradan çıkarken kış üstü düşme ihtimalinden söz etmiyorum bile.

Alexa benimle göz göze geldi. Bütün dişlerini ortaya çıkararak bir gülümsemeyle el salladı. Takıp takıştırdığı mücevher ve göz alıcı Channel takımının içinde her zamanki gibi çok şık görünüyordu; on beş santim topuklu ayakkabılarıyla salınarak bana doğru yürüdü. Ayağında stilettolarla doğduğuna emindim. Matt'le tanışmadan önce paramın yettiği tek ayakkabı Payless'den alman ucuz, suni deri ayakkabılar olduğun-

dan yüksek topuklarla yürümeyi öğrenmem acı verici birkaç ayımı almıştı.

Zampara Matt'le.

Alexa masaya yaklaştığında ayağa kalktım, bana sarılıp o gösterişli öpücükleriyle iki yanağımdan öptü. "Geç kaldığım için özür dilerim, şekerim."

Sıradan bir bahane uydurdu. Ama rahatsız edici olan geç kalması değildi. Her zaman geç kalırdı zaten. Başka bir şey vardı. İçimi kasıp kavuran bir şey.

Bal sarısı saçları artık kızılın canlı bir tonundaydı ve açık bıraktığı saçları doğal bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Bana sarıldığında burnuma tanıdık bir koku geldi. Yaseminle lavantanın eşsiz karışımı. Birden midem bulanmaya başladı. Dizlerimin bağı çözülde, alkolden başım dönüyordu, yalpaladım ve bir kez daha kusacağımı sandım. Dünya hem kendi ekseninde hem de etrafımda dönüyordu.

Durdurun dünyayı! İnme istiyorum.

Alexa yeşil kedi gözlerini benden ayırmadı. "Ne oldu, şekerim? En yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun?"

Aslında kaybetmiştim. Acı verici duygularla doluydum. Şok. Öfke. İnanamama. Nefret. Kızgınlık. Tiksinti. Alexa bunu bana nasıl yapabilirdi? Dürtülerimi kontrol edemiyor, kelimeleri oluşturmıyordum; elimi kaldırıp yüzüne öyle sert bir tokat attım ki avucum acıdı.

Soluğu kesildi, irkilerek başını geri çektiğinde sol yanağında beş kardeşin izini gördüm.

"Seni sürtüük!" diye bağırdım öfkeyle.

Başka tek kelime etmeden ve içkilerin parasını ödmeden çantamı kaptım ve bütün gözlerin üstümde olmasına aldırmadan sağa sola sallanarak restorandan çıktım.

Hayır, Matt sekreteriyle ilişki yaşamıyordu.

En iyi arkadaşımı beceriyordu.

Kızgın gözyaşları nihayet akmaya başladı.

OTUZ İKİ

NATALIE

O günün geri kalanı tamamen bulanık.

Hayatımın sayısız en kötü günlerinden biri daha.

Eve geldiğimde bir Xanax daha aldım, sonra yeni bir şişe şarap açıp oturma odasındaki kanepenin üstünde sızana kadar içtim. Alkolün verdiği sersemlikle uyandığımda öğleden sonra saat beşti. Başım zonkluyordu, ağzım zehir gibiydi, yavaşça doğrulup oturdum. Matt'in ve Alexa'nın- ihanetinin acısı mantıklı düşünmeme engel oluyor, sonuçları ne olursa olsun beni onunla yüzleşmeye teşvik ediyordu.

*Beni bekleyen çirkin yüzleşme midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Matt'in bana üstünlük sağlama-sına izin veremezdim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Yüzüme gözüme çekidüzen vermeliydim. Sürünerek kanepeden kalkıp yanlışı adım atıp aşağı yuvarlanmayacağımı –ve kendimi öldürmeyeceğimi– umut ederek mermer merdiveni zar zor tırmandım. Sahanlığa ulaşmayı başardım ve sendeleye sendeleye uzun koridorun sonundaki yatak odamıza gittim. *Bizim* yatak odamıza. Buruşuk giysilerimi çıkarıp tökezleyerek ebeveyn banyosuna doğru yürürken bu durumun ne zamandan beri devam ettiğini merak ettim.*

Duşa girip suyu ayarladım ve bedenime çarpan kavurucu sıcaklıktaki suyun her hücremi canlandırmasını bekledim. Sıcak duşun altında en az yarım saat kalmış olmalıyım. Nihayet yeterince kendime geldiğimde suyu kapatıp kabinden çıktım. Havluyla uzun uzun kurulandıktan sonra *onunkinin* yanında asılı duran yumuşacık bornozumu giydim. Adını kendime bile söyleyemiyordum.

Buğulanmış aynayı dirseğimle silerek kendime baktım. Duş beni canlandırmıştı. Cildim parlıyordu ve gözlerim artık donuk değildi. Saçımı kurutmak yerine tarayıp atkuyruğu yaptım. Sonra makyajımı tazeledim, kan kırmızısı ruj ve kirpiklerimi ok gibi gösteren rimel sürdüm.

Kendimi daha güçlü hissederek yatak odasına geri dönüp ne giyeceğimi düşündüm. Şık bir takım mı? Kot pantolon mu? Seksi bir elbise mi? Hiçbiri. Hepsinden vazgeçip Paris'ten aldığım siyah ipek pijamada karar kıldım. Altına en yüksek ve en sivri topuklu ayakkabılarımı da giyince kendimi parlak siyah zırhlı bir şövalye gibi hissettim. Güçlü. Zihinsel olarak kılıcımı kuşanıp uygun adım yatak odasmdan çıktım. Merdivenlerin başında sabırla onun eve gelmesini bekledim. Savaşa hazırdım. İntikam almaya hazırdım.

Tik tak. Tik tak.

Dakikalar kafamın için tik tak ederek geçiyordu. Matt saat altıda evde olurdu. Arabasının tam vaktinde araba yoluna girdiğini duydum. Rutinini biliyordum. Yan kapıdan eve girecek, doğrudan bara gidecek, kendine bir kadeh içki koyacak, üst kata çıkıp ceketini çıkaracak ve elini yüzünü yıkayacaktı. Kalbim beklenti içinde küt küt atıyordu. Kafamın içinde geriye doğru saydım. İçimden “Duvarda Asılı Yüz Yeşil Şişe” şarkısını söylüyordum. Eskiden uzun yolculuklarda çocuklarla söylediğim bir şarkıydı bu. Biraz değiştirmiştım sadece. “Merdivende Sıralı Yüz Yeşil Şişe.”

Biri yanlışlıkla düşüverdi yere... merdivende kaldı doksan dokuz yeşil şişe.

Zihnimde merdivende sıralı şişeleri canlandırdım.

Sahanlıkta etrafımda sıralanmış olduklarını. Onları sirklerdeki bıçak fırlatıcıları gibi teker teker Matt'e fırlattığımı ve sonunda birinin ona isabet edip dik basamaklardan aşağı yuvarlanmasına neden olduğunu hayal ettim. Bu acımasız hayal karşısında dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi. İçimde bu kadar kötülük gizliyor olmama şaşırdım. Aslında şaşırmamalıyım. Ne de olsa kötülükten doğmuştum.

Matt merdivenleri tırmanmaya başladığında seksen dokuzuncu şişeye kadar inmiştim. Maraton koşucusu olduğundan ofisteki uzun iş gününe rağmen basamakları rahatlıkla tırmanıyordu. Merdiven kıvrımlı olduğundan yukarı varana kadar beni görmedi. Ellerim kalçalarımda, gözlerimden hançerler fırlıyordu. Keşke gerçek olsalardı.

Göz göze geldik. "Selam, bebeğim. Neden orada dikiliyorsun?"

Önceden konuşma provası yapmamıştım. İlk kelimeler alev alev yanan oklar gibi ağızımdan fırladı. "Nasıl yaparsın?"

Sahanlığa çıktı. "Neden söz ediyorsun?"

"Gerçekten mi?" Göğsüne yumruk attım. Sert bir yumruk. Kendimi iyi hissettirdi. Ardından bacağına tekme attım.

Acıyla yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına, Natalie. Neyin var senin?"

"Neyim mi var?" İşaret parmağımı köprücük kemiğine bastırdım. "Dalga geçiyor olmalısın."

Gözlerini kıstı. "Sen sarhoş musun, Natalie?"

"Hayır! Sarhoş falan değilim." En azından artık değildim. Tamamen ayıktım. Hem öfkemi hem de hareketlerimi ayıklık yönlendiriyordu. Matt sinirlenmeye başladığında kollarımı bir bariyer gibi uzattım.

“Saçma sapan davranıyorsun. Lütfen çekil yolumdan.”

Yanımdan geçmeye çalıştı ama kravatından yakaladım. O kadar sıkı tuttum ki neredeyse boğulacaktı.

“Yeter, Natalie. Bırak beni. Nefes alamıyorum.” Kurtulmaya çalıştı ama güçlü kocam adrenaline beslenen gücümlle baş edemedi. Kravatını sımsıkı tutmaya devam ederek boşta-ki elimi yumruk yapıp ona vurmaya başladım. Her yumruk daha sert, her darbe daha can yakıcıydı.

“Kes şunu!” dedi güçlükle nefes alarak. “Canımı yakıyorsun.”

Daha sert vurdum. Daha hızlı. “Sen *benim* canımı yakmadın mı sence?”

“Sen ne saçmalıyorsun?”

“Alexa!”

“Siktir.”

Bu tek kelime onun suçlu olduğunu anlamama yetti. En yakın arkadaşımı becermişti. Bir an için öfke yerini acıya bıraktı ve o zayıflık anında Matt iterek benden kurtuldu. Dengemi kaybedip pat diye ahşap zemine düştüm. Kıç üstü oturdum.

Matt ceketini düzeltti. “Arabayla dolaşmaya çıkıyorum. Geri dönmeyebilirim. “

“Hiçbir cehenneme gidemezsin.” Topukları üstünde dönmesine fırsat vermeden iki elimle ayak bileğini yakalayıp mengene gibi sıktım.

“Bırak beni!”

Ayağını kurtarmaya çalışırken bacağına ısırıldım. Ağzıma kanın metalik tadı doldu.

Matt küfretti. “Sen delirmişsin!”

“Evet, delirdim!” Öfkeden gözüm dönmüş bir halde dişlerimi tekrar ona geçirdim. Kuduz köpeğe dönmüştüm. Ağzımdan köpükler çıktığını dahi hissedebiliyordum.

Sonraki hamlesinin gelişini görmedim. Dişlerimi bacağına geçirmiş haldeyken diğer ayağıyla yüzüme tekme attı. O kadar sert vurdu ki neredeyse yıldızları gördüm. Ağzım daha fazla kanla doldu. Bu kez benim kanımla. İkimiz de vahşi hayvana dönüşmüştük. Başımı kaldırıp ona baktım ve tükürdüm. Ağzımdan kıpkırmızı bir püskürtü çıktı. Ve kanla kaplı bir diş. Bir tıngırtıyla yere, ayaklarının arasına düştü. Gözyaşlarım morarmış yanaklarımı yakıyordu.

Matt gözlerimin içine baktı. Yüzüne küçümseyici, muzaffer bir gülümseme yayılmasını bekliyordum ama yüz ifadesi üzgün, bakışları bitkindi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı:

Üzgünüm. Bu kelime kulaklarımda yankılandı. *Ne için?* Beni aldattığın için mi? Bana vurduğun için mi? Benimle evlendiğin için mi? Üzgün olması gereken tek şey doğmuş olmasıydı.

“Kalkmana yardım edeyim.” Elini bana uzattı.

Geri geri kayarak ondan uzaklaştım. Bir ejderha gibi burun deliklerimden nefes alıp veriyordum. “*Sakin bana dokunmaya kalkışma.*”

“Nat...”

“Bana *Nat* deme.”

Hâlâ nefes nefese bir halde ellerimle yerden destek alıp ayağa kalktım. Yalpaladım ve ağzımın kenarından kan damladığını hissettim. Aramızdaki mesafeyi koruyarak ölümcül bir sessizlik içinde gözlerimizi birbirimize diktik. Ta ki Matt sessizliği bozana dek.

“Alexa’yla yaşananlar bir hataydı. Ben sadece seni seviyorum.”

Ben sadece seni seviyorum.

Bu sahte dört kelime beni çıldırtmaya yetti. İçimde kasırga kadar güçlü ikinci bir rüzgâr esmeye başladı. Öfke vücudunun her hücresine yayıldı.

“Ben senden nefret ediyorum!” Bu kelimeler öylesi sağır edici tondaydı ki duvarlara çarpıp geri döndü. Öfke dolu bir nefes daha alıp demir gibi güçlü bacaklarımı mengene gibi beline dolayarak onu sımsıkı yakaladım. Saçlarını çektim, tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Yeniden vahşi bir canavara dönmüştüm. Avını parçalamaya kararlı bir canavara.

Ben ona yapışmış saldırırken Matt acı içinde yüzünü buruşturup küfrediyordu. Yüzünden kan akıyor, beyaz gömleğinin yakası kana bulanıyordu. Çığlıkların, bağrıışların ve iniltilerin uyumsuzluğu kulaklarımı tıkamıştı. Aramızda gidip gelen bir sürü küfürle birlikte.

Sahanlığın kenarına tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştık ki bu çılgınlığı yarıp geçen bir ses duyuldu.

“Anne, baba! Ne yapıyorsunuz?”

Aman Tanrım! Anabel! Üstünde kalpli pijamalarıyla bize doğru koşuyordu. Yüzü şok ve korku karışımı bir ifadeyle kaplıydı. Evde ne işi vardı? Saat altı buçuğa kadar amigo kızların antrenmanında olacağını sanıyordum. Sonrasında okulda hastalandığını ve eve erken geleceğini haber veren bir mesaj atmış olduğunu görecektim. Mesajlarımı kontrol etmemiştim. Artık *çok* geçti. Kader çoktan ağlarını örmüştü.

“Odana git!” dedim. Ama beni duymamış görünüyordu.

“Anne, ne yapıyorsun?”

Matt tırnaklarımdan kurtulmaya çalışarak benim yerime cevap verdi. *“Seni ilgilendirmez.”*

“Ama baba! Annem canını yakıyor.” Sesindeki ağlamayı duyabiliyordum. *“Anne, dur! Lütfen dur!”* Ağlayarak omuzlarımı, kollarımı ve bacaklarımı çekiştirdi. Çaresizlik içinde babasını kurtarmaya çalışıyordu.

Anabel bana amansızca saldırmaya devam ederken içimde yeni bir adrenalin dalgası kabardı. Gövdemi onu görebilecek

kadar çevirdim ve sağ dirseğimle sahip olduğumun farkında dahi olmadığım bir güçle onu ittim.

Hazırlıksız yakalanan Anabel'in soluğu kesildi ve denge-sini kaybetti. Göz açıp kapayana dek akla hayale gelmeyecek şey oldu. Her basamağa çarparak merdivenlerden aşağı yu-varlanmaya başladı; bedeni mermer zemine küt küt çarpıyor, kolları sağa sola savruluyor, kendini durduramıyordu. Ferya-dı her seferinde daha boğuk çıkıyordu.

Ta ki hiç feryat etmemeye başlayana kadar.

Gözlerim korkudan yuvalarından fırlamış halde, "Aman Tanrım!" diye bağırdım.

Matt'i bırakıp koşarak merdivenleri indim. Düşüp ölme-diğim için şanslıydım ki geçmişe dönüp baktığımda sık sık ölmüş olmayı diledim. Matt alçak sesle küfrederek peşimden geldi. Merdivenin dibinde bilinçsiz, kan kaplı zeminde cam gibi mavi gözlerini tavana dikmiş yatan benim kızımdı. Be-nim güzel kızım. Aman Tanrım! Ben ne yapmıştım?

Şok içinde ve korkudan felç olmuş bir haldeyken Paige'le Will'in sokak kapısında dikildiklerini gördüm. Benim baktı-ğım şeye bakıyorlardı.

Cansız kızıma. Sevgili Anabel'ime.

O ölmüştü.

OTUZ ÜÇ

NATALIE

“Özür dilerim, Bayan Merritt, sanırım gözünüze şampuan kaçırđım.”

Giselle’in şen şakrak sesi beni âna geri döndürdü. Kendimi toparladım.

“Hımm, biraz. İyiyim. Sorun değil.”

Aslında kaçırmamıştı. O berbat günün capcanlı anısı gözlerimden yaş süzölmesine neden olmuştu.

“Neredeyse bitti. Saçınızı kremleyeceğim, sonra buradaki işimiz bitecek.”

Giselle saçımı kremlerken hindistancevizi kokusunu içime çekerek iç geçirdim. Kısa bir huzur ânı. Musluğu kapatıp ıslak saçlarıma havlu sardığı anda içim korkuyla doldu. Alexa’yla yeniden yüz yüze gelmek zorunda kalacaktım. Biraz şansım varsa başka bir yere geçmiş olabilirdi. Ya da salondan ayrılmış.

Giselle’in peşinden yerimize doğru ilerlerken vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim. Umutlarım gerçekleşmemişti. Alexa hâlâ yanımda oturuyor, stilisti yeniden bal sarısına dönmüş omuzlarına kadar uzun saçlarına fön çekiyordu. Stilistlerimiz sihirlerini konuşturup havadan sudan konuşurken ayna kaplı duvarda birbirimize bakıyorduk, ikimiz de gözlerimizi aynadan ayırmıyor, birbirimize yan bakışlar atmıyorduk.

Pembe şeritli Channel ceket, dar kot pantolonu, siyah rugan stiletoları ve kucağındaki Birkin marka çantasıyla her zamanki gibi şıktı ve benim kadar rahatsız görünüyordu. Aklımdan geçen tek şey bu kadından ne kadar nefret ettiğim, kalın altın zincir kolyelerinden birini çekip kopararak onu boğmak istediğimdi. Boğarak canını almak. Benim kızımın hayatına mal olmuştu.

Aynaya baktığımda içimi anı bir suçluluk ve pişmanlık dalgası kapladı. O korkunç ve su götürmez gerçek bana bakıyordu. Âdeta yansımam bana saldırıyordu. *Suçlamaktan vazgeç. Anabel'in ölümü için kendinden başka kimseyi suçlamazsın. Onu sen ittin. Sen sorumlusun.*

Kendimden dünyadaki herkesten nefret edebileceğimden daha çok nefret ediyordum. Alexa da dahil.

Aramızdaki havada asılı duran gerginlik o kadar yoğundu ki keskin bir bıçak dahi bunu kesemezdi. Fönümüz aynı anda bitti. Aynı anda ayağa kalkıp stilistlerimize sarıldık. Çantamı koluma takıp borcumu ödeyip buradan bir an önce çıkarak ondan kaçabilmek umuduyla kasaya koşturdum.

Şans yine benden yana değildi. Önümde ödeme yapmak için bekleyen üç kadın vardı. Kısa süre sonra Alexa arkamda duruyordu. Sıcak nefesini enseme hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum... Onu son gördüğümünden beri farklı bir parfüm sıkıyordu. Klasik Channel No5 olabiliirdi.

Yüzüm öne dönük bir sopa gibi kaskatı dururken sağ omuzumda hafif bir dokunuş hissettim.

"Natalie..."

Bütün sinirlerim ayağa kalkmış, ensemdaki tüyler diken diken olmuş halde ona karşılık verip vermemeyi düşündüm.

"Nat, lütfen..."

Aksini düşünmeme rağmen yavaşça ve tereddütle dönüp ona baktım.

Yüzünde çok üzgün bir ifade belirdi. Hüzünlü gözlerle bana baktı. “Sadece özür dilemek istiyorum.”

Kaskatı kesildiğimi hissettim. “Özür” kelimesine ne dağarcığımda yer vardı ne de hayatımda. Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey Anabel’i geri getiremezdi. “Lütfen... bırak geçmiş geçmişte kalsın.”

Sözlerimi duyunca gözleri sulanmaya başladı. “Anabel’in başına gelenler için çok üzgünüm. O günden beri kısmen benim de hatam olduğunu düşünüp duruyorum ama tüm hikâyeyi bilmen gerek.”

Hiçbir şey söylemedim. Matt’le ben yolumuza devam ediyorduk. Eski en iyi arkadaşımın yaşadığı ilişkiyi tekrar kurmak istiyor muydum gerçekten?

Sıra ilerledi; artık yan yana duruyorduk. “Lütfen Nat. Birlikte bir kahve ya da şarap içelim. Sana söz veriyorum bugünden sonra birbirimizi asla görmeyeceğiz.”

“Peki.”

Ödeme sırası bendeydi.

Belki de günahlarımın bedelini.

Düzenleme

Ny.Ozlem

OTUZ DÖRT

NATALIE

Odéon Hotel'in şık, loş barı şaşırtıcı derecede sakindi. Garson bizi köşede, gözlerden uzak bir masaya götürdü. Göz önünde olmayı seven Alexa'nın itiraz etmemesine şaşırdım. Baştan aşağı siyahlar giymiş bir garson gelip içecek siparişlerimizi aldı. Alexa Kir Royale ısmarladı. Sinirlerim gerilmiş halde ben de aynı siparişi verdim. Ardından Alexa tuvalete gitmek için izin istedi, havadan sudan konuşmak zorunda kalmadığımız için rahat bir nefes aldım.

Alexa döner dönmez yanlarında bir kâse kuruyemişle içkilerimiz geldi ve onu rahatsız edici biçimde uzayan bir sessizlik takip etti. Geçmişte, normal şartlar altında Alexa'yla ben ya arkadaşlığımıza ya da eş başkanlığını yaptığımız etkinliklerden birine kadeh kaldırırdık. Ama artık ne arkadaştık ne de aynı etkinliklerde görev alıyorduk. Söyleyecek bir şey bulamadığımdan gözlerimi açık pembe şampanyaya dikip baloncukların yükselişini izledim.

İlk adımı Alexa attı. Mükemmel manikürlü parmaklarıyla kadehi dudaklarına götürdü. "Geldiğin için teşekkür ederim, Nat. Benim için bunun anlamı çok büyük." Hızlıca içkisinden bir yudum aldı. Hiçbir şey söylemeden ben de ona ayak uyurdum.

Kadeh tokuşturmadık.

Alexa kadehini masaya koyarak içten bir ifadeyle bana baktı. “Biliyorsun, artık pazartesi günleri Pierre Michel’e gelmiyorum.”

Eminim benim ondan kaçtığım gibi o da benden kaçıyor-
du. İki yılı aşkın süredir yollarımız hiç kesişmemişti. Bir kez
bile.

Konuşmaya devam etti. “Bu gece kütüphanenin yıllık res-
mi yemeği var. İlk kez pazartesi günü düzenleniyor. O yüzden
saçımı yaptırmam gerekiyordu.”

Başımı salladım. Eskiden çok sevdiğim bir etkinlikti bu.
Ama *Dostlar Çemberi* başkanlığını Alexa yaptığı için yön-
etim kurulundan ayrılmıştım.

“Çok güzel olacağından eminim.” Daha fazla bir şey söy-
lemek zorunda kalmamak için içkimden büyük bir yudum
aldım.

Yine sessizlik. Alexa parmaklarını kuruyemiş kâsesine
daldırdı ama ağızına bir tane bile atmadan sadece karıştırdı.
Nihayet sessizliği bozdu.

“Nat, Neiman’da yaşanan o gün için kendimi hep kötü his-
settim.”

O gün, hayatımı sonsuza kadar değiştiren o öğle yemeği.
Hayatımı sona ermenin eşiğine getiren o yemek.

Delici bakışlarla gözlerinin içine baktım. “Alexa, *benim*
kocamla yattın!”

Bakışları buğulandı, gergin bir ifadeyle gözlerini kırpıştır-
dı. “Mesele de o... yatmadım.”

Damarlarımda öfke dolaşmaya başladı. Tıslarcasına,
“Sana inanmıyorum!” dedim.

Alexa’nın gözünden bir damla yaş süzöldü, anında sildi.
Yüzündeki ifade umutsuzluğa dönuştü. “Gerçek bu. Çocuk-
larım üstüne yemin ederim.”

Son cümlelerin ironisi içimi yaktı. Ya Anabel'in hayatı? Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak devam etmesine izin verdim.

"Nat, lütfen dinle beni." Normalde çın çın olan sesi alçaktı. Pişmanlık doluydu. İçkimden bir yudum almamak için direnerek başımı salladım. Yumuşak bir tonla bana teşekkür etti.

"O salı gününden önceki pazartesi günü Matt, portföyünü birlikte gözden geçirmek için akşamüstü Noah'ı görmeye geldi. Ama Noah henüz işten dönmemişti. Trafiğe takılmıştı. Noah bir saat geç kalacağı için Matt'e içecek bir şey teklif ettim. En azından bunu yapabilirdim.

"Campari soda istedi ve peşimden mutfağa geldi. Ben tezgâhta içkiyi hazırlarken havadan sudan konuştuk, sonra sessizce arkama geçti. Boynuma üfledi. Ardından vücudunu vücuduma bastırdı. Bu beni çok rahatsız etti ve oturma odasına geri dönmesinin daha iyi olacağını söyledim."

Bu hikâyenin gidişatından korkarak oturduğum yerde kıpırdandım. Alexa kaldığı yerden devam ederken içkimden büyük bir yudum aldım.

"Çok güzel olduğumu söyledi ve ona ne yaptığımı görmek isteyip istemediğimi sordu. Bir kelime dahi etmeme fırsat vermeden kolumu arkama büküp elimi sertleşmiş penisine koydu. Ve orada tuttu. Beni tezgâha yapıştırıp diğer elini bacaklarımın arasına soktu. Ve okşamaya başladı. Durmasını söyledim ama dinlemedi. Sonra beni döndürüp öpmeye başladı. Ondan kurtulmaya çalıştım. Durması için yalvardım ama durmadı. Memelerimi okşadı, diğer elini bacak aramdan çekmeden memelerimi okşadı. Sonra fermuarını indirdi. Fermuarın açılma sesini duydum ama o kadar korkmuştum ve o kadar iğrenmişim ki aşağı bakamadım. Tekrar durması için yalvardım ama dinlemedi. Elini kotumun belinden aşağı

indirip külotumun altına soktuğunda dehşete kapıldım. Tam çığlık atacaktım ki Noah'ın arabasının sesini duydum. Matt alçak sesle küfrederek beni bıraktı. Ben hızla ondan uzaklaşırken panik içinde fermuarını çekti.”

Duraksadı. Gözlerinden süzülen yaşlar yüzünden rimeli akmıştı. Yanaklarından kapkara çizgiler süzülüyordu. Uzanıp peçetemle onları silecektim ama afallamıştım. Şaşkınlıktan donakalmıştım. Kendi sildi.

“Noah mutfığa yanımıza geldiğinde Matt hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Tir tir titrer halde ben de ona ayak uydurdum ama hayatımda hiç bu denli kirlenmiş hissetmemiştim.”

Burnundan nefes aldı, ardından nefesini yüksek sesle verdi.

“Olanları düşünmeden geçen tek bir günüm yok. Davranışlarımı sorguluyorum. Hatam bir şey söylememek.” Yine duraksadı. “Natalie, beni affedebilecek misin?”

Bu kadına karşı nefretle dolup taşan kalbim, hikâyesi ortaya çıkınca birden değişti. İçimde kök salmış kini salıverip yerini şefkatle doldurdum. Elini avuçlarımın arasına aldım. Buz gibiydi. Doğruyu söylüyordu.

“Affedecek bir şey yok, Alexa. Ama neden bana daha önce söylemedin?”

Burnunu çekti. “İstedim. Niyet ettim. Ama sonra Anabel... ve ardından sen hastalandın. Anabel'in cenazesinde kilededeydim. Arkada oturdum. Hüngür hüngür ağladım.”

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

Cenaze törenine yüzlerce kişi katılmıştı (Güney Denizi'nde gemi turunda olan ve zamanında yetişemeyen Matt'ın annesiyle babası hariç). Kilise, Anabel'in lise arkadaşları, onların anne ve babaları, ta anaokuluna kadar uzanan öğretmenleriyle doluydu. Ayrıca bizim bir sürü arkadaşımız da oradaydı, hatta yıllardır görmediklerimiz bile. Birlikte

çalıştığımız toplulukların ve iş dünyasının ileri gelenleri de saygılarını sunmaya gelmişlerdi. Anabel'i öven sayısız konuşma yapılmıştı ama Matt'in de benim de konuşma yapacak ne fiziksel gücü vardı ne de duygusal.

Berbat görünüyorduk. Neyse ki siyah dantel tül yanağımdaki morluğu, şiş ve kenarları kızarık gözlerimi ve kırık dişimi gizliyordu. Matt yüzündeki çizikleri fondötenle gizleyip birkaç yara bandı yapıştırdı ve soranlara korkmuş bir sokak kedisini kurtarmaya çalışırken olduğunu söyledi. Anabel'in ölümünü soruşturan polisler bile hem bu yalana hem de benim yalanıma –bahçeyle uğraşırken ağaca çarptığım yalanına– inandı. *Ve* ortak kararımız olan yalana... kızımız bayılıp merdivenden yuvarlanmış olmalı yalanına. Neyse ki ne Paige ne de Will bu yalanı ortaya çıkaracak bir şey söyledi.

Kilisedeki törende Alexa'yı fark etmediğime sevindim çünkü nasıl tepki vereceğimi Tanrı bilirdi. Sadece Matt, Paige, Will ve benim katıldığım mezarlıktaki törende Anabel'in tabutu indirilirken yere yığıldım. Acı o kadar büyüktü ki dayanamadım. Sonrasında doktorum bunun ruhsal çöküş olduğunu söyledi. Altı ay boyunca gece gündüz başımdan ayrılmayan ve beni yedirip yıkayan hemşireler eşliğinde kendimden geçmiş halde yattım. İronik bir şekilde boğazımdan geçirebildikleri tek yiyecek bebek mamasıydı. Bebek maması yemek *bebeğimi* geri getirecekti sanki. Anabel'imi. Korku içindeki Paige'le Will her gece iyi geceler dilemek için yanıma geliyordu ama Matt'i hemen hemen hiç görmüyordum. Muhtemelen alt kattaki kanepelerden birinde uyuyordu. Bilmiyordum. Umursamıyordum. Yatağımı paylaşmak istediğim dünyadaki son kişi oydu. Yüzünü görmek istediğim son kişi.

İlacım çocuklarım oldu. Şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi hayatıma devam edecek gücü buldum. Onların *hatırı* için, anneleri olmak için. Bunun için bir sürü fizik

tedavi ve Matt'le gittiğimiz çift terapisi de dahil olmak üzere bir sürü psikolojik danışmanlık gerekti. Sonunda, Xanax'ın da yardımıyla Matt'i affetmeyi, ona güvenmeyi başardım ve kalbimdeki derin yara asla geçmeyecek olsa da ıstırabımın üstesinden gelebildim.

Alexa başını eğdi, yeniden kaldırdığında gözleri pişmanlık ve utanç karışımı bir ifadeyle gölgelenmişti. "Sana başsağlığı dilemediğim için özür dilerim."

Başın sağ olsun. Bu anlamsız sözü kaç kez duymuştum? Kızımın ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğüm kadının ağzından çıksaydı nasıl hissederdim? Silkinip kendimi toparladım.

"Anlıyorum. Yapamazdın." Son iki yıldır içinde sakladığı suçluluk duygusu ve acı, kefaletini ödetmişti. Soğuk elini sıktım. Dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Nat..."

"Efendim?"

"Sana söylemem gereken bir şey daha var." Sesi tereddütlüydü, dudaklarının içini çiğniyordu.

Yüzümdeki tek bir kas bile hareket etmedi. Bu sohbeti sona erdirmek istiyordum, daha fazlasını duymak istediğimden emin değildim.

"Nedir?"

"Bana kızmayacağına söz ver." Sesi en yakın arkadaşının kurabiyesini çalan ve bunu itiraf etmek üzere olan bir kız çocuğu gibi çıkıyordu. Beti benzi atmıştı. Çenesi seğiriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar tedirgin görmemiştim.

"Söz." Kabul ettiğime anında pişman oldum ve içimi endişe kapladığını hissettim.

Alexa yutkundu. Gözlerini kırptırdı. Sonra derin, titrek bir nefes aldı.

"Matt'le benim bir geçmişimiz var."

İrkildim, kaşlarım kalktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Onunla Londra’da, üniversitedeki üçüncü yılımda tanıştım. Bir barda. İş seyahatine gelmişti.”

Alexa’nın yaşını bildiğimden kafamda hesap yaptım. Matt’le tanışıp Anabel’i doğurmamdan birkaç yıl önce olmalıydı.

“Aranızda ne yaşandı?”

“Kafayı buldum ve onunla otele gittim. Seviştik ve...”

“Ve ne?” Nefesimi tutup ardından ne geleceğini bekledim. Alexa içkisinden büyük bir yudum alıp döküldü...

“Beni hamile bıraktı.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “*Hamile* mi kaldın?”

“Her şey bir anda oldu. İkimiz de korunmadık...”

“Eee?”

Başparmağı tırnağının kenarını yoldu. “O bebeği doğurdum.” Kopan derinin olduğu yer kanamaya başladı. “Ve başkasına verdim.”

Yaşadığım şoku ve içimde yükselen bulantıyı bastırmaya çalıştım. “Kız mı, oğlan mı?”

“Kız. Onu görmeden önce benden alındı. Varlıklı ve kısır İngiliz bir çifte verildi. Kapalı evlat edinme.”

Yani ne Alexa, evlat edinen aileyle bağlantı kurabilirdi ne de evlat edinen aile Alexa’yla.

“Matt’in bundan haberi var mı?”

Çocuklarımla İngiltere’nin bir yerinde... üvey ablaları mı vardı?

Alexa başını iki yana salladı. “Hayır. Ona hiçbir şey söylemedim. Yıllardır onu görmüyordum... ta ki çocukların doğumundan sonra Noah’la ben New York’tan Los Angeles’a taşınana kadar.” İçkisinden bir yudum daha aldı. “İnan bana tam bir şoktu. Ondan uzak durmaya çalıştım ama aynı çevre içinde bu zor.”

“Ya kocan? Noah biliyor mu?”

“Hiçbir şey bilmiyor.” Elmas alyansıyla oynayıp sağa sola çevirdi. “Nat, onlara söylemeyeceğine söz vermelisin. Özellikle de Noah’a. Evliliğimiz mahvolur.”

Söylediklerini sindirmeye çalıştım, benim evliliğim kocamın davranışları yüzünden çoktan mahvolmuştu.

“Lütfen Nat. Bu sırrı saklayabilir misin?” diye yalvardı eski en iyi arkadaşım.

“Evet. Merak etme.” Tanıdığım en iyi sır saklayıcısıydım. Tüylerim diken diken oldu.

Alexa rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. “Teşekkür ederim, Nat. Sana borçluyum.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Alexa’nın gülümsemesi soldu. “Elbette borçluyum. *Bütün* gerçeği borçluyum sana. Öğrenmen gerek.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. “Neyi öğrenmem gerek?”

“Dahası var...” Artık dedikodu tonuna bürünmüş alçak sesi daha da alçaldı.

Daha çok gayrimeşru aşk çocuğu mu?

“Anlamıyorum. Neden söz ediyorsun?”

“*Öğle Yemeği Grubu*’ndan. Matt’le ofisinde ya da Century Hotel’de tuttuğu süit odasında öğle yemeği yiyen kadınlardan.”

İçimi buz gibi bir mide bulantısı kapladı. Boğazımın tıkanıldığını, midemin çalkalandığını hissettim. Ağzım açıldı ama tek kelime çıkmadı.

“Herkes biliyor.”

Benim dışımda herkes.

Matt’in kirli sırları beni yiyip bitirerek içimi boşaltırken garson öğle yemeği menüsüyle geldi ve sipariş vermek isteyip istemediğimizi sordu. Dalga mı geçiyordu? Kusmak

üzereydim. Alexa yemeği ikimiz adına da geri çevirdi ama iki kadeh daha içki ısmarladı.

“Başka kim var?” diye sordum sonunda, öğrenme ihtiyacım şokumdan baskın çıktı.

“Bunu sana söyleyemem, Nat. Söyleyebileceğim tek şey... tanıdığın en az bir düzine kadın. Ona Aygır Matt diyorlar.”

Matt ve büyük aleti. Ruhsal çöküntü yaşadığım zaman geldi aklıma. Çok ender yanımda olmasının sebebi bu muydu? Benim bir bitkiden farkım yokken o bütün arkadaşlarımı beceriyor muydu? Ve belki de bütün güzel hemşireleri. İÇİS etkinliği gecesi Tanya havuza düştükten sonra nereye kaybolmuştu? Lance’le birlikte ıslak giysilerini değiştirmeye üst kata çıkmıştı ve sonrasında sıra tatlıya gelene dek onu hiç görmemiştim. Çatımızın altında arkadaşlarımdan birini mi beceriyordu?

“Natalie, iyi misin?” diye sordu Alexa.

Kısa bir kelime. Büyük bir yalan. “Evet.”

“Umarım sana bunları anlatmamın bir sakıncası yoktur.”

“Anlatmana sevindim.” Sesim duygudan yoksundu.

Botokslu yüzüne geniş, dişlerini ortaya çıkaran ona özgü gülümsemesi yayıldı. Berrak, pembe içkisini bir dikişte bitirdi.

“Nat, seni çok özledim. Tekrar arkadaş olabilir miyiz?”

Ciddi miydi? Tek kelime etmeden restorandan dışarı fırladım ve valenin arabamı getirmesini beklerken kaldırıma kustum.

Tavşan deliğine düşüyordum.

Ve tekrar dışarı çıkabileceğimden emin değildim.

OTUZ BEŞ

PAIGE

Telefonumun alarmı çalıyordu.

Tanıdık zil sesi, yastığımın altına uzanıp onu kapatana kadar çaldı. Bir gözümlü, sonra diğerini yarı açtım. Ağır göz kapaklarıma çimento dökülmüştü sanki.

Jordan'la yaptığım moral konuşmasına rağmen neredeyse hiç uyumamıştım. Lance'le Tanya'nın görüntüsünü zihnimden söküp atmamış, sağa sola dönüp durmuştum. Regl sancım bile yardımcı olmamıştı. Sonunda sabahın köründe uyu-yakalmış ve en fazla iki saat uyumuştum.

Kendimi bok gibi hissediyordum. Gözlerim yanıyordu. Beynim bulanıktı. Ve sancım devam ediyordu. Eğer hissettiğim kadar kötü görünüyorsam (ki eminim öyleydin) bugün okula gitmem mümkün değildi. Derse konsantre olmam imkânsızdı. Üstelik beden eğitimi dersi de vardı. Hepsinden önemlisi de Lance'le karşılaşmaktı. Ya da Tanya'yla. Bilgisayar çantasını açıp içinde dizüstü bilgisayarı yerine dökme demir bir tencere bulmasım izlemenin verdiği heyecan bile beni motive edemiyordu.

Yataktan kalkma gücü bulamayınca anneme, hasta olduğumu ve okula gidemeyeceğimi yazan bir mesaj attım. Annem cevap olarak üzgün surat gönderdi. Pilatese gitmeden

önce kapımın önüne bir tepsiyle sıcak çay ve tereyağsız kızarmış ekmek bırakacağını, Will ve Tanya'yı okula babamla göndereceğini yazdı. Tanya'nın adını duymak bile kendimi daha hasta hissetmeme neden oldu.

Tekrar yorganımın altına girdim ve birkaç saat daha uymayı başardım. Saat onu biraz geçe yeniden uyandığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Yataktan çıkıp banyoya gittim. Blanca'nın paspas ve içinde temizlik malzemeleri olan bir kovayla orada olduğunu görünce şaşırdım.

"*Hola!*" dedim ona sarılarak.

Blanca'yı çok severdim. Bu şen şakrak, çalışkan El Salvadorlu kadın yıllardır bizimleydi. Amerikan vatandaşlığı almasına yardım etmiştim. Aileden sayılırdı. Yoğun hayırseverlik işlerini tercih eden kendi annemden daha çok annelik yapıyordu bana.

"*Hola, mí chiquita! Tu mamá me dijo que no te sientes bien.*"*

"Şimdi çok daha iyiyim."

Banyonun Tanya'ya ait kısmının midemi ağzıma getirmesi dışında. Her zamanki gibi berbattı. Lavabo saç ve diş macunu kaplıydı, kişisel bakım ürünleri darmadağınktı. Blanca'nın orayı temizlemek ve domuz ağılından farksız odasını toplamak zorunda olmasma üzüldüm. Banyonun hali için ondan özür diledim.

Blance yüzünü buruşturdu. "*Tanya... muy sucia. Coma una puerca.*"

Blanca, Tanya'nın pis bir domuzdan farksız olduğunu söyleyince bir kahkaha attım. Kendimi tutamayıp domuz gibi homurdandım. Blanca daha da yüksek sesle homurdanınca ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık ve gözlerimizden yaş gelene kadar güldük. Kahkahalarımız nihayet dindikten

* İspanyolca: "Merhaba küçüğüm, annen kendini iyi hissetmediğini söyledi." -ç.n.

sonra hizmetkârimıza banyonun Tanya'ya ait tarafını benim temizleyeceğimi söyledim. Blanca karşı çıktı ama ben ısrar ettim. Sonunda pes etti. Tanya'nın lavabosunun yanına dahi yaklaşmayacaktım elbette. Hele ki üstümde koruyucu elbise yoksa. Bırakalım domuz sinirden kudursun. Blanca'yı zor durumda bırakmamak için anneme günümün çoğunu banyoda geçirmek zorunda kaldığımı söyledim.

Blanca gider gitmez her sabah yaptığım gibi duş aldım, bu kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. Sancım geçti. Vücuduma çarpan sıcak su Lance'i aklımdan çıkarmıştı. Havluya kurulanırken ilk kez Tanya'nın bilgisayar çantasını açıp içinde güveç tenceresi bulduğundaki tepkisini hayal etmeye çalıştım. Küplere bindiğinden ve sinir krizi geçirdiğinden emindim. Büyük bir parçam orada olabilmeyi diledi ama eğer orada olsaydım günümün geri kalanı muhtemelen cehennemden farksız olurdu. Bana saldırması, hatta belki de ona bakmadığım bir anda ağır metal tencereyi kafama geçirmesi tam da ondan beklenilecek bir davranıştı. Bütün yalakalarını üstüme sallardı. Neyse ki Will de bütün gün okul gezisinde olacak ve okul sonrası robotik toplantısına katılacaktı, yoksa onun da hayatı tehlikeye girerdi.

Kulaklarımda Blanca'nın elektrik süpürgesinin uğultusuyla odama döndüm ve eşofman altımı, kapüşonlu eşofman üstümü ve Crocs terliklerimi giydim. Annemin bıraktığı kızarmış ekmek ve çay soğumuş olduğundan kahvaltı yapmak için alt kata indim. Bir fincan hindistancevizi sütü ve bir kâse tahıl gevreği eşliğinde o gün neler yapacağımı düşündüm. Acilen yapmam gereken üç şey vardı.

İlki bir dakikadan az sürdü. Instagram'da Tanya ve Lance'i takibi bıraktım ama fikrimi değiştirme ihtimaline karşı @Spy-Girl2 kullanıcı adımı kullanmaya devam etmeye karar verdim. Üstelik yarattığım avatara garip bir şekilde bağlanmıştım.

Bunu hallettikten sonra ikinci göreve geçtim ve yan kapıdan çıkıp evin yanındaki babamın aletlerini koyduğu barakaya gittim. Dünyadaki en beceriksiz adamdı ve sonunda pes edip barakayı ustamıza yaptırmıştı. Ampul bile değiştiremezdi ama bütün erkeklerde olduğu için onun da bir sürü alet edevatı vardı. Mandalı kaldırıp kapıyı çekerek açtım ve aletlerin asılı durduğu panoda aradığım şeyi anında buldum.

Bir balta.

Silahımı kuşanmış halde atölyeme doğru yürürken kendimi Thor gibi hissediyordum. Kapıyı açtım ve hiç duraksamadan çalışma tezgâhıma gittim. Tezgâhta Lance'in Noel'de ona vermeyi planladığım koşucu pozundaki heykeli duruyordu.

Ağır baltanın tahta sapını hiç zaman kaybetmeden iki elimle kavrayıp heykele indirdim. *Küt*. Bir aydır büyük emek harcadığım heykel saniyeler içinde paramparça oldu.

İşim bitmemişti.

Yüzümde manyakça bir gülümsemeyle hepsi un ufak olana kadar seramik parçalara vurmaya devam ettim. *Dişe diş. Göze göz*. Lance benim için *resmen* ölmüştü. Ve ben artık *resmen* bir baltalı katildim.

Sıra üçüncü göreve geldi. Fotoğrafa. Tanya'nın bavulunda bulduğum Indio Lisesi sınıf fotoğrafına. Kopyasını aldığım fotoğrafı tarayıp Mary'ye göndermem ve ona kırmızı daire içine alınmış üzgün yüzlü kızı tanıyıp tanımadığını sormam gerekiyordu.

Ayı'yı kısa bir yürüyüşe çıkardıktan sonra Blanca sayesinde artık çok düzenli olan odama dönüp telefonumu elime aldım. Moralimin bozuk olması yetmezmiş gibi bir de Tanya'dan onlarca öfke dolu mesaj gelmişti. Çoğu şu şekildeydi:

Aptal şey! Bilgisayarım nerede?

CEVAP VER!!

Başın büyük belada!

CEVAP VER!!!

Öldün sen! Bekle de gör!

HEMEN CEVAP VERSEN İYİ OLUR!!!!

Elbette cevap vermeyecektim. Kudursun! Okuldan döndüğünde ortalık fena karışacaktı ama ben de dört gözle bunu bekliyordum zaten. Anneme bütün gün uyuduğumu ve telefonumu kapattığımı söyleyecektim. Tanya beni bilgisayarını çalmakla ya da saklamakla suçlamaya kalkışırsa bir açıklamam vardı ama acele etmeye gerek yoktu.

Her şeyin bir sırası vardı. Telefonum elimdeyken Mary Burton’a mesaj attım ve birinin kimliğini bulmamda bana yardım edip edemeyeceğini sordum. Ona göndermek istediğim Indio Lisesi sınıf fotoğrafından söz ettim. Yardımcı olmaktan çok mutlu olacağını ve bilgisayarının Wi-Fi ağına yeniden bağlandığını yazdı. E-posta adresini verdi.

Ondan günün ilerleyen saatlerinde mesaj ya da e-posta almayı beklerken otuz saniye sonra telefonum çalınca şaşırdım. Arayan Mary’ydi. İlk çalışta açtım. Sesini tekrar duymak çok güzeldi. Ve FaceTime’da konuşmaya karar verdiğimizde onu görmek.

“Daire içindeki kızı hemen tanıdım tatlım ve seni aramak zorunda kaldım.”

Kalp atışım hızlandı. “Kim?”

“Adı Billie Rae Perkins.” Duraksadı. “Aslında Billie Rae Perkins’dı demeliyim. Öğrencilerimden biriydi ve biyoloji dersime girmişti. Oldukça zekiydi ama hiç konuşmazdı. İçine kapanık biriydi. Burnu sürekli bir kitaba –bir masal ya da klasik bir esere– gömülü olurdu. Diğer çocuklarla takıldığını hiç görmedim. Bir kez bile. Oldukça güzeldi ama her zaman hüznünlü bir ifadesi vardı... bu fotoğraftaki gibi.”

Mary’nin geçmiş zaman kullanmasına takıldım. “Ona ne oldu?”

“Korkunç bir hikâye.”

Merakım iyice arttı, kulaklarımı dört açıp devam etmesini bekledim.

“Zavallı şey. Annesiyle birlikte Shadow Hills karavan parkında yaşıyordu. Aşırı zayıftı... Okula her gün aynı yemekle gelirdi. Kese kâğıdı içinde fıstık ezmesi ve marmelatlı bir sandviçle. Bir keresinde yemek getirmemişti, sıcak bir şey yiyebilmesi için ona bir dolar vermiştim ve aç kurtlar gibi yemişti.

“Birkaç kez okula gözü morarmış geldi. Bir kere de dudağı yarılmış halde. Bir keresinde de bileği alçıdaydı. Her seferinde ona ne olduğunu sorduğumda ya bir şeye çarpmış olduğunu ya da düştüğünü söylerdi. Başka bir şeyden şüpheleniyordum. Annesinin onu dövdüğünden. Sosyal hizmetlerle temasa geçtim ama annesinin dövdüğüne dair bir kanıt bulamadılar. Ayrıca kadınla da tanıştım, oldukça iyi biri gibi görünüyordu.”

Sırt çantamdan bir defter ve kalem almak için uzanırken, “Annesi ne iş yapıyordu?” diye sordum. Herhangi bir şey unutmamak için not almam gerekiyordu.

“Dosyasındaki bilgiye göre ev kadınıydı. Ama emin değilim. Fakat Billie Rae’in giysileri... yani sahip olduğu birkaç giysi sürekli sigara koktuğundan sigara içtiğine eminim.”

“Ya babası?”

“Okul kayıtlarına göre annesiyle babası ayrılmıştı. Babasının mesleği için *Sizi İlgilendirmez* yazıyordu. “

Vay canına. Annemle babamdan çok şikâyetçi olsam da bununla kıyaslandığında “Yılın En İyi Anne ve Babası” ödülünü alabilirlerdi.

“İsimleri neydi?”

“Jolene ve Roy Perkins.”

“Hâlâ hayattalar mı?”

“İşte bunu biliyorum.” Yarım ay şeklindeki gözlüğünü düzeltti. “Cevabım hayır. Hunharca öldürüldüler.”

“Oha!” Bunu beklemiyordum. “Bu ne zaman oldu?”

“Mayıs 2000’de. Billie Rae’in lise ikide olduğu yıl.”

Kafamın içinden yaptığım hesaplamaya göre o sırada on beş ya da on altı yaşında olmalıydı. Daha fazla detay almak için biraz zorladım.

“İkisi de sabahın erken saatlerinde bıçaklanarak öldürüldü. Sanırım Roy onları ziyarete gelmiş. Jolene’i çekyatta, Roy’u yerde bulmuşlar. “

“Ya Billie Rae? O iyi miydi?”

“Zavallı kız kayıptı. Polis Roy’la Jolene’i öldüren kişinin onu kaçırdığını düşünüyordu.”

“Katili buldular mı?”

“Hayır... Hiçbir zaman. Artık faili meçhul bir dava sanırım.”

“Peki ya Billie Rae? Sizce katil onu da mı öldürdü?”

Mary’nin dudakları ince, sert bir çizgiye dönüştü. “Çok fazla suç programı izlerim. Kaçırılan kurban ilk yirmi dört saat içinde bulunamazsa ölmüş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylerler.”

Elizabeth Smart ve Jaycee Dugard gibi bazı kızlar yürek parçalayıcı hikâyelerini kaleme alıp çok satanlar listesine girmiş ve değerli şeyler yaparak hayatlarına devam etmişlerdi. Bundan bahsetmeye fırsat bulamadan Mary, “Sormayı unuttum tatlım. O fotoğrafı nereden buldun?” dedi.

Altdudağımı ısırdım. Bu soruyu soracağını nasıl tahmin edememiştim? Hızlı düşünen biri olmama rağmen kem küm ettim ve ardından, “İster inanın ister inanmayın evimizin bodrumunda buldum,” dedim. Mary’nin hırsızlık yapan değişim öğrencimizden haberi yoktu ve içimden bir ses bunun öyle kalması gerektiğini söylüyordu. Üstelik bodrumu olmayan evimiz hakkında da hiçbir fikri yoktu.

“Bu çok tuhaf,” diye mırıldandı.

Bir kez daha hızla düşündüm.

“Evin bizden önceki sahiplerinin Billie Rae ve ailesiyle bir bağlantısı vardı belki, olamaz mı?” diye sordum umutla.

“Hımm. Olabilir.“ Mary ikna olmuş görünmüyordu. Onu suçlayamazdım. Ablam ve Tanya’nın aksine ben başarılı bir tiyatro oyuncusu değildim.

“Şimdi daha da ilgimi çekti, Mary. Elinizde cinayet ya da soruşturma hakkında bana gönderebileceğiniz gazete kupürleri olma ihtimali var mı?”

“Üzgünüm tatlım, yok. Ama İnternet’te bulabileceğinden eminim. Google’da *The Desert Sun* ve *Redlands Daily*’yi ara. Manşet haberdi. *Shadow Hills Karavan Parkı*’nda Çifte Cinayet. Tekrar buraya gelip cinayeti soruşturan detektiflerle de konuşabilirsin. İkinizi de yeniden görmeyi çok isterim. Ev yapımı limonatam ve çikolatalı kurabiyelerim sizi bekliyor olacak.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Onu büyük bir memnuniyetle yeniden ziyaret edebileceğimizi söyledim ve ardından vedalaştık.

Telefonumda Tanya’nın öfke dolu onlarca mesajı daha beni bekliyordu.

Ama onları okumaktan daha önemli işlerim vardı.

Öğleden sonranın geri kalanını yatağıma kıvrılıp Jolene ve Roy Perkins cinayetiyle, kızları Billie Rae’in ortadan kayboluşunu araştırarak geçirdim. Sadece Blanca’nın hazırladığı nefis vegan burritoyu yemek için ara verdim.

Google’da yaptığım aramadan pek bir şey çıkmadı. Birkaç gazete haberi basmıştı ve Billie Rae’yle annesi Jolene ve babası Roy’un fotoğrafları sadece bir tanesinde vardı. Billie Rae annesine çok benziyordu, onun gibi donuk kahverengi saçlı,

asık suratlı ve sıskaydı ama gür kaşlarını ve çıkık elmacık kemiklerini babasından almıştı. Babası, burnundaki halka, tüm boynunu kaplayan dövme ve sert, çukur çenesiyle ürkütücü görünüyordu. Onda bana tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak çıkaramıyordum. Çok fazla *Breaking Bad* izlemiştim belki de.

Ama cinayet hakkında epey bilgi topladım. Mutfak bıçağıyla öldürülmüşlerdi. Üstlerinde yabancı birinin parmak izlerine rastlanmamıştı, katil eldiven giymiş olmalıydı. İçeri zorla girildiği ya da boğuşma yaşandığına dair bir iz yoktu, yani muhtemelen tanıdıkları biriydi.

Olası sebepler mevcuttu. Jolene, yerel barlardaki erkeklerle yatıp kalkan işsiz bir alkolikti. Roy'un sabıka kaydı ve yüklü kumar borcu vardı, yani ya muhtemelen Jolene'nin yatıp kalktığı adamlardan biri kendini kaybedecek kadar sinirlenmiş ya da Roy'un borcunu tahsil etmeye gelenlerden biri gözdağı vermek istemişti. Makalelerde onlardan sefil bir hayat süren kişiler olarak söz ediliyor ve çoğunda kayıp olan ve kaçırıldığı tahmin edilen kızları Billie Rae'in sağ salim bulunması temennileri yer alıyordu. Bütün ihbarların gizli tutulacağına söz verilerek aralarında isimsiz ihbar yapılabilecek bir hattın olduğu polis numaraları da verilmişti.

Yazılanları gözden geçirdikten sonra Billie Rae Perkins ve/veya kayıp kızıdan söz eden herhangi bir internet gönderisinden haberdar olmak için *Google Alert* kurdum. Bu faili meçhul davada yeni bir gelişme olabilirdi.

Saate baktım. Dörde çeyrek vardı. Tanya her an eve gelebilirdi.

Bilgisayarımı kapatıp güçlü bir nefes alarak kendimi hazırladım. Kendimi odama kapatmayı düşünsem de kayıp bilgisayarı için ne kadar delirdiğini görme arzuma yenik düştüm.

Yataktan fırlayıp dudaklarımda kendinden emin bir tebessümle alt kata indim.

Kopmak üzere olan kıyamete hazırdım.

OTUZ ALTI

NATALIE

Aygır Matt.

Bu kelimeler beynimi yakıyordu.

Viski dilimi yakıyordu.

Ve acımtırak viskiden aldığım her yudum boğazımdan mideme kadar inen yakıcı bir tat bırakıyordu.

Kadınlar isimsiz değildi, yüzleri belirsiz değildi. Tanıdığım kadınlardı. *Arkadaşlarımdı.*

Matt sarışınlara düşküncü ve güzel bacaklara zaafı vardı. Bu özelliklere sahip tanıdığım bütün kadınları aklımdan geçirdim. Carolyn... Olivia... Gillian... Liste uzayıp gitti. Kocamla yatmış olabileceklerini bile bile onların yüzüne nasıl bakacaktım? Bu öfke ve aşağılanmayla nasıl yaşayabilirdim?

Daha da katlanılmaz olan... Matt'le nasıl yaşayabilirdim? Onunla aynı yatağı nasıl paylaşabilirdim? Evliliğimizin yeniden yoluna girdiğini, seks hayatımızın düzenli ve doyurucu olduğunu sanıyordum, peki şimdi *bu neydi?* Dahası onunla Alexa'nın kızını düşünmeden edemiyordum. Neye benziyordu, ne yapıyordu, nerede yaşıyordu? Ve başkaları da *var* mıydı? Tek bir şeyden emindim...

Ondan *nefret* ediyordum.

Viskinin de gaza getirmesiyle öfkemi akşam yemeği için hazırladığım sebzelerden çıkarıyordum. Hepsini jilet gibi keskin mutfak bıçaklarımızdan biriyle doğruyordum. *Kırt. Kırt. Kırt.* Yaklaşık yirmi beş santimlik parıldayan bıçağın her darbesi daha sert ve daha hızlıydı. Kendimi, şimşek hızında doğrama becerileri ve parmak ısırtıcı hokkabazlık numaralarıyla göz kamaştırıcı bıçak gösterileri yapan Japon şefler gibi hissediyordum.

Bıçaklar beni çok korkuturdu. Parmağımı kesmek istemediğimden sapını sımsıkı kavradım ve tüm dikkatimi verdim. Ama viski kanıma karıştıkça zihnim bulanmaya ve bana oyunlar oynamaya başladı. İki olgun domatesi ikiye bölerken Matt'in taşaklarını kestiğimi hayal ettim. *Kırt. Kırt.* Ve ardından büyük bir kabağı doğrarken gözümde Matt'in kalın aleti canlandı. *Kırt. Kırt. Kırt...*

Bıçağı kabağa bir kez daha indiriyordum ki tamdık bir ses dikkatimi dağıttı.

"Selam anne. Ne yapıyorsun?"

Paige.

Elimdeki tekin olmayan işe ara vermeden başımı kaldırıp baktığım anda sol parmağıma keskin bir acı saplandı. Aynı anda acı dolu bir çığlık attım, yüksek sesle küfrettim ve parmağıma baktım. Parmak ucum neredeyse kopacak kadar kesilmişti. Kemiğe kadar inen kesikten kıpkırmızı kan fişkinyor, kesme tahtasına yayılıyordu.

Paige yüzü dehşet içinde koşarak yanıma geldi. "Aman Tanrım. Anne! İyi misin?"

"T-talım, bana kâğıt havlu getir," dedim kekeleyerek.

Hemen kâğıt havlunun olduğu yere koşup bir tomarla geri döndü.

"Anne, elini uzat."

Parmağım zonkluyor, elim titriyordu. Paige kâğıt havluyu parmağıma dolayıp baskı uyguladı. Saniyeler içinde kan, kalın beyaz tomarı kıpkırmızı yaptı. Midem bulanmaya başladı.

“Anne, kâğıt havluyu parmağına sıkıca bastır.” Ben diğer elimle sıkıca bastırırken Paige lavaboya koşup ekoseli kurulumla beziyle geri döndü. Çabucak, bir an bile tereddüt etmeden kıpkırmızı olmuş kâğıt havluyu daha emici olan bezle değiştirdi.

Bir anda Paige’in çocukluğuna geri döndüm ve oyun oynarken dizi yaralandığında ne kadar metanetli olduğunu hatırladım. Ne kadar kanarsa kanasın asla ağlamazdı. Bir an önce gitmek için sabırsızlanır, biraz Neosporin sürülüp yara bandı yapıştırılmasını zor beklerdi. Yani en ufak bir çizikte Sarah Bernhardt’a dönen Anabel’in tam tersiydi. Sinir krizi geçiren Anabel’in. Ben de Paige gibi metanetli bir çocuktum ama öyle olmamayı göze alamadığımdan. Gözyaşları düşmammıydı. Gözyaşlarını tokat yiyerek dindirmek yerine silmek ya da saklamak daha iyiydi.

Parmağımdaki dayanılmaz zonklama beni âna geri döndürdü. Kesikten akan kan bezden sızıyordu. Mide bulantım gitgide artıyordu.

“Paige, canım, üst kattan yara bandı getirir misin?”

“Anne yara bandı işe yaramaz. Bence acile gitmen gerek.”

Bu seçeneği bulanık zihnimde ölçüp biçerken başka bir ses mutfağı âdeta salladı.

“Paige! Seni hırsız! Bilgisayarım hangi cehennemde?”

Tanya.

OTUZ YEDİ

PAIGE

Tanya gözlerinden alevler fışkırtarak bana yaklaştı. Bilgisayar çantasını mutfak adasına fırlatıp açtı ve dökme demir tencereyi çıkardı. Ardından tencereyi çarparak tezgâha koydu. İçimden oh çekerek, *Kafama çarpmasından daha iyi*, diye düşündüm.

“Bilgisayarım nerede?” diye bağırdı.

Omzu silktim. “Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

Kaşları çatıldı, burun delikleri genişledi. “Boş versene! Bilgisayarımı çaldın ve sakladın.”

Şaşkın bir bakış attım ona. “Ne? Ben bir şey yapmadım.”

“Gözlerimin içine bak ve bilgisayarımı almadığını söyle.”

İstedikini yaparken altın kalpli kolyemin boynunda olduğunu fark ettim. Kopan zinciri ya tamir ettirtmiş ya da yenisini almış veya Lance ona yeni bir tane vermişti. Stok yapmış olması beni hiç şaşırtmazdı. Ne olduğu umurumda değildi. O aşağılık herifle işim bitmişti. Tanya onu alabilirdi. Kolyeyi de.

Benimle bir yere varamayacağını anlayınca kanayan parmağını umursamadan gözlerini anneme dikti.

“Natalie...”

Onu susturdum. “Annemi bu işe karıştırma. Yaralandığını görmüyor musun?”

“Ne oluyor?” diye sordu annem, sesi alçak ve titrekti.

Tanya yüzünü buruşturdu, sonra tencereyi tezgâhtan itti. Tencere büyük bir patırtıyla yere düştü. “Kızın bilgisayarımı çaldı.”

Gözleri acı dolu annem bana bir bakış attı. “Paige?”

“Ben öyle bir şey yapmadım, anne.”

“*Yalancı!*” diye bağırdı Tanya, yüzü öfke doluydu.

“Kanıtla,” diye meydan okudum.

“Bu evin her santimini arayacağım.”

“Ne istersen yap. Bulamayacağına iddiaya girerim.”

“Nerede olduğunu söyle!”

Pis pis sıırttım. “Ben ellemedim. Dün gece küçük doğum günü partine gelen pislik arkadaşlarından biri çalmıştır belki. Veranda kapıları ardına kadar açıldı ve eve rahatlıkla girip çıkabilirlerdi. Senin odana da.”

Annem araya girdi. “Lütfen kızlar. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu meseleyi sonra halledebilir miyiz?”

Kaybettiği onca kan yüzünden solgun görünüyordu. “Anne, uzanman ve parmağını havada tutman gerek.”

Tanya vazgeçmeyecekti. Ellerini beni boğacakmış gibi boynuma doladı.

“İtiraf et, Paige!” Boynumu sıkmaya başladı.

Annemin nefesi kesildi. “Tanya, ne yapıyorsun?”

“Çek ellerini üstümden.” Nefesim kesildi. Tanya daha da sıktı. Nefes almaya çabalarken öksürmeye başladım.

Dehşete düşmüş annem, değişim öğrencimizin kolunu güçsüzce çekiştirerek bir kez daha, “Tanya!” diye bağırdı.

“Paige’i hemen bırak!”

O sırada, “Burada neler oluyor?” diyen yeni, sert bir ses duyuldu.

Bu, kardeşimle kapı eşiğinde duran babamdı.

Tanya beni bırakıp ona döndü. “Matt, Paige bilgisayarımı çaldı ve geri vermiyor.”

“Çalmadım baba. Lütfen inan bana.”

Hiç şansım yok, diye düşündüm. Babamın kafasında hâlâ bir yalancı ve intihalciydim.

Babam önce gözlerini kısarak bana baktı, ardından cevap istercesine anneme. Annemin beti benzi atmıştı, sallanıyordu. Bayılacak gibi görünüyordu.

İçimi panik dalgası kapladı. “Baba! Annem parmağını çok kötü kesti. Çok kan kaybetti. Hemen acile gitmesi gerek bence.”

Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Tanya ayağını yere vurdu. “Matt, bir şeyler *yap*. Söyle kızına bilgisayarımı geri versin.”

Babam onu duymazdan gelip telaşla annemin yanına gitti. Parmağına sarılmış kan içindeki beze baktı. Bezi yavaşça açtı ve annemin parmağındaki korkunç, derin yarayı görünce paniğe kapıldı.

“Tanrım, Nat. Ne yaptın sen? Paige haklı. Acile gitmen gerek.”

Annemin onu ittiğini görünce şok oldum. “Bırak beni, Matt.” Sesi boğuktu. Acı doluydu. Yavaşça ayağa kalktı, sonra eli ayağı boşaldı. Babam onu tam zamanında yakalayıp kucakladı. Kolayca, sanki annemin tek gram bile ağırlığı yokmuş gibi.

“Cedars’a gidiyoruz.”

“Ben de sizinle gelmek istiyorum, baba.”

“Hayır, Paige. Sen burada kal. Kardeşine göz kulak ol.”

“Bilgisayarım ne olacak?” diye avaz avaz bağırdı Tanya. “O olmadan ödevimi yapamam.”

“Geri döndüğümüzde hallederiz. Bu arada sen evin her köşesine bak. Buralarda bir yerde olmalı.”

Tanya sinirli bir tonla, “Tamam,” diyerek babama karşılık verdi.

Sonra bana dönüp atabileceği en sert bakışı attı. Bakışlar öldürebilseydi bu bakış öldürebilirdi.

Omurgamdan aşağı doğru bir ürperti yayıldı. Bu gece biri ölebilirdi. Ve bu, ben olabilirdim.

İçgüdüsel olarak az önce annemin kullandığı bıçağa uzandım.

Ve Tanya hışımla mutfaktan çıkarken kendimi korumak için onu yanıma aldım.

Tanya kasırgası.

Aslında evin içinden geçerken ardında bıraktığı her şeyi harap ettiği için hortum demek daha doğrudu. Will’le birlikte hasar kontrolü yapıyorduk. Odadan odaya onu takip ediyorduk. Kanepelerin minderlerini hiç çekinmeden sağa sola fırlatıyor, dolapların içlerini boşaltıyor, halıların köşelerini kaldırıyor, biz de peşinden topluyorduk. İkimiz de zavallı annemin eve döndüğünde bu dağınıklığı görmesini istemiyorduk. Bıçağı arkamda tutarak Tanya’nın peşinden giderken Will’e mutfak bıçaklarının geri kalanını alet kutusuna koyup kutuyu kilitlemesini söyledim. Bu kız delinin tekiydi. Tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

Tanya oturma odamızın altını üstüne getirmeye devam ederken, “Demek böyle intikam alıyorsun,” diye bağırdı. O sırada içki dolabını karıştırıyor, şişeleri çılgınca yere atıyordu. “Ben erkek arkadaşını çaldım. Sen de benim bilgisayarımlı.”

“Bilgisayarını çalmadım,” dedim soğukkanlı bir tonla.

“Gerçekten benden daha iyi bir oyuncu olduğunu mu sanıyorsun Paige?”

Bu söylediğini değerlendirdim. Resmen yalancı –sah-tekâr– olduğunu itiraf ediyordu ama elimde hâlâ kanıt yoktu.

“Ayı’nın üstüne yemin ederim ki ben çalmadım.” Sevgili köpeğimizi tehlikeye atmak istemediğimden bunu söylediğime anında pişman oldum. Ayı’nın dışarıda havladığını duya-biliyordum.

İçki dolabında işine yarayacak bir şey bulamayınca yerdeki şişelerden birini aldı, pahalı bir konyak şişesiydi...ve onu açtı. Başını geriye yatırıp birkaç yudum içti ve ardından şeytani bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Bu arada, *terk edilen kız*, eski erkek arkadaşın yatakta muhteşem.”

Bıçak saplanmışçasma bir acı hissettim. Sonra güçlü bir nefes alıp için için güldüm. Yanlış insana bulaştığını öğrenmesinin vakti gelmişti. *Bana*.

“Ya, demek seni *becerdi*, öyle mi?”

“Ha?” Yüzünü buruşturdu. Sözde değişim öğrencimiz hiç *Austin Powers** filmi izlememişti sanırım.

“Biliyorsun...” Mesajı alana kadar abartılı bir biçimde kalçamı birkaç kez öne doğru ittim. “Prezervatif kullanmıştır umarım.”

Kıs kıs güldü. “Fark etmez. Doğum kontrolü hapı kullanıyorum.”

“Aa, bulaşıcı uçuğu olduğunu söylemedi mi?”

Dehşete düşmüş gibiydi. Çılgıncasına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tanya konyaktan bir yudum daha aldı.

* Burada Austin Powers’ın The Spy Who Shagged Me filmine gönderme var. -ç.n.

“Ha, bu arada içki içmek zararlıdır ve çocuğun doğuştan özürlü olmasına neden olabilir. O muhteşem yatılı okulunda bunu öğretilmediler mi?”

Tanya, “*Siktir git!*” diye bağırdı, sahte İngiliz aksanı yok olmuştu. “Kıskanç ve zavallısın. Ve göt suratlısın!”

Pis pis sıırıttım. “*Kıç* suratlı” mı demek istiyorsun?”

Elinde şişeyle hışımla odadan çıktı. Kendimi hafif sersemlemiş hissederek yavaş yavaş içki dolabına gittim ve şişeleri yerine koymaya başladım. Neyse ki odanın her yerine fırlatmamıştı. Kırık camları ve içkiyi temizlemek saatler alırdı. Son şişeyi yerine koyarken kardeşimin sesini duydum.

“Bu da ne?”

Dönüp ona baktım. Gözleri kocaman açılmış halde hasara bakıyordu. Her şeyi eski haline getirememiştim. Minderler, yastıklar ve kitaplar hâlâ yere saçılmış halde duruyordu. Ve kanepelerden biri hâlâ devrikti.

Will’e etrafı toplamama yardım etmesini söyleyecektim ki yüksek ve hızlı ayak seslerini duydum. İçimde tehlike çanları çalmaya başladı.

“Üst kata çıkıyor.” Odamın kapısı kilitliydi ama kardeşiminki değildi. “Willster, ya odanı alt üst ederse?” Aklımın bir köşesindeki düşünce şuydu: O manyak, kardeşimin yapmak için haftalarını harcadığı robotları parçalayacaktı.

Will alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. “Endişelenme, Baykuş. Ayı’yı odama götürdüm. Kapı kapalı ama onu duyduğu ya da kokusunu aldığı anda çılgına döner. İnan bana, Tanya odamın yakınından bile geçemez. Hadi şu pisliği temizleyelim.”

Kardeşimi ne kadar sevdiğimi bir kez daha hatırladım. Çok zekiydi. Hayatta çok şeyler başaracaktı.

* Burada kullanılan Amerikan İngilizcesi’ndeki “ass” ile İngiliz İngilizcesinden “arse”. Aslında Tanya’nın İngiliz olmadığını ortaya çıkışına bir gönderme. -ç.n.

Oturma odası nerdeyse eski haline dönmüştü ki Ayı'nın deli gibi havladığını duyduk. Tanya sendeleyerek aşağı indi ve küçümser bir edayla bize baktı. "Bilgisayarımı o küçük aptalın odasına sakladığınıza eminim. Ve onu bulacağım. Bu arada dışarı bakacağım."

Tanya arka bahçeye açılan Fransız kapılara doğru hışımla yürürken, "İyi şanslar," dedim. Neyse ki atölyemin kapısı kilitliydi, içeri giremezdi. Arka bahçemiz tonlarca saklanma yeri olan çok geniş bir alan olduğu için Tanya'nın bir süre dışarıda kalacağını bildiğimden Will'e karnının aç olup olmadığını sordum. Açlıktan ölüyordu, ben de öyleydim.

Bıçağı ulaşabileceğim bir yere koyup annemin kestiği sebzelerle çabucak sebzeli makarna ve salata yaptım. Will, yemeğini silip süpürdü. O kadar zayıftı ki yediklerinin nereye gittiğini bilmiyordum.

Mutfak adasında otururken ona Mary'le yaptığım telefon görüşmesinden söz ettim. Ve Jolene ve Roy Perkins'la kızları Billie Rae hakkında yaptığım araştırmadan. Tek bir detay bile atlamadan.

"Vay canına. Çok ürkütücü," dedi Will, makarnasının son lokmasını yedikten sonra. Tabağı tertemiz olmuştu.

"Evet, beni en ürkütenler sıralamasının en üstünde." Tabağıma biraz salata aldım. "Sherlock şapkanı tak." Peçeteyi şapka şeklinde katlayıp kafasına koyunca bir kahkaha attım. "Pekâlâ, sence o eski Indio Lisesi fotoğrafı neden Tanya'da?"

"Bu konuyu biraz düşündüm, sevgili Watson." Kalan makarnamdan bir çatal çaldı. "Bunun tesadüfi olduğunu sanmıyorum."

Will'in söylediğini düşünürken ayak sesleri mutfağı doldurdu.

Tanya. Yüzü asıktı. Elleri yumruk halinde iki yanında duruyordu.

"Hey, bilgisayarını buldun mu?" diye sordum, neşeli bir sesle.

“Hayır, bulamadım. Ama üst katta *bunu* buldum.” Kolunu öne doğru uzatıp avucunu açtı. Elinde küçük, beyaz nesneyi anında tanıdım. Gizli kamera. O da ne olduğunu biliyordu.

“Siz ikiniz beni *gözetliyor* muydunuz?” dedi sert bir sesle.

Ona boş boş bakarak omuz silktim. Will de aynısını yaptı. Tanya nefret dolu gözlerini Will’e dikti.

“Seni küçük sapık... Beni çıplak görmek hoşuna gitti mi? Külotumla dolanırken beni izlemek? Yorganın altında kendinle oynadın mı?”

Zavallı ufaklığın yüzü kızardı. Böyle bir şey yapmamıştı.

“Kardeşimi bu işe karıştıрма!” derken anahtarların şingirtisini duydum.

Başımı çevirip yan kapıya baktım. Tokmak döndü ve kapı açıldı. Annemle babam eve dönmüştü. Mutfığa girdiler. Annem hâlâ solgundu. Kesik parmağı mumya gibi sarılıydı.

“Parmağın nasıl?” diye sordum.

Bakışları donuktu, yüzü bitkindi, âdeta yorgunluktan sarhoş gibiydi. “Yaşayacağım.” Kısa bir an sustu. “On dikiş atılar ve sardılar.”

Zavallı annem. “Aç mısın? Yemek yaptım.”

“Teşekkür ederim canım ama değilim. Tek istediğim şey yukarı çıkıp yatmak.”

“Parmağın acıyor mu?”

“Acıyor. Ağrı kesici verdiler.”

“Annenizin dinlenmesi gerek,” dedi babam, sesi soğuktu.

Annemle babam arasındaki mesafeyi fark ettim. Onu sevecenlikle arabaya taşıyan adam şimdi ondan bir adım uzak duruyordu. Fiziksel temas yoktu. Göz teması yoktu.

Babam kravatını gevşetti.

“Natalie, ben alt kattaki oturma odasında uyuyacağım.”

“Peki.” Kelime annemin dudaklarından zorla çıktı.

Ayrıldılar. Öpüşme yoktu. Sarılma yoktu.

Annemle babamın nesi vardı?

OTUZ SEKİZ

NATALIE

Büyük boy yatağımızda uyanık yatıyordum. Yalnız.

Dönüp duruyordum.

Uyuyamıyordum.

Parmağım zonkluyordu. Ama bu, kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı. Acile giderken seks kokusu almıştım. Kocamın üstünde ihanet kokusu vardı ama onunla yüzleşecek gücüm yoktu. Bu yüzden yolculuk yoğun sessizlik içinde geçti. Dönüş yolunda da durum aynıydı. Matt parmağımın nasıl olduğunu sormamıştı. Sessizlik genelde birçok kelimedenden daha seslidir. Bildiğimi anlamıştı. Hele ki ona başka bir odada uyumasını söylediğimde ve hiç itiraz etmeden kabul etmişti. Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi midemi bulandırıyor-du, ayrıca ne yapacağıma karar vermek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Sorular beynimde zonkluyordu.

Kocamla yatıp yatmadıklarını düşünmeden dernekteki kadınlarla nasıl birlikte çalışacaktım. Onlarla nasıl pilates yapacaktım? Soul Cycle’da onlarla nasıl spin eksersizi yapacaktım?

Matt spor eğitmenlerimden birkaçıyla bile yatmış olabilirdi. Çoğu sarışın ve uzun bacaklıydı.

Onunla ne zaman yüzleşmeliydim? Tüm günahlarını ne zaman itiraf ettirmeliydim? Ve en önemli soru şuydu: Ne yapacaktım? Beni aldatan kocamla mı kalacaktım? Yoksa onu terk mi edecektim?

Kesin olan sadece bir şey vardı: Kendimi bir girdaba kap-
tırıp aşağı inmeye izin veremezdim. Geçen sefer yaptığım
gibi dağılıp yaşayan bir ölüye dönüşemezdim.

Bu kez çocuklarım için güçlü olmak zorundaydım. Ve
kendim için.

Uğraşmam gereken şeyler vardı.

Xanax'ım vardı.

Ne derler bilirsiniz: İlki onun utancı, ikincisi senin utancın.

Hayır, beni utandırmasına izin vermeyecektim. Bu kez ol-
mazdı. Asla olmazdı.

*Hiçbir şey ihanete uğramış bir kadından daha tehlikeli
değildir.*

Özellikle de benim gibi geçmiş olan biri için.

Bir ağı kesici alıp gözlerimi kapattım ve kendimi uyku-
nun kollarına bıraktım. Gücümün her zerresine ihtiyacım ola-
caktı.

OTUZ DOKUZ

PAIGE

Ertesi sabah annemi mutfakta kahvaltılıkları –granolalar barlarını, yaban mersinli çörekleri, taze meyveleri ve portakal suyunu– mutfak adasının üstüne koyarken görünce şaşırdım.

Lululemon marka spor kıyafetlerini çoktan giymişti ve dün gecedен çok daha iyi görünüyordu. Dinlenmiş, yüzünün rengi yerine gelmişti.

“Anne, parmağın nasıl?” Sol elini kullanmaktan kaçındığı dikkatimi çekti. Neyse ki solak değildi.

Kendine bir fincan kahve koyarken, “Fazla acımıyor,” diye karşılık verdi. “Sorduğun için teşekkürler.”

“Babam nerede?” Genelde aşağı inen ilk o olurdu.

Dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı ve omuz silkti. “Sabah erkenden toplantısı vardı herhalde.” Ses tonu başka bir şey söylüyordu.

Öyle olsun. “Ya Will?” Erkenci kardeşim her zaman ben-den önce aşağı inerdi.

“Ayı’yla dışarıda. Ben çıkaramadığım için onu yürüyüşe çıkardı.” Sarılı parmağına baktı. Cüsseli köpeğimiz ne zaman bir sincap görüp aniden öne atılsa onu dizginlemek için iki elle tutmak gerekirdi.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Tanya enkazdan farksız bir halde mutfağa girdi. Bana küçümser bir bakış atıp anneme döndü ve parmağının nasıl olduğunu sormadan konuşmaya başladı.

“Natalie, bugün okuldan sonra beni alışverişe götürmen gerek.”

“Bugün olmaz. Önemli bir toplantım var.”

“İptal et! Yeni bir bilgisayara ihtiyacım var. Dün gece her yere baktım ama bulamadım.” Bana pis bir bakış daha attı ve pis pis sırttı. “En azından son model MacBook Pro’ m olacak. Sayende. Teşekkürler.”

Rica ederim. Tanya bir granola bar alırken için için güldüm.

Barından hızlı bir ısırık aldıktan sonra bakışlarını tekrar anneme döndürdü. “Sen beni götürmezsen Lance’ den istemem gerekecek sanırım, Natalie.”

Neyse ki benden istememişti.

“Kredi kartın lazım bana.”

“Tanya, canım, sana kredi kartımı vermemem.”

Tanya kaşlarını çatı. “Neden?”

“Veremem de ondan.”

“Peki ne yapacağım? Bilgisayarım olmadan ödevimi yapamam.”

“*Kendi* banka kartını kullanamaz mısın? Ya da babanın kredi kartlarından birini?”

“Şey... benimkinin süresi doldu, babaminkine ise erişimim yok.”

Ona inanmadım. Kuşku uyandıran bir şey vardı.

Annem bir çörek aldı. “Matt’e sor. Eminin kredi kartını kullanmana izin verecektir.”

Tanyanın gözleri kısıldı. “Tamam. Ona mesaj atarım. Bizimle Century City’deki Apple mağazasında buluşabilir belki, iş yeri oraya yakın. Ya da en iyisi ofisine gideyim.”

“Ofisine gitmeden onu aramanı ya da mesaj atmanı şiddetle tavsiye ederim.” Annemin dudaklarında zor algılanan küçümser bir ifade belirdi. “Önemli bir toplantısı olabilir. *Ya da* dışarıda bir toplantı. Özellikle de öğle yemeği saatinde gitmeye karar verirsen.”

Evin önünde üç kez korna çaldı. Sesi tanıdım.

“Ah, Lance geldi.” Tanya’nın yüzü ışıldadı. “Gitmem gerek. Bay bay!”

Kendisine bir fincan kahve koyup birkaç yudum aldı ve sonra geri kalanını lavaboya döktü. Salınarak mutfaktan çıkana dek gözlerimi ondan ayırmadım. Arabanın uzaklaştığını duyunca yüreğim sızladı.

Annem bana şaşırmış gibi baktı. “Neden onlarla gitmedin?”

Umursamaz bir tavırla granola barın paketini açtım sonra derin bir nefes alıp bombayı patlattım. “Lance’le ayrıldık anne.”

Annem bana şaşırmışın ziyade üzülmüş bir ifadeyle baktı. “Ah tatlım. Zavallı şey, gel buraya.”

Kollarım açtı ve bana sarılmasına, beni sihirli anne gücünün içine çekmesine izin verdim.

Sağlam eliyle saçlarımı okşadı. “Bu ne zaman oldu?”

“Hafta sonu.”

Endişe ve sevgi karşımı bir duygu içindeymiş gibi görünüyordu. “Canım, çok üzüldüm. Sen iyi misin?”

Başımı salladım ve gevrek bardan bir ısırık aldım. “İyiyim.” Gerçekte canım hâlâ yanıyordu. Sonuçta insandım.

Annem, Lance’in beni Tanya’yla aldattığını biliyor muydu acaba? Artık ikisinin birlikte olduğunu? Bunu ona söylemeye fırsat kalmadan Will, yerinde duramayan Ayı’nın tasma-sını tutarak içeri daldı. Köpeğimiz tezgâha atlayıp Tanya’nın yarım bıraktığı granola barını kaptı.

Will bir çörek alarak nefes nefese, “Paige,” dedi. “Okula geç kalamam. Bugün sınıf gözetmeniyim.”

Büyük bir yanımda bugün de evde kalmak istiyordu. Lance ve Tanya’yı yan yana görmek zorunda kalmamak için. Ama yapacağım çok şey vardı... iki sınav, bir sunum ve basketbol antrenmanı.

Kalbim sıkışarak anahtarı alıp Will’in peşinden arabama gittim.

Onun kemerini takmasını beklerken kendimi Tanya’nın Instagram hesabına bakmaktan alamadım.

Aşağılık Lance’le dudak dudağa çekilmiş ve *#Instalove* etiketiyle bir sürü kalp eklenmiş selfie görünce midem ağzıma geldi. Midem bulanarak benimle dalga geçen iğrenç yorumlar yağmaya başlamadan uygulamayı kapatıp telefonu sırt çantama attım.

Annem neler olup bittiğini bilmiyor olabilirdi ama dünyanın geri kalanının her şeyden haberi vardı.

Coldwater Lisesi’ndeki herkes dahil olmak üzere.

Instagram kraliçesi kralını bulmuştu.

Lance’dan nefret ediyordum ama Tanya’dan daha çok nefret ediyordum.

Hem de onu öldürebilecek kadar.

KIRK

PAIGE

Sonraki birkaç gün olaysız geçti, tabii benim bunalıma girmemi saymazsak. Babamın sayesinde Tanya'nın yepyeni bir bilgisayarı oldu. Tanya'yla Lance okulda el ele dolaşıyorlar, ben ise görmezden gelmeye çalışıyordum. Kıskançlık ve üzüntü yüzünden yanaklarım yanıyordu. Bu mücadele gerçektir. Bir erkek arkadaşım olmasını özlüyordum.

Şükran Günü'nü dört gözle bekliyordum, neyse ki bir haftadan az kalmıştı. Onları sarmaş dolaş görmeye biraz ara verecektim ve benim için teselli kaynağı olacağını bildiğim büyükannemle zaman geçirme fırsatım olacaktı. Tanya'nın süpürgesine binip hangi cehennemden geldiyse oraya dönmesini her şeyden çok istiyordum. Onunla altı ay daha beraber yaşama düşüncesi dayanılmazdı. Ne Will ne de ben onun gerçek kimliğini ortaya çıkarma yolunda pek bir ilerleme kaydedememiştik. Ya da onunla Billie Rae Perkins arasındaki bağlantıyı çözme konusunda. Neredeyse üç aydır *Tanya Blackstone Davası*, diğer adıyla *Tanya Operasyonu* üstünde çalışıyorduk. Sherlock ve Watson için çok uzun bir süreydi bu.

Annem yaralı parmağı yüzünden yemek yapamadığından o hafta hemen hemen her akşam dışarıdan sipariş verdik. Bir akşam İtalyan. Başka bir akşam Tayland. Bir diğerinde sus-

hi. Her siparişte benim için vegan bir şey oluyordu. Annem babama karşı kibardı ama değişmiş gibiydi. O kıvılcım yok olmuştu. Konuşulmayan bir şeyler vardı. Sohbet çok azdı. Sahneyi Tanya kapmıştı. Yemeğimi bir an önce bitirip odama çıkmak beni her zaman mutlu ederdi. Aynı şey Will için de geçerliydi. İkimiz de annemle babamın arasında ne olduğunu bilmiyorduk ama her ne varsa iyi bir şey olamazdı.

Bir haftalık Şükran Günü tatilinin başlamasından önceki pazar gecesi, Tanya hariç babamın sevdiği şık bir füzyon restoranına gittik.

Annem çubuklarıyla yemeğinden alırken, “Tanya’nın dönem ödevi yüzünden bize katılamamış olması çok yazık,” dedi. “Bu restorana bayılırdı.”

Baharatlı vegan eriştemi yuttum. “Sana böyle mi söyledi?”

Annem bana doğru döndü. Manşet haberi verme zamanı gelmişti.

“Aslında Lance’le çıktı. Lance beni *Tanya*’yla aldattı, ondan bu yüzden ayrıldım. Artık ikisi birlikte.”

Babam kayıtsız kalarak karşılık verirken Lance’in sadakatsizliği annemi çok sinirlendirdi. Yüzü karardı.

“İkisi arasında bir şeyler olduğunu *biliyordum*. Bu asla kabul edilemez. Tanya’yla ilk ve son kez bir konuşma yapmam gerek.”

“Zahmet etme, anne. Ben atlattım.”

Artık gözyaşı akıtma aşamasını geçmiş olsam da annem bana sarıldı. “Seni aldatan bir erkekle asla birlikte olmamalısın tatlım.” Karşısında oturan babam imalı bir bakış attı. “Sence de öyle değil mi, Matt?”

Babamın rengi soldu. “Hesabı ödeyip gidelim. Yolculuk için hazırlanmam gerek.”

Eve vardığımızda bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Genelde Ayı'nın arka bahçeden ya da Will'in odasından havladığını duyardık. Ev ürkütücü derecede sessizdi.

"Ayı!" diye bağırdı Will. "Biz geldik."

Kesik kesik havlama yoktu. Mızıldanma yoktu. Hiç ses yoktu. İliklerime kadar kötü bir duyguya kapıldım.

"Odamda uyuyordur belki," dedi Will ama sesi endişe doluydu.

Will önde, ben arkada ikimiz de basamakları ikişer ikişer çıkarak üst kata ulaştık. Will'in yatak odasının kapısını kapalı görünce hafif bir rahatlama hissettim. Will kapıyı iterek açtığında ikimizin de nefesi kesildi. Ayı yoktu.

"Burada bir yerde olmalı, Will." Will köpeğin adını seslenip her kapıyı açarak koridorda koştururken nefes nefese ve telaş içinde peşinden koştum. Tanya'nın odasına vardığımızda kapı aralıktı. Boğazım sıkıştı, içimde korkunç bir his vardı.

"Sen bekle, Will. Önce ben gireyim."

Kalbim ağzımda korkarak içeri girdim. Oda her zamanki gibi domuz ağılından farksızdı. Yatak yapılmamıştı. Şifonyerdeki iç çamaşırları darmadağınktı. Kıyafetler her yere atılmıştı.

Ve Ayı oradaydı. Yerde. Boylu boyunca serilmişti. Hareketsizdi. Gözleri kapalıydı. Dili ağzından dışarı sarkmıştı. Etrafında kustumuk birikintisi vardı. Gözlerim yaşlarla dolu bir halde elimi ağzıma götürdüm ve zorla nefes alarak, "Aman Tanrım!" dedim.

Arkamdan Will'in, "Ayı! Ayı!" diye bağıran çılgına dönmüş sesi geldi. Koşarak ölü gibi yatan köpeğinin yanına gelip üstüne kapaklandı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ayı, Ayı! Uyan! Benim, Will."

Köpeğimiz kımıldamadı. Kalbim milyonlarca parçaya bölünmeye başladı. Daha önce hiç tatmadığım bir üzüntü

beni tüketiyordu. Gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Onları silerken sıra sıra dizili sakız paket kâğıtlarını fark ettim. Gümüş rengi, tanıdık folyo kâğıtları. Trident. Tanya'nın sürekli çiğnediği ve komodininin çekmesinde sakladığı sakız. Nefesim kesildi. Çekmece ardına kadar açıldı. Komodinin yanında birkaç tane boş, çiğnenmiş sakız paleti vardı. Bütün parçalar birleşiyordu. Biz dışarıda yemekten Tanya, Ayı'yı Will'in odasından çıkarmış ve kandırarak kendi odasına sokmuş, çekmecelerse kasten açık bırakılmış olmalıydı. Köpeğimiz ne bulsa yerdı. Sakız bile. Trident'in şeker yerine kullanılan ve köpekler için zehirli olan ksilitol içerdiğini herkes bilirdi. Genelde ölümcüldür. Bu yüzden eve ksilitol içeren ürün sokmazdık. Çok sevdiğimiz Whole Foods fıstık ezmesini bile.

Will, Ayı'nın üstüne kapaklanmış hüngür hüngür ağlamaya devam ederken avazım çıktığı kadar bağıarak annemle babamı çağırdım. Will'i bir saniye bile yalnız bırakamazdım.

Hemen arkasında babamla Tanya'nın odasına giren ve Ayı'ya sarılmış ağlayan kardeşimi gören annem, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Ne olmuş?"

Gözyaşlarım sel gibi akarken boğuk bir sesle, "Ayı zehirlenmiş," dedim. "Sanırım ölmüş."

Babam, Will'le Ayı'nın yanına koştu. Elinden geldiğince nazikçe kardeşimi hareketsiz yatan köpeğimizden ayırmaya çalıştı; kardeşim Ayı'ya yapışıp direndi. "Hayır baba, hayır!" dedi hıçkırarak. "Beni yalnız bırak."

Annemin yüzündeki acı o kadar gerçektir ki neredeyse elle tutulabilirdi. Will'in yanına koşup onu kollarının arasına aldı. Will annemin göğsüne yaslanmış ağlarken babam diz çöküp elini Ayı'nın sırtına koydu. Bir anda bize doğru döndü.

"Nefes alıyor çocuklar. Hâlâ yaşıyor. Çabuk! Veterineri arayın."

O an bunu benden başkası yapamazdı. Hiç vakit kaybetmeden telefonumu çıkardım. Günlerden pazar ve mesai saatleri dışı olduğundan veterinerimizi aramamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden hemen ayağına cam battığında Ayı'yı götürdüğümüz hayvan hastanesini aradım. Kalbim deli gibi çarparak bitmek bilmeyen yavan bir müzik dinlemek zorunda kaldıktan sonra nihayet biri telefonu açtı. Durumu anlattım, kelimelerim dakikada yüz kilometre hızla çıkıyordu âdeta. Sonra karşı tarafı dinledim.

“Anne, baba! Onu hemen Batı LA Hayvan Hastanesi’ne götürmemiz gerek.”

Will hâlâ ona yapışık dururken annem, “Aşağı nasıl indireceğiz?” diye sordu. Will başını kaldırıp babama baktı.

“Baba, onu senin aşağı taşıman gerek.”

Ayı yaklaşık altmış sekiz kiloydu. Bu kadar formda olan babamın bile onu kaldırması mümkün değildi. Ayrıca tenis oynarken diski kaydığı için belinde sorun vardı.

Will ağlayarak, “Baba, kaldır onu,” dedi bir kez daha.

Babam, şaşkın bakışlarım karşısında diz çöktü ve altmış sekiz kiloluk canavarımızı kucaklayıp kaldırdı. *Will varsa bir yol vardır.*

“Hadi çocuklar. Gidelim.”

Hastanedeki görevlinin söylediklerini hatırlayarak hızla bütün sakız kâğıtlarını ve açılmış Trident paketlerini topladım. Ayı’nın kaç miligram ksilitol yediğini bilmeleri gerekiyordu.

Yürek hoplatan on dakika sonra benim cipimdeydik. Babam direksiyonda, annem onun yanındaki yolcu koltuğundaydı. Will hâlâ gözyaşları içinde yanımdaydı ve ikimiz de zavallı baygın Ayı kucağımızda annemle babamın arkasında oturuyorduk.

Dayan Ayı, dayan! Kırmızı ışıklarda durmadan son sürat şehrini diğer ucundaki hayvan hastanesine giderken dua ediyordum, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Uzun ve yorucu geçen üç saatin ardından eve döndük; vakit neredeyse gece yarısıydı. Ayı'nın durumu pek iyi değildi. Onunla ilgilenen doktorlar üç aşağı beş yukarı yirmi beş adet sakız yuttuğunu tahmin ediyorlardı ki bu da yaklaşık beş bin miligram ölümcül ksilitola denkti; Ayı'nın kilosuna göre beş yüz miligram onu kesin öldürecek bir miktardı. Komadaydı, kan şekeri düşmüş ve muhtemelen karaciğeri zarar görmüştü. Bir sürü kan tahlili yaptılar ve serum taktılar. Hayati tehlikesi vardı. Önümüzdeki yirmi dört saat kritikti. Beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Tanya henüz eve dönmemişti. Muhtemelen hâlâ Lance'le dışarıdaydı. Şanslıydı çünkü eğer evde olsaydı muhtemelen kalbine bir bıçak saplar ya da boğazından aşağı çamaşır suyu dökerdim. Belki de babamın tabancasını bulur ve kullanmayı bildiğimi gösterirdim ona.

Zavallı Will. Hiç susmamıştı. Hastaneye giderken, oradayken ve eve dönerken sürekli ağlamıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Pijamalarımı çabucak giyip koridoru koşarak geçtim ve oda kapısını çaldım. Kalm ahşap kapının ardındaki hıçkırıkları duyabiliyordum.

“Will, benim,” diyerek kapıyı bir kez daha çaldım. “Girilmez” levhasını umursamayarak tokmağı çevirip içeri girdim.

Gece lambası yanıyordu ve kardeşim üstüne Star Wars pijamalarıyla yüksek yatağına tünemiş, dizlerini göğsüne çekmiş ağlıyordu. Ona sormadan yanma tırmandım ve kolumu zayıf omuzlarına doladım. Bazen küçük kardeşimin ileride

bu kadar küçük olmayacağına inanmak zordu. Başını kaldırıp ona bakanın ben olacağıma inanmak.

Sadece üzgün değildim, daha kötü bir duygu da hissediyordum. Suçluluk. Korkunç, berbat bir suçluluk. Ayı'nın ölümüyle pençeleşmesi tamamen benim hatamdı. Ben Tanya'nın bilgisayarını çalmıştım o da Ayı'nın bizim için ne kadar değerli olduğunu bildiğinden onun hayatını çalmaya çalışmıştı. *İntikam*. Tüm bedenim yürek burkucu ve iç sızlatıcı suç, üzüntü ve pişmanlık karışımı bir duyguyla kaplandı; gözlerim yaşla doldu. Akmalara engel olmadım, yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Çok... çok üzgünüm Willster,” dedim boğuk bir sesle. “Beni affedebilecek misin?”

“Ne... neden söz ediyorsun?” dedi Will tükürükler saçarak.

“Hepsi benim hatam.”

Dönüp bana baktı, ağlamaktan yüzü gözü şişmişti. Yaşlı gözleri kırmızı ve şişti. Çilli yanakları yaşla doluydu. Minik burnu musluk gibi akıyordu.

“Bu... bu da ne demek, Baykuş?”

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. “Eğer Tanya'nın bilgisayarım çalmasaydım bunların hiçbirini yaşamazdım.” *Ona yalan söylemiş ve doğru söylediğime dair köpeğimiz üstüne yemin etmişim.* “Ayı burada olurdu. Hemen aşağıda, yerde uyuyor olurdu.”

Will boştaki elimi tuttu. “Baykuş, bu senin hatan değil. Suçluluk psikolojisinden kurtul. Biz suç ortağıydık.”

“Bana kızgın mısın?”

“Git başımdan!” Hafifçe tebessüm etti.

“Ah, Will!” Ona sarıldım, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Daha da sıktım. Kalbinin göğsümde attığını hissettim. Birlikte çok şey yaşamıştık. İyisiyle kötüsüyle. Will her zaman yanımda olmuştu, ben de onun. Birbirimizi hep kollardık. Birbirimize sahiptik.

Nihayet ayrıldık.

Will'in gözyaşları dinmişti, benim de.

"Baykuş," dedi, "bu gece yanımda kalır mısın?"

"Elbette." İşin aslı yalnız uyumayı gözüm yemiyordu.

"Bir şey daha var. Benimle Ayı için dua eder misin?"

Başını okşadım. "Tabii... elbette."

O gece ikinci kez dua ettim. Oysa yıllardır dua etmemiştim. Aslında son kez ne zaman ettiğimi hatırlamıyordum. Ara sıra kiliseye gitsek de dindar biri değildim. Tanrı'ya inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum ama bu gece inanıyordum. Belki de Will inançlıydı, bunu bilmiyordum. Bir önemi de yoktu. Birlikte başlarımızı eğip ellerimizi birleştirerek sessizce Ayı için dua ettik.

Tanya'nın belasını bulması için de çok dua ettim.

KIRK BİR

PAIGE

Şükran Günü tatili başlamıştı. Okul bir hafta tatildi.

İyi haber vardı.

Ve kötü haber de.

İyi haber: Ayı zehirlenmeyi atlatmıştı.

Kötü haber: Biz Şükran Günü için San Francisco'da büyükannem ve büyükbabamla birlikteyken Ayı'nın bir hafta hastanede kalması gerekiyordu. Doktorlar serum vermeye devam etmeleri ve onu gözetim altında tutmaları gerektiğini söylemişlerdi. Karaciğerdeki hasar ve kan pıhtılaşması riski hâlâ devam ediyordu ama tamamen iyileşeceği konusunda iyimserlerdi.

Onu iki kez görebildik; pazartesi günü ve salı günü yola çıkmadan önce... Will de ben de kaydettiği ilerlemeyi görünce deli gibi sevindik. Pazartesi günü bakışları donuktu ve çok halsizdi. Salı günü ise neredeyse eski haline dönmüştü, kuyruğunu sallıyor, onu eve götürürelim diye bize havlıyordu. Hastane çalışanları, herkesin büyük, kahverengi, şapşal köpeğimize âşık olduğunu söyledi ve ona özel ilgi göstereceklerine söz verdi. Hatta onunla FaceTime bile yapabilecektik. Ve hizmetkârımız Blanca biz yokken onu her gün ziyaret edeceğine söz verdi.

San Francisco'ya hep arabayla giderdik. Eskiden annemin Range Rover'ını alırdık ama annem onu spor Mercedes'iyile takas ettiğinden babam geniş bir Lincoln Navigator kiraladı. Bu yolculuğu her zaman dört gözle beklerdim çünkü sahil boyunca uzanan muhteşem manzaralı Highway 1'den gider ve Big Sur, Monterey ya da Carmel'de mola verirdik. Bu kez hem yola geç çıktığımız hem de babamın moralinin bozuk olduğu için üretim çiftlikleri ve inekler dışında görecekt hiçbir şeyin olmadığı sıkıcı I-5 kuzey yolunu kullandık. Annem önde oturuyor, moda dergileri okuyor ve babamla çok az konuşuyordu. Will'le ben onların arkasındaydık; kardeşim iPad'inde oyun oynuyor, ben de çizim defterimi karıştırıyordum. Arkamızdaki Tanya ise koltuğa yayılmış sakız çiğniyor ve şikâyet ediyordu. Will'le benim ona duyduğumuz nefreti anlatmaya kelimeler yetersiz kalırdı. Ayı'nın zehirlenmesiyle ilgisi olduğunu kesinlikle reddediyor, bunun tuhaf bir şey olduğunu söylüyordu. Lance'le buluşmak için aceleyle hazırlanırken çekmecesini yanlışlıkla (*kasten!*) açık bırakmış olabileceğini söylüyordu.

"O aptal, korkunç yaratık yer işgal ediyor," demişti bana, "kesinlikle uyutulmalı."

Eğer *Tanya* 'yı uyutabilme şansımız olsaydı Will de ben de bunu anında yapardık.

San Francisco'ya rekor sürede vardık. Beş saatten biraz az bir sürede. Yola salı günü çıkarak tatil trafiğinden kurtulmuş olmamızın faydası oldu ve muhtemelen cumartesi günü eve dönerken de aynı şeyi yapacaktık. Her zaman kaldığımız ve çok sevdiğimiz Union Square'deki otelimize yerleştik. Bu yıl üç yatak odalı bir süit tutmuştuk. Tanya'yla aynı odayı paylaşmak zorunda olmam dışında muhteşemdi. Böyle bir şey *olmayacaktı*. Ve olay çıkaran Tanya oldu. Bir saat sonra büyükanneimin Nob Hill'deki sanat eserleriyle dolu şık dairesine

yerleşmiştim ve boş odalardan birini Will’le paylaşıyordum. Will’i köpek katiliyle yalnız bırakmam mümkün değildi.

Şükran Günü benim içim özeldi çünkü çok sevdiğim büyükannemle vakit geçirebiliyordum. Çarşamba sabahı Will, büyükbabamla Exploratorium Bilim Müzesi’ne giderken ben de büyükannemle San. Francisco Modern Sanat Müzesi’ne gittim. Dünya üzerindeki en sevdiğim müzelerden biriydi ve çok sayıda müzeye gitmiştim. Mimarisini, doğal ışığını, değişmeyen sanat eserlerini çok seviyordum ve tam benim zevkime uygun olan Brancusi sergisi vardı. Bütün günü *Natanya*’yla alışveriş yaparak geçirmek mi büyükannemle müzeye gitmek mi? İnanın bana bu, zor bir karar değildi. *Hem de hiç.*

Müze tam açılış saatinde, saat onda vardık ve kolayca içeri girdik. Büyük bir sanat koleksiyoncusu ve bağışçısı olan büyükannem mütevelli heyetindeydi ve koleksiyonundan birkaç parçayı müzeye bağışlamıştı. Onları görmeye bayılıyordum ve altlarındaki plakette *Marjoire ve Martin Merritt koleksiyonundan hediye*– beni her zaman aşırı gururlandırır- dı. Bir gün heykellerimden birinin bu müzede sergilenmesini umuyordum.

En üst kattan başlayarak en sevdiğim eserlere baktık ve ardından bir saat boyunca Brancusi sergisini gezdik.

Sonrasında büyükannemle birlikte müzenin kafesinde öğle yemeği yedik. Buraya her geldiğimizde yaptığımız bir şeydi bu. Nefes kesici heykel bahçesine bakan iki kişilik bir masa bulduk. Büyükanneme açılmak için ilk fırsattı. Dün gece Cecilia Halam gelip tüm ilgiyi üstüne çektiğinden büyükannemle konuşmak zordu ama şimdi o da benimle konuşmaya benim kadar hevesli görünüyordu.

Maden suyu şişesinin kapağını açarken, “Paige,” diye konuşmaya başladı, “RISD’den haber var mı?”

Yüzümde bir tebessüm yayıldı. “Kabul edildim. Erken Kayıt.” Bu haberi pazartesi günü Ayı’yı ziyaret ettikten hemen sonra almıştım.

Büyükannemin yüzü ışıldadı ve ellerini sevinçle birbirine vurdu. “Bu harika! Senin adına çok sevindim.”

“Will’den sonra ilk öğrenen sensin.” Yüzümdeki gülümseme kayboldu. “Henüz annemle babama söylemedim. Annem sevinecek ama babam küplere binecek. Sanat eğitimi için para harcamayacağını söyledi defalarca.”

“Canım kızım, endişelenecek bir durum yok. Her ne olursa olsun okul ücretini ödemeye hazırım.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırladı. “Ciddi misin? Gerçekten mi, büyükanne?” Bir demiryolu şirketinin varisi olan büyükannem aileden varlıklıydı ve kocasının parasına muhtaç değildi. Ya da halleri vakitleri yerinde olan çocuklarının parasına.

Bana göz kırptı. “Ben asla yalan söylemem... en azından sevdiklerime.”

Sandalyeden fırlayıp masanın etrafını dolandım ve ona sarıldım. “Büyükanne! Seni çok seviyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Ettin bile sevgili torunum. Hadi şimdi yemeğimizi yiye-
lim. Çok açım.”

Yerime döndüm ve hemen tofu burgerlerimizi yemeye başladık.

Büyükannem salatasından bir çatal aldı. “Peki erkek arkadaşın Brown’dan bir haber aldı mı? Lance’di, değil mi?”

“Pislik, Lance,” diye karşılık verdim. “Bilmiyorum. Umu-
rumda da değil.”

Büyükannemin kaşları kalktı.

“Ayrıldık.”

Kaşları daha da kalktı. “Aaa.”

“Değişim öğrencimiz Tanya, onu elimden aldı.”

Büyükannem büyük bir öfkeye kapıldı. Yüzü karardı, dudakları çizgi haline geldi. “Aşağılık şıllık! Sizin evde onunla tanıştığımda ona karşı hiç iyi şeyler hissetmemiştim. Fazla itici ve yapmacıktı. İngiliz aksanı bile sahte geldi bana.”

Ona, Tanya hakkında öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Bizimle yaşamaya başlamadan önce sosyal medyada var olmadığını, Will’le sözde diplomat babası hakkında hiçbir şey bulamadığımızı, başka biriymiş gibi davranıp Redlands’te yaşayan tatlı bir emeklinin dizüstü bilgisayarını çaldığını söyledim. Ve zavallı Ayı’dan, onu zehirlemeye çalıştığına emin olduğumuzdan söz ettim. Bunun, bilgisayarını çalıp gerçek sahibine iade ettiğimiz için hastalıklı bir öç alma olduğunu söyledim.

Büyükannem dehşete düşmüş görünüyordu. “O kız senin ve ailen için büyük tehlike. Ondan kurtulmalısınız.” Kısa bir an sustu. “Herhangi bir yiyeceğe alerjisi var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Hımm.” Kaşlarını çatı, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Büyükanne! Onu *zehirlemeyi* düşünmüyorsun, değil mi?” Aslında bu şeytani düşünceden keyif aldığımı itiraf etmeliydim. Mükemmel bir intikam. O, köpeğimizi zehirledi, biz de onu zehirleyelim.

Büyükannem o hoş, boğuk kahkahasını attı. “Hayır canım, elbette düşünmüyorum.” Sonra zarif büyükannem dudaklarını büzüp her zaman taktığı şık inci kolyesiyle oynayarak şeytani bir tebessümle bana baktı. “Ama onun ne *mal* olduğunu ortaya çıkaracağız.”

Büyükannemin planını dinledim ve pis pis gülümsedim.

Ve merak ettim. Büyükannemin şeytani zekâsını mı almıştım acaba?

KIRK İKİ

PAIGE

Ertesi gün Şükran Günü'ydü. Büyükanmem her zaman hazırlattığı yemeği akşamüstü servis etmeyi tercih ederdi. Yemek saati öğleden sonra dördtü.

Büyükanmem mutfakta yemek hazırlayanları denetlerken geri kalanımız, paha biçilmez Rothko, Pollock ve Picasso'larla çevirili halde tamamen bej renkle çok şık döşenmiş oturma odasında oturuyorduk. Şömine yanıyordu. Büyükanneme yaptığım büst şömine rafında, yani büyükanmemle büyükbabamın sanat eserleri rafında gururla duruyordu. Havaya yayılan Şükran Günü yemeğinin iştah kabartıcı kokusu beni acıktırmıştı ve kızarmakta olan hindi o kadar güzel kokuyordu ki vegan olma kararımı bir kez daha gözden geçirmeme neden oluyordu.

Ordövrleri atıştırıp içeceklerimizi (yetişkinler için çeşit çeşit kokteyller, çocuklar için elmalı soda) içerken dünyanın dört yanındaki büyük mağaza vitrinlerinin ünlü tasarımcısı olan havalı Trevor Amca'nın Londra'dan yeni döndüğünü öğrendim.

Bitmek tükenmek bilmez enerjisine hayran kalmış bir halde, "Orada ne yapıyordun?" diye sordum. Saat farkından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

“Harrods için bir iş yaptım. Noel için vitrinlerini süsle-dim.” Manhattan’ından bir yudum aldı. “Keşke onları gö-rebilseniz. Tek kelimeyle harikalar diyarının kış görüntüsü. *Muhhhhteşemmm.*”

Göz ucuyla babamla Cecilia Hala’nın gözlerini devirdik-lerini gördüm. Tuttuğunu koparan işinsanı ve güçlü boşanma avukatı amcamın “önemsiz” işini küçümsüyorlardı. Ayrıca en küçükleri olan Trevor bariz bir şekilde büyükannemin en sev-diği çocuğu olduğundan onu kıskanıyorlardı.

Aralarında ikişer yaş olan üç kardeş (en büyükleri elli ya-şındaki Cecilia’ydı) çocukken de hiç anlaşılamazlarmış. Hâlâ da çekişmeli bir ilişkileri vardı. Babamın ailesi de bizimki gibi pek anlaşılamazdı. Yine de onları seviyordum. Onlar benim tek ailemdi... tek büyüklerim. Annem tek çocuktı ve kardeşleri olmayan annesiyle babası annem babamla tanışmadan kısa bir süre önce korkunç bir yangında ölmüşlerdi. Evleri yanıp kül olmuş, geriye tek bir anı kalmamıştı. Clement ve Dorot-hea Taylor tamamen yok olmuştu. Annem, bu konu onu çok üzdüğünden onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı.

Annem, “Trevor, ne kadar heyecan verici,” diyerek düşün-celerimi böldü. O da benim gibi, *iyi yaşamayı* seven amcama hayrandı. “Bu arada değişim öğrencimiz Londralı.”

Sıkılmış ve tamamen içine kapanmış olan Tanya’ya dön-düm. “Tanya, Harrods’ı sever misin?”

Şaşırdı. “Ha? Özür dilerim. Dinlemiyordum.”

Sorumu tekrarladım.

Oturduğu yerde kıpırdandı. “Şey... evet.”

“En sevdiğin kat hangisi?”

“Babam Londra’dayken çatı katında kalmayı severiz.”

Annemle Trevor yan gözle ona baktı. Keşke büyükannem de bunu duyabilseydi. Dünyadaki her İngiliz, Harrods’ın beş yıldızlı bir otel değil, Londra’nın en ünlü mağazası olduğunu

bilirdi. Onu düzeltmeme fırsat kalmadan yarı sağır büyükbabam lafa karıştı.

“Oğlum Matthew Stanford’a erken başvuru yaptığını söyledi, Tanya.” Benimle göz temasında bulunmaktan kaçındığını görünce babamın ona intihal skandalından söz etmiş olabileceğinden kuşkulandım. Büyükbabamın kalp rahatsızlığından dolayı onu kızdırmamak ve küçük düşmesini önlemek için söz etmemiş olma ihtimali yüksekti. Büyükbabam geçen sene hafif bir kalp krizi geçirmiş ve bypass olmak zorunda kalmıştı.

Tanya sırttı. “Evet, başvurdum.”

“Haber geldi mi?”

“Evet. İngiltere’deki okulumdan transkriptimi bekliyorlar.”

Babam kabul edileceğinden emin olduğunu söylediğinde Will’le ben birbirimize imalı bakışlar attık. İngiltere, *hadi oradan*. Bu kız tepeden tırnağa sahteydi.

Ve bugün bunu nihayet kanıtlayacaktık.

Babamla büyükbabam spor hakkında sohbet etmeye başladı. Stanford futbol takımının ezeli rakibi Berkeley’yi yenip yenemeyeceğini konuşmaya başladılar. Berkeley’den bahsedilince içimi heyecan kapladı. Yarın en yakın arkadaşım Jordan’ı görmeye gidecektim. Bana kampüsü gezdirecekti, hatta belki de geceyi orada geçirecektim.

Kardeşim, “İzninizle,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Tuvalete gitmem gerek.” Işıl ışıl gözlerini benimkilere kilitleyerek ayağa kalktı. Onun gidişini izlerken heyecandan tüm bedenim ürperdi.

Annemin yanında oturan Tanya elmalı sodasından bir yudum aldı, yine sıkılmış görünüyordu. Hatta esnedi bile, tam o sırada telefonu çaldı. Zil sesi farklıydı, Britney Spears’ın “Oops!... I Did It Again” şarkısı.

“Erkek arkadaşım Lance olmalı.” Kendinden hoşnut bir gülümsemeyle bana bakarak söyledi bunu. “İzninizle. Hemen

dönerim". Kanepeden fırlayıp hızla odadan çıktı. Büyükanem sırt çantası ya da manto gibi eşyaların yere atılmasından ya da sandalyelere konmasından nefret ettiği için bütün çantalarımız boş yatak odalarından birindeydi. Ayrıca aile toplantılarında telefonla konuşmaya asla tolerans göstermezdi.

Mükemmel. Her şey plana göre gidiyordu.

Havadan sudan konuşmalar devam ediyordu. Annem, Cecilia'ya Jason Nussbaum adlı adam hakkında ne düşündüğünü sordu.

Halam gözlerini kıstı. Açık bıraktığı kırılaşmaya başlamış küllü kahverengi saçlarıyla çok çekiciydi ama eminim mahkeme salonunda sımsıkı topuz yapılmış saçlarıyla göz korkutucuydu. "Tam bir yilandır... müvekkillerinin kocalarını donlarına kadar soyar. Neden sordun?"

"Bir arkadaşım için," dedi annem. Sonra gülümsedi.

Zihnime not aldım: Bu adı Google'da araştır. *Jason Nussbaum*.

Tanya biraz sinirli bir halde geri döndü, hemen arkasından da yüzünde kendinden aşırı hoşnut bir tebessümle gelen Will. İkisi de yerlerine oturdu. Tanya'ya döndüm.

İğneleyici bir tonla, "*Lancey* nasıl?" diye sordum. "Selamımı söyledin mi?"

Bana ters ters baktı. "O değildi. Gereksiz bir spam aramaydı."

"Ya, öyle mi?" Omuz silkerek kanepe tepsisinden bir mantar alıp ağzıma attım.

Havadan sudan sohbet devam ederken bir çığlık hepimizi yerinden sıçrattı.

Büyükanemdi! Üstünde mutfak önlüğüyle aşırı paniklemiş bir halde telaşla oturma odasına girdi.

"Anne, ne oldu?" diye sordu babam.

"İnci kolyem. Kayıp. Biri çalmış."

“Ne?” diye lafa karıştı annem.

“Makyaj masamda yok. Her şey ortada.”

“Marg... Bayan Merritt... belki mutfaktakilerden biri çalmıştır.” dedi Tanya.

“Mümkün değil! Yıllardır bu insanlarla çalışırım. Şimdiye dek *hiç* böyle bir şey yaşanmadı.”

Will araya girdi. “Büyükanne, tuvalete giderken Tanya’yı odana girerken gördüm.”

Tanya ayağa fırladı, elmalı sodası bej halıya sıçradı. Ateş saçan gözlerle Will’e baktı. “Böyle bir şey yapmadım!”

Dilimi şaklattım. “Gözleriyle görmüş.”

Tanya’nın yüzü kıpkırmızı kesildi, sesi yükseldi. “Kahrolası bir *yalancı* o.”

“Yalancı olan *sensin*,” diye karşılık verdi Will.

Avukat Cecilia da konuya dahil oldu. “Suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur.”

“Haklısın.” Büyükanнемin bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” Kardeşime, suç ortağıma baktı. “Will, rica etsem Tanya’nın sırt çantasını getirebilir misin?”

“Kendim alabilirim,” dedi Tanya sertçe.

“Ve tüm kanıtları ortadan kaldırabilirsin,” dedi büyükanнем, küçümser bir tonla. “Olduğun yerde kal.”

Hiç kimse, Tanya bile büyükanнемe karşı gelmedi. Will ayağa fırladı. Kısa süre içinde Tanya’nın sırt çantasıyla geri döndü.

“Ver onu bana, bücür şey! O benim!” Tanya çantasını Will’in elinden kapmaya çalıştı.

Çok geçti. Kardeşim, çantayı sinirden kudurmuş Tanya’ya göz ucuyla bakan büyükanнемe vermişti bile.

“Umarım sakıncası yoktur. İçine bakacağım.”

“Buyurun. Saklayacak bir şeyim yok.” Kollarını kavuşturup kendini kanepeye, annemin yanına attı.

Büyükannem çantayı önümdeki sehpa üzerine koyup açtı ve içindekileri teker teker çıkarmaya başladı. Hepsini rahatça görebiliyordum.

Dudak parlaticısı. Telefonu. Güneş gözlükleri. Bir paket Trident sakız. Evimizin anahtarları. Tırnak törpüsü. Saç fırçası. Ayna. Birkaç adet tampon. Bir paket şekerleme...

Büyükannemin görebilmem için düzelttiği buruşturulmuş bir sürü fiş. Aralarında Mary'nin bilgisayarının ve parasının çalındığı gün olan 27 Ağustos tarihli platin sarısı saç boyasının da olduğu çeşitli ürünlerin, birkaç giysi ve bir bavulun listelendiği Redlands'teki Walmart'a ait uzun bir fiş de vardı. Ve bir de ertesi gün tarihli Redlands'ten Los Angeles'a bir otobüs bileti de. Onu uluslararası havalimanından aldığımız gün.

İşte bu! Kafamın içinde yumruğumu sıkarak zafer hareketi yaptım. Pasaportu hâlâ yoktu ama artık Tanya'nın İngiltere'den gelmediğine dair sağlam bir kanıtımız vardı; Londra Heathrow'dan *gelmemişt*i. Tanya, “Gördünüz işte, ben masumum,” dediğinde Will'le ben birbirimiz kaçamak bir bakış attık.

Hâlâ kanvas çantanın içini kuralayan büyükannem, “İşim henüz bitmedi,” diye karşılık verdi. Yüzündeki ifade sinirden zafer kazanmışa dönüştüğünde gözlerimi ona diktim. Gözlerinde şeytani bir pırıltıyla çantadan bir şey daha çıkardı.

“İnci kolyem.” Kemikli elinde elmas klipsli, aile yadigârı inci kolye vardı.

Hepimiz nefesimizi tutup bekledik.

Tanya'nın ağzı bir karış açıldı. “Ne?”

Büyükannem gözlerinden âdeta hançerler saçarak Tanya'ya baktı. “İnci kolyemi sen çaldın, küçük hanım.”

Tanya gözlerini serap görmüş gibi kırıştırdı. “Ben *çal-madım.*”

“Bana yalan söyleme. Kanıt ortada.” Büyükanнем elini kaldırdı, elmas klips günün son güneş ışığında parıldadı. “Seninle ilk tanıştığım da kolyeme nasıl baktığını unuttuğumu sanma.”

“Tuzağa düşürüldüm. Muhtemelen de o işe yaramaz torununuz tarafından.” Tanya gözyaşlarına boğuldu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Onun bu acıklı feveranının her dakikasından büyük bir keyif alıyordum çünkü o büyük oyuncu ilk kez rol yapmıyordu. Yüzünü buruşturup gözyaşları içinde anneme baktı. “Natalie lütfen... böyle bir şey yapmayacağımı söyle ona.”

Şaşkınlık içindeki annem kollarını ona doladı. Tanya annemin omzunda ağlarken gözyaşları kaşmir kar beyazı kazasına bulaştı.

Annem onun saçını okşadı. “Sakin ol... Hepimiz kötü şeyler yaparız.”

Gözleri kıpkırmızı olan Tanya başını kaldırıp ona baktı. “Sen de bana inanmıyor musun?”

“Tanya, Matt’in annesinden özür dile. Eminim seni affeder.”

Büyükanнем âdeta tıslayarak, “*Böyle* bir şey yapmayacağım,” dedi. “Bu kız pis bir hırsız. Evimden gitmesini istiyorum. Hemen! Dünyanın her neresinden geldiyse oraya göndermelisiniz onu. Ve geldiği yer kesinlikle Büyük Britanya değil. Yalancı bir sahtekâr. Herkes için tehlikeli.”

Annemin yüzü kızardı. Önce babama, sonra Will’le bana baktı. Ardından ayağa fırladı. “Matt, çocuklar, hadi gidiyoruz. Tanya’nın istenmediği yerde ben de kalmak istemiyorum. Şükran Günü yemeğini otelde yiyeceğiz.”

“Peki.” İnci kolye ortaya çıktığından beri babamın ağzından çıkan ilk kelime buydu.

Will'le ben sessiz kaldık.

"Natalie," dedi büyükannem, "çocukların Şükran Günü'nü mahvetmeye gerek yok."

Annemle babama baktım. "Anne, baba... Will'le ben büyükannem ve büyükbabamla burada kalmak istiyoruz." Will benimle aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını salladı. "Ayrıca biz zaten burada kalıyoruz, otelde değil."

Kabul ettiler. Annem, babam ve hâlâ ağlayan Tanya savaş öncesi inşa edilmiş büyük daireden çıkarken Will'le ben onları izledik.

Hayatımın en kötü Şükran Günü müydü? Hayır, en güzeliydi. Büyükannem benim için özel vegan yemekler bile hazırlatmıştı. Çok lezzetliydi. Ve Tanya olayına rağmen büyükannemle Trevor sayesinde sohbet neşeli ve kahkaha doluydu.

Büyükannemin ortalığı toplamasına yardım ettim ve hayatımda ilk kez ona beşlik çaktım. Sonra da sımsıkı sarıldım. Will'in inci kolyeyi Tanya'nın çantasına koyduktan sonra izi sürülemeyen bir kullan-at telefon kullanarak onu aramasını sağlayan şeytani planı başarılı olmuştu.

Dünyanın en iyi aktristi Tanya Blackstone'du. Ama bu gece...

Ve Oscar'ı kazanan... Marjorie Merritt.

Will'le ben de yardımcı oyuncu Oscar'ını hak etmiştik.

KIRK ÜÇ

NATALIE

Hayatımın en kötü Şükran Günü bu olmalıydı. San Francisco'ya seyahat edemeyecek kadar hasta olduğum ve sakinleştirici alıp yirmi dört saat hemşire gözetiminde yataktan çıkmadığım için kaçırdığım Anabel'in ölümünden sonraki hariç.

Otele döndüğümüzde hâlâ ağlayan Tanya iştahı olmadığını söyleyerek yatmaya gitti. Onu suçlayamazdım, gerçek şu ki suçlamıyordum da.

Matt'in ısrarlarına hayır diyemeyip otelin yemek salonunda onunla yemek yemek zorunda kaldım. Duygularım karma-karışık. Değişim öğrencimiz adına çok üzgündüm ve suçlayıcı delile rağmen kolyeyi Tanya'nın çalıp çalmadığından emin olmadığım için kayınvalidemin suçlamaları beni çok sarsmıştı.

Misafirimiz hakkındaki kuşkularım her geçen gün artıyordu. Son zamandaki davranışları dengesizdi. Kuşku uyandırıcıydı. Lance'le birlikteliği konusunda onunla konuştuğumda oralı dahi olmamış, aşk ve savaşta her şeyin mubah olduğunu söylemişti. Ardından Paige'i bilgisayarını çalmakla suçladı, onu neredeyse boğuyordu. Ayrıca giderek sıklaşan öfke nöbetleri ve sinir krizleri vardı. Aşırı iniş çıkışları yüzünden merak etmeye başlamıştım: Bipolar mıydı acaba?

Bu tedirgin edici düşüncenin yanı sıra bir de aldatan eşime karşı duyduğum yoğun nefret vardı. Hain suratına tükürmeden onunla yemek yemek zor olacaktı. Tek tesellim şuydu: En azından çocuklar büyükanneleri, büyükbabaları, halaları ve amcalarıyla iyi vakit geçiriyordu. Onları bu karmaşanın içine sürüklemeye gerek yoktu.

Yemek salonu şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Rezervasyonumuz olmadan köşede küçük bir masa bulabildiğimiz için şanslıydık. İkimiz de hindi sipariş ettik. Matt başlangıç olarak bir viski, ben de bir votka martini ısmarladım. Sakinleşmem ve önümüzdeki bir saati atlatabilmem için şaraptan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Buraya gelmeden önce avukat tutana kadar kocamın sadakatsizliğini yüzüne vurmamaya karar vermiştim. Önümüzdeki pazartesi Jason Nussbaum'la randevum vardı. Cecilia'nın onun yılan gibi olduğu hakkındaki namını teyit etmesine çok sevinmiştim.

Onunla yakında mahkemede karşılaşabileceğini bilmiyordu.

Hindilerimiz geldi. Her şey soğuktu. Et kurumuştı. İç dolgusu çamur gibiydi. Patates püresi topak topaktı. Taze fasulye çok pişmişti. Yemeğimizi konuşmadan yedik. Aramızdaki soğukluk, buz gibi yemeğin soğukluğuyla yarışıyordu.

Hiç keyif almadan ikinci kadehimi de bitirdim. Kocamla ilişkim çiftçinin hindiyle ilişkisi gibiydi...

Bir sonraki Şükran Günü'ne kadar onunla yaşamak... Umarım daha uzun sürmezdi.

KIRK DÖRT

PAIGE

“Vay canına! Manzara *muhteşem*.” Jordan’ın yanında durmuş, Berkeley’yin ünlü sembolü Campanile’in gözlem kulesinden dışarı bakarken içim içime sığmıyordu. Kulenin inşaatı 1916 yılında tamamlanmıştı ve Beaux-Art mimarisine sahip görkemli yapı dünyanın en yüksek üçüncü saat kulesiydi.

Bulunduğum noktadan San Francisco’yu çevreleyen tepelerden Golden Gate Köprüsü’ne kadar uzanan nefes kesici manzaranın yanı sıra görkemli mimariye ve geniş arazilere sahip Berkeley kampüsünü de görüyordum.

Birden kulaklarım çan sesleriyle doldu ve irkildim.

“Bu ne, Kelebek?” diye sordum, kulakları sağır eden çan sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalarak.

“Carillon. Gün içinde belirli saatlerde çalan altmış üç çandan oluşuyor. Bunlar öğlen çanları. Berkeley’de nasıl çalınacağını öğrenebileceğin bir kurs bile var. “

“Çok hoş.”

Panoramik manzara ve büyümlü çan sesleri başımı döndürdü. Başımı döndüren diğer şey de en yakın arkadaşımın vakit geçiriyor olmasıydı. Birbirimizi ’ağustos ayından beri görmemiştik ve FaceTime’da sık sık görüşsek de yüz yüze görüşmekle aynı şey değildi. Her zamanki gibi havalıydı, her

zaman düzleştirdiği saçlarını doğal haline bırakmıştı. Kıvrır kıvırdı. Ve cildi parlıyordu.

Kampüsün geri kalanını gezdikten sonra Berkeley’yin efsanevi hippie kültürünün merkezi olan Telegraph Bulvarı’ndaki hoş bir Vietnam lokantasında öğle yemeği yedik.

Lokantanın spesiyali olan vegan erişte çorbalarımızı içerken durmadan konuştuk. Kelebek bana olağanüstü derslerini ve sinir bozucu oda arkadaşını anlattı. “Uyumak için beyaz gürültüye ihtiyaç duyan tek siyahi piliç,” diyerek beni kahkahalara boğdu. Nihayet kahkahalarım dindikten sonra benim neler yaptığımı sordu.

Büyük haberi vermek için sabırsızlanıyordum. “Tahmin et ne oldu. RISD’ye kabul edildim.”

“İnanmıyorum!”

“İnan.”

“Yorum bile yapamıyorum.” Ayağa fırlayıp bana sarılmak için yanıma geldi. “Stanford’da seni ziyaret edemeyeceğim için ya da sen benim yanıma gelemeyeceğin için üzgünüm sadece,” dedi yerine dönüp konuyu değiştirmeden önce. “Eee, balkabağım, dökül bakalım. Tanya meselesi ne durumda?”

Mesajlarla ya da FaceTime konuşmalarıyla ona bilgi veriyordum. Ayı’nın zehirlendiğini bile biliyordu. Büyükanmem, Will ve benim ona nasıl tuzak kurduğumuzu, büyükanmemin inci kolyesini sırt çantasına koyup onu nasıl hırsız gibi gösterdiğimizi anlatarak son bilgileri de verdim. “Ve böylece çantasında neler sakladığını görme şansımız oldu.”

Kocaman açılmış kahverengi gözleri parladı. “Vay, bu çok şeytani bir plan. Büyükanmene bayılıyorum. Herhangi bir şey bulabildiniz mi?”

“İngiltere’den gelmediğinin kesin kanıtını. Redlands’ten geldiğini. Büyükanmem, annemle babama ondan kurtulmaları gerektiğini söyledi. Onu evine göndermeleri gerektiğini.”

“Vay be! Ccehennemden gelen değişim öğrencisine elveda...”

“Bir gün onun hakkında bir kitap yazarsam adını bu koyacağım.”

Kelebek bir kahkaha attı. “Hey, yemekten sonra kutlama yapmak ve basketbol oynamak ister misin?”

“Kesinlikle!”

Kısa süre sonra en yakın arkadaşım yakındaki bir açık hava basketbol sahasında sihirli dokunuşunu kaybetmediğini kanıtladı. Air Jordan her zamankinden daha iyiydi.

Ona bir beşlik çakıp nefes nefese, “Sen kazandım, Kelebek,” dedim.

Az sonra telefonum titreşti. Google Alert mesajı gelmişti.

Kalbim küt küt atarak mesajı açtım.

Bir haber bülteniydi.

Bu öğleden sonra Palm Spring'teki Tahquitz Kanyonu'nda koşu yapan iki genç, yanmış insan kalıntıları buldu. Polis cesedin genç bir kadına ait olduğunu ve on yıldan fazla orada kaldığını düşünüyor. Soruşturma devam ediyor.

İçimi bir ürperti kapladı. Palm Springs, Indio'dan uzak değildi. Neredeyse bitişiktiler.

Bunca yıl sonra bulunan Billie Rae Perkins mıydı?

KIRK BEŞ

NATALIE

Şükran Günü'nden sonraki pazartesi günü Jason Nussbaum'un ofisine gittim. Ofis Century City'de, Matt'in ofisine yakın bir konumdaydı. Neyse ki aynı binada değillerdi ve kocamla karşılaşma ihtimalimin düşük olması için öğleden sonra geç bir saatte randevu almıştım. Yoksa müstakbel eski kocam mı demeliyim? Baştaki sıfatın düşüncesi beni hasta ediyordu.

Jason'ın siyah deri koltuklar, krom ve camla döşeli çatı katındaki ofisi gösterişli ve erkeksiydi. Danışmada genç, iri memeli bir sarışın oturuyordu. Kim olduğumu söyledim. Bilgisayar ekranına baktıktan sonra yapmacık, hafif bir tebesümle gözlerimin içine baktı. "Oturun lütfen. Az sonra biri size eşlik edecek, Bayan Merritt."

Deri koltuklardan birine yerleşirken *Bayan Merritt* kelimesi kulaklarımda yankılandı. Yetişkinlik hayatımın yarısını Bayan Merritt olarak geçirmiştim. Herkes beni Natalie Merritt olarak tanıyordu. Boşandıktan sonra kızlık soyadımı kullanmaya geri mi dönecektim? O ismi kendi kendime tekrarladım. *Natalie Taylor*. Aslında yeniden o kişi olmayı hiç istemiyordum. Bu isim hayatımı değiştirmiş olsa da bir sürü kötü anıyı da beraberinde getiriyordu. Üstelik ne kadar nefret

edersem edeyim Will ve Paige’le aynı soyadı taşımam daha iyi olurdu. Danışmadaki kızın klonu denebilecek yirmili yaşlarda başka iri memeli bir sarışın beni almaya gelerek kafamın içindeki sesleri susturdu.

Jason Nussbaum’un köşe ofisi çok ferahtı. Odayı çepeçevre saran pencerelerden Los Angeles şehir merkezinden okyanusa kadar uzanan panoramik bir manzaraya sahip olan oda, arkasında Jason’ın oturduğu heybetli gül ağacı masa dışında danışma alanından farksız döşenmişti. Masanın yanında deri ciltli kanun kitaplarıyla dolu bir kitaplık vardı.

Jason’ı inceledim. Duvarlarda asılı NYU Hukuk Fakültesi diplomasma, ödülleri ve onur belgelerine rağmen biraz ahlaksız bir etki bırakıyordu. Ellilerinin ortasındaydı, boyalı siyah saçları geriye doğru taranmıştı, parlak teni solaryum salonundan çıktım diye bağıırıyordu ve gözleri kör edecek kadar beyaz diş kaplamalarını ortaya çıkaran aşırı yapmacık bir gülümsemesi vardı. Yüzüne çok fazla işlem yaptırdığı barizdi ve belki de görüldüğünden daha yaşlıydı.

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Üstünde kusursuz dikilmiş siyah bir takım ve yakası açık, tiril tiril, beyaz bir gömlek vardı. Geniş omuzlu, büyük elli, iri yarı bir adamdı. Serçe parmağında gösterişli bir yüzük olduğu dikkatimi çekti ama yüzük parmağında altın bir halka yoktu. Boşanma avukatının evli mi, boşanmış mı, ayrı mı yoksa bekâr mı olduğunu bilmiyordum. Medeni hali ne Yelp’teki beş yıldızlı yorumlarda ne de detaylı öz geçmişinde yazıyordu.

Elini uzatarak kendini tanıttı. Tokalaştık. O kadar sıkı tokalaştı ki canım yandı. Neredeyse kemiklerim çatırdadı. Acımasız olarak anılmasının bir nedeni de buydu sanırım.

Tavrının neden olduğu tedirginlikle, “Nereye oturayım, Bay Nussbaum?” diye kekeledim. Koyu, boncuk gözleri de yardımcı olmuyordu. Sadece onun bir dağ gelinciğine

benzemesine neden oluyorlardı. Ve sürdüğü yoğun parfüm midemi bulandırıyor. Üstümde yönetim kurulu toplantılarında sık sık giydiğim şık Channel takım olmasına rağmen kendimi güçsüz hissediyordum.

Beni tepeden tırnağa bir kez daha süzerek moda anlayışımın ziyade net değerimi belirledi. *Trink, trink*. “Nereye isterseniz. Ve lütfen bana Jason deyin. Sizin için sakıncası yoksa ben de size Natalie diye hitap etmeyi tercih ederim.” Kaba Brooklyn aksam, sert ve yapmacık tavırlarıyla uyumluydu. “Evlilik soyadınızı kullanmamak ikimiz açısından da daha iyi.”

“Olur,” diyerek sehpanın yanındaki kolçaklı sandalyelerden birine yaklaştım. Oturdum ve ben çantamı koyu ahşap zemine koyup bacak bacak üstüne atarken Jason da çaprazımdaki deri kanepeye oturdu. Öne doğru eğilip güçlü bacaklarını iki yana açtı ve ellerini bacakları arasında birleştirdi. Bu, erkekte itici bulduğum bir oturuştur. *O böyle otururdu*. Bu yüzden bakışlarımı kasıklarından uzaklaştırıp yüzüne diktim.

“Özür dilerim, Natalie. Sormayı unuttum. Bir şey içmek ister misin? Kahve? Çay? Ya da Perrier?”

“Teşekkür ederim, almayayım.” Bu kadar gerginken içeceği üstüme dökmekten çekiniyordum.

Dağ gelinciği gözleri hâlâ ofisin kapısında duran sekreterine çevrildi. “Bana kahve getir, sevgilim. Nasıl içtiğimi biliyorsun.”

Sevgilim. Bu kelime ve arsızca söyleyişi karşısında irkildim.

Onu beceriyor belki, diye düşündüm kız gözden kaybolurken. Birkaç dakika sonra bir fincan kahveyle geri döndü. Fincanı aramızdaki cam sehpadaki bir bardak altlığının üstüne koydu. Jason’ın kahvesini nasıl içtiğini fark ettim. Sade ve sert.

“Başka bir arzunuz var mı, Bay Nussbaum?” diye sordu sevgilisi. Sesi şehvet doluydu ve belirgin bir aksanı vardı. Çıkık elmacık kemiklerinden yola çıkarak onun Slav ya da Rus olabileceğini tahmin ettim.

“Şimdilik yok, Lola.”

Bu adı duyunca kafamın içinde bir ses “Lola ne isterse elde eder” diye mırıldanmaya başladı. Aklıma Anabel geldi. Lise ikinci sınıftayken, ölümünden hemen önce Coldwaters Lisesi’nde sergilenen *Damn Yankees* oyununda Lola rolünü oynamıştı. Ve büyük bir başarı elde etmişti.

Jason seksi sekreterine müstehcen bir gülümsemeyle baskarken hem acı hem tatlı olan bu anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Kız göz kırparak karşılık verdi. Evet. Jason onu beceriyordu. Kızın salınarak odadan çıkıp kapıyı kapatışını izlerken Jason ne isterse elde eder, diye düşündüm. Belki de benim de on milyonluk bir tazminat ve evi almamı sağlardı.

Jason yeniden bana odaklanıp kopkoyu kahvesinden bir yudum aldı. “Evet Natalie, ikimiz de neden burada olduğunu biliyoruz.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Güzel. İkimizin de zamanını boşa harcamamak için işin can alıcı noktasını aradan çıkaralım. Saat başı yedi yüz elli dolar alırım ve ön ödeme olarak da on bin dolar avans isterim.”

Yutkundum. “Bu boşanma kaç mal olur sizce?”

“Yüz binden fazla tutacağını sanmıyorum. Avans da düşülecek. Ücretimin kulağa fahiş geldiğini biliyorum ama her zaman söylerim, ne kadar ekmek o kadar köfte.”

Matt de aynı şeye inanırdı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Ve bunu geleceğine yatırım olarak görmelisin.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “İnan bana, hayal kırıklığına uğramayacaksın.”

Kafamın içinde hesap yaparken dudaklarımın oynadığını hissettim. Param vardı –bir kenara koyduğum yüz bin doların biraz üstünde bir miktar– ama Matt durumu öğrenip kredi kartlarımı ve ortak hesabımızı kapattığı anda kemerleri sıkmam gerekecekti. Manolo Blahnik ayakkabılar, her hafta saç fönletmeler ve özel pilates dersleri olmayacaktı. Üstelik bu daha başlangıçtı. Yapılacak fedakârlığın sonu yoktu.... Sonra kafamın içinde Matt’in kız kardeşinin küçümseyici sözleri çınladı. *Tam bir yılandır. Müvekkillerinin kocalarını donlarına kadar soyar.*

“Sorun değil.” Jason Nussbaum’u hemen tuttum. “Çek defterim yanımda, avansınızı hemen yazabilirim.”

Yüzünde sinsi bir tebessüm belirip kayboldu. “Mükemmel. Çıkışta halledebilirsiniz.”

İçimden çeki hemen, fikrimi değiştirmeden yazıp yazamayacağımı sormak geldi ama kendimi tuttum.

Sonra.

Sonraki bir saat boyunca davamın seyrini konuştuk. Matt’in *iddia edilen* sadakatsizliğini. Net mal varlığını. Evlilik sözleşmesi yapıp yapmadığımızı. Paylaşacağımız mal ve serveti. Çocuklarımızı bu olaya karıştırmak istemediğimi. Ya da mümkün olduğunca az karıştırmak istediğimi. Boşanmamız onları üzecekti; avukatıma ortak velayete açık olduğumu, çocuklar için en az karmaşa yaratacak, onlar için en iyisi olacak her şeye sıcak baktığımı söyledim. Jason beni anladı ve sonra ‘Kaliforniya’daki boşanmalarda ağır kusurlu taraf aranmadığını, evlilik sözleşmemiz olmadığından sahip olduğumuz her şeyin yarısını almaya hakkım olduğunu açıkladı. Hatta nafaka yüzünden biraz daha fazlasını.

“Davayı şiddetli geçimsizlik gerekçesiyle açacağız. Çocuklar için böylesi daha iyi. Kocanızın ihanetini bilmemeleri daha iyi.”

Kabul ettim. Bu adama güvenim gitgide artıyordu. Kalbim doğru seçim yaptığımı söylüyordu.

“Tüm bu süreç ne kadar sürer?”

“Aşağı yukarı bir yıl. Tabii kocanız itiraz etmezse, ederse dava uzar.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ve bu, size daha pahalıya mal olur.”

Kalbim sıkıştı ve içten içe inledim. Bu uzun bir süreydi. Ve kim bilir kaç mal olacaktı? Kesinlikle *öğrenmek* istemiyordum.

Bu durumda kaç mal olacağımı sormak yerine, “Matt’e ayrılmak istediğimi ve sizinle anlaştığımı söyleyeyim mi?” diye sordum.

“Hayır, bunu *sakin* yapmayın.” Yüzünü buruşturdu. “Önce sizi aldattığına dair somut kanıt bulmamız gerek; bu size nafaka bağlanmasına yardımcı olacaktır. Özel dedektif dostlarımdan birini davaya dahil edip kocanızı takip etmesini isteyeceğim. Pantolonu inikken birkaç fotoğraf çekmesini söyleyeceğim.”

Ben tüylerim ürpermiş bir halde kocamı değil arkadaşlarımdan biriyle başka bir kadınla yatakta görmeyi midemin kaldırıp kaldıramayacağını düşünürken Jason kahvesini bitirdi.

“Bu arada, bu size saatte iki yüz dolar fazla masrafa mal olur ama uzun sürmez. Arkadaşım işinde çok iyidir.”

İçimi gitgide artan bu boşanmanın *beni* donuma kadar soyup soğana çevireceği duygusu kaplıyordu.

“Ha bir de ekstra masraflara hazır olun. Çocukların velayeti hakkında değerlendirme yapacak kişiler, mal ve finansal durumlar için bilirkişiler gibi.”

Boğazım sıkıştı. Su içmem gerekiyordu. “*Bunlar* kaç mal olacak?”

“İki bin beş yüz beş bin dolar arası. Daha fazla tutmaz.”

İçimden Matt'e küfrettim. Aşağılık herif! Elime geçecek her kuruşa ihtiyacım olacaktı. Alyansımla oynadım ve aklıma beş kırat elmas kadar parlak bir fikir geldi. Onu rehin bırakabilirdim. Elimdeki para biterse küçük bir servet ederdi. Bundan sonra ihtiyacım da olmayacaktı zaten. Ya da takmak istemeyecektim.

Jason beni kapıya kadar geçirirken keyfim yerine gelmişti. "Son bir şey daha var, Natalie. Ne kadar zor olursa olsun biz ona boşanma belgelerini tebliğ edene kadar kocanla aynı yatağı paylaşmaya devam etmeni istiyorum. Böylece niyetin deşifre olamayacak ve kocan ya da ailendeki herhangi biri hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Gafil avlamak en iyisidir."

Başımı salladım, midemde acı verici bir düğüm oluştu. Düşmammla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacaktım.

Neyse ki rol yapmakta üstüme yoktu.

KIRK ALTI

NATALIE

Saat beşi çeyrek geçe eve döndüğümde yorgunluktan ölüyordum. Jason Nussbaum’la yaptığım toplantı sonrası lüks Century City alışveriş merkezinde rahatlamak uğruna alışveriş yapmamak için kendimi zor tutmuştum.

Eve girer girmez buzdolabına gidip bir kadeh buz gibi beyaz şarap koydum. Kadehi ve şişeyi alıp oturma odasına gittim, kendimi şık kanepelerimizden birine attım ve ayakbılarımı fırlatıp atarak ayaklarımı sehpaye uzattım... Şimdiye kadar bu odada hiç yapmadığım bir şeydi bu. Sakinleşmem gerekiyordu. Gevşemem.

Tanya gözleri dolu dolu odaya daldığında ikinci kadehi almaya hazırlanıyordum.

Şarap kadehimi sehpaye koyup, “Ne oldu?” diye sordum.

“Beni Coldwater’den atacaklar, Natalie.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne diyorsun?”

“Babam okul ücretini ödememiş. Ve ona ulaşamıyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Onu milyonlarca kez aradım, mesaj yazdım, e-posta gönderdim. Cevap yok. Sürekli gelişmemiş ülkelere seyahat ediyor. Belki Wi-Fi ya da telefon şebekesi olmadığı için ulaşamıyorumdur. Belki yeni bir telefon numarası vardır

ya da başına bir şey gelmiştir. Ya bir yerlerde rehin alındıysa? Ya da terörist saldırısına uğradıysa? Veya ölümcül bir hastalığa yakalandıysa?”

Gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Kendimi çok kötü hissettim ve onu teselli etmeye çalıştım.

“İyi olduğuna eminim.” İçimi suçluluk duygusu kapladı. Şimdiye dek ona ulaşmaya, en azından İngiliz Konsoloshu’yla iletişime geçmeye uğraşmamıştım.

“Umarım öyledir,” dedi gözyaşları içinde. “Bu arada Natalie, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. “

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Devam etmesini bekledim.

“Okul ücretini sen ödeyebilir misin? Bu ay sonuna kadar ödenmesi gerekiyor.”

Söylediğini değerlendirdim. Coldwater’ın yıllık ücreti yaklaşık elli bin dolardı. O an yardım etmeyi ne kadar istesem de şu sıralar, Jason Nussbaum durumu söz konusuysen bu kadar parayı karşılayamazdım.

“Üzgünüm tatlım. Şu sıralar mümkün değil.”

“Neden?” diye sordu Tanya burnunu çekerek. “Babam sana geri ödeyecek.”

“Yapamam. Neden Matt’e sormuyorsun?”

“Sordum. Kabul etmedi. Bana çok kızgın ve annesinin inci kolyesini çaldığımı düşünüyor. Oysa ben çalmadım... Hayatım üstüne yemin ederim. Matt gitmemi istiyor. Eve geri dönmemi.”

Onun için üzülüyordum ama yeni acı gerçeğimi görmezden gelemezdim. “Çok üzgünüm, tatlım. Ama açıkçası şu anda, şu an yaşananlar göz önüne alındığında en iyisi bu muhtemelen.”

“Ne demek istiyorsun? Beni kızın gibi sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum.” Ve sonra kelimeler ağzımdan dökülüverdi. “Matt’le boşanıyoruz.”

Bunu söylediğime anında pişman oldum. Sır ortaya çıkmıştı.

Tanya’nın ağzı bir karış açıldı. Ses tonu yükseldi. “Bunu nasıl yaparsın?”

Ne diyeceğimi bilmez halde yarım şişe şarabı kapıp duvara fırlatmasını izledim. *Çat.* Şişe paramparça olurken, “Senden nefret ediyorum, Natalie,” diye bağırdı ve ardından İngiliz aksanından hiçbir iz bırakmadan hışımla odadan çıktı.

Yaprak gibi titriyordum. Belki sadece rol yapıyordu ama onun şiddet eylemi, cesaretimi tamamen kırdı. Özellikle de bu denli savunmasız bir ruh hali içindeyken. Kötü başlayan gün daha da kötüye gitmişti.

Kim bilir yılın geri kalanı neler getirecekti.

Yaptığım şeyin korkunç gerçekliği bir heyelan gibi çarptı bana. Olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şeydi bu. Suçluluk, üzüntü ve kendimden nefret etme karışımı bir duygu içimi kavurdu.

Ailemi parçalıyordum.

KIRK YEDİ

NATALIE

İlk mektup Jason Nussbaum’la görüşmemden tam bir hafta sonra geldi. Aralık ayının ilk pazartesi.

Mektubu posta kutumuzda buldum. Zarfta sadece *Merritt* yazıyordu. Kedisini kaybeden bir komşumuzdan ya da evimizi satmayı teklif eden bir emlak komisyoncusundan gelen bir duyuru olduğunu düşünerek diplomat zarf boyutundaki beyaz zarfı açtım. İçinde katlanmış bir kâğıt vardı. Çıkarıp açtım.

Keçeli kırmızı kalemle ve büyük harflerle şöyle yazıyordu.

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM.

Midem sıkıştı. Kimden gelmiş olabilirdi? Ve kime gelmiş olabilirdi? Yaptığım çok şey vardı. Gizlemeye çalıştığım çok şey. Bu üç kelimeyi tekrar okudum ve birden aklıma bir şey geldi. Belki de bu şifreli not Matt’e gelmişti. Beni aldatmasının ve İngiltere’nin bir yerinde gayri meşru bir çocuğunun olmasının yanı sıra bilgi sızdırma gibi yasadışı bir şey mi yapmıştı? O açgözlü aşağılık heriften bunu beklerdim. Kime geldiğinden emin olmadığımдан yırtıp çöpe attım.

Bir sonraki pazartesi bir not daha gelene kadar aklımdan tamamen çıkmıştı. Kırmızı kalem ve büyük harflerle yazılmış tek bir kelime:

OROSPU!

Bu kez bana geldiğini *anladım*. İçimi bir ürperti kapladı. Hiç beklemeden fahiş ücretli avukatım Jason Nussbaum'u aradım. Ona notlardan söz ettikten sonra son notun fotoğrafını göndermemi istedi.

Mesajı aldıktan sonra, "Kocan boşanma davası açtığımı biliyor mu?" diye sordu.

Kısa bir an tereddüt ettim. Zayıf bir ânımda boş bulunup değişim öğrencimiz Tanya'ya söylemiştim. O da Matt'e mi söylemişti?

Tanya'dan söz etmeden üstü kapalı bir cevap verdim. "Emin değilim. Matt ne herhangi bir şey söyledi ne de farklı davranıyor."

"Eğer öğrendiyse kafanı karıştırmaya çalışıyor olabilir. Ne yaparsan yap bu notu ya da aldığın diğer notları kimseye gösterme. Özellikle de kocana. Onu gözetlemeye devam ediyoruz ve çok iyi gidiyor."

İçim korkuyla doldu. Demek elinde fotoğraflar vardı. Kocamın arkadaşlarımla sevişirken çekilmiş fotoğrafları. Belki başkalarıyla da. Bir nebze daha iyi hissetmeden telefonu kapattım. Aksine bu on beş dakikalık fahiş telefon görüşmesi kendimi daha da kötü hissettirdi. Çok daha kötü.

Duygusal olarak tükenmiş bir halde oturma odasındaki kanepelerden birinde kestirmeye karar verdim. Hafta boyunca planlanmış bir sürü tatil etkinliğimden biri olan Hancock Park Kadınları'nın Wiltern Tiyyarusu'ndaki yıllık Noel yemeğini boş verdim. O "hanımefendilerin" yarısı muhtemelen kocamla yatmıştı zaten. Onlarla yüz yüze gelemezdim... Arkamdan gülerlerken utançtan yanaklarımın kızarmasını görmelerine izin veremezdim.

Gözlerim kapanmak üzereyken sehpayaya koyduğum telefonum çaldı. Uyku sersemi bir halde uzanıp aldım. *Gizli Numara*.

Aksini düşünmeme rağmen doğrulup üçüncü çalışta açtım.
“Alo?”

Hattın diğer ucundan ses gelmedi.

“Alo. Kim arıyor?”

“Yaptığın... şeyin... bedelini... ödeyeceksin.” Korkutucu ses bir uygulama kullanılarak değiştirilmiş gibi geliyordu. Boğuk bir fısıltı. Kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamadım.

Nefesim kesildi. Vücudumdaki tüm sinirler gerildi. “Kim-siniz?”

Klik. Telefon kapandı. Ellerim tir tir titriyordu. Güçlkle nefes alıyordum. Jason beni Matt’in olası korkutma taktiklerine karşı uyarmış olsa da hissettiğim daha kötü bir şeydi. Çok daha kötü bir şey.

Nefes almaya çabaladım; ağzımı açınca ağzımın içi asit tadında sıcak kustumla doldu ve kustum. Kavurucu gözyaşları gözlerimi dağladı. Kendimi kaybediyordum.

Yeniden öğürmeye başladığımda endişe dolu bir ses, “Anne, iyi misin?” diye sordu.

Güçlkle başımı kaldırdım. Paige panik halinde bana doğru koşuyordu.

“Anne, ne oldu?”

“Tatlım,” dedim çatlak bir sesle, boğazım yanıyordu, “bana kâğıt havlu getir. Kompres yapmam için soğuk su.”

“Hemen dönerim.” Paige koşarak gitti.

Bir tanıdık ses daha. “Natalie, hasta falan mısın?”

Tanya. Uzak duruyordu.

Gözlerinin içine baktım. “E-evet... sanırım. Sanırım bir çeşit mikrop kaptım.”

Tanya tiksinişmiş bir yüz ifadesi takındı. “İyy! Uzak dursam iyi olur. İki gün sonra son sınıfların Noel partisi ve sonrasında Hawaii yolculuğu var, bulaşsin istemem.”

Odadan fırlayıp çıktı, koşarak merdivenleri çıktığını duydum. “Umarım bir an önce toparlanırsın,” dememiş olması umurumda değildi. Bu sözlerinin benim için bir anlamı yoktu.

İşler daha da kötüleşecekti

Ve öyle de oldu.

KIRK SEKİZ

NATALIE

Bildiğim tek şey gerçekten mikrop kapmıştım, en son hangi tür grip varsa oydu belki de. Haftanın geri kalanını yatakta geçirdim, sadece tuvalete ya da bir şeyler yemek için sürünerek aşağı inip mutfığa gitmek için kalktım. Genellikle de sadece çay almak için. Neredeyse hiçbir şey yiyemiyordum ve birkaç kilo verdiğimden emindim. Bir beden küçülmüş olabilirdim. Ölü gibi görünüyordum. İskeletten farksızdım. Yanaklarım çökmüş, kemiklerim çıkmış ve tenim solmuştu.

Noel yemeklerinden şık kokteyl partilerine kadar planladığım bütün etkinlikleri iptal ettim. Evsizlere yiyecek, hastanedeki çocuklara oyuncak dağıtmak gibi hayırseverlik işlerimi de. Her şeyden geri kalmıştım... Ailedeki herkese Noel hediyesi almaktan ve yaptığımız tüm yardımlardan da. En azından yakın arkadaşlarıma hediye almaya gerek görmüyordum. Matt'i alabilirlerdi. Ve ona bir torba kömür hediye etsem şanslıydı.

Hiç gücüm yoktu. Hiçbir şeye odaklanamıyor ve konsantre olamıyordum. Bu hastalığın tek iyi yanı Matt'le aynı yatağı paylaşmak zorunda olmamamdı. O aşağılık herif, çocuklara Maui'ye gitmeden önce hasta olmak istemediğini söylemiş, çalışma odasındaki kanepede uyuyordu.

Gezi planını henüz tamamlamamıştım. Four Seasons'ta süit bir oda ayırtmıştım ama uçak bileti bulmakta sorun yaşıyordum. Ve Tanya'nın pasaportunu bulamıyor olması bu sorunu daha da karmaşık hale getiriyordu. Tatil sonrası evine gitmesinin herkes açısından daha iyi olacağına karar vermiş olsam da bu, ona İngiltere'ye dönüş bileti de alamayacağım anlamına geliyordu. İngiliz Konsolosluk'u na telefon edip durumu anlattım ama maalesef uygun randevuları yoktu ve Noel arifesinden itibaren bir hafta kapalı olacaktı. Paige haklı çıkmıştı... Tanya'nın pasaportunu isteyip bizimkilerle birlikte kasada saklamam gerekirdi.

Ertesi pazartesi kendimi biraz daha güçlü hissettim ve bir haftadan uzun süreden beri ilk kez sıcak bir duş alıp giyindim. Yıkanmış ve fönlenmiş saçım, hafif makyajımla yeniden insana benzedim. Artık üstüme bol gelen dar kot pantolon ve balıkçı yaka kaşmir kazak giyip düzgün bir kahvaltı yaptım, hatta bir fincan kahve bile içtim. Sosyalleşmeye hâlâ hazır olmasam da biriken işleri yapabilecek durumdaydım.

Neyse ki internet alışverişi vardı. Bir saat içinde tüm son dakika Noel alışverişini yapabildim. Çocuklara, Tanya'ya, Matt'in ailesine, Blanca'ya ve hatta Ayı'ya hediyeler aldım. Matt'in kullanımına hâlâ açık olan kredi kartlarından birini kullanarak kendime yeni bir kaşmir sabahlıkla şal aldım. Neden almayayım ki? Hak etmişim ve önümüzdeki çalkantılı aylarda her tür rahatlığa ve sıcaklığa ihtiyacım olacaktı.

Matt'e gelince... O, özel hediyesini almıştı.

Çocuklara ve Matt'e danışmadan Hawaii seyahatini iptal ettim ve az kalsın her tür seyahatten vazgeçecektim. Neyse ki iç sesim, avaz avaz bağırarak çocuklara hep birlikte –babalarıyla birlikte– geçirecekleri son bir aile tatili hakkı vermem gerektiğini söyledi. Tatil bitene dek onlara boşanacağımızı

söylemememi. Evet, unutulmaz olacaktı ama iyi bir şekilde. Ve en azından parasını Matt ödüyordu.

Birkaç seçenek araştırdıktan sonra buradan yaklaşık iki saat uzak olan Big Bear'e kayağa gitmeye karar verdim. Yıllardır yapmadığımız ama hepimizin keyif aldığı bir şeydi bu. Yakındaki hayvan dostu Arrowhead Gölü Spa Oteli'nde kalabilirdik. Yüz bakımı ve masaj yaptırır, kayak yapmak istemezsek sıcak su havuzuna girebilirdik. Hatta karı çok seven Ayı'yı da götürebilirdik.

Hepsinden iyisi, uçak yolculuğu yapmamız gerekmediği için Tanya'nın sorunu da çözülmüş oldu. O da bizimle gelebilecekti. Geçen hafta boyunca onu neredeyse hiç görmemiş ve zavallı kızın psikolojik sorunları olabileceğine her zamankinden daha çok ikna olmuşum. Yine de İngiltere'ye döndüğünde onu çok özleyecektim. Ne olursa olsun onu kızım gibi sevmeye başlamıştım. Neyse ki Stanford'a gidecekti ve onu ziyaret edebilecektim. Ya da o uçakla buraya gelip bazı hafta sonlarını bizimle geçirebilirdi. Ve profesyonel yardım almasını sağlayabilirdim.

Otel rezervasyonunu bitirmiştım ki kapı çaldı. Mutfak adasındaki taburemden fırlayıp kapıya koştum. Nefesimi tutup gözetleme deliğinden baktım. Kimse yoktu. Çekinerek kapıyı açtığımda verandada büyük, beyaz bir zarf duruyordu. Kasklı bir adam motosikletiyle evimin önünden uzaklaşıyordu. Adam gözden kaybolunca zarfı aldım.

Ağırdı, arka tarafında kalın kırmızı kalemle ve hasta olmadan önce aldığım isimsiz tehdit notlarındakilere benzer büyük harflerle Natalie Merritt yazıyordu. Zarf seloteyle mühürlenmişti.

Nabzımın hızlandığını hissettim. Beni korkutmaya ve sınırlarımı bozmaya yönelik yeni bir girişim miydi? Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Zarfı tam çöpe atıyordum

ki telefonum çaldı. Telefonu pantolonumun cebinden zar zor çıkarıp arayan isme baktım ve rahat bir nefes aldım. Avukatım Jason Nussbaum'du. Telefonu açtım. Benden önce konuşmaya başladı.

"Natalie, az önce suç teşkil eden fotoğraflar bıraktırdım."

"Hava kabarcıklı zarfta mı?"

"Evet. Göz atma fırsatın oldu mu?"

"H-henüz olmadı."

"Tamam, elimizde iyi bir kanıt var. Sıra bunu muhteşem yapmakta. Yalnız mısınız?"

"E-evet."

"Güzel. Zarfı aç. Sanırım memnun kalacaksın."

Telefonu diğer elime alıp zarfı açtım ve içindekileri çıkardım.

Onlarca kuşe kâğıda basılmış onlarca siyah beyaz fotoğraf. Parmaklarım titreyerek tek tek baktım.

Kocamın tanıdığım kadınlarla sevişirken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Mariel. Heather. Christina ve diğerleri. Ofisinde onları öpmekten ve çalışma masasının üstünde onları becermekten tutun da bir otel odasında aynı yatağı paylaşmak ve çılgınlar gibi sevişmeye kadar her tür fotoğraf vardı.

"Hey Natalie, orada mısınız?" Hattın diğer ucundan Jason'ın sesi geldi ama ben cevap veremedim kelimeler dudaklarımda eridi gitti.

Hastalığımın geçtiğini sanıyordum ama intikam alma duygusuyla birlikte geri dönmüştü. Fotoğrafları ve telefonumu sımsıkı tutup misafir banyosuna koştum ve tuvalete kustum.

Hastalığımın bir adı vardı. Domuz gribi değildi. SARS değildi. Covid değildi.

Dört harfli bir kelimeydi.

Matt.

Yaşadığım ilk şoku çabucak atlattım. Ne kadar güçlü ve kararlı olduğumu fark etmek beni şaşırttı. Mide bulandırıcı fotoğraflar beni dağıtmak yerine kamçılıyordu. Bu sayede iki gün sonra Noel ağacımızın son dokunuşlarını yaparken Matt hışım ile içeri girdiğinde ona karşı hazırlıklıydım.

“Nedir bu saçmalık?” diye bağırdı, ben dallardan birine son süsü asarken. Anabel’in aldığı *Oz Büyücüsü’nün* Teneke Adamını.

“Anlamadım.” Ne elimdeki işi bıraktım ne de dönüp ona baktım.

Arkamda yere sert basan hızlı ayak sesleri duyuldu ve ben süsü ağaca asamadan elimden kapıp hızla beni döndürdü.

Gözlerimi ona diktim. Yüzü pancar gibiydi. O kadar kırmızıydı ki kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyordu. *Keşke*. Teneke Adamı yere atıp ellerini yumruk yaparak iki yanına indirdi. O kadar sıkılmıştı ki eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

“İyi misin, Matt?” diye sordum sakın bir şekilde.

Boynunda bir damar attı. “Bunu bana nasıl yapabildin?”

Sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neyi?”

“Önemli bir toplantının ortasında banı boşanma tebligatı göndermeyi.”

“Ha... şu mesele.”

“Ha... şu mesele,” diye alaycı bir tonla beni taklit etti. “Natalie, neden bana boşanmak istediğini söylemedin?”

“Peki ya sen neden bana arkadaşlarımın yarısını becerdiğini söylemedin? Çerçevesiz fotoğraflarını hediye paketine sarıp ağacın altına mı koymam gerekiyor?”

Yakayı ele vermişti. Yüzü bir tiyatro perdesi gibi indi. Elini alnına götürdü.

“Nat, gel bir kez daha evlilik danışmanına gidelim. Bunu çözebiliriz.”

“Hayır, Matt. Geri dönüş yok.”

“Lütfen, Nat. Bir şans daha verelim.” Çaresiz ifadesi acınasıydı ama beni daha da sinirlendirmekten başka işe yaramadı. Daha da kararlı yapmaktan. Teneke Adam kadar kalpsiz yapmaktan.

“Hayır, Matt.”

“Arrowhead bize iyi gelecek. Aramızın düzelmesine yardımcı olacak.”

“Bu seyahati iptal etmememin tek sebebi çocuklar. Bizimle geçirecekleri son aile tatili olacak.”

“Biliyorlar mı?” Sesi kısıktı. Pes etmişti.

“Hayır. Sadece Tanya biliyor. Sana söylememesine şaşırdım.”

“Söylemedi.” Kabullenmiş, uzun bir nefes verdi. “Paige’le Will’e ne zaman söyleyeceksin?”

“Bence en iyisi tatil dönüşü söylemek. Noel tatillerini mahvetmek istemiyorum.”

Matt onayladı. Haberi verir vermez evden gitmesini istediğimi söyledim. Hüsrana uğramış görünüyordu.

“Bir içki alıp kardeşimi arayacağım.”

Başka hiçbir şey söylemeden omuzları düşük bir halde bara gitti. Kendine viski doldurmasını izlerken eğilip Teneke Adam’ı yerden aldım. Süsü ağaca, elle boyanmış Fındıkkıran’ın hemen yanındaki dala astım. Ve gülümsedim.

Az önce *kocamın* canına okumuştum.

Bir sıfır galiptim.

KIRK DOKUZ

NATALIE

Noel sorunsuz geçti. Hatta neşeliydi.

Noel gecesi kuzu kaburga yaptım, Paige içinde özel bir vegan yemek hazırladım ve Aziz Andrew kilisesindeki gece yarısı ayinine gittik. Noel sabahı herkes erken kalktı ve hediyeleri açmak için pijamalarla ağacın etrafında toplandı. Genelde Ayı da bize katılırdı ama Tanya yüzünden ona oyuncakını verip dışarı çıkarmıştım. İyi haber onu kaybetmemiş olmamızdı ve belki de en güzel Noel hediyesi buydu.

Hediye paketlerini yırtma çılgınlığını önlemek için Will'den başlayarak hediyelerimizi teker teker açtık. Sonra Paige, ardından da Tanya. Will'le Paige hediyelerine çok sevinmişlerdi ama Tanya'nın keyfi kaçmış gibiydi.

“Saçma sapan bir kitap ve Urban'da kullanılacak *sadece* iki yüz dolarlık hediye çeki mi, Natalie?”

Tanya'nın yılın ilk gününden sonra evine döneceğini bilen Paige, “Bir an önce kullansan iyi olur,” diye iğneledi onu. Aralarındaki düşmanlık hiç bitmemişti. Kızıma okul ücreti meselesini anlatmıştım ama değişim öğrencimizin kalması için bir şey yapamamamın gerçek sebebini söylememiştim.

Tanya, Paige'e pis bir bakış attı, sonra somurtarak hediye kartına baktı.

“Ne kadar çok şey alabildiğini görünce şaşıracaksın, yarın her şey indirimde olacak,” dedim neşeli bir sesle.

Ona aldığım LA moda kitabını gönülsüzce karıştırmaya başlarken dargın bir tonla, “Her neyse,” diye karşılık verdi. Canı sıkkın bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı. “Ha bu arada, Matt’le sana hediye alamadığım için özür dilerim, Natalie. Zamanım yoktu, ayrıca Paige beni alışverişe götürmedi.”

Paige’e bir bakış daha attı. Paige pis pis sırttı, aralarındaki düşmanlık tüm hızıyla sürüyordu. Tüylerim diken diken oldu. Noel günü kavga çıkması istediğim son şeydi.

“Sorun değil. Her şeyimiz var.” Hafif bir sızı hissettim. Bir şey yapabilir, en azından bir kart yazabilirdi.

“Anne, baba... sıra sizde,” dedi Paige.

Çocuklar için iyi bir gösteri sunan Matt ve ben hediyelerimizi açmaya başladık. Matt’in ailesinden Lalique marka, iki adet kadeh ve bir şişe Veuve Clicquot; Trevor’dan Londra’dan alınmış muhteşem Burberry şallar ve vücudunda tek bir düşünceli hücre bulunmayan kız kardeşinden benim için sadece yirmi dolarlık bir Visa hediye kartı. Matt onu aramadan bir hafta önce gönderilmişti, ayrılacağımızı bilseydi bana hiçbir şey göndermezdi muhtemelen.

Son olarak Will’le Paige’in hediyesini açtım. Her zamanki gibi her Noel’de yaptığımız Noel tatilimizin hatıralarıyla dolacak deri kaplı, çok şık bir fotoğraf albümü almışlardı. İçimi hüzün kapladı. Bu, muhtemelen son albüm olacaktı.

Bütün hediyeler açıldıktan sonra yırtılmış paket kâğıtlarını çöp tenekesine attım.

Ben son kalan parçaları toplarken Paige, “Anne, baba, birbirinize ne aldınız?” diye sordu.

“Şey... hımm, özel bir şey yaptırıldı.” Sesim titredi. “Zamanında yetişemedi.”

“Ne gibi bir şey?” Paige’in kaşları merakla kalktı, bakışları Matt’le benim aramda gidip geldi.

Kocamın ne kadar zayıf görüldüğünü fark ettim. Teni solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bu boşanma onu kötü etkiliyordu ki benim için hava hoştu. Matt’in çenesi kasıldı, Paige gözlerini ona dikti.

“Söylersek sürprizi kaçar. İnan bana şimdiye dek birbirimize verdiğimiz her şeyden farklı.”

Bu doğruydı. O boşanma kâğıtlarını almıştı. Ben de... hiçbir şey. Ondan bir daha ışıltılı bir hediye almayacağımı bildiğimden bu durumu kabullenmişim. Ondan kurtulmanın ufak bir bedeliydi bu.

Zeki kızım kuşku dolu gözlerle bana baktı ve sonra Will’le bakiştılar. Bir şeyler döndüğünün kesinlikle farkındaydı.

“Matthew, çocuklar, hadi siz oturma odasına gidin, ben de buraları toplayıp kahvaltı hazırlayayım. Televizyon da çok güzel Noel filmleri var.”

Diğerleri yavaş yavaş dışarı çıkarken Paige arkada kalıp, “Sana yardım etmemi ister misin, anne?” diye sordu. Beni sıkıştırmak istediğinden en ufak bir kuşku yoktu. Babasıyla aramda neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacaktı. Belli ki Tanya ona söylememişti, bu içimi rahatlattı.

“Ben hallederim tatlım, sen diğerlerinin yanına git.”

İsteksizce dediğimi yaptı. Paige uzaklaşırken içimi bir ürperti kapladı. Will’le ona babasıyla boşanacağımızı söylemekten çok korkuyordum. Ailemizin ortak zaman geçirdiği oturma odası kısa süre sonra dağılmış aile odası olacaktı.

Mutfakta yumurtaları çırpıp sosisli omlet yaptım, Paige için de tofu ve mantarlı bir omlet hazırladım. Paige vegan olduğundan beri tofulu yemek hazırlamanın binlerce yolunu öğrenmişim. Kızartmadan lazanyaya kadar ve hepsi inanılmaz lezzetliydi.

Omletleri tabağa alırken telefonum çaldı. Telefonu kendime hediye aldığım yeni kaşmir sabahlığımın cebinden çıkarıp arayanın adına baktım. Gizli numaraydı. Sabahlığım sıcacık tuttuğu halde titredim. İğrenç Fısıldayan Adam'ın aramaları tekrar mı başlıyordu? İki haftadan uzun süredir aranmamıştım. Belki de tatillerini Avrupa'da geçiren kayınvalidemle kayınpederim bize mutlu Noeller demek için arıyordu. Telefonu çekinerek açıp kulağıma götürdüm.

Sessizlik.

Sonra...

"Ho. Ho. Ho." Fısıldayan Adam'dı!" "Ho!"

Sesimi alçaltarak nefes nefese, "Her kimsen... beni rahat bırak!" dedim.

Klik.

Telefon tekrar çaldı. Cevap vermeli miydim? Verdim.

"Natalie..." Yine oydu! "Bu sene uslu bir kız olmadın."

O rahatsız edici sese bu kez meydan okudum. "Ne istiyorsun?" Herkes bir şeyin peşindeydi.

"Senin ölmeni istiyorum."

Klik.

Bütün vücudum titremeye başladı. Telefon bir kez daha çalmadan telaşla güvенеbileceğim tek kişiyi aradım.

Avukatımı. Jason Nussbaum'u.

Neyse ki ilk çalışta açtı.

"Jason, benim, Natalie. Noel günü seni rahatsız ettiğim için özür dilerim." Dünyadaki herkes gibi onun da ofisi kapalıydı ve bugün çalışmıyordu.

"Sorun değil, tatlım. Ben Yahudi'yim. Noel kutlamıyorum. Ve şunu bil ki 7/24 çalışıyorum. Tatiller de dahil."

Saatini 750 dolara. Bu görüşme bana bir servete mal olacak olsa da en azından ödediğim paranın karşılığını alıyordum. *Jason'ın Hanuka hediyesi.*

“Matt, Noel hediyeni beğendi mi? Kız kardeşi bana epey sert bir e-posta gönderdi bile. Ama merak etme, hiçbir halt yapamaz bence.”

“Jason, mesele Matt değil. Fısıldayan Adam beni yine aradı. Hakaret ve tehdit etti.” Son iki telefon görüşmesini aktardım.

“Bil diye söylüyorum, Dino’yla konuştum.”

Dino, Matt’i takip etsin diye tuttuğu özel detektifin adıydı. “Ne söyledi? Aramaların izini sürebilmiş mi?”

“Hayır. Kullan at telefonlardan aranıyorsun.”

“Kullan at telefonlar mı?”

“Evet, ucuz, tek kullanımlık telefonlar. Gizli numara. İzi sürülemez.”

“Sence kim?”

“Ben hâlâ kocan olduğunu düşünüyorum. Ya da kız kardeşi veya onun trollerinden biri. İçimden bir ses, seni yıpratmaya çalıştıklarını söylüyor. Akli dengenin yerinde olmadığını kanıtlarlarsa kocan çocukların tam velayetini alabilir.”

Bu düşünce beni irkiltti. Paige ve Will olmadan yaşayamazdım. Anabel’i kaybetmek yeterince acıydı. Aklıma ürkütücü başka bir fikir geldi. “Hayatım tehlikede mi sence? Ya da çocuklarımın hayatı?”

Jason kısa bir sessizlik sonrası, “Hayır. Kocan bir pislik olabilir ama katil değil. Dino’ya onun geçmişini araştırmasını söyledim. Tertemiz çıktı. Bay Yatakta İyi’nin en ufak bir sicili yok. Adına park cezası bile yok.”

Az da olsa rahatlamış bir halde, “Sence ne yapmam gerek?” diye sordum.

“Yeni bir telefon numarası al.”

“Eğer alırsam numarayı Matt’e vermemeliyim mi sence? Ya da onu engellemeli miyim?”

“Avukatın olarak, bunu yapmamanı tavsiye ederim. Fiziksel bir tehdit oluşturduğuna dair en ufak bir kanıt yok. Ayrıca çocuklarınız var. Seninle iletişim kurabilmeli.”

Ne yazık ki haklıydı. Mesela Matt, bensiz çocuklarla ka-
yağa gitse ve birinin başına korkunç bir şey gelse ne olurdu?
Haberim olmadığı için ilk ben ölürdüm.

Hattın diğer ucundan başka bir ses gelip düşüncelerimi
böldü.

“*Zoletse*, * seni bekliyorum.” Lola’ydı. Jason’ın iri memeli
sekreteri. Haklıydım. Jason, onu *beceriyordu*.

“Nat, misafirim var. Kapatmam gerek. Mutlu Noeller. Sık
dişini, yakında konuşuruz.”

Arrowhead tatili gelmek bilmedi. Oraya gidince yapaca-
ğım ilk iş spaya gitmek olacaktı. Jakuziye girecek ve sonra
kendimi derin doku masajıyla şımartacaktım. Vücudumun
her hücresindeki stresi masajla yok edecektim.

Kocamın parasıyla. Bırakalım da hatalarının bedelini ödesin.

* (Rusça) Sevgilim -ç.n.

ELLİ

NATALIE

Matt'le ben, ikimizden biri otelden ayrılıp eve geri dönmek isteyebilir diye Arrowhead Gölü'ne iki araba gitmeye karar verdik.

Çocuklar uyuduktan sonra yaşadığımız bağırış çağırış kavga sonucu olması gereken buydu. Evden taşınması konusunda kavga etmiştik. Şiddetli, tabak fırlatmalı kavga “Geber, Natalie,” sözleriyle son bulmuş ve müstakbel eski eşim mutfaktan hışımla çıkmıştı. Üstelik bu sadece yarısıydı.

Bu yüzden Matt'in BMW'sini ve Paige'in dört çeker cipini aldık; Paige'in kullandığı cipe Will, Ayı ve ben bindik. Tanya, Matt'le gitti.

Paige, Matt'i takip ederken, “Anne, sen neden babamla gitmedin?” diye sordu. Sesinin tonundan bir şeyler döndüğünü anladığından emin oldum. “Ayrıca neden iki arabaya ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Herhangi bir sebepten ikinci araba gerekirse oradan kiralayabiliriz.”

Bir bahane uydurdum. “Tanya'yla iki saat aynı arabada oturmak istemeyeceğini düşündüm. Ayrıca Tanya'yla Ayı'yı aynı arabaya bindiremeyiz.” Aslında bu doğrudu, Paige de uzatmadı.

Telefon numaramı değiştirmek için Verizon temsilcisiyle telefonda uzun, sinir bozucu bir saat harcadığımız için yola geç çıkmamıza rağmen fazla trafik olmadığından Arrowhead/Big Bear çıkışma mükemmel bir saatte vardık. Will telefon numaramı neden değiştirdiğimi sorunca son zamanlarda rahatsız edici birkaç spam çağrı aldığımı söyledim. Bu doğrudu. Yeni numaramı sadece ona, Paige'e, Tanya'ya ve hiç istemesem de Matt'e verdim. Bir diğer kişi de avukatımdı. Dünyanın geri kalanı beklemek zorundaydı. Ama Matt'in yeni numaramı kız kardeşiyle ya da beni taciz etmesi için muhtemelen para ödediği kişi ile paylaşmasını engelleyemedim. Bu da Fısıldayan Adam'dan hâlâ telefon alabileceğim anlamına geliyordu.

Yılan gibi kıvrıla kıvrıla dağa tırmanan iki tarafı çam ağaçlarıyla kaplı yol, yolculuğumuza otuz dakika daha ekledi. Yerde kar vardı ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde yeni bir tipi beklendiğinden Matt durup elinden her iş gelen yerli halktan birilerine lastiklerine zincir taktırtmak zorunda kaldı. Aslında o zincirin boynuna takılması gerekiyordu. Ya da daha da iyisi bacakları arasındaki evcilleşmemiş o alete.

Biz tırmandıkça kar yoğunlaştı. Hafif kar yağışından yaklaşık on santime çıktı. Öğleden sonranın erken saatlerinde Arrowhead Gölü Spa Oteli'ne vardığımızda ortalık harikalar diyarının kış görüntüsüne dönmüştü. Yakın zamanda yenilenmiş otel lüks bir dağ evi gibi görünüyordu; dün geceki kar yağışından kalan ve hem toprağa hem de göğe uzanan servi ağaçlarını kaplayan dokunulmamış bembeyaz toz kartpostal güzelliğinde muhteşem bir manzara sunuyordu.

Arabaları valeye bıraktık; çok güzel süslenmiş devasa bir ağaç ve cayır cayır yanan kocaman bir şöminesiyle Noel'in neşeli havasını taşıyan ve mis gibi çam kokan lobiye girdiğim anda buraya gelmekle doğru karar verdiğimi anladım.

Diğerleri bagajımız ve kayak takımlarımızla ilgilenecek görevliyi beklemek için geride kalırken ben elimde Matt'ın kredi kartıyla giriş işlemleri için resepsiyona gittim.

Çocuklar için süit oda ayarlayamadığım için iki oda tutmuştum. Bir de Matt'le benim için. Paige'le Will, Ayı'yı da yanlarına alıp aynı odada kalacaklardı, Tanya ise tek başına. Kendim için de ayrı bir oda ayırtabilmeyi –Matt'ten uzakta olabilmeyi– çok isterdim ama başka boş oda yoktu ve bu durum çocuklardaki ayrılacağımız kuşkusunu arttıırırdı. Neyse ki odamızda iki ayrı yatak vardı. Paige ya da Will neden büyük yataklı bir oda tutmadığımızı sorarsa boş oda olmadığını söyleyecektim. Gerçekten de yoktu. Otel çok popülerdi ve Noel tatili için bütün odalar aylar öncesinden rezerve edilmişti. Son dakikada yer bulabildiğim için çok şanslıydım. İptal edenler olmuştu. Yan yana olmasalar da bütün odalar aynı kattaydı ve pırıl pırıl mavi göle bakan harika bir manzaraya sahipti.

Yerleştikten sonra Matt'le çocuklar, Ayı'yı da yanlarına alarak karda biraz eğlenmek için dışarı çıktılar. Yakınlarda bir kızak tepesi vardı. Ben Tanya ile 'otelde kalıp öğle yemeği yedim.

Birlikte otelin gurme restoranında iştahla Sezar salatayla patates kızartmasını yerken, "Keşke sen de onlarla gitseydin, Tanya," dedim. "Çok eğlenirdin."

Tanya, üstünde bir zamanlar Anabel'in olan tepeden tırnağa pembe, çok şık bir kayak kıyafetiyle karşımda oturuyordu. İçimi ani bir hüznün kapladı; buraya son geldiğimizde Anabel de vardı. Uzun bir hafta sonu tatili için gelmiştik. Dört ay sonra onu kaybettim ve aynı şekilde olmasa da kısa süre sonra Tanya'yı da kaybedecektim. Dengesiz davranışlarına rağmen çoğunlukla aklıma geçirdiğimiz güzel anlar geliyordu ve onu özleyecektim. Ne yazık ki bizimle kalması mümkün değildi.

Değişim öğrencimiz ponponlu örgü beresini geriye doğru itti. “Dürüst olmam gerekirse Natalie, hiç ilgimi çekmedi. Ben kar insanı değilim. Aslında Maui’ye gitmediğimiz için hâlâ hayal kırıklığı içindeyim.”

“Olmadı,” diye cevap verdim, bu geziden asıl vazgeçme sebebimizin pasaportunu kaybetmesi olduğunu söylemedim.

“Her neyse.” Ona kimliğini sormayan abayı yakmış genç garsonumuz sayesinde içtiği beyaz şarabından bir yudum aldı. “Eee, Natalie...” Serçe parmağını zarif bir şekilde kaldırarak kâğıt külâhtan patates kızartması alıp küçük mayonez kâsesine batırdı. “Tekrar düşündün mü?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

İnce patates kızartmasını parmakları arasında döndürdü. “Anladın işte... Okul paramı ödeme ve LA’de sizin yanımızda kalmama izin verme konusunu.”

Kırmızı şarabımdan bir yudum alıp yuttum. “Üzgünüm. *Les jeux sont faits.*”

Tanya yüzünü buruşturdu. “Bu ne demek?”

“Ah. İngiltere’deki yatılı okulunda Fransızca öğrendiğini sanıyordum.” İnternette üç yıl zorunlu Fransızca dersi olduğunu okumuştum. “Bu kabaca ‘ok yaydan çıktı’ anlamına geliyor.” Şarabımdan tekrar bir yudum alıp gözlerinin içine baktım. Yüreğim sızlıyordu. “Tatlı kızım, durumumu biliyorsun. Evine dönmek zorundasın. Başka seçeneğim yok.”

Tanya masadan kalkıp gözlerini bana dikti. Bakışları alev saçıyordu.

“Benim de başka seçeneğim yok.”

Yenmemiş patates kızartmasını masaya fırlatıp hışımla uzaklaştı. Öfke krizlerinden biri daha. Ruh halindeki iniş çıkışlar gitgide daha çok ortaya çıkıyordu. Tatilimiz sırasında kendini tamamen kaybedip Paige ve ‘Will’e boşanacağımızı yumurtlamasından korkuyordum.

Tanya restorandan çıkarak gözden kaybolduğunda telefonum çaldı. Fısıldayan Adam mı arıyordu? Telefonu çantamdan çıkarırken korkudan midem düğüm düğüm oldu. Neyse ki arayan Paige'di. Hemen ardından rahatlamam endişeye dönüştü. Nabzım hızlandı, kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Paige'e ya da Will'e bir şey mi olmuştu?

ELLİ BİR

PAIGE

“Merhaba anne.” Telefonu hoparlöre ya da FaceTime’a almayacak kadar gürültü olduğundan kulağıma götürdüm. Sesim, çevredeki masalarda oturan ailelerin yüksek sesli konuşmalarıyla yarışıyordu âdeta. Bir de kar kaplı tepeden kızaklarla kayan çocukların bitmek bilmeyen çığlıkları vardı.

“Paige, her şey yolunda mı?” Annemin sesi endişeliydi.

“Evet, çok eğleniyoruz. Ayı da. Kızak tepesinden aşağı yukarı koşturuyor. Hatta kızığa binip aşağı kaydı. Çok komikti.”

“Harika.” Sesi daha sakin geliyordu.

“Sana birkaç fotoğraf gönderdim. Yaptığımız kardan adamı gördün mü?”

“Açıkçası mesajlarıma bakmadım. Yemeğimi bitirince bakarım.” Kısa bir duraksama oldu. “Baban nerede?”

Normalde şöyle derdi: *Babacığın nerede?* Babamın nerede olduğunu soruş tarzında yanlış bir şeyler vardı. Sesi buz gibiydi, sıcaklıktan uzak bir ifade kullanmıştı.

“Büfede, bize birer sosisli sandviçle sıcak çikolata daha alıyor. Bana da veggie burger.” Şimdiye dek kızakla her kayışımız, özellikle de dik tepeyi onlarca kez tırmanışımız iştahımızı açmıştı.

“Güzel.”

“Geri geliyor.” Gözlerimi kısarak o tarafa baktım. “Onunla konuşmak ister misin?”

Sert bir tonla, “Hayır,” dedi. “Otele döndüğünüzde görüşürüz. Will’i benim için öp. İyi eğlenceler.”

Telefonu kapattık.

Kardeşıme baktım. Kırmızı şişme montu ve beresiyle çok şirin görünüyordu. Güneş kremi sürmüş olmasına rağmen yüzündeki çiller pırıl pırıl parlıyordu. “Willster...”

“Efendim, Baykuş.” Sosisli sandviçinden bir ısırık alıp yuttu.

“Annemle babam çok tuhaf davranmıyor mu sence?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum... birbirlerinden uzak duruyorlar sanki. Buraya iki araba gelmemiz bile tuhaf. Üstelik annem bizimle kızak kaymayı çok severdi.”

Sosisli sandviçinin son lokmasını yanında, karlı zeminde yatan Ayı’ya verdi. Sandviçi bir anda midesine indiren doymak bilmez köpeğimiz daha fazlası için başını kaldırıp ona baktı.

“Eee?” dedim.

“Bence annem sadece gergin. Biliyorsun... Noel ve diğer şeyler yüzünden.”

“Ne kadar zayıfladığını fark ettin mi?” Son iki hafta içinde yaklaşık beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Bütün kıyafetleri bol geliyordu. Endişeleniyordum. Anabel öldükten sonra yaşadığına benzer bir çöküş yaşamasını istemiyordum. Annemizin aylarca yanımızda olmaması hem Will hem de benim için korkunç olmuştu. Bir gün ona o zaman ne kadar korktuğumu söylemeyi düşünüyordum. Onu ne kadar özlediğimi.

Will patates kızartması alıp ketçaba batırdı ve ağzına attı. “Evet, fark ettim.”

“Bu seni endişelendirmiyor mu?”

“Bir de hastaydı.”

“Evet ama yine de...”

“Hey çocuklar!” Babam seslendi. Karı eze eze bize doğru yürüyordu, Sorel botlarının karda çıkardığı çatırtı her adımda daha artıyordu. İçinde yiyeceklerimizin olduğu karton kutuyu piknik masasına koydu. “Will, sosisleri bitmiş; ben de hamburger aldım. Sana da bir veggie burger daha, Pagie.” Burnum ızgara köftelerin yağlı kokusuyla doldu. Annemle konuştuktan sonra iştahım kaçmıştı. Babam, karşımda oturan Will’in yanındaki plastik sandalyeye oturdu.

“Annem aradı.”

“Ne güzel.” Sesi de yüzü de buz gibiydi. “Soğumadan yumulun.”

Hepimiz kâğıda sarılı burgerlerimizi ve dumanı tüten sıcak çikolatalarımızı aldık. Montumun altına yayılan soğukluğu gidermek için soya sütümünden bir yudum aldım. Bu soğukluğun birden düşen ısıyla ilgisi yoktu.

Midem bulandı. İçten içe hissediyordum.

Annemle babam arasında kesinlikle bir şeyler oluyordu.

ELLİ İKİ

NATALIE

Doksan dakikalık derin doku masajı tam da ihtiyacım olan şeydi. Masaj masasında yüzü koyun uzanmış yatarken ve masörün parmakları sırtımı yoğururken düğüm düğüm olmuş gergin kaslarımdan çıkan stres dolu kıvılcımları gerçek anlamda hem hissedebiliyordum hem de görebiliyordum. Masör başparmaklarını daha da sert bastırduğunda iç çektim, rahatlatıcı müzik ve aromaterapi yağı da gevşememe yardımcı oluyordu. Zenvari bir ruh hali içindeydim; sırtüstü döndükten sonra bir noktada içim geçmiş olmalıydı. Kadının sesini duyduğumda irkildim.

“Bu kadar.”

Gözlerimi açtım. “Bitti mi?”

Sihirli elleri olan kaslı, genç kadın başını salladı. “Umarım hoşunuza gitmiştir.”

Yumuşacık örtüyü göğsüme çekip doğrulurken harika olduğunu söyledim ve bana içine salatalık konmuş ferahlatıcı suyu ikram ettiğinde bol bol teşekkür ettim. Suyu büyük bir iştahla bir dikişte içtim.

Kadın ayağa kalkmama yardım ederken, “Bol bol su için,” dedi. “Toksinleri atmanıza yardımcı olur.”

İçeceğimi söyledim. Ayaklarımı burnu açık plastik terliklere sokarken kadın bornozu giymeme yardım etti. Elimi cebime sokup iki yirmilik uzattım. Yüzde yirmi bahşiş. Yüz ifadesinden anlaşıldığına göre cömertliğim karşısında çok mutlu olmuştu. *Bunu mümkün kıldığın için teşekkür ederim, müstakbel eski kocam.* Onu hemen zihnimden uzaklaştırdım. Onu düşünüp bu keyifli ruh halimi neden mahvedecektim ki?

Soyunma odasında Tanya'yla karşılaştım. Otel restoranındaki hafif atışmadan sonra geri dönüp özür dilemişti. Ben de ona benimle spaya gelmek isteyip istemediğini sormuştum. Bu teklife atlamıştı ve ben masaj yaptırırken o da cilt bakımı yaptırmıştı. Üstünde benimkinin aynısı bir bornoz ve ayağında aynı terlikler vardı, saçını tepeden atkuyruğu yapmıştı ve kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyordu. Pürüzsüz teni parlıyordu, kalın siyah kaşları —kaş alımı paket dahilindeydi— mükemmel biçimlendirilmişti.

“Nasıldı?” diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi.

“*Mükemmmelll!*” Sevgiyle kollarını bana doladı. “Teşekkür ederim, Natalie.”

“Bir şey değil. Hadi, önce jakuziye girelim, ardından da buhar odasına. Sonra da duş alır, giyinir, bara gider ve şampanya içeriz.”

İşıldayan yüzüne gülümseme yayıldı. “Mükemmel olur.”

Bu keyfe sadece su içmek yetmezdi.

Restorana döndük ve bu kez bar alanında iki kişilik bir masaya oturduk. Tanya'ya ilki kadar hayran kalan yeni bir garson bize soğutulmuş bir şişe Veuve Clicquot getirdi ve kadehlerimizi ağzına kadar doldurdu. Köpükler masaya sıçradı.

Kadehimi kaldırıp, “Mutlu bir seneye,” diyerek Tanya'nın kadehiyle tokuşturdum. Matt'ten boşandığım anda önümüzdeki sene mutlu bir sene *olacaktı*. Bu, yeterince çabuk

gerçekleşmeyebilirdi, özellikle de Jason benim bir düşman gibi davranacağımı hissettikten sonra.

Tanya gözlerini benden ayırmadan şampanyasından bir yudum aldı. Sonra dudağını ısırıldı. "Senin için endişeleniyorum, Natalie."

Başımı yana eğdim. "Neden? Ben çok iyiyim."

"Sorun Matt." Kadehini parmakları arasında çevirdi. "Bence o tehlikeli biri."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun buraya gelirken arabada onunla epey zaman geçirdim. Ürkütücü şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

"Öncelikle, 'Natalie beni donuma kadar soyacağını düşünüyorsa bunun bedelini ödeyecek,' dedi. Sonra, 'Aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldürürüm,' dedi. Bir de, 'Onunla işim bittiğinde neye uğradığınızı anlamayacak,' dedi."

Şampanyamdan büyük bir yudum olarak söylediklerini hazmetmeye çalıştım ve ardmdan kadehi masaya koydum. "Bana çok kızgın olduğu için böyle şeyler söylüyor. Gerçek düşünceleri değil."

"Başta ben de öyle düşündüm. Ama tuvalet molası verdiğimizde sırt çantamı almak için bagajı açtım ve onu gördüm..."

"Ne gördün?" Endişeden kalp atışımın hızlandığını hissettim.

"Tabancasını."

Gözlerimi kırıştırdım. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Ve bu beni çok korkuttu."

Şaşkınlıktan konuşamadım. Aile gezilerinde Matt tabancasını asla yanında taşımazdı. Tanya sesini alçaltıp fısıldarcasına konuşmaya devam etti.

"Bence seni öldürecek, Natalie."

Rahatlatıcı masajın sağladığı bütün gevşeme bir anda yok oldu. Buraya gelmek için yola çıkmadan önce mutfakta

yaşadığımız şiddetli kavgayı düşününce midem bulanmaya başladı. Matt mutfaktaki eşyaları sağa sola fırlatmıştı ve şubatın birinde evden ayrılmasını istediğimi söylediğimde eline bir bıçak alıp, “Bu işten paçayı kurtaracağımı bilsem yemin ederim seni şu an öldürürüm,” diye tehdit etmiş ve sonra yirmi beş santimlik bıçağı ahşap kesme tahtasına saplamıştı. Benim başlattığım ve Anabel’in merdivenlerden trajik düşüşüyle son bulan kavga dışında onu hiç bu kadar kendini kaybetmiş görmemiştim. Ödüm kopmuştu ve şimdi söylediğinde ciddi olup olmadığını merak ediyordum.

Tanya karmaşık düşüncelerimi böldü. Gözleri korku doluydu. “Ya şu anda, biz burada konuşurken mükemmel bir cinayet planlıyorsa? Aklım kaçırmış durumda.”

Kalbim deli gibi çarpıyor, kafamın içinde olasılıklar dönüp duruyordu. Ya paçayı nasıl kurtaracağını *bulmuşsa*? Belki de beni bu gece uyurken öldürmeyi ve karın iki metre altına gömmeyi planlıyordu. O kadar zayıftım ki benden kurtulmakta hiç zorlanmazdı. Belki de cesedimi buz gibi göle atacaktı. Belki intihar süsü verecekti. Olasılıklar korkutucu ve sonsuzdu.

Tanya dudakları titreyerek masanın karşısından uzanıp elimi sıktı. “Matt sana kötü bir şey yaparsa *ölürüm*, Natalie.”

Şampanyamı bitirdim. Ardından şişenin geri kalanını bir dikişte içtim. İçimi buz gibi bir ürperti kapladı.

Hafif çakırkeyif bir halde, “Yapamayacak,” dedim. Hesabı hallettim ve restorandan hızla çıktım.

Matt’ın tabancasını bulmalıydım.

ELLİ ÜÇ

NATALIE

Başım zonkluyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Çılgınlar gibi tabancayı arıyordum. Her çekmeceye baktım, kasayı, hatta yatağın altını bile kontrol ettim. İşim bittiğinde odanın her köşesini aramıştım. Hatta buz gibi beyaz tozu parmaklarım uyuşana kadar kazıp karla kaplı terası bile kontrol etmişim.

Yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Bu da tabanca yanında demek oluyordu.

Lanet olsun.

Panik içinde sendeleyerek mini bara gidip soğuk Johnny Walker Black'i çıkardım. Viski Matt'in tercihiydi, asla benim tercihim olmamıştı ama şu an, aklı başında olmayan bu ruh hali içindeyken ihtiyacım olan şey tam da oydu. Kapağı açıp küçük şişeyi başıma diktim. Acı sıvı boğazımı yakarak mide-me indi ama sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

Tam bir tane daha almak üzereydim ki kapının altından içeri doğru büyük, beyaz bir zarf kaydı. Üstünde siyah keçeli kalemle yazılmış oda numaramız vardı sadece. Zaten hızlı olan nabzım daha da hızlandı. Titreyen elimde tuttuğum zarfı açıp açmamayı düşündüm. Açtım ve anında pişman oldum.

Beni bekleyen bir sayfa kâğıttı ve üstünde kalın harflerle şöyle yazıyordu.

BENİM İÇİN ÖLÜSÜN.

Yine hepsi kırmızı, büyük harflerle yazılmıştı. Çıldırması gibi notu yırtıp banyoya koştum ve kâğıt parçalarım tuvalete atıp sifonu çektim. Ardından Jason'ı aradım, aslında tabanca meselesini öğrendiğim anda aramam gerekirdi. Aptallık etmiştim. Aramam sesli mesaja düşünce büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Mesaj bırakmadan telefonu kapatıp komodinin üstüne fırlattım.

Matt olmalıydı. Ama bana neden ruhsal işkence yapıyordu? Beni öldürecek olması yetmiyor muydu? Yarın olmadan vahşi bir çakal sürüsüne yemek olabilirdim. Ya da aç birkaç ayıya.

Jason'ı bir kez daha aradım. Ama yine cevap vermedi.

Yüksek sesle bildiğim tüm küfürleri sıraladım.

Ne yapmalıyım? Otel güvenliğini ya da 911'i arayıp kocamın beni öldüreceğini söyleyemezdim. Kanıtım yoktu. Elimde silah bile yoktu. Deli olduğumu düşünürlerdi. Kuruntulu ve paranoyak olduğumu.

Bir viski daha içip deli bir kadın gibi odada turlayamaya başladım ki o an öyleydim, cevap arıyordum. Ama nafileydi. Yarı sarhoş, yarı gergin olduğumdan doğru dürüst düşünemiyordum.

Düşünebildiğim tek şey bir içki daha içmekti. Ben de öyle yaptım.

Kendimi yatağa attım.

Bir Xanax aldım.

Ve sızdım.

ELLİ DÖRT

NATALIE

“Natalie Merritt, ayağa kalın.”

Yavaşça ve tereddütle ayağa kalktım. Başımı eğip üstümdeki iğrenç, turuncu tuluma baktım. Kaşındırıyordu ve üstümden dökülüyordu. Hem turuncu renkten hem de polyesterden nefret ederdim. O tulumu da ellerim ve ayaklarımdaki prangaları da parçalamak istedim.

“Hüküm verildi.” Titreyerek yargıcın sert bakışlarıyla karşılaştım. Nefret ettiğim adamın tıpatıp aynısıydı. Ve ben, duyacağım hüküm kadar ondan da korkuyordum.

Bakışları bıçak kadar keskindi ve bana dikilmişti. “Yaptığınız şey bir suç. Bunu nasıl yapabildiniz? Jüri, oybirliğiyle bir çocuğun hayatını kasten tehlikeye attığınız için sizi suçlu buldu. Ve kocanızı öldürdüğünüz için de kasten adam öldürmekten.”

“Hayır!” Sesi tanıdım. Paige! Paige’le Will her gün duruşmama gelmiş ve mahkeme salonunda arkamda oturmuşlardı. “Annemi bırakın. O kötü biri değil. Lütfen.” Yürek burkan hıçkırıklarla ağladığını duydum. Arkamı dönüp ona bakmak bana büyük bir acı verdi.

Yargıç hırıltılı bir sesle konuşmaya başladı. “Mahkeme sizi şartlı tahliye şansı olmaksızın yüz otuz yıl hapse mahkûm ediyor.”

“Hayırrrrrr!”

Çılgılık attığımı duyarak doğruldum, her yanımda buz gibi ter içindeydi. Güçlkle nefes alıyordum, vücudum titriyordu. Burnumdan nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım.

Kalp atışım yavaşladı, nefesim düzeldi. Kâbustu sadece. Korkunç bir kâbus. Emin olmak için kendimi çimdikledim. Canım yandı. Hâlâ hayattaydım. Kocam beni öldürmemişti. O da hâlâ hayattaydı. Yatakta, yanımda uyuyordu. Hafif horultularını duyabiliyordum. Ne bekliyordu? Yoksa beni güpegündüz mü öldürecekti?

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum. Perdeler kapalı, oda zifiri karanlıktı. El yordamıyla komodinin üstüne attığım telefonumu aldım. Neredeyse gece yarısıydı. Saatlerdir terden sıırıslıklam olmuş giysilerimle sızmış yatıyordum.

Telefonumun fenerini açıp bacaklarımı yataktan aşağı sallandırdım ve temiz pijamalarımı giymek için parmak ucunda şifonyere gittim. Pijamalarımı hangi çekmeceye koyduğumu bilmiyordum. Rasgele birini açtım. Elimi içine sokup karıştırdım.

Parmaklarım, katlanmış bir süveterin altındaki sert, soğuk, metal bir yüzeye değdi. Nesneyi aldım. Elim titriyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne olduğunu anlamak için fenere ihtiyacım yoktu.

Tahmin ettiğimden çok daha ağır olan bu nesne Matt'in Magnum'uydu. Tanya uydurmamıştı. Matt tabancasını yanında getirmişti. Tanya haklıydı. Dehşet verici gerçek, bir mermi hızıyla çarptı bana. Tüm şüphelerim buhar olup uçtu. Ben onun donuna kadar her şeyini almadan o *benim* canımı alacaktı.

Beni öldürecekti!

Tabancayı sımsıkı tuttum. Kalbim küt küt atıyordu, tüm vücudum uyuşmuştu. Ne yapmalıydım? Dışarı atabilirdim ama bu, Matt'i uyandırırđı. Üstelik uzağa atmayı beceremezdim. Matt sabah bulurdu onu. Bir yere saklayabilirdim ama bu da çok riskliydı ve gürültü çıkabilirdi. 911'i ya da otel güvenliğini arama düşüncesi bir kez daha aklımdan geçti ama onlara ne diyecektim? *Kocamın bir tabancası var ve beni öldürecek.* Bu saçmalık olurdu. Tabanca ruhsatlı ve yasaldı. Ayrıca insanlar bu bölgede avlanırdı. Ve eğer dolu değilse (bunu kontrol etmemiştim) elimde ne kanıt olacaktı?

Şu an için yapabileceğim tek şey vardı. Kendimi ondan korumak.

Tabancayı saklamak.

Pijamaları unutup yatağa döndüm ve silahı yastığımın altına koydum. Gözlerimi tavana dikmiş yatarken başımın altındaki tabancayı hissedebiliyordum. Düşüncelerim silah Xanax doluymuş ve damarlarıma oval beyaz haplar atıyormuş gibi duruldu.

Tabancayı ne yapacağımı, Matt'le nasıl başa çıkacağımı düşünmeyi yarına bıraktım.

ELLİ BEŞ

MATT

Tatilde olabilirdik ama vücut saatim sabah altıda kalkmaya alıştı. Ayrıca öğleden sonra yeni bir tipi başlamadan biraz kayak yapmak istiyordum. Keyifli birkaç kayış vücuduma endorfin salgılayabilirdi. Buna çok ihtiyacım vardı. Tatilin amacı insanın stresten uzaklaşmasıydı ama ben hiç öyle hissetmiyordum. Aksine patlamak üzere olan bir saatli bomba gibiydim.

Bu boşanmadan kaçış yoktu. Bir an önce bu işi bitirmek istiyordum sadece. En azından Natalie'nin hakkından gelmenin bir yolunu bulmuştum. Onu bekleyen sürprizimden hiç hoşlanmayacaktı. Ama başka seçeneğim yoktu. Her şeyimi elimden almasma asla izin veremezdim. Ya da çocuklarımı almasına.

On dakika gibi kısa bir süre sonra üstümde kayak kıyafetimle aşağıdaydım ve otelin büfesinden aldığım kahvaltımı ediyordum. Restoran yedide açılıyordu ama elimde kâğıt bardakta kahve ve bademli kruvasanla sessiz, تنها lobideki kanepede oturmaktan hoşnuttum.

İlk işim, benim gibi erkenci olan Will'e Sugarloaf'a gittiğimi ve öğleden sonra döneceğimi bildiren bir mesaj atmak oldu. Annesiyle Paige'e nerede olduğumu söyleyebilirdi.

Konuşmak istediğim son kişi Natalie'ydi. Neyse ki dün gece odaya döndüğümde onu sızmış bulmuştum ve sabah hâlâ horul horul uyuyordu. Ölü gibi.

Ve yakında benim için ölmüş olacaktı.

Plastik bardaktaki sıcak kahvemden birkaç yudum içtim ve ardından tatsız kruvasandan bir ısırık aldım. Bayattı, Nat'in en sevdiği Fransız pastanesinden aldıkları gibi iyi değildi. Ya da benim büyürken yediklerim kadar.

Ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmuştum. İstedğim her şeyi elde etmiş, hayal ettiğim her şeyi başarmıştım. Yakışıklılığım ve banka hesabımla her erkeğin imrendiği bir adamdım. Her erkeğin olmak istediği. Oysa yanılıyorlardı. Ben bile kendim olmak istemiyordum. Dünyam ekseninden çıkıyordu. Parçalanıyordu.

Yine her şeyi batırmıştım. Hem de ne batırmak. Çok kontrollü olsam da aletimin beyni farklıydı ve doyumsuzdu. Alexa olayından sonra hem Anabel'i kaybetmenin üzüntüsüyle hem de sadakatsizliğimle baş edebilmek için psikiyatriste gitmeye başlamıştım. Kişisel bozukluğum olduğunu söylemişti. Kompulsif Cinsel Davranış Bozukluğu. Herkesin anlayacağı ifadeyle seks bağımlısıydım. Baskıcı bir anne ve aşırı kontrolcü bir babadan kaynaklanıyordu muhtemelen. Onlara isyan etme yöntemimdi bu.

Haklıydı. Dürtülerim küçük yaşta başlamıştı. Gizli gizli porno dergilere (saygın Merritt evinde asla bulamayacağınız şeylerdi bunlar) bakmaya başladığımda ve altıncı sınıftaki seksi öğretmenim Bayan Turner hakkında fanteziler kurarak sürekli kendimle oynamaya başladığımda henüz ergen bile değildim. Bacakları neredeyse koltukaltlarına kadar uzanan bir sarışındı... Kısa süre sonra benim tipim oldu zaten. Lisede ve üniversitede bu fantezilerimi kampüsün en güzel kızlarıyla gerçekleştirdim. Kızlarla yatmak, bilgisayarımda

porno izlemek ve ödevlerimi yapmak arasında gidip gelerek mükemmel bir Stanford eğitimi almayı başardım. İşletme Fakültesi'nden mezun olduktan sonra Los Angeles'a taşındım ve kendi şirketimi kurdum. Stanford'da sarışın, uzun bacaklı ve zeki olan seksi kızlar bulmak zordu ama Melekler Şehri'nde çok vardı ve görünüşüm, karizmam ve başarıım sayesinde modeller, yıldız adayları ve asistanlar arasından istediğimi seçebiliyordum.

Planlı bir adamdım. Bir hayat planım vardı. Otuzuma geldiğimde ilk milyonumu kazanmak istiyordum. Otuz beşimde bankada beş milyonumun olmasını, evlenmeyi ve bir aile kurmayı istiyordum. Natalie Taylor'la tanıştığымda turnayı gözünden vurmuştum. Hem beni haberdar ettiğı şirketi sattığımda yirmi milyon kâr ettim hem de bana üç muhteşem çocuk verdi.

Karımı ve çocuklarımı çok sevsem de uçkuruma sahip olamıyordum. Ve (diğerlerinin yanında) güzel karımın onun kadar güzel arkadaşları da pantolonumu indirmem için sabırsızlanıyorlardı. Natalie en iyi arkadaşı Alexa Roth'la yaşadığım ilişkiyi öğrenene kadar her şey mükemmeldi. Londra'ya yaptığım bir iş gezisi sırasında kısa süreliğine birlikte olduğum (ve aklını başından aldığım) bir kadın; o sıralar yirmi yaşında, seksi Amerikalı bir değişim öğrencisiydi. Gerçi karım bu kısmı bilmiyordu.

Psikiyatri seanslarım birkaç ay sürdü. Doktorum cinsel arzumu bastırmaya yardım edecek bazı ilaçlar verdi ama bu ilaçlar beni depresyona soktu ve işime konsantre olmamı engelledi. Diğer alternatif grup terapisiydi ama bir grup sosyopatla el ele tutuşarak oturup cinsel fantezilerim ve kaçamaklarımdan konuşmam mümkün değildi. Bu yüzden psikiyatristimi başımdan savıp eski günlerime geri döndüm. Bana sorarsanız haklı sebeplerim vardı. Büyük kızımızın ölümü

sonrası Natalie'nin yarı komada olduğu günlerde birlikte olamıyorduk. Elleriniz bir yere kadar işe yarar, sonrasında daha heyecan verici bir şeyler ararsınız. Ve Natalie'nin anlayışlı arkadaşları işimi kolaylaştırdı. Öğle yemeğiyle kalmıyordu. Ve Natalie ruhsal çöküntüden çıktıktan sonra da sona ermedi.

Geriye dönüp baktığımda keşke sona erseydi diyorum. Tanıdık, fazlasıyla tatlılaştırılmış bir ses hayallerimi böldü.

“Hey, merhaba Matt.”

Başımı çevirmeden Tanya yanımdaki büyük koltuğa kıvrılmıştı bile. Tepeden tırnağa pembe giyinmişti ve ağzında koca bir sakız vardı.

“Neden bu kadar erken kalktın?” diye sordum, onu gördüğüme pek mutlu olmamıştım. İnci kolye olayından beri ilişkimiz gerginleşmişti. Mesafeli olmuştu. Bunca derdim varken yakında İngiltere'ye dönecek olmasına çok seviniyordum.

Omuz silkti. “Bilmem. Uyuyamadım.”

“Bir şey ister misin?”

Gözlerini gözlerime dikti. “Hayır, teşekkür ederim.” Sonra kısa bir sessizlik oldu. “Her şeyi berbat ettin, Matt.”

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim vahşi bir bakış vardı. Sesinde tehditkâr bir ton. Güçlü bir nefes aldım.

“Annemin inci kolyesini çalmakla suçlandığında seni savunmamamdan mı söz ediyorsun?”

Tanya alay edercesine güldü. “Savunsaydın iyi olurdu Matt ama benim bahsettiğim bu değil.”

“Neden bahsediyorsun o zaman?”

Dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin hakkında çok şey biliyorum, Matt. Neler *yaptığını*.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. “Ne biliyorsun?”

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Natalie'nin etkinlikte olduğu gün seni ofisinde bir arkadaşıyla yakaladım.” Bir kahkaha attı. “Yeni bir bilgisayar almak için

benimle Apple Store’da buluştuğunda keyfinin o kadar yerinde olması boşuna değildi.”

Boynumdan yukarı doğru bir alev çıktığını ve yanaklarımdan sızdığım hissettim. Korkudan göğsüm sıkışırken anımlar içinde kaldı. “Tanya, bu aramızda kalsın. Paige’e ya da Will’e söyleme lütfen.”

“Bakınız.” Sakızını patlattı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Çekinerek evet dedim.

“Ne kadar çok ortak yanımız olduğunu fark ettin mi?”

Temkinle yaklaşarak, “Evet. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz,” diye kaçamak bir cevap verdim.

“Evet, o da var ama birbirimize ne kadar *benzediğimizi* fark ettin mi?”

Hafif bir benzerlik vardı. İkimizin de uzun kaşları, kahverengi gözleri, belirgin bir alnı ve gamzeli bir çenesi vardı. Uzun tırnaklı elleri benimkilere çok benziyordu. *Ve Paige’in kilere.*

“Fark ettim diyemem.”

Başını yana eğdi. “Evlatlık olduğumu söylemiş miydin sana?”

Bunu ilk kez duyuyordum. Natalie de hiç söz etmemişti. Belki o da bilmiyordu.

“Hayır.” Sesimdeki gerginliği duyabiliyordum. Endişeden tüm bedenim karıncalanmıştı.

“Öyleyim. Amerikalı bir kız beni başkasına vermiş...”

Nereye varmak istiyordu?

“Tek bildiğim, onun da benim gibi bir değişim öğrencisi olduğu ve bir yıllığına Londra’daki bir üniversiteye geldiği.”

Kafamın içinde birden çılgınca bir düşünce belirdi. Bugüne dek bir sürü kadınla yatmıştım ama sadece biri farklıydı.

Alexa Roth.

Dün onunla tesadüfen lobide karşılaşmıştım. Birbirimize soğuk ve kibarca merhaba deyip ikimiz de yolumuza devam etmiştik. Olamazdı. Bana söylerdi. Söyler miydi gerçekten? Kafamda Alexa'yla Tanya'yı yan yana canlandırmaya çalıştım. İkisi de sarışındı, ikisin de elmacık kemikleri çıkıktı, ikisinin de badem gibi gözleri ve uzun bacakları vardı.

Ve büyük memeleri.

Aman Tanrım! Olabilirdi. Ama dur! Alexa'dan bir çocuğum varsa yirmi bir yaşında olmalıydı. Tanya henüz on sekiz yaşındaydı.... En azından öyle olduğunu söylüyordu. Yalan mı söylüyordu? İnternetteki popüler DNA soyağacı sitelerinden birini kullanarak mı bulmuştu beni?

Ben altdudağımı çekiştirirken Tanya cilveli bir tonla, “Ne düşünüyorsun, Matt?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Bu sinir bozucu konudan uzaklaşıp daha önemli konuya dönmeliydim. “Tanya, bilmen gereken bir şey var...”

“Ne?” Bu kelimeyi âdeta bir bomba gibi fırlattı bana.

“Bu düşüncesiz davranışından Paige’le Will’e bahsetmeyeceğine söz vermelisin.”

Tanya gözlerini benden ayırmadan ellerimi kucagında birleştirip başparmaklarını döndürmeye başladı. “Bunun senin için değeri nedir, Matt?”

Tanrım! Bu kız bana şantaj yapıyordu. Annemi dinleyip Şükran Günü’nden hemen sonra ondan kurtulmalıyım. Onu Londra’ya göndermeliydim.

Şakaklarımı ovuştururken, “Eee?” dediğini duydum.

Kafadan bir rakam attım. “Ağzını kapalı tutman için yüz bin dolar.”

Bıkkın bir ifadeyle gözlerini devirdi. “İstediğim bu değil.”

“Tamam. İki yüz.”

Dilini şaklattı. “Çok uzağındasın.”

İçim öfkeyle doldu. Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyordum. “Lanet olsun! Benimle oyun oynamayı kes ve ne istediğini söyle.”

“Natalie’yle uzlaşmanı ve Coldwater ücretini ödemeni istiyorum. Bir de Standford’a başlayana kadar evinizde kalma-
ma izin vermeni.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Bana ters ters bakarak sert bir tonla, “Mümkün *kıl*,” dedi.

Bunu söyler söylemez ayağa kalktı. Yüz ifadesi yumuşadı. “Bu arada *sevgili babacığım*. Umarım yeni atış poligonuna gitme planımız değişmedi.”

Kafamın içinde tek bir hedef vardı. Vurmak istediğim *tek bir insan*.

Zorlu kayak pistlerinden aşağı her kayışımda aldığım haz kafamın içindekiler yüzünden yok olmuştu. En çok da çocuklarımın annelerini aldattığımı öğrenme ihtimali yüzünden. Kızım olma ihtimali olan, kafayı tamamen yemiş Tanya’nın ne kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi ki? Kesin olan bir şey vardı ki yaptığım şeyi öğrendiklerinde ne Will ne de Paige benimle yaşamak isteyeceklerdi. Beni ziyaret bile etmeyeceklerdi. Hayatlarının sonuna kadar benden nefret edeceklerdi.

Bu yetmezmiş gibi bir de hava dondurucu soğuktu. Sıcaklık gitgide düşüyordu. Kat kat giyinmiş olmama rağmen buz gibi rüzgârın kayak montumun içine işlediğini hissediyordum. Kemiklerime kadar işlediğini. Üstüne üstlük buraya geldiğimde hafif serpintiyle başlayan kar artık lapa lapa yağıyordu. Kayak pistleri boşalmıştı. Benim dışımda birkaç kayakçı kalmıştı sadece. Bir kez daha kaymak için pistin başına

çıktığımda bunun son olacağını söyledim kendime. Çok riskliydi, ayrıca otele dönmek için sabırsızlanıyordum.

Otele döner dönmez kız kardeşimi arayacaktım. Cecilia zekiydi. Kurnazdı. Tanya'yla nasıl baş edeceğini bilirdi. Natalie'nin boşanma konusunu yeniden düşünmesini bile sağlayabilirdi belki de. Birbirinden nefret eden bir sürü çift aynı çatı altında yaşıyordu çünkü böylesi daha kolaydı. Ve daha az maliyetli. Üstelik bu, Tanya sorunu da çözerdi. Nat'le benim temiz bir sayfa açmamı sağlayabilirdi. Özellikle de terapiye geri dönersem.

Herkes için kazançlı olurdu.

Dar ve dik ağaçlarla kaplı yamacın yarısında içinde bulunduğum karmaşayı düşünmekten vazgeçip beynimin her hücreleriyle önümdeki piste odaklandım. Tipi, yoğun bir kar fırtınasına dönüşmüştü. Rüzgârın uğultusu, gitgide biriken beyaz toza sürten kayaklarımın hışırtısına karışıyordu. Damarlarımda pompalanan adrenalinle tehlikeli arazide yolumu bulmaya çalışıyordum. Hayati tehlikesi olan koşullarda kelimenin tam anlamıyla hayatta kalmaya çalışıyordum. Kayak gözlüklerimin ardından önümü zar zor görebiliyordum.

Sıfır görüş mesafesi.

İçimden küfretmeye başladım.

Ta ki daha fazla küfredemeyecek hale gelene kadar.

Her şey siyaha büründü.

ELLİ ALTI

NATALIE

Sabah oldu. Tamamen uyanık halde yanımdaki yatağa baktım. Matt gitmişti. Gölün etrafında koşmaya gitmiş olabilir-di... Her zaman yaptığı bir şeydi bu.

Gitmeyen şey tabancaydı. Hâlâ koyduğum yerde, yastığımın altındaydı. Rahat bir nefes aldım. Tabanca bende olduğu sürece kocama karşı güvendeydim.

Tabancayı hayatım ona bağılıymış gibi sımsıkı tutarak yavaşça pencereye gidip perdeleri açtım. Günlük güneşlik dünnün aksine bugün hava kapalıydı. Göl griydi. Öğleden sonra kar fırtınası beklendiğini ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde kar kalınlığının yaklaşık bir metreye ulaşacağını tahmin edildiğini hatırladım. Göle göz attım. Matt görünürde yoktu. Kafamın içinde şeytani bir düşünce belirdi. Koşu yaparken kalp krizi geçirip ölmüştü belki de. Babasının kalp rahatsızlığı olduğu düşünülürse bu mümkündü. Kendi kendime gülümse-dim. Bu, Matt'in bana zarar vereceği endişesine kesinkes son verirdi. Dahası beni pahalı ve yorucu bir boşanma sürecinden kurtarırdı. Ve o şerefsiz avukatla muhatap olmaktan. Her şey bana kalırdı. Evimiz. Mal varlığımız. Ve hayat sigortasından gelecek beş milyon.

Ve en önemlisi beni gözü kara herhangi bir şey yapmaktan kurtarırdı. Doğuştan kötü olabilirdim ama Leydi Macbeth değildim. Kötü hayallerimin kehanete dönüşmesine izin vermeyecektim.

Telefonumun zili karman çorman düşüncelerimi böldü. Elimdeki tabanca sarsıldı. Bu tabancadan hiç hoşlanmamıştım... daha doğrusu ondan hep korkmuştum. Hâlâ da korkuyordum. Ama bende olduğu sürece bana hiçbir şey olmazdı. Silahı sımsıkı tutup komodine gittim ve kapanmadan telefona ulaşmayı başardım. Tanya'nın aradığını görünce rahatladım. Cevap tuşuna bastım.

"Günaydın tatlım." Elimdeki tabanca sayesinde sesim güvenli ve hatta neşeli çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Duyulabilir bir nefes verdi. "Ah Natalie, Tanrı'ya şükür cevap verdin. Çok merak ettim."

"Neyi?"

"Biliyorsun işte. Matt konusunu. *Seni*."

Parmağımı tetiğe geçirdim. *İstemsizce*. Kendime engel olamadım. "Kesinlikle endişelenecek bir şey yok tatlım. Çok iyiyim ve her şey kontrol altında."

"Ah!" Tanya rahatlamış bir nefes verdi. "Birlikte kahvaltı edelim mi?"

"Tabii. Çok isterim." Dün akşam yemek yemediğim için açlıktan ölüyordum. "Duş alıp giyinmem için bana birkaç dakika ver. Restoranda buluşuruz. Benden önce inersen masa kap."

Telefonu kapatırken şarjın yüzde beşe düştüğünü fark ettim. Tekrar komodinin üstüne koyup şarja taktım. Ben kahvaltı ederken odada kalıp şarj olabilirdi. Ayrıca odada bıraksam kahvaltımın Fısıldayan Adam tarafından terbiyesizce bölünmesini engellemiş olurdu.

Odada bırakmayacağım şey tabancaydı. Matt aslında beni öldürmeyi planlamıyor olabilirdi ama risk alamazdım. Ne de

olsa en masum insanın bile neler yapabileceğini biliyordum. Ürpererek soğuk metal silahı, plastik Xanax şişemle birlikte çantama koydum.

On beş dakika sonra aşağıdaydım. Duş almış, son moda fildişi rengi bir tayt, el örgüsü bir kazak ve kenarları krem rengi kürk astarlı Ugg'ları giymiş olarak. Koluma asılı, tabanca yüzünden her zamankinden ağır olan büyük, kahverengi Prada çantamla yemek salonuna hızla girdim ve bir masada oturan Tanya'yı gördüm. Bana el salladı.

Karşısındaki sandalyeye otururken, "Açlıktan ölüyorum," dedim. Tanya endişeli görünüyordu.

"Natalie, umarım bana kızmadın?"

"Ne için?"

"Matt'le ilgili söylediklerim için."

Güven verici bir gülümsemeye baktım ona. "Elbette kızmadım. Söylemene sevindim."

"Endişelenmiyor musun?"

"Hem de hiç endişelenmiyorum." Gülümsememi bastırdım. "Matt hiçbir şey yapmayacak, inan bana. Bunu yapacak cesareti yok." *Ya da aleti.* "Hadi, kaldırılmadan açık büfeye gidelim."

Tam sandalyemden kalkıyordum ki kulağıma coşku dolu iki kelime çalındı.

"Natalie, şekerim!"

Hırıltılı sesi anında tanıdım ama başımı kaldırıp baktığımda gözlerimi kırpıştırarak şaşırmış bir ifade takındım. Bu Alexa Roth'tu ama dalgalı saçları artık platin sarısıydı ve düz fön çekilmişti. Bir de kâkül eklenmişti. Yemin ederim botoks-lu haliyle Tanya'nın ablası gibi görünüyordu. Aralarındaki benzerlik rahatsız ediciydi.

Üstüne Channel marka beyaz bir kayak tulumu, yanında kızı Rachel'le kasıla kasıla bize doğru yürüyordu. Rachel

de Coldwater'a gidiyordu ve Paige'le Tanya gibi son sınıf öğrencisiydi. Neredeyse onu tanıyamıyordum. Kızıl saçlarını kısacık kestirmiş, koyu siyaha boyatmıştı. Babasının tıknaz yapısını ve ten rengini aldığından zaten annesine benzemiyordu ama artık farklı gezegenden gelmiş gibi görünüyorlardı.

Hiç istemememe rağmen Alexa'nın bana sarılmasına izin verdim.

"Nat, burada olduğunu bilmiyordum."

"Son dakika verilmiş bir karar," dedim ifadesiz bir tonla. "Matt'le çocuklar da burada."

"Evet, dün lobide bir an gördüm onu."

Lanet olsun. Matt'ten bahsedince bir mazeret uydurup uzaklaşır diye ummuştum ama oralı olmadı ve dönüp misafirle ilgilenmeye başladı. "Sen de Tanya olmalısın. Natalie'nin değişim öğrencisi. Kızım senden çok söz etti."

"Selam Rachel," diye mırıldandı Tanya. Aralarında biraz husumet olduğunu hissettim. Paige gibi Rachel de onun tarzı değildi.

Pek rahat görünmeyen Rachel "Selam," diye karşılık verdi ve sonra Alexa'nın kolunu çekiştirdi. "Hadi, gidelim anne. Snowboard dersine geç kalmak istemiyorum."

"Sakin ol, Raye."

Alexa bakışlarını üstüme dikerken kızı surat astı. "Kusura bakma *şekerim*. Hemen gitmem gerek. Sonra biraz sohbet edebiliriz belki, ne dersin? Spaya gidebilir ya da pistte buluşabiliriz."

Mümkün olduğunca az kelimeyle bir plan yapmamızın iyi olacağını söyledim ona. Alexa'yla kızı heyecanla yanımızdan ayrıldı.

Tanya uflayarak, "Tanrım, hiç gitmeyecekler sandım," dedi ve sandalyesini iterek ayağa kalktı.

"Bir de bana sor. Hadi, bir şeyler yiyelim."

Beş dakika sonra tabaklarımız çırpılmış yumurta, tütsülenmiş somon, sosis ve taze meyve dolu halde masamıza geri döndü. Arada bir köpüklü latte'lerimizi yudumlayarak doyasıya yedik.

"Natalie," dedi Tanya kalın sosisini keserken "ufak bir sorunum var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil ama bana ödünç verdiğin kar botları ayaklarıma küçük geliyor."

Anabel'in neredeyse yepyeni botlarını vermiştim ona. Toz pembesi Ugg Adirondack'larım.

"Bunlar otuz yedi. Benim ayaklarım kırk."

"Aaa, bunu düşünemedim." Anabel'le benim ayaklarım neredeyse aynı biçimde ince ve küçüktü. Paige'in ayakları otuz dokuz numaraydı. Ve taraklı.

"Yaklaşan yoğun kar yağışı yüzünden ayağıma uyan botlarım olsa çok sevinirim." Yumurtasından bir çatal aldı. "Kahvaltıdan sonra beni yeni bir bot almaya götürebilir misin?"

Kahvemden bir yudum alıp ne cevap vereceğimi düşündüm.

"Tatlım yapamam. Halletmem gereken başka işler var." *Matt geri dönüp tabancasının kayıp olduğunu fark etmeden ne yapacağıma karar vermek gibi.* "Ama Paige'den seni alışverişe götürmesini rica ederim. 18. Otoyol 'da çok güzel bir kayak ve snowboard mağazası var; orada çeşit çeşit kar botu bulursun. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

Gülümsedi. "Bu harika olur."

Mükemmel. Yalnız kalıp plan yapabileceğim zamanım olacaktı. Ama şu an baskı yapan başka bir şey vardı. Mesanem.

"Tanya, tatlım, tuvalete gitmem gerek." Ayağımın dibindeki kocaman çantaya baktım. "Çantama göz kulak olur musun lütfen? Hemen dönerim."

Gülümsemesi genişledi. "Elbette. Hayatım pahasına korurum onu."

ELLİ YEDİ

NATALIE

Odama geri döndüğümde Matt'ın orada olmadığını görüp rahatladım. Saat on iki buçuğa geliyordu. Telefonum yüzde elli şarj olmuştu. Paige'i arayıp bot almak için Tanya'yı kayak mağazasına götürüp götüremeyeceğini sordum.

“Zorunda mıyım anne? Sen yapamaz mısın?”

“Hayır, yapacak önemli bir işim var.” *Babanın tabanca-sından sonsuza kadar kurtulmak.* “En fazla bir saatini alır ve kar fırtınası başlamadan bir an önce gitseniz iyi olur.” Pencerenin yanında dururken gökyüzünün ve gölün karardığını, kar tanelerinin düşmeye başladığını görüyordum.

“Tamam.” Bu kelimeyi beni bıçaklarcasına söyledi.

“Kendi banka kartını kullan. Ben sana sonra öderim.”

Telefonu kapatmadan önce Will'i sordum. “Babanın yanında mı?”

“Hayır, *babamızın* yanında değil.” Sesinin tavrılı olduğunu sezdim. “Babam kayak yapmak için Big Bear'e -Sugarloaf'a- gitti. Will, burada, odada Harry Potter filmi izliyor.”

“Güzel.” Bu, Matt saatlerce geri dönmeyecek demektir. Paige'e arabayı dikkatli kullanmasını tembih edip telefonu kapattım. Telefon kapandığı anda kapı sertçe çalındı. Gelen *Matt miydi?*

Sessizce kapıya gittim.

“Kim o?” diye sordum. Bundan daha dikkatli olamazdım.

“Resepsiyondan Thomas. Size bir zarf getirdim.”

Kapıyı dikkatle açtığımda karşımda genç, üniformalı bir görevli duruyordu, en fazla yirmi yaşındaydı. Dün aldığım, üstüne siyah keçeli kalemle oda numaramız yazılı olan zarfın aynısıydı. Büyük, beyaz zarfı uzattı.

“Teşekkür ederim, Thomas.” Zarfı ondan aldım. “Bunu resepsiyona kimin bıraktığını biliyor musun?”

“Maalesef, hanımefendi. Mesaim yeni başladı.”

Ona tekrar teşekkür edip kapıyı kapattım ve kilitlediğimden emin olmak için kontrol ettim. Hiç vakit kaybetmeden zarfı açıp içindeki bir sayfalık kâğıdı çıkardım. Üstünde kırmızı büyük harflerle şöyle yazıyordu:

İNTİKAM SOĞUK YENEN BİR YEMEKTİR.

Matt’ın en sevdiği repliklerden biriydi. Kökeni on sekizinci yüzyıl Fransız klasiklerinden *Tehlikeli İlişkiler*’e dayanan, *Baba* filminden Marlon Brando’nun canlandığı Don Vito Corleone tarafından meşhur edilen bir replik. Matt, bunu ne zaman söylese aktörün kulak tırmalayıcı gangster aksanını taklit ederdi. Bir zamanlar bunu komik bulurdum; artık öyle bulmuyordum.

Notu buruşturup çöp kutusuna attım ve pencereye geri döndüm. Danteli andıran kar taneleri artık daha iriydi ve daha hızlı düşüyordu. Yer şimdiden karla kaplanmıştı. Yumuşak kar yağışı bir saat içinde şiddetli tipiye dönüşecekti. Paige’le Tanya’yı merak ediyor ve yollar tehlikeli hale gelmeden otele dönmüş olmalarını umuyordum.

Tüm endişeme rağmen kar yağışı büyüleyiciydi. Doğanın muhteşem dansı. Yarına kadar yer yaklaşık yarım metre karla

kaplanacak ve rüzgârın sürüklediği kar yığınları bir buçuk metreyi geçecekti. Yoğun kar yağışının ertesi sabahı dışarı çıkmaya bayılırdım. Pırıl pırıl beyaz bir halıya batmak, güneşin buz tutmuş ağaçları Swaroski avizeleri gibi parlatan ışıltısı...

Zihnimi harikalar diyarının kış görüntüsü doldurdu ve birden, âdeta sihir gibi hayalimde capcanlı bir fantezi oluşmaya başladı.

Yarın Matt'i yeniden Big Bear'e gitmeye ikna ediyordum. Karla kaplı sessiz ormanda benimle yürüyüş yapmaya. Birlikte yapmaktan keyif aldığımız bir şeydi bu. Ve "bazı şeyleri" konuşmaya. Bir uzlaşma, bir çözüm yolu bulmaya.

Her zamanki gibi kendimize herkesten uzakta bir rota çiziyorduk: Onun önden yürümesine izin veriyor, ben de peşinden gidiyordum. Bakmadığı bir anda tabancayı çıkarıyor ve yakın mesafeden başına ateş ediyordum. Kar botlarımızın çatırtısı sesi bastıracağından tetiği çektiğimi kesinlikle duymuyordu. *Pat!*

Kimse beni duymazdı; duysalar bile bu bölgede avlanma izni olduğundan avlanan birinden geldiğini düşünürlerdi. Sonra neye uğradığını anlamadan yere yığıldığında garantiye almak için bir el daha ateş ediyordum. Kayak eldivenlerimi takıp görünmez olana dek üstüne bir ton kar yığıyordum. Sonra güneş batmaya başlayana kadar bekliyor ve koşarak yetkililere gidip panik içinde karanlık, karlı ormanda kocamla birbirimizi kaybettiğimizi ve onun için endişelendiğimi söylüyordum. Her yerde onu aradığımı, adını seslenip durduğumu söylüyordum. Belki bir ayı saldırmıştır ona, diyordum gözyaşları içinde.

Kesin olan bir şey vardı: Mükemmel bir oyuncuydum. Tüm yetişkin hayatım boyunca rol yapmıştım. Olmadığım biriymiş gibi davranıyordum. Bu benim için yeni bir roldü

sadece; zavallı endişeli eş, yakında yas tutacak olan zavallı dul eş. Cesedini bulduklarında –ki bu birkaç gün sürebilirdi, hele ki daha yoğun kar yağışı beklenirken– ceset donmuş olurdu. Ve muhtemelen *Cinnet* filmindeki korkutucu Jack Nicholson gibi görünürdü.

Polis onun vurulduğunu keşfeder ama katilin ben olduğunu asla ispat edemezdi. Yeni yağan kar sayesinde ayak izi, kayak eldivenlerim sayesinde parmak izi, kayak şapkam sayesinde saç teli olmayacağından kanıt olmazdı. Ayrıca Matt'in tabancası uzun süredir kayıp olacaktı. Otele dönmeden önce onu Big Bear Gölü'ne atmayı planlıyordum. Asla bulamazlardı.

Ayrıca bu civarda garip tiplerin takıldığı bir sır değildi. Herhangi bir nedenle inzivaya çekilmiş, kütük kulübelerde silahlarıyla münzevi bir hayat yaşayan erkekler ve kadınlar vardı.

Hatta söylentiye göre bazıları katildi.

Çok daha iyi.

Evet, intikam soğuk yenen bir yemektir.

Aniden çalan telefonum büyük keyif veren şeytani hayalimi sona erdirdi ve beni gerçeğe geri döndürdü. Paige olmalıydı, Tanya'yla geri döndüklerini haber vermek için arıyor olmalıydı. Hızla telefonumun hâlâ şarjda durduğu komodine gittim. Kimin aradığına baktım. Gizli numaraydı, kimliği belirsiz numara. *Yine mi?*

Arayan Fısıldayan Adam olmalıydı ama bu sefer canıma tak etmişti. Korkusuzca ve öfkeyle telefonu açtım.

“Yeter Matt. Senin ya da o kokuşmuş kız kardeşinin aradığını biliyorum. Bu işe bir son versen...”

Ciddi bir erkek sesi sözümü kesince şaşırdım.

“Ben, Big Bear Karakolu'ndan Memur Axelrod. Natalie Merritt'le mi görüşüyorsunuz?”

“Evet, benim.” Sesim titriyordu.

“Böyle bir haber verdiğim için üzgünüm ama bir kaza oldu.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum. En büyük korkum! Paige kaza yapmıştı.

“K- kızım mı?”

“Hayır, Bayan Merritt. Kocanızla ilgili arıyorum.”

Sesli bir nefes aldım. Kalp atışım yavaşladı ama hâlâ iki katı hızlı atıyordu.

“Ne olmuş?”

“Kayak kazası. Bir ağaca çarpmış.”

“O iyi mi?” Sesimin bu kadar çok titriyor olmasına çok şaşırdım.

“Bir kayakçı tarafından bulundu ve helikopterle Bear Valley Bölge Hastanesi’ne götürüldü.”

“Durumu nedir?”

“Kritik. Paramediklere göre hipotermisi var ve omurgasını zedelemiş olabilir. Bilincini kaybetmeden önce sizi sormuş.”

Beni mi sormuş?

Bu beklenmedik haber karşısında nutkum tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Söz konusu tüm varlığımla nefret ettiğim adamken nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Öldürmeyi hayal ettiğim adamken.

Zihnimi sıfırladım. Göğsüm mengeneyle sıkılmış gibi sıkıştı. İçimi pişmanlık kapladı. Ne tür bir çılgınlığa kapılmış-tım? Bu nasıl bir çılgınlıktı ki fazlasıyla faal hayal gücümü ele geçirmişti. Çocuklarımın babasını öldürmeyi nasıl düşünebil-miştim? Bir zamanlar sevdiğim ve belki de azıcık da olsa hâlâ sevdiğim adamı. Yıllarca yokluk çektikten sonra bana her şeyi veren adamı. Yıllarca göz ardı edildikten sonra. Gözlerim yaşla doldu. Bütün hücrelerim suçluluk ve kederle doldu.

Evet, bu sadece bir hayaldi, çılgın bir hayal ama yine de kendimden nefret ettim. Artık o insan değildim. Kocamı öldürmeyi nasıl düşünebilirdim ki?

Memur, üzüntü, pişmanlık dolu, yürek burkucu düşüncelerimi böldü.

“Kocanızın arabası hâlâ Big Bear’de. Kaldığınız yere çek-tirmeye çalışacağız...”

O kadar perişandım ki hiçbir şey algılayamıyordum. Sonunda aklım başıma geldi.

“Arrowhead Gölü Spa Oteli.”

“Bilginiz olsun sert hava koşulları nedeniyle bugün olmayabilir.”

“Yarın olsa da sorun değil,” diye kekeledim.

“Hastanenin telefonunu vereyim, belki aramak istersiniz.”

Komodinin üstündeki kalemi ve küçük not defterini el yordamıyla bulup not almayı becerdim.

“Teşekkür ederim memur bey.”

“Rica ederim hanımefendi. Kar fırtınası dinmeden ziyaret gitmeye kalkışmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu civardaki yollar buzlu ve kaygan, üstelik görüş mesafesi sıfır. Olduğunuz yerde kalın, umarım kocanız iyileşir.”

Telefon kapandı. Kendimi toparladım. Hemen hastaneyi aradım. Matt omurgasını zedelemişti ve ameliyattaydı. Oradaki görevli ameliyattan çıktığında birinin beni arayacağını söyledi. *Tabii eğer çıkarsa*. Belki yoktur diye kadına telefon numaramı verdim.

Ardından Matt’in annesiyle babasını aradım. İtalya’daydılar ama öğrenmeleri şarttı. Yeni numaramı tanımamasına rağmen açacağını umarak Marjoire’yi aradım. Numaramı ona vermeyi unutmuştum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Kayınvalideme acil bir mesaj bıraktım. “Marjorie, ben Natalie, yeni numaramdan arıyorum. Bu mesajı alır almaz beni arar mısın lütfen? Matt kayak yaparken kaza geçirdi ve şu anda ameliyatta.” Roma’nın bizden dokuz saat ileride olduğu ve saatin gece yarısına yaklaştığı

düşünüldüğünde muhtemelen uyuyorlardı ve mesajı ancak sabah alacaklardı.

Odada turlamaya başladım. Başka kimi aramam gerekiyordu? Dudaklarımı ısırdım. Elbette... çocukları. Onlara söylemek zorundaydım. Kafamda bir sürü soru vardı. Bu korkunç haberi Will'le Paige'e nasıl verecektim? Nasıl tepki vereceklerdi? Babalarından boşanmak üzereyken ve kendimi bile avutamazken onları nasıl avutacaktım?

Bana güç ver Tanrım.

Bir nefes aldım ve Paige'i aradım. Cevap vermedi. Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmadım ve hemen Will'i aradım. İlk çalışta açtı.

"Merhaba anne."

"Will, Paige seninle mi?"

"Hayır, henüz gelmedi ama..."

"Ondan haber aldın mı?"

"Hayır."

İçimi endişe kapladı. Yarım saat önce dönmüş olmalıydı. Belki de hava koşulları yüzünden trafiğe takılmıştı. Kar fırtınası olduğunda trafik durma noktasına gelirdi.

"Sen iyi misin anne?"

"Will, kapatmam gerek. Ablan döner dönmez beni ara."

"Tamam."

Telefonuna yüklediğim yer bulma uygulaması *BENİ BUL*'dan Paige'in hangi civarda olduğunu kontrol edebileceğimi hatırlayarak telefonu hemen kapattım. Belki de otel lobisinde takılıyordu.

Bunu yapmama fırsat kalmadan yeni bir arama geldi.

San Bernardino Polisiydi.

Neden arıyorlardı?

Bunun tek bir cevabı vardı.

Normal davran. Sakin ol.

ELLİ SEKİZ

PAIGE

Kar şiddetli ve yoğun yağıyordu. Sileceklerimin ön camdan temizleyebileceğinden daha hızlıydı. *Vın. Vın.* Eldivenli ellerimle direksiyonu sımsıkı tutmuş gözlerimi yoldan ayırmadan yavaş ilerliyordum. Neyse ki Tanya dikkatimi dağıtmıyordu, yan koltukta sakız çiğneyerek oturmuş telefonuyla oynuyordu. Muhtemelen ailesiyle Cabo'da tatilde olan Lance'le mesajlaşıyordu. Otele ne kadar çabuk dönersek o kadar iyiydi. Umarım kayak mağazasında fazla oyalanmaz, bir sürü bot denemezdi.

“Geldik,” dedim mağazanın önüne park ederek. “Sen içeri gir, ben burada bekleyeyim.” Motoru kapatmadan telefon kılıfımı açtım. “İşte banka kartım. Çabuk ol, kartı başka bir şey için kullanmasan iyi edersin.”

Tanya homurdanarak emniyet kemerini açıp arabadan indi. Mağazaya girip gözden kaybolmuştu ki telefonuma Google Alert uyarısı geldi... *The Desert Sun*'daki bir makale linki.

Nefesimi tutup tıklayarak linki açtım. Kısa bir haberdi ve ön sayfa haberi değildi.

İki gencin Tahquitz Kanyon'unda yanmış bir ceset bulmasından bir ay sonra Palm Spring Polis

*Merkezi cesedin, yirmi yıl önce Indio karavan par-
kında annesiyle babasının vahşice katledilmesin-
den sonra ortadan kaybolan on yaşındaki Billie Rae
Perkins'e ait olabileceğini öne sürdü. Diş kayıtları
eşleştirememiş olsa da çürümüş kemiklerin duru-
mu kızın kaybolduğu zamanla örtüşüyor. O dönemde
aynı bölgede kaybolduğu rapor edilen başka bir kız
yok. Polis kızın bir cinayete kurban gidip gitmediği-
ni ve ölümünün faili meçhul cinayetlerle bağlantılı
olup olmadığını araştırıyor. Yakalanan herhangi bir
şüpheli yok.*

Linki kapattım ve rahatsız edici olsa da bir işin sona er-
mesinin verdiği duyguyu hissettim. Zavallı Billie Rae. Yaşa-
dıklarını hayal etmeye çalışırken sırtımdan aşağı bir ürperti
yayıldı. Eğer biri onu yakıp ölüme terk etmişse bir an önce
bulunmasını ve hak ettiği cezayı almasını umuyordum. Ce-
hennemde yanmasını. Ne öğrendiğimi söylemek için önce
Will'i, sonra Mary Burton'ı aramak üzereydim ki Tanya'nın
mağazadan çıktığını gördüm.

Ayaklarındaki kenarları kürklü, taba rengi yeni botlarla
cipe bindi ve içinde Doc botlarının olduğu alışveriş poşetini
arka koltuğa attı. Sırt çantasını ayaklarının dibine koyup yeni
botlarına bakarak pufladı.

“Aslında pembe olanlardan istiyordum ama bunlar da işi-
mi görür.”

Arabayı sürüş vitesine alıp hareket ederken gözlerimi de-
virdim. Otele geri dönmeye hazırdım. Onunla bir gün geçir-
mek bana fazlasıyla yetmişti. Bir sonraki ışıklarda U dönüşü
yapmak için sinyali çalıştırdım.

Tanya emreder bir tonla, “Sinyali kapat,” dedi. “Henüz
ötele dönmüyoruz.”

“Bu da nereden çıktı?” Ona bakmak için döndüğümde şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından fırladı.

Bana silah doğrultmuştu.

“Tanrım! Tanya, ne yapıyorsun?”

“Neye benziyor, ucube şey?” Sahte İngiliz aksanı gitmiş yerini Amerikan aksam almıştı. Ses tonu sert ve asabiydi. “Sana silah doğrultuyorum. Ve arabayı kuzeye doğru sürmeye devam etmezsen korkarım tetiği çekmek zorunda kalacağım.”

Nabzım âdeta kulaklarımda atıyordu. Korku. Daha önce hiç tatmadığım bir korku. Ama korktuğumu ona belli etmeyecektim. Sinyali kapatıp kuzeye doğru yol almaya başladım. “Sen akıl hastasısın.”

“Öyle söylediler zaten.” Kafamın içinde dudaklarının pis bir sırtışıyla kıvrıldığını hayal ettim.

“O tabancayı nereden buldun?”

“Babanın. Yanında getirdi. Big Bear’de yeni bir poligon var, beni oraya götüreceğine söz vermişti. Sayesinde oldukça iyi bir nişancı oldum. Mükemmel bir nişancı. Beni atış taliminde görmeliydin.”

Aslında Instagram’da LA Atış Kulübü’nde babamla çekilmiş, elinde tabancayla babama sarıldığı bir fotoğrafını görmüştüm. Etiketler şöyleydi: *#başarılı*, *#silahşor* *#babasının-kızı*. O zaman bu bana korkutucu değil, iğrenç gelmişti.

Tanya şeytani bir kahkaha attı. “Bil bakalım şimdi ne olacak? Bir sonraki hedefim sen olacaksın. Ve ıskalamayı düşünmüyorum.”

Ne dediğini algıladığımda içim şiddetli bir ürpertiyle doldu. *Beni* vuracak mıydı?

Sakız çiğneyerek konuşmaya devam etti. “Silahı babandan yürütmenin bir yolunu bulmam gerekecekti ama annen işimi kolaylaştırdı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu sabah kahvaltıda tuvalete giderken çantasına göz kulak olmamı istedi. O gider gitmez biraz para yürütmek için çantasını karıştırdım ve tesadüfe bak ki tabanca içindeydi.”

Büyük bir şaşkınlık yaşadım. Babamın tabancasının anemde ne işi vardı? O silahtan nefret ederdi. Babamın ondan kurtulmasını isterdi.

Bu düşünceleri bir kenara itip yeniden araba kullanmaya odaklandım. Kar gitgide yoğunlaşıyor, önümü görmem gide rek zorlaşıyordu. “Nereye gidiyoruz?”

Tanya sakızını iğrenç bir biçimde balon yapıp patlattı. “Green Valley Gölü’ne. Çok uzak değil.”

Orayı hiç duymamıştım. “Orayı nereden biliyorsun?”

“Büyüdüğüm yer buradan fazla uzak değil. Birlikte yaşadığım ailelerden biri bir keresinde beni oraya kampa götürdü. İnan bana, *hiç* kamp yapacak tarzda biri değilim. Konforundan vazgeçecek birine benziyor muyum gerçekten?” Gözlerini devirerek mükemmel manikürlü boştaki elini gösterdi. “O ayak takımı bunun için para ödedi bir de.” Dilini şaklattı. “Beş yaşındaki yaramaz çocuklarının kötü bir kaza geçirmesi ne büyük talihsizlik. Ona göz kulak oluyordum... yani bir bakıma. En azından o veledin göle düştüğü kısımda. Ben de yüzme bilmediğimden onu kurtarmam pek mümkün değildi.”

Eğer kaygan yol ve göz gözü görmeyen kar yağışı yüzünden direksiyonu iki elimle tutmuyor olsaydım bir elim ağzıma giderdi. Nefesim kesildi. Küçük bir çocuğun boğulmasına izin vermişti. Çocuğun ölümünün sorumlusu oydu. Yeni ve korkutucu gerçek bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Arabamda bir psikopatla sıkışıp kalmıştım. Bir katille. Ve bir sonraki kurbanı ben olacaktım.

Yan gözle ona baktım. Dudaklarından bir hırıltı yükseldi ve gözlerinde deli bir ışıltı belirdi. Silah kucağındaydı, hâlâ

sımsıkı tutuyordu. Tabancayı elinden kapma riskini göze almalı mıydım? Sonra bakışımı yakaladı ve silahı tekrar başıma doğrulttu. “Aklından bile geçirme!”

Kalbim küt küt atarken gözlerimi tekrar yola diktim. “Geldik mi?”

“On dakika daha var. Ne zaman duracağını söyleyeceğim. Ha bu arada, kışın gölün bu kadar güzel olmasının sebebi kamp alanının kapalı olması. Orada kimse yok... bir ya da iki seri katil dışında.”

Arabanın içi çok sıcaktı ama ben titriyordum. Sorular, düşen kar taneleri gibi hızlı ve yoğun bir biçimde beni âdetta bombardımana tutuyordu. Bu neden yaşıyordum? Neden ben? Ne yapacağım? Başım dönüyordu, o sırada telefonum çaldı. Arayanın kim olduğuna baktım. Annemdi. O bana yardım edebilirdi.

“Tanya, arayan annem. Buna cevap vermek zorundayım.”

“Hayır, değilsin. Onu suçlayabilirsin. Bunların hepsi *onun* suçu.”

Annemin bununla ne ilgisi vardı?

Bunu sorma fırsatı bulamadan araba teklemeye başladı. Buzlu yolda kayıyordu. Dağ yolunda devrilmemeyi umarak direksiyona sımsıkı yapıştığımda akıl hastası yolcum, “Ne oluyor?” diye sordu.

Bir sonraki gergin nefesimde araba yavaşladı ve tamamen durdu. Gösterge paneline baktım. Yakıt göstergesi dipte idi.

“Yakıtımız bitti.”

“Ne?” Gösterge paneline yumruk attı. Silahın patlamasından daha iyiydi bu. “Seni aptal şey!”

Delice bakan gözlerini benden ayırmadı. “Telefonunu bırak ve lanet olası arabadan in. Ve aptalca bir şey yapmaya kalkma yoksa araba çarpan leşten farkın kalmaz. Ya da çakallara yem olursun. Seçim senin.”

Tereddütle dediğini yaptım, o da silah elinde arkamdan arabadan indi. Buz gibi hava suratıma çarptığında çılgın gibi koşmaya başlamayı düşündüm ama ne işe yarayacaktı ki? Buzlu yol ve göz gözü görmeyen kar yağışı yüzünden kayıp düşerdim ve Tanya beni vururdu.

Tanya arabanın etrafından dolanırken uğuldayan rüzgârı bastıracak kadar yüksek sesle, “Önümde yürü ki seni görebileyim,” diye bağırdı. “Ve ellerini kaldır!”

Dişlerim takırdıyordu, ısınabilmek için kendime sarılmayı istesem de dediğini yaptım. Rüzgârın da etkisiyle sıcaklık sıfırın altında hissediliyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kısa bir doğa yürüyüşüne çıkıyoruz. O afacanın düştüğü gölü göstereceğim sana. Belki sen de yüzersin. Yürü hadi! Ve unutma, aptalca bir şey yapmak yok.”

Hem korkudan hem de dondurucu soğuktan titreyerek güçlkle yürümeye başladım. Tam arkamda olduğunu hissedebiliyor, yeni botlarının yoğun kar üstünde çıkardığı çatırtıyı duyabiliyordum. Belki düşüp boynunu kırardı. Ve böylece ben de bu kabustan kaçıp kurtulurdum.

Ben böyle hayaller kurarken Tanya bağırdı...

“Senin yerinde olmak berbat bir şey.”

ELLİ DOKUZ

NATALIE

Önce Matt'in kazasını haber veren arama. Şimdi de bu. Telefon elimde titreşiyordu. Sesim zar zor çıkıyordu.

"E-efendim?"

"Ben San Bernardino Polis Departmanı'ndan Dedektif Mendez. Natalie Merritt ile mi görüşüyorum?"

"E-evet." Sesim o kadar boğuktu ki kelimeler ağızımdan zar zor çıkıyordu. Varlığımın her zerresi titriyordu. Kendimi bir diyaazon gibi hissediyordum.

Bildiğim hayatım sona ermişti.

"Tanya Blackstone diye birini tanıyor musunuz?" diye sordu arayan.

"Evet." Afalladım. Beklediğim soru bu değildi. "İngiliz değişim öğrencimiz. Ağustos sonundan beri bizimle yaşıyor."

"Şu an yanınızda mı?"

"Hayır, kızım Paige'le... Paige'in arabasıyla bot almaya gittiler. Sanırım geri dönmek üzeredirler."

"Bayan Merritt, değişim öğrencinizin söylediği kişi olmadığını kanıtlayan delillerimiz var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Değişim öğrencisi olduğunu iddia eden bu kişi geçen ayın başlarında bir otomobil kazası geçirdi. Doğru mu?"

“Evet.” Ses tonum tereddütlüydü. Dedektif konuşmaya devam ederken yatağın kenarına oturdum.

“Los Angeles Polis Departmanı’na göre pasaport ya da sürücü belgesi benzeri bir kimliği yokmuş. Bu yüzden bu tür vakalarda rutin olarak kurbanın fotoğrafını çeker ve DNA testi yaparız...”

“Ve?”

“Sistemimizde bir sorun olmuş ve biz de kayıtlı DNA testi sonucu kaybolmuş. Ancak Los Angeles Polis Merkezi’nden gelen bilgiye göre hem fotoğrafının hem de DNA’sının veri bankamızdaki kayıp bir genç kadınınkıyla eşleştiğini öğrendik. Adı Bree Walker.”

“Bu çok saçma! Londra’da ikamet eden çok iyi bir aileden geldiğini biliyorum. Çok hoş bir İngiliz aksanıyla konuşuyor ve ailemizin ağırlamaktan keyif aldığı bir misafir.”

“Bayan Merritt, annesiyle ya da babasıyla hiç görüştünüz mü?”

“Hayır. Annesi vefat etmiş ve babası çok seyahat ediyor. Babası diplomat.”

“Anlıyorum. Belki başka biri?”

“Hayır. Tek çocuk. Başka kimsesi olup olmadığını bilmiyorum. Akrabalarından hiç bahsetmedi.” Ben de hiç sordum, diye ekledim içimden.

“Pasaportunu gördünüz mü?”

“Hayır. Kısa bir süre önce kaybetti.”

“Bayan Merritt, sizinle kalan bu genç kadının pasaportu yok. Ülke dışına hiç çıkmamış.”

“Size inanmıyorum. Onu yasal bir öğrenci değişim programı aracılığıyla buldum.”

“Bayan Merritt, bu durumun sizin için zor olduğunun farkındayım ama söylediklerimi dinlemeniz önemli. Bree Walker’ın fotoğrafını size mesaj olarak attım. Ona bakmanızı ve

fotoğraftaki kişinin sizinle yaşayan genç kız olup olmadığını söylemenizi istiyorum.”

“Bekleyin lütfen.” Mesajı açtım. Fotoğrafa bakınca gözlerim yuvalarından fırladı. Kızın saçları daha kısa ve daha koyu renkti, yüzü daha topluydu ama kesinlikle Tanya’ydı. Birebir aynı yüz hatları. Aynı badem gözler, çıkık elmacık kemikler ve gamzeli çene. Ve o belirgin, siyah kaşlar.

Tır titreyerek konuşmaya geri döndüm. “Mümkün değil ama öyle.”

“Size anlatacaklarımı dikkatle dinleyin, Bayan Merritt. “

Ciğerlerimi havayla doldurdum. Sessizliğim, konuşmaya devam etmesi için bir işaretti.

“Bree Walker’m akli dengesi yerinde değil. Bebekken Palm Springs’in dışındaki bir kilisede terk edilmiş.”

Midem bulandı, safra boğazıma kadar yükseldi ve göğsüm sıkıştı. Lafını kesmemek için sol elimi ağzıma götürdüm. Ya da kusmamak için.

“Bir rahibe tarafından kapının önünde bulunmuş ve koruyucu aile sistemine kaydedilmiş. Bir koruyucu aileden diğerine geçmiş. Küçük yaşlardan itibaren hem koruyucu ailelerin yanında hem de okulda son derece agresif davranışlar sergilemiş; koruyucu ebeveynlerini ve kardeşlerini mutfak bıçaklarıyla bıçaklamaktan öğrencilere ve öğretmenlere makas, kalem ve diğer keskin nesnelerle saldırmaya kadar... Hatta birini zehirlemeye bile çalışmış. Gözaltına alındığında bir çocuk psikiyatristi tarafından incelenmiş ve şizofren eğilimleri olan bir sosyopat teşhisi konmuş. Ve ileri düzeyde kişilik bozukluğu.”

Başım dönüyordu. Dudaklarım âdeta felç olmuştu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım tek kelime edemiyordum o yüzden bıraktım o konuşmaya devam etsin.

“Toplum için tehlikeli olduğuna hükmedilerek geçen yıl Redlands’daki bir psikiyatri hastanesine yatırılmış, ancak

ağustos ayı sonlarında bir görevliye greyfurt suyu savurup plastik bir çatalla gözünü oymuş ve sonra görevlinin önlüğüyle bazı ilaçları çalıp kaçmış. O zamandan beri oradan oraya kaçıyor, saklanıyor ve çeşitli takma adlar kullanıyormuş. Nasıl olduğunu henüz bilmediğimiz bir şekilde Los Angeles'a gelmenin ve sizin evinize girmenin bir yolunu bulmuş. Neden sizin ailenizi seçtiğini bilmiyoruz.”

Benim için nedeni çok *açık*ti. O kadar berraktı ki, beynim bulaşık makinesi deterjanı reklamındaki parlak bir bardak gibi parıldıyordu.

Dedektifin ciddi ses tonu beni âna geri döndürdü. “Bayan Merritt, sizin ve ailenizin büyük bir tehlike altında olabileceğine inanıyoruz. İlaçları olmadan davranışları son derece dengesiz olabilir. Ayrıca silahlı ve tehlikeli olma ihtimali de var. Hayatlarınız tehlikede. Los Angeles polisi onu yakalamak için evinize doğru yola çıktı.”

Sesim titreyerek, “Evde değiliz,” dedim. “Evden uzaktayız. Arrowhead Gölü Spa Oteli’ndeyiz.”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Olduğunuz yerde kalın. Bölgenizdeki tehlikeli hava koşulları nedeniyle yarına kadar oraya ulaşma imkânımız olmayabilir. Bu arada, hiçbir şekilde konuşmamızdan haberdar *olmasın*. Aile bireylerinizi yanınızdan ayırmayın. Anlaşıldı mı?”

“E-evet, Dedektif, teşekkür ederim. Kapatmam gerek.” Aniden aramayı sonlandırdım ve Paige’i aradım.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Lütfen Paige, aç! AÇ! Arama sesli mesaja düşerken içimden âdeta çığlık attım. Ve sonra, dehşet içinde duyduğum şuydu:

Mesaj kutusu dolu ve şu anda herhangi bir mesaj kabul edemiyoruz. Hoşça kalın.

Bir elimi kalbime, diğerini ağzıma götürdüm. Kızımın hayatı tehlikedeydi! Ve hepsi benim hatamdı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Paige'i uyarmalıydım! Onu bulmalıydım!

Çılgına dönmüş bir halde kayak mağazasını aradım. Neyse ki biri açtı. Paige ve Tanya'yı tarif ettim ama o sadece "pembe kayak kıyafeti içindeki kaba kızı" görmüştü. Hemen Tanya'nın numarasına bastım. Birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Kasten açmadığını biliyordum. Açsa bile ne diyecektim ki zaten?

Kim olduğunu biliyorum.

Ve sonra, aklım başımdan gitmiş haldeyken telefonumdaki *BENİ BUL* konum paylaşma uygulamasını hatırladım. Paige'in otele geri dönmüş ya da yakınlarda olması için dua ederek umutla uygulamayı açtım. Yüreğime bir ağırlık çöktü. GPS otele doğru gelmediğini, aksine otelden uzaklaştığını gösteriyordu. Tek tesellim arabanın hareket halinde olmasıydı; umarım kaza yapmamışlardı. Ve Matt'in götürüldüğü hastaneye doğru gitmiyorlardı. Matt'in durumu hakkında hâlâ haber gelmemişti ama şu an en son düşündüğüm şey oydu.

Delirmiş halde yataktan fırladım ve odada dört dönmeye başladım, panik içinde çılgın gibi dolanıyordum. Paige'in hayatı tehlikedeydi! Her dakika, her saniye önemliydi. Çaresizlik ve umutsuzluk denizinde boğuluyordum. Suçluluk ve çaresizlik...

Yaptığının bedelini ödeyeceksin...

Nefesimin kesilmesine ramak kala çantamı kaptım ve Xanax'ımı bulmaya çalıştım. Kalbim neredeyse duracaktı. İlaç şişesi oradaydı. Ama tabanca gitmişti!

Sadece bir kişi almış olabilirdi.

Aman Tanrım! Tanya! Kahvaltıda çantamı ona bırakmakla ne büyük aptallık etmiştim. Dedektif Mendez'in sözleri kafamda dönüp duruyordu. *Silahlı ve tehlikeli olma ihtimali var.*

İhtimal kelimesi yeterli değildi.

Korkutucu gerçek, öyle olmasıydı.

ALTMİŞ

NATALIE

Tepeden tırnağa kayak kıyafetlerimi giyerek koridordan koşarak geçip Will'in Paige'le paylaştığı odanın kapısına çılgınca vurdum. Oğlumdan başka yardım isteyecek kimse yoktu.

“Will, benim, annen! Kapıyı aç!” Tekrar vurdum ve Ayı'nın havladığını duydum.

Oğlum koşarak gelip kapıyı açtı. Ayı yanında duruyordu. Yüzümdeki paniği hemen fark etti.

“Anne, ne oldu?”

“Will, sorun Paige. Tanya'yla arabada. Hayatı tehlikede!” Kelimeleri âdeta kusarak değişim öğrencimizin tehlikeli bir sosyopat olduğunu nasıl öğrendiğimi anlattım ama onun hakkında bildiğim diğer şeyleri atladım.

Oğlumun gözleri korkuyla doldu. “Anne, onu bulmalıyız! Hadi önce gidip babamı bulalım. Onun arabasıyla gideriz.”

“Henüz kayaktan dönmedi,” dedim, yaşam savaşı verdiğinden söz etmeyerek.

“Peki ya araba kiralama yeri?”

“Kar fırtınası yüzünden kapalı.” Uber ya da Lyft çağırmanın da bir seçenek olmadığını söyledim.

“Anne, bir fikrim var!”

Midem düğüm düğüm oldu, dikkatle dinledim ve sonra zeki oğluma sarıldım.

“Burada kal! Seni haberdar edeceğim!”

“Hayır anne, seninle geliyorum!” İtiraz etmeme fırsat kalmadan kar kıyafetlerini giydi. “Ayı da geliyor. Tanya’yla görülecek bir hesabı var.” Bir saniye bile kaybetmeden köpeğin uzun, kırmızı deri tasmağını kapı kolundan alıp boynuna taktı, sonra da kız kardeşinin dün taktığı atkıyı aldı. “Ayrıca, Paige arabasını terk etmişse Ayı onun kokusunu alabilir.” Tasmağını tutarak köpeği okşadı. “Hadi oğlum. Gidelim!”

“Hayır, Will!” diye yalvardım. “Bu çok tehlikeli. Tanya’da babanın silahı var!”

“Anne, endişelenme. Ayı’nın Tanya’yla bir hesabı var.” Dışarı çıkmaya can atan köpeğe baktı. “Değil mi oğlum?”

Ayı büyük kahverengi gözleriyle ona bakıp onaylarcasına havladı. Onları durdurumama fırsat kalmadan kapıdan çıkmışlardı. Durumu kabullenerek bir nefes alıp ben de peşlerinden gittim.

Dışarıda hava çok soğuktu. Bozuk para büyüklüğündeki kar taneleri etrafımızda çılgınca dans ederken sert rüzgâr yanaklarımı yaktı. Will’le ben, yanımızda acımasız havaya hiç aldırış etmiyor görünen Ayı’yla, kollarımızı kendimize sarmış ve nefeslerimizden buhar çıkar halde titreyerek otelin girişinde durduk.

Dondurucu bir dakikadan kısa bir süre içinde Will bu havada yola çıkabilecek aracı olan birini gördü.

“Hadi anne, göreyim seni!” diye bağırdı.

Koşarak beyaz Highlander’ından yeni inmiş orta yaşlı bir kadının yanına gittim; Will’le Ayı da hemen arkamdaydı.

Sürücü tarafındaki kapı açıktı, kadın bir valenin cipini almasını bekliyordu. Ama benim planım başkaydı.

“Hanımefendi, çok acil bir durum var. Cipinizi ödünç almam gerek.”

“Pardon?” Bana şaşkın bir bakış attı. Ayı ona havladı ama kadın oralı olmadı.

“Beni duydunuz,” dedim.

“Sakin arabama dokunmayın.” Yüzünde Ayı’nınki kadar öfkeli bir ifadeyle beni dirseğimden tutup hızla çekerek arabasından uzaklaştırdı.

Elinden kurtuldum ve tüm gücümle onu ittim. Ağlamakla çığlık atmak arası bir ses çıkararak koca kıcıyla buz kaplı çakılların üstüne oturdu. Yanakları öfkeden alev alev yanarak çantasından telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti.

“Sizi otel yönetimine şikâyet edeceğim. Saldırı suçundan dava açacağım. Bir de araba hırsızlığından. Kocam avukat. Bu işten yakanızı kurtaramayacaksınız.”

Kaybedecek bir anımız bile olmadığından Will, Ayı ve ben arabaya atladık. Will ön koltuğa, yanıma oturdu, Ayı ise arkaya. Emniyet kemerini takıp vitesi sürüşe aldım ve gazı kökledim.

Patinaj yaparak araba yolundan çıkarken Will, “Çok havalıydı anne,” dedi. “Tıpkı Wonder Woman gibi.”

Gülümsememe engel olamadan ona teşekkür ettim ama yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. Wonder Woman’ı bekleyen çok daha büyük bir görev vardı. Oğlumun ablasının hayatını kurtarmak. Ana yola dönerken telefonumu ona attım.

“Will, yardımın gerek. *BENİ BUL* uygulamasını aç ve bana Paige’in nerede olduğunu söyle.”

Bir nefes alışı kadar kısa süre sonra, “Anne, ana yoldan çıkmış Green Valley Gölü’ne doğru gidiyor görünüyor.”

Geriye dönüp baktığımda, Will'in benimle gelmesine çok seviniyorum. Bu işi onsuz başaramazdım. O yin bense yang'tım. *Top Gun* yardımcı pilotum. Ben gözlerimi yoldan ayırmadan ilerlerken o, GPS'i Green Valley Gölü'ne ayarladı. Normalde arabayla yarım saatlik bir mesafeydi ama bu kar fırtınasında saatte ortalama yirmi kilometreyle yol aldığımdan bir saatten fazla sürebilirdi. Benzin göstergesini kontrol ettim. Neyse ki depo doluydu, böylesi şiddetli bir tipide ıssız bir yerde benzinsiz kalmayı kesinlikle istemezdim. Sonra telefon hâlâ elinde olan oğluma bir bakış attım.

"Will, ablana ulaşmaya çalış."

"Tamam."

Yine cevap yoktu ve mesaj kutusu hâlâ doluydu. Çaresizliğimi bastırdım ve kalbim bir saatli bomba gibi atarak fırtınada olabildiğince hızlı yol almaya çalıştım. Tehlikeli derecede kaygan ve karlı yoldaki tek araç bendim. Silecekler son hızla çalışıyor, farlar ve buz çözücü açık olmasına rağmen iki adım ilerisini zar zor görüyordum. Beyazlığın ortasındaydık. Hayati tehlikesi olan bir kar fırtınasının ortasında. Kaza yapmayalım diye dua ediyordum. Kayıp yoldan çıkmayalım, bir ağaca çarpmayalım ya da bir uçuruma uçmayalım diye.

Ve Paige'e zamanında ulaşabilelim diye.

"Ablan şu an nerede, Will?"

"Hâlâ Green Valley Gölü yolunda. Aynı noktada. Gölden çok uzakta değil."

"Yani hiç hareket etmedi, öyle mi?"

"Evet. Belki kaçtı ve telefonunu arabada bıraktı."

İçimi bir umut ışığı kapladı. Ama anında dev bir korku dalgası tarafından yok edildi. Paige arabada da olabilirdi dışarıda da. Her iki durumda da yaralı olabilirdi. Daha da kötüsü ölmüş olabilirdi. Aman Tanrım yoksa Tanya onu öldürmüştü.

müydü? Çok mu geç kalmıştım? Bir çocuk kaybetmişim, birini daha kaybetmeye dayanamazdım.

Ve eğer başına korkunç bir şey gelirse benim hatamdı, Tanya'yı hayatımıza ben sokmuştum. Bununla nasıl yaşayabilirdim? Kendimden hiç etmediğim kadar nefret ediyordum.

Midem korkunç bir bulantıyla doldu, yaşlar gözlerime battı. Will'i korkutmak istemediğim için en yoğun, en karanlık korkularımı kendime saklayıp bir kez daha dua ettim. *Lütfen Tanrım! Kızıma bir şey olmasına izin verme.*

Kalbim küt küt atarak anayolda Green Valley Gölü yoluna döndüm ve beş dakika sonra karşımıza terk edilmiş, karla kaplı bir araba çıktı. Bir Jeep Cherokee. Will de benimle aynı anda gördü. "Bak anne! Paige'in arabası."

Durdum. Bulunduğum noktadan araçta kimse yok görünüyordu. Yine de emin değildim; koyu renk camlardan ve kar tabakasından arabanın içini görmek zordu.

"Will, ne yapacağız?"

"Gidip bakacağız."

Ürperdim. Ya Paige'in cesedi direksiyonun üstüne yığılmışsa? Ya da bagaja tıkılmışsa?

"Will, ben arabaya bakarken sen Ayı'yla burada kal."

"Kesinlikle olmaz anne. Biz de seninle geliyoruz."

O an Will'i tutmanın mümkün olmadığını anladım. Birlikte arabadan indik. Will bir eliyle Ayı'nın tasmasını tutuyordu, diğer elinde ise Paige'in atkısı vardı.

Karı biraz sıyrarak cipin camlarından içeri baktık. İçeride kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. *Tanrı'ya şükür. Hâlâ umut var.* Will ön yolcu kapısının kolunu çekerek iç çekti.

"Anne, araba kilitli değil." Ben hiçbir şey söyleyemeden kapıyı hızla açtı. "Ayı'yı tut." Karşı çıkmama fırsat kalmadan tasmayı elime tutuşturup arabanın içine girdi.

“Paige’in sırt çantası burada anne. Telefonu da.”

“Herhangi bir yerde silah görüyor musun, Will?”

Will arabayı ararken kalbim ağzımda onu izledim.

“Bulamıyorum.”

Dişlerimi gıcırdattım. Tabanca hâlâ Tanya’da demekti. “Will, bagajı aç. Hangi düğme olduğunu biliyor musun?”

“Şaka mı yapıyorsun anne?” Bagajı açarken gözleri âdetâ “Yok artık!” diyordu. Nefesimi tutup kapağı kaldırdım ve sonra ciğerlerimdeki sıkışıp kalan havayı üfledim. Paige orada değildi. Tabanca da. Çabucak Will’in yanına döndüm. Çömelmiş karı inceliyordu.

“Anne, bak! Taze ayak izleri.”

Ayak izlerini işaret etti. Kar hâlâ yağdığından onları fark etmek zordu ama Will haklıydı. İki kişiye ait ayak izleri vardı. Öndekiler biraz daha genişti. Paige’le Tanya’ya (onu hâlâ Bree olarak düşünemiyordum) ait oldukları kesindi. Tanya kızımı takip ediyordu ama en azından Paige’in hayatta olduğunu biliyordum. Tahmin ediyordum demek daha doğru.

Yaptığının bedelini ödeyeceksin.

Bu kelimeler etrafımızda fırıl fırıl dönen kar gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. Bir dakika! Belki Tanya paranın peşindeydi. Paige’i sağ salım bırakırsa istediği kadar para, hatta bir milyon dolar bile verebilirdim ona.

Titreyerek eldivenlerimden birini çıkarıp kayak montumun cebinden telefonumu aldım ve Tanya’ya mesaj yazmaya başladım. Ama ya kötü hava koşulları ya da uzak konum veya her ikisi yüzünden şebeke yoktu. O zaman Will’in telefonu da çekmiyordu. Ölü alanda sıkışıp kalmıştık. Yeni bir korku dalgası çiğ gibi üstüme çöktü. Şebeke olmadan in cin top oynayan bu çukurda donarak ölebilirdik.

Will bu karmaşık düşüncelerimi böldü. “Anne, kesinlikle göle doğru gidiyorlar. Ayak izleri bir süre devam ediyor. Ve Ayı, Paige’in kokusunu aldığından çılgına döndü.”

“Ne yapmalıyız, Willikins?” Ona yıllardır bebek ismiyle hitap etmemiştim ama o an kendimi iyi hissettirdi.

Will birkaç kelimeyle ne düşündüğünü açıkladı.

Sevgi ve nefret, suçluluk ve üzüntü, umut ve korku dolu, acı verici ve karmaşık düşünceler içinde Will ve köpeğimizle birlikte Highlander’a geri döndüm. Vitesi sürüş moduna alıp gaza bastım ve yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Isıtmalı ön camdaki kar tanelerinin eriyip gözyaşlarına dönüşmesini izleyerek yol aldım.

Kendim hiçbir şey düşünemediğim için dahi oğlumun planına güvenmek zorundaydım.

Artık her şey ölüm kalım meselesiydi.

ALTMİŞ BİR

PAIGE

Green Valley Gölü, Big Bear ya da Arrowhead Gölü'nden farklıydı. Çok daha küçüktü ve etrafında en ufak bir medeniyet belirtisi yoktu. Şimdi hayalet gibi bembeyaz giyinmiş devasa çam ağaçlarıyla çevirili kamp alanı, sahile bağlı kar dolu birkaç kayık dışında ıssızdı.

Lapa lapa yağan karda ve şiddetli rüzgârda, derin ve yer yer donuk suya bakan kar kaplı uzun iskelenin kenarında yüz yüze duruyorduk. Benden üç adımdan daha az mesafede sırtı göle dönük duran Tanya silahı bana doğrultmuştu. Gitgide kararan göğün altında, bembeyaz bir denizin ortasındaki pembe bir lekeydi. Donuyorum demek yetersiz kalırdı, neredeyse uyuşmuştum ve 2200 metre yükseklikte başım dönüyordu. *Odaklan Paige, odaklan!* Onu oyalamak zorundaydım. Dikkatini dağıtmak zorundaydım. Hayatım tehlikedeydi. Bu kadar yakın mesafeden ateş ederse ıskalamazdı. Üstüme bulduğum fotoğraflardaki gibi X çizilirdi. Hem de kalıcı olarak.

“Bunu bana neden yapıyorsun, Tanya?” Titriyordum, sızlayan el ve ayak parmaklarımı düşünmemeye çalışıyordum.

“Annene sorman gerek.” Tabanca hâlâ bana doğrultulmuştu. “Ama ne yazık ki bu şansın olmayacak.”

Nefesim buhar halinde çıkıyordu. Gözlerimden kısmen soğuktan, kısmen korkudan akan sıcak yaşlar yanaklarıma inince donuyordu. Aç kurtlara akşam yemeği olmak üzereydim. Bu gece benim için kavga edeceklerdi...

Ve bir anda bir ses duyuldu.

“Tanya! İndir o silahı. Konuşalım.”

Annem!

Ona doğru döndüm ve Tanya anında beni arkamdan sımsıkı yakaladı. Bir kolunu boğazıma dolayıp nefesimi kesti. Diğer elindeki buz gibi tabancayı başıma dayadı.

Artık ölü sayılırdım.

ALTMİŞ İKİ

NATALIE

Paige hâlâ hayattaydı.

Dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya şükretmek istedim ama odaklanmam gerektiğini biliyordum. Âna odaklanmam gerekiyordu. Tanya'dan bir adım önde olmam gerekiyordu. Bir sosyopatla uğraşıyordum. Kocamın tabancasını şakağına dayayıp kızımı rehin almıştı. Onu vurması an meselesiydi.

"Tanya," diye bağırdım, ondan yaklaşık yirmi metre uzaktaydım. "Bırak Paige gitsin."

"*Hayır!* Sadece ona gerçeği söylersen."

Korkunç gerçeği. Yaşadığım yalanları. Sakladığım yalanları. Tanya'nın İngiliz aksanı yok olmuştu, kin dolu sesiyle bağırdığında içimi yoğun, buz gibi bir ürperti kapladı.

"*Gerçek* kimliğini söyle ona, Natalie. Ne yaptığını söyle yoksa beynini dağıtırım!"

Bir daha *asla o kişi* olmak istemiyordum. *Asla!* Ama Paige'in hayatı tehlikedeydi, başka seçeneğim yoktu.

"Paige..."

Tanya beni susturdu. "Yaklaş ki seni daha iyi duyabilelim. Değerli Paige'inin tek bir kelimeyi bile kaçırmasını istemiyorum."

Botlarım kalın kar örtüsüne bata çıka tereddütle on küçük adım yaklaştım. Onlara yaklaştığımda dengemi kaybettim ama kendimi düşmekten son anda kurtardım.

“Daha da yaklaş.”

Temkinli birkaç adım daha attım. Artık iskelede tam karşılarında duruyordum. O kadar yakındım ki yoğun kar yağışına rağmen Paige’in gözlerindeki korkuyu, Tanya’nın gözlerindeki deliliği görebiliyordum.

“Devam et!” diye bağırdı Tanya.

“Paige...” Kızımın gözlerinin içine baktım. “Benim gerçek adım Billie Rae Perkins...”

Paige şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Olamaz... Billie Rae öldü!”

Tanya pis pis güldü. “Bu sadece bir temenni. Doğru olduğunu söyle, Natalie!”

“Paige, bu doğru.” Ağzı bir karış açıldı “Lütfen, bana inanmalısın.”

Tanya sırtıttı. “Şimdi ona benim gerçek kimliğimi söyle.”

O kadar titriyordum ki kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyordu. “P-Paige, Tanya benim kızım... diğer kızım... ilk çocuğum.”

Bombayı patlatmıştım. Yetişkin hayatım boyunca sakladığım korkunç sırrı açığa çıkarmıştım.

Birçok sırdan birini.

Paige’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne? Bunu biliyordun ve bize söylemedin, öyle mi?”

“Bilmiyordum. Yeni öğrendim.”

“Devam et!” diye kükredi Tanya, parçaları nasıl bir araya getirdiğimle ilgilenmiyordu. “Her şeyi anlat ona.”

Paige gözlerini bana dikmişti, yakıcı soğuğa rağmen yüzümün utançtan kızardığını hissettim. Ağzım kupkuruydu, güçlkle konuşmaya devam ettim. “Doğduktan kısa bir süre

sonra onu terk ettim. Onu bir kilisenin merdivenlerine bıraktım.”

Tanya sakızım bana doğru tükürdü. “Bu hayatının *en büyük* hatasıydı, Billie. Hayatımı mahvettin! Koruyucu aile sisteminin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Boktan bir aileden diğerine gitmek? Ve sonra sadece kızgın olduğun için insanlar senin deli olduğunu düşündüğünden tımarhaneye gönderilmek? Seni istismar eden insanlara kızgın olduğun için. Seni ihmal eden insanlara kızgın olduğun için. Seni zerre kadar umursamayan insanlara kızgın olduğun için.”

Doğrusunu söylemek gerekirse biliyordum. Bütün çocukluğumu hem bedenen hem de ruhen istismar edilerek geçirmiştim. Çocukluk anılarım büyük bir acı vererek hızla akan bir film gibi kafamın içinden akıp geçti. Ancak Tanya’nın, İÇİS etkinliğinde bana yardım ettiği gün ona anlattıklarım dışında geçmişim hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildim.

“Ö- özür dilerim. Haklısın. Bir hata yaptım. Çok gençtim.... Henüz on altı yaşında bile değildim... beş parası olmayan bekâr bir anneydim. Ve doğum sonrası depresyonu yaşıyordum. Aklım başımda değildi.”

Susup hayatımı değiştiren o güne geri döndüm. Doğduğu andan itibaren ağlaması hiç kesilmemişti. Kafamın içinde onun buruş buruş, kıpkırmızı yüzünü, yumruk yaptığı minik ellerini, darmadağınık siyah saçlarını çok net görebiliyordum. Onu saklayan tüm karanlığı. Bana tecavüz eden zalimin genlerini almıştı.

Hayır, hata yapmamıştım.

Belki de yapmıştım.

Bitkin bir nefes aldım ve âna geri döndüm. “Tanya...”

Yine lafımı kesti. “Benim adım Bree. B-R-E-E. ‘Güç’ ya da ‘yüce kişi’ anlamına gelir. Buna alışsan iyi olur.”

Bree, dedim kendi kendime.

“*Bree*, annen olduğumu nasıl anladın?”

“Gölde ve çevresinde farklı koruyucu ailelerle yaşadım. Zaman zaman yabancılar yanıma gelip kaybolan şu kıza çok benzediğimi söylüyorlardı. Bir sapık tarafından kaçırılan kıza. Bazı aptal öğretmenlerim de öyle. Adı Billie Rae Perkins’ti. Biraz araştırma yaptım, ikiyle ikiyi topladım ve bekken Billie’nin beni kilisede terk ettiğini anladım.”

Hâlâ cevaplanmamış önemli bir soru vardı. “Billie Rae’le benim aynı kişi olduğumuzu nasıl anladın?”

“Şans eseri. Akıl Sağlığı Örgütü için bir yardım gecesi düzenlemiştin. Gazetelerde boy boy camgöbeği Dior elbisenle çekilmiş fotoğrafların vardı ve tıkıldığım tımarhanenin duvarlarına da asılmıştı. O civardan olduğunu okudum. Elimde Billie Rae’nin bazı fotoğrafları vardı. Bir deri bir kemik kalmış zavallı kız, üzgün, çelimsiz yüzü ve mat kahverengi saçlarıyla bana benziyordu ama senin o gülümseyen, artık sarışın olan fotoğrafını ve ön dişlerinin arasındaki ayrıklığı görene kadar emin değildim... *Tıpkı* benimkiler gibiydi. Her şey yerine oturdu.”

Bu ayrıklığı annemden almıştım; dişleri dökülmeden önce onunki de öyleydi. Matt bu ayrıklığı çok sevdiğinden düzeltirmedim.

“Senin annem olduğundan emindim. Ayak parmaklarımız bile birbirinin aynı ama manikür-pedikür yaptırdığımız sırada telefonunla o kadar meşguldün ki fark etmedin. Yüzde yüz emin olmak için DNA testi yaptırttım. Saç fırçanı buldum ve senden ve benden aldığım saç teli örneklerini Genex Diagnostics adlı şirkete gönderdim. Sonuç pozitif çıktı. Annem olma ihtimalin yüzde doksan dokuz nokta sekizdi. Ha bu arada, senin kredi kartını kullandım.”

Birden Genex Diagnostics'ten çekilen ödemeyi hatırladım. O an Dr. Leffrman'm muayenesinden sonra kan tahlili yapan laboratuvarın çektiğini düşünmüştüm.

“Her şeyi berbat ettin, Natalie. Tek istediğim gerçek bir aileye sahip olmaktı. Benimle ilgilenen bir anne ve babaya. Ve beni seven.”

Acısını anlıyordum. Neler yaşadığını anlıyordum ama onu sakinleştirmek zorundaydım. Paige'e zarar vermesini engellemek zorundaydım.

“Tanya... Yani *Bree*. Bunu telafi etmek istiyorum. Seni kızım gibi seviyorum. Söz veriyorum sana mükemmel bir hayat vereceğim. İstedığın her şeyi. Kendi üstü açık araban. Hawai-i'ye bir gezi. Ne istersen! İstersen bizimle bile yaşayabilirsin.”

Tanya rahatsız edici bir kahkaha attı. “Gerçekten parayla paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun, Natalie? Seni hasta ruhlu zengin kaltak. Artık çok geç. Bana *asla* mükemmel bir hayat veremezsin. Mükemmel bir aile de. Matt'le olan ilişkini de berbat etmek zorunda kalman çok kötü. İkiniz de kötü bir boşanma süreci yaşayıp hayatımız boyunca birbirinizden nefret edecekken sizinle aynı çatı altında yaşamak istediğimi mi düşünüyorsun gerçekten?”

Paige'in şok içindeki gözleri benimkilerle buluştu. Yüreğim parçalandı. Bu şekilde öğrenmek zorunda kalması çok kötüydü.

“Bu arada Matt'in küçük ve rezil sırrım da biliyorum. Ofisine gittiğimde seni aldatırken yakaladım onu ama hiçbir şey söylemedim. Aldatan bir baba, her yanıma dokunmaktan hoşlanan koruyucu babalardan çok daha iyi olurdu. Bana bakışlarından anladığım kadarıyla bunun için yanıp tutuşsa da en azından Matt'te bunu yapmayacak ahlâk anlayışı vardı.”

Cinsel tacize uğramış olması beni derinden yaraladı. Ama aynı zamanda Matt'in onu hiç taciz etmemiş olması beni

rahatlattı. Kısacık bir an onun ameliyat masasında yaşam savaşı verdiğini düşündüm. Umarım kurtulurdu. Ama bu düşünce gelip geçti. Şu an hayatı önemli olan tek kişi vardı. Benim her şeyim olan tek kişi.

Paige.

“Bree, indir silahını. Paige’i vurursan acımasız bir cinayetle yargılanırsın. Hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin. Ölüm cezasına bile çarptırılabilirsin. Yardım almam sağlayabilirim.”

“Uff hadi ama *anneciğim!* Vaatlerin çok yetersiz.” Bir kahkaha attı. “Ayrıca burada olmayacaksın ki herhangi bir şey yapabilesin.”

Söylediklerini algılamaya çalıştım. Beni vuracaktı!

Bunu Paige de anlamıştı. Ama yüzünde korkudan ziyade çok kararlı bir ifade vardı. “Bu işten asla paçayı kurtarmayacaksın, Tanya.”

“Puf! Lütfen ama. Ben her işten paçayı kurtarırım. Stanford makalenı çaldım. Erkek arkadaşını çaldım. Annenin kalbini çaldım. Ve şimdi de senin hayatını çalacağım...”

“Arabamın anahtarlarını çaldığını unutuyorsun. O iş pek iyi sonuçlanmadı... Yaralı Yüz!”

Tanya gözlerini benden ayırmadan Paige’e, “Kes sesini!” diye bağırdı. Tabanca hâlâ Paige’in şakağına dayalıydı. “Natalie, aşağılık kızınla veda...”

Başka bir ses onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. “Ayı, yakala onu!”

Will! Burada ne işi vardı? Ona arabada kalmasını söylemişim. O da kabul etmişti.

Başım dönüyordu. Yoğun kar yağışında biricik oğlumu zor görebiliyordum. Tasmaını çıkardığı, Tanya’ya doğru delicesine koşan Ayı’nın birkaç metre arkasındaydı. Ayı dişlerini çıkarmış neredeyse uçarak geliyordu.

Köpeğimiz ona yaklaşıncaya Tanya'nın gözleri korkuyla kocaman açıldı.

Çığlık attı. "Durdur şunu! Benden uzaklaştır!"

Korkudan mantıklı düşünemeyecek hale geldiğinden Paige'i bıraktı.

"Paige, koş!" diye bağırdım.

Paige'in yaklaşık otuz santim karda olabildiğince hızlı koşarak iskeleden inişini izledim.

Tanya çığlıklar atarak geri geri gitmeye başladı, iskelenin kenarına gitgide yaklaşıyordu. Gözlerim onun üstünde olduğundan Will'in Ayı'nın yanına koştuğunu görmedim.

"Seni küçük pislik!" diye bağırdı Tanya. "Sen de ölmeyi hak ediyorsun."

Büyük bir kararlılıkla silahı ona doğrulttu. Tetiği çektiğinde kalp krizi geçirdiğimi sandım. Oğlumun önüne atıldım, kurşun yemeye hazırdım. *Klik*. Şaşkınlıkla tabancamın ateş almadığını fark ettim. Tanya çılgına dönmüş bir halde tetiğe bir kez daha dokundu. *Klik*. Yine ateş almadı. Dolu değil miydi?

Tanya aşırı derecede şaşırmış bir halde tetiği bir kez daha çekti. Yine *hiçbir şey* olmadı. Köpeğimizin vahşi hırlamalarının farkında olmadan, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

"Ayı, saldır ona," diye bağırdı Will.

Her şey çok çabuk olup bitti. Ayı şimşek gibi Tanya'nın üstüne atlayıp yeni botlarının tekini yakaladı. Dişlerini geyik derisine geçirip botu yeni bir oyuncakmış ya da bir deri parçasıymış gibi kemirmeye ve çekiştirmeye başladı. Hırlıyor ve havlıyordu. Gitgide daha acımasızlaşıyor ve saldırganlaşıyordu.

Tanya yüzü dehşet içinde çaresizce bacağını Ayı'nın ağzından kurtarmaya çalışıyordu. "Alın şunu üstümden!" diye bağırdı.

Tanya halat çekme yarışında gitgide daha çılgın ve çaresiz hale gelirken Ayı da daha kararlı ve saldırgan oluyordu.

Pembe beresi uçup gitti, sert rüzgâr karanlıkta gözden kaybolana dek taşıdı onu. Uzun sarı saçları yüzüne kamçı gibi çarpıyordu, avantajlı durumda olan kar aşığı köpeğimiz ise tüm dikkatiyle devam ediyordu. Tanya onun ödülüydü. Tanya aniden dengesini kaybedip çılgılık atarak geriye doğru kaykıldı. Sendeleyerek kabarmış ve yarı donuk göle düşerken bir ölü gibi donuk halde olan ben şaşkınlık ve korku içinde nefesimi tutmuş bekliyordum.

“Yardım edin! Yardım edin!” diye acı acı bağırdı Tanya. “Lütfen! Yüzme bilmiyorum. *Lütfeeeeen!*” Son kelimeyi uzatarak söylemişti. Acıklı bir ağıt gibi.

Paige, Will ve ben birbirimize sokulup hiçbir şey konuşmadan onun debelenmesini izledik. Kollarının çırpınışını. Başmın derin ve soğuk suya batıp çıkışını. Tabanca hâlâ elindeydi. Rüzgâr deli gibi esiyor, kar lapa lapa yağıyordu. Kollarımı çocuklarıma dolayıp onları kendime çektim. Ayı, çılgın gibi avını yakalamaya çalışıyordu, ense tüyleri testere dişleri gibi dimdikti. Kulakları sağır eden havlamaları Tanya’nın çaresiz çılgınlıklarını bastırıyordu.

Sonra artık sıkılmış gibi birden durdu. Karla kaplı burnunu havaya kaldırıp soğuk ve vakur vahşi doğaya doğru gururla ulumaya başladı. *Vahşetin Çağrısı*. Bir yerde köpek ulumasının ölüm alameti olduğunu okumuştum. Tanya’nın ölümü yakındı. Ayı intikamını almıştı.

Paige her zaman şöyle derdi: *Will varsa, bir yol vardır*. Haklıydı. Silah dibe battı. Tanya da.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onu kıyıya çekmeye çalışsaydık buz gibi suda donarak ölürdük. Bir sürü çocuk kaybetmiştim ve daha fazlasını kaybetmeyi göze alamazdım.

İntikam soğuk yenen bir yemek *değildi*.

Buz gibi yenen bir yemekti.

Tadı acıydı.

İçimi ani ve beklenmedik bir hüznün kapladı. Ruhsal olarak hasta olsa da Tanya benim kızımdı, hatta daha fazlasıydı. Onu çok sevmiş ve şimdi onu kaybetmiştim. Babasının kim olduğunu asla öğrenemeyecekti. Bu sır benimle mezara gidecekti.

Paige'le Will'e daha sıkı sarıldım. Anabel'in ölümünden sonra bir bakıma onları da kaybetmiştim ama şu an onlar da bana sarılıyordu. Canım çocuklarım.

Mükemmel bir anne olmaktan çok uzaktım ama şimdi kendimi dünyanın en şanslı annesi hissediyordum.

ALTMİŞ ÜÇ

PAIGE

On ay sonra: Ekim

Sevgili Büyükanne,

RISD'i çok seviyorum. Bir aydır buradayım ve şimdiden beklediğimden çok daha iyi. Sadece öğretim üyeleri değil öğrenci yapısı da muhteşem. Hayatımda ilk kez kendimi bir yere ait hissediyorum, sanki ailemi bulmuş gibiyim. Ve Providence gerçekten harika... ikinci el mağazaları, sanat galerileri ve kafeleriyle koloni dönemi ve çağdaş mimarinin seçkin bir karışımı. Bana hayatımın en GÜZEL hediyesini verdiği için teşekkür ederim, büyükanne. Ders programım epey yoğun; sanat tarihi ve güzel sanatlar dersleri alıyorum. Çok yetenekli bir heykeltıraş olduğumu düşünen bir danışmanım var ve beni şimdiden ileri düzey heykeltıraşlık sınıfına kaydetti. Mermerle çalışıyorum. Birinci sınıfın sonunda eserlerimden biri RISD Müzesi'nde sergilenecek. Umarım gelip görürsün.

Ve tahmin et ne oldu? Yeni bir erkek arkadaşım var. Adı Aiden, New York City'den. West Village'de büyümüş (annesi de babası da sanatçı) ve çok havalı biri.

Ayrıca vegan. Moda fotoğrafçısı olmak istiyor ve hatta beni bir süper model gibi gösterebiliyor

Lance (onu hatırlıyor musun?) bana defalarca mesaj atıp onunla iletişime geçmem için yalvardı ama cevap vermedim. O artık tarih oldu. Brown'a ya da listesinin en üstündeki okullardan birine giremedi. UC Davis'e gidiyor ve mesajlarından birinde oradan nefret ettiğini yazdı. Sana göre bu karma. Ne ekersen onu biçersin. Tıpkı en iyi arkadaşım Jordan'ın her zaman söylediği gibi.

Will'i çok özlüyorum ve onunla her gün FaceTime'dan konuşuyorum. Annemle babamın ayrılığına rağmen çok iyi gidiyor; hafta içleri annemin, hafta sonları babamın yanında kalıyor. Babam evden taşındıktan hemen sonra annem Will'e bir köpek daha aldı; barınaktan alınmış çok sevimli, siyah bir Labrador. Will ona Pixel adını verdi. Dişi ve Ayı'ya âşık. Will, köpeğin ona beni hatırlattığını söylüyor çünkü top yakalamak için bir buçuk metre havaya sıçrayabiliyor Ah, az kalsın unutuyordum... Kız basketbol takımı kuruyorum.

Daha heyecan verici haberler var. Will'in takımı liselerarası ulusal robotik yarışmasında altın madalya kazandı. Aaa, bir tane daha haber var... Will'in kız arkadaşı var... Takımındaki Asyalı bir kız; adı Lisa. Kardeşimin zeki ve sıradışı kızlardan hoşlanması beni çok mutlu ediyor.

Şimdilik bu kadar. Şükran Günü tatilinde herkesi görmek ve tatiliniz hakkındaki her şeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum.

Seni çok seviyorum.

xoPaige

Mektubu katlayıp pul yapıştırılmış zarfa koyarken yüzümde bir tebessüm belirdi. Büyükanнем e-postalardan ve mesajlardan nefret ederdi, önümüzdeki hafta büyükbabamla birlikte gemiyle yaptıkları üç aylık dünya turundan döndüğünde elle yazılmış bir mektup almak onu çok mutlu edecekti; el yazısına “kaybolmuş sanat” derdi. Kahvemi bitirip sırt çantamı aldım ve kampüs kafesinden hızla çıkıp en sevdiğim derse giderken mektubu posta kutusuna attım.

Ders, Memorial Hall diye bilinen binadaki kocaman bir stüdyoda. Sınıfta sadece on öğrenci var ve her birimizin kendine ait çalışma alanı bulunuyor. Kendisi de ünlü bir heykeltıraş olan Profesör Fratianne bugün klasik müzik çalıyor. Vivaldi’nin *Dört Mevsim* adlı eseri... Annemin şimdi sanki yıllar önceymiş gibi hissedilen resmi kıyafetli etkinliğinde çaldığı eser.

O günden beri çok şey oldu. Çizim masama oturmuş önümdeki mermer levhayı yontarken annemle babamın hayatlarının gittiği yönü düşünüyorum. Geçirdiği kayak kazası yüzünden belden aşağısı felç kalan babam artık tek katlı bir dairede yaşıyor ve teknoloji harikası elektrikli bir tekerlekli sandalyeyle dolaşıyor. Will de ben de kurtulduğu için mutluyuz ama annem çelişkili duygular içinde. Her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyor. Boşanma resmi olarak sonuçlandıktan sonra (şiddetli geçimsizlik her ne demekse) fazla uzun sürmeyecek gibi görünse de hâlâ aynı evde. Bir sürü kötü anıyla dolu bir evde kim yaşamak ister ki? Will babamın bir kız arkadaşı olduğunu düşünüyor; devamlı yanımda kalan hemşire... Bu beni şaşırtmaz.

Ama itiraf etmeliyim ki annem beni şaşırtıyor. Tüm yaşananlara rağmen hayatma devam ediyor. Sanırım hâlâ Xanax alıyor ve her gece birkaç kadeh -belki de bir şişe- şarap içiyor ama bir günü daha atlatması için gereken buysa benim için

sorun yok. Babamdan ayrılması kendini beğenmiş arkadaşları için büyük bir şok oldu. Sementin dilindeydi, bu yüzden gönüllü işleri bırakıp tüm o sinsi kadınlardan uzaklaştı ve istismara uğramış kızların sevgi dolu aileler ve düzgün işler bulmalarına yardımcı olan bir sivil toplum örgütünde -*Girls Like Us*-Geliştirme Yöneticisi olarak gerçek ve maaşlı bir iş buldu.

Big Bear’de yaşananları konuşmaktan kaçınıyoruz. Polis bunun kaza sonucu boğulma olduğu hükmüne vardı ve hiçbirimizin zarar görmemesine seviniyoruz. Hepimizin geride bırakmak istediği bir olay bu. Yine de bir kez anneme Bree’nin babasının kim olduğunu sordum. Önemi olmadığını söyledi. Ölmüştü. Çocukluğunu ve annesiyle babasının öldürüldüğü geceyi sorduğumda da konuyu kapattı. En ufak bir duygu belirtisi göstermeden sıradan bir çocukluk geçirdiğini ve o geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. “Travma sonrası stres bozukluğu,” dedi. Annesiyle babasının gözünün önünde bıçaklanarak öldürülmesi ve ardından bir akıl hastası tarafından kaçırılmak, korkunç ötesi bir şey olmalı. Hayal dahi edemiyorum.

Kardeşim kirli detayların hepsini bilmiyor. Tanya’nın üvey kardeşimiz olduğunu -yoksa bir zamanlar mı demeliyim- bilmiyor. Rüzgârın uğultusu ve Ayı’nın havlaması yüzünden annemin sarsıcı sırrım duyamayacak mesafedeydi. Annem böyle kalmasını istiyor. İkimizin küçük sırrı olarak... En azından Will biraz daha büyüyene kadar. Annem gibi ben de iyi bir sır saklayıcısıyım ama sık sık Will’e söyleyebilmeyi istiyorum. Ve sonra Sherlock’a annesiyle babasının katilinin onu esir tutup tecavüz ettiğini düşünüp düşünmediğini sorabilmeyi. Ve o adamın bir çocuğun babası olduğunu. Zaman zaman annemle bebeğin o adamdan kaçmayı nasıl başardıklarını merak ediyorum. Düşünmeden edemiyorum... *Yoksa onu öldürdü mü?*

Büyükannem bazı soruların cevapsız kalmasının daha iyi olduğunu söyler. Sanırım asla öğrenemeyeceğim. Annem için Billie Rae Perkins artık yaşamıyor. O, kafasının içinde ölü.

Bence annem, Tanya/Bree'nin asıl kimliğine ve yaptıklarına rağmen onu gerçekten sevmiştir.

Bazen Tanya terk edilmemiş olsaydı ve bizimle aynı evde büyüseydi nasıl biri olurdu diye düşünüyorum. Belki neşeli, zarif ve sevecen olurdu. Sahip olmayı hep istediğim ama asla sahip olamadığım bir abla.

Cesedi hiçbir zaman bulunamamış olsa da annem Bree için sadece onun ve benim katıldığım bir anma töreni düzenledi. Tanya'nın üvey kardeşi, benim öz ablam Anabel'in yanına bir mezar taşı dikti. Her iki mezar taşında da şu sözler yazılı:

Muhteşem bir evlat, abla ve dost
Bırak güneş içeri girsin.

Annem yan yana duran iki mezarı hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak mavi renkli unutmabeni çiçekleriyle kaplarken elini tuttum. Bu, kendimi ona en yakın hissettiğim andı.

Üstünde çalıştığım mermer heykelin -sergilemeyi düşündüğüm heykelin- adı *Kız Kardeşler*. Karanlık, kıvrımlı, karmaşık, soyut bir eser.

Sergiden sonra anneme vereceğim.

ALTMİŞ DÖRT

NATALIE

Sonraki ay: Kasım

Üstü açık Mercedes'imle otoyolda ilerlerken çöl rüzgârı yüzüme çarpıyor. Kasım ayı için alışılmadık derecede sıcak, yaklaşık otuz yedi derece ve klimam hızla çalışıyor olmasına rağmen sıcaklığı engellemeye yetmiyor. Yakıcı güneş bedenime vuruyor ama içimde bir ürperti hissediyorum.

Yirmi yılı aşkın süredir buraya gelmemiştim. Fazla değişmemiş. Pırıl pırıl beyaz kumu, çalıları ve kaktüsleriyle çöl aynı görünüyor. Etrafımı saran Bernardino Dağları pamuk öbeklerini andıran bulutları yalayarak turkuaz rengi göğe yükseliyor. Yol boyunca sıra sıra karavanlar var. İçlerinde caniler ve seri katiller gizleniyor. Hatta belki kötü çocuklar da.

Geçtiğimiz yıl yaşananlardan sonra tüm çocukların iyi insan olarak doğup yaşadıkları olaylar ve sosyoekonomik çevre tarafından mı şekillendirildiklerinden *yoksa* kuşaktan kuşağa aktarılan genler yüzünden kötü olacaklarının en baştan mı belirlendiğinden emin değilim. Tıpkı kalıtsal hastalıklar gibi DNA'mız da bizi psikopatik davranışlara ve şiddet eylemlerine meyilli yapabilir mi? Kendimi, yaptığım seçimleri

düşündüğümde bile bunu biçimlendiren şeyin yaradılış mı yoksa yetiştirme mi olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Kafamı bu derin ve huzursuz edici düşüncelerden uzaklaştırmak için radyoyu açıp rasgele bir Amerikan folk müziği kanalı buluyorum. İronik bir biçimde John Denver'ın "Take Me Home, Country Roads" açılıyor. Büyüdüğüm yerden çok uzakta değilim. Bir ürperti daha hissediyorum. Geri dönmeyi düşünüyorum ama kendimi devam etmeye zorluyorum. İçimdeki kötülüğün köklerinden geçip gitmeye.

Beş dakika sonra varacağım yere ulaşıyorum ve şaşkınlık yaşıyorum. Karavan parkı kalkmış. Bir zamanlar kum rengi olan vahşi arazide her renkten araba, SUV ve minivan dolu park yeri olan devasa bir Walmart var. Arabalar, sıcak çöl güneşi altında mücevherler gibi parlıyor.

İçimi huzur kaplıyor. Ama anılar tamamen silinmiş olsa da unutmakla aynı değil. Ne kadar büyük olursa olsun bir Walmart geçmişimi silemez. Bu mümkün değil. O geçmiş, hayatımın sonuna kadar sadece bana ait olacak. Gerçek şu ki o deriyi hiçbir zaman tamamen değiştiremedim. Zaman geçip giderken hepimiz geçmiş kimliklerimizi katmanlar halinde taşıyoruz. İçim her zaman o kız olarak kaldı, günahları iliklerime kadar işleyen o kız.

Birkaç kilometre sonra ana yoldan çıkıp Indio'ya doğru ilerliyorum. GPS'imi takip ederek New England tarzı küçük bir kiliseye ulaşıyorum. Aziz Ignatius. Çakıl kaplı park yerine girip bugün pazar değil, çarşamba olduğundan boş olan bir sürü yerden birine arabayı park ediyorum. Emniyet kemerimi çözerken düğmeye basıp arabamın üstünü kapatıyorum. Derin bir nefes alıp arabadan iniyorum. Bunaltıcı sıcaklığı hissediyorum. Yüreğimdeki bunaltıcı ağırlığı da.

Yirmi yıl önce buraya geldiğimden beri kilisenin mimarisi değişmemiş olsa da farklı görünüyor. Bir zamanlar pul

pul dökülen gri tahta kaplamalar tamir edilmiş ve beyaza boyanmış. Binanın çevresinde daha fazla sukulent var ve çiçeklenmiş çalılar büyümüş. Girişe çıkan çatlak tuğla basamaklar tamir edilmiş ve yeni tırabzanlar takılmış. Bakışlarım önce kalkanlı çatının hâlâ tepesinde duran haça, ardından da camlı ön kapıya yöneliyor. Kapı da yeni boyanmış görünüyor, artık parlak kırmızı.

Girişe çıkan üç basamağı yavaşça ve dikkatle tırmanıyorum. Merdiveni tırmanırken ölüm kalım mücadelesi verdiğim doğum çilesini, lime lime olan iç organlarımdan acısını, çürük tuğlaların kırılmasından ve tepe taklak düşmekten korktuğumu hatırlıyorum. Elimde beni evlerine alan tatlı Morongo kadınlarının hediye ettiği içi koyun postuyla kaplı bir sepet vardı ve içindeki minik yaşam formu, rengârenk yün bir battaniye altından dışarı bakıyordu. İki günlük isimsiz bebeğim. Ona bakmaya katlanamıyordum çünkü bana onu hatırlatıyordu. O canavarı. Çenesi gamzeli, aşırı koyu tenli ve kıllı o canavarı. Gözlerimi ileri dikerek çömelip sepeti kilise kapısının önündeki sahanlığa bıraktım. Bebek feryat figan bağırmaya başladı. Yüksek, tiz, çirkin feryatlar. *Lütfen beni bırakma* çığlıklarına benzer feryatlar. Kulaklarımı ellerimle kapatmak istedim. Ya da onu boğarak öldürmek. İkisini de yapmadım.

Aksine kırışık, kırmızı alnına en yumuşak öpücüklerimi kondurdum, gözyaşlarım onunkilere karıştı. Ağlamayı kesti ve sanki kalbimi tutmak istercesine elini bana uzattı ve minicik parmaklarını parmağıma doladı. Tutuşunun ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyorum, sanki beni bırakmak istemiyordu.

“Sen güçlü bir kızsın, bebeğim. Hayallerinin peşinden git. Benden daha iyisini başar,” diye fısıldadım.

Fikrimi değiştirmeden ayağa kalktım ve onu geride bıraktım. Bir zamanlar ben olan o kızı.

Arkama bakmadan koşarak merdivenleri indim. Caddenin aşağısındaki otobüs terminaline koşarken gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Annemin yatağının altında bulduğum parayla Los Angeles'a gidiş bileti aldım. Melekler Şehri'ne. Hayaller Şehri'ne. Otobüs otoyolda yol alırken arka koltukta tek başıma oturuyor ve bebeğimi, az önce yaptığım o korkunç şeyi aklımdan çıkaramıyordum. Babası kim olursa olsun o hâlâ benim kanım ve canımdandı. Gözyaşları içinde çocuksuz bir çiftin sevgi dolu evinde büyümesi için dua ettim. Asla aç ve sevgisiz kalmaması için. Ya da o adam gibi biri olmaması için.

Şimdi dualarımın kabul olmadığını biliyorum. Ve Tanrı'nın Anabel'imi alarak beni cezalandırdığına inanıyorum. Tanrı'nın kısasa kısas oyunu.

Karma.

Kilise çanları beni ürkütüp âna geri dönmemi sağlıyor. Parmaklarımı parlak pirinç kapı koluna doluyorum ve kilise kapısını çekip açıyorum. Düşündüğümünden daha ağır. Arkamdan kendiliğinden kapanması için bırakıyorum. Kiliseye girdiğim anda yumuşak bir tak sesiyle kapanıyor. Kavurucu sıcaktan sonra klimalı ortam hoş bir ferahlık veriyor.

Daha önce bu kilisenin içine hiç girmemiştim. Annem Tanrı korkusu olan bir kadındı; uslu durmaz ve onun pis ev işlerini yapmazsam Tanrı'nın beni cezalandıracağını söylerdi, buna rağmen pazar günleri hiç birlikte kiliseye gitmemiştik. Genelde akşamdan kalma olurdu. Ve buraya gelebileceğim başka bir ulaşım aracı yoktu. Bu kiliseyi biliyordum çünkü ne zaman bir paket sigaraya ya da bir şişe içkiye ihtiyacı olsa annemin pis ve külüstür Pinto'suyla önünden geçerdik.

Donakalmış bir halde mabedi inceliyorum. Los Angeles'ta gittiğim görkemli Aziz Andrew Kilisesi'nden çok farklı. Ama sadeliğinde bir güzellik var. Bakışlarım tonozlu tavanda, en fazla iki yüz kişinin oturabileceği ahşap sıralarda ve güneş

ışığın içeri girmesini sağlayan vitray camlarda dolaşıyor.. Kiliseyi yücelten camlar. Sağ tarafta mum yakan iki rahibe-ye bakıyorum; kilise kadar yaşlı görünüyorlar. Terk ettiğim bebeğimi acaba onlardan biri mi buldu diye düşünüyorum. Elbette bunu sormayacağım. İkisi de beni fark etmiyor. Onlar ayrıldıktan sonra arka arkaya iki mum yakıp dua ediyorum. *Onlar için.*

Hemen ardından günah çıkarma kabinini buluyorum. Derin bir nefes alıp cesaretimi topluyorum ve oraya giriyorum. Ahşap kutunun üstünde altın kaplama küçük bir haç ve günah çıkarma penceresinin önünde de ahşap bir sandalye var.

Kendimi hazırlayıp sandalyeye oturuyorum. Sert ve rahatsız. Alnıma, göğsüme ve omuzlarıma hafifçe dokunup, “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına... Âmin,” diye mırıldanıyorum. Ve sonra ellerimi dua pozisyonunda kucağımda birleştiriyorum. Pencereyi örten kırmızı tül perdeden ardındaki rahibin gölgesini görebiliyorum. Profilini. Şaşırtıcı derecede genç görünüyor. Muhtemelen yakışıklı.

Boğazımı temizleyip titrek bir sesle konuşmaya başlıyorum.

“Bağışla beni Peder, günah işledim.”

“En son ne zaman günah çıkardın, evladım?”

Teskin edici sesi tok ve melodik. Bir nevi merhem gibi.

“Affet beni Peder, daha önce hiç günah çıkarmadım.”

Anladığını belli edercesine başını sallıyor. “Affedilecek bir şey yok. Herkes için bir ilk vardır.”

Sesinin kızgın ya da yargılayıcı çıkmaması beni rahatlatıyor ve devam ediyorum. Sesim güçleniyor.

“Günahlarım şöyle Peder...”

“Babamı öldürdüm.” *Kendimi savunmak için.*

“Annemi öldürdüm.” *Onun bana tecavüz etmesine izin verdiği için.*

“Bir çocuğumu terk ettim.” *Bana onu hatırlatan çocuğumu.*

“Sonra onun boğulmasını izledim.” *Onu ölüme terk ettim.*

“Diğer çocuğumu merdivenden aşağı ittim. Düşüp öldü. Bir kazaydı.” *Belki de değildi.*

“Kocamı öldürmeyi düşündüm.” *Fırsatım olmadı.*

Duraksıyorum ve nefesimi tutuyorum. “Bir itirafım daha var, Peder... Annemle babamı bıçakladıktan sonra kasaba dışından, benden birkaç yaş büyük, oyuncu olmak isteyen bir kıza otostop çektim. Los Angeles’a gidiyordu ama yukarıdaki şelaleyi görmek için mola verip Tahquitz Kanyon’una tırmanmak istedi. Yarı yolda bir çalı yangını başladı. Ondan kaçmak için bayır aşağı koşarken ayağı bir kayaya takıldı ve düşüp başını çarptı.”

Boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalışarak o anıyı bastırıyorum.

“Alevler üstümüze gelirken panik içinde onu orada bıraktım ve kimliğini çaldım.”

Gözyaşlarım yanaklarımı âdeta kavuruyordu. Durduramıyorum.

Adı Natalie Taylor’dı.

“Tüm bu günahlar için gerçekten çok pişmanım, Peder.”

Dizlerimin üstüne çöküp bağışlanmayı diliyorum.

SON SÖZ

TIFFANY

Üç ay önce: Ağustos

“Burada olduğum için çok heyecanlıyım, Bayan Richmond. Daha önce Miami’ye hiç gelmemiştim.”

“Lütfen bana Catherine de,” diyor kadın, üstü açık Audi’siyle işlek I-19 yolunda ilerlerken. “Ailemiz seni ağırlayacağı için çok mutlu.”

Ilık tropikal esinti atkuyruğumu yanaklarıma savururken havaalanından çaldığım şapkayı uçmasın diye tutuyorum. Daha önce üstü açık arabaya binmediğimi söylemiyorum ona çünkü bu doğru değil. Aileler gibi yalanları da akıllıca seçmek gerektiğini öğrendim.

Havalı ve bronz tenli yeni ev sahibim mükemmel röfleli, küt kesimli sarı saçlarını kulaklarının arkasına sokuyor. “Buraya bayılacaksın. Yapacak çok şey var. South Beach’e gidene kadar bekle. Muhteşem bir manzara. Ve harika mağazalar var.”

Bekle beni şehir, her zamankinden daha ateşli vücudumla geliyor. “Sabırsızlanıyorum.” Trident sakızımı balon yapıp patlatıyorum. “Babam Amerika’da üniversiteye gitmeme izin verdiği için çok şanslıyım. Miami Üniversitesi müthiş görünüyor.”

Catherine kıkır kıkır gülüyor. “İşin garibi, benim zeki kızım Quinn oradan nefret ediyor ve gelecek yıl Oxford’a gitmek istiyor.”

Bay bay! Bu yılı sağ atlatırsa şanslı.

Neyse ki tehlikeli bir erkek kardeşi yok. Ama hukuk fakültesinde okuyan çok seksi bir ağabeyi var, Zach. Koca adayı. *Tiffany Richmond*. Bu isim kafamın içinde çınlayıp duruyor. Eğer fark etmediyseniz diye söylüyorum, deliliğimin bir raconu var.

Geveze Cathy romantik hayalimi yarıda kesiyor. “Küçük, sevimli bir köpeğimiz var. Bir Maltipoo. Adı Puf. P-U-F.” Di-kiz aynasına bir bakış atıyor. “Ama seni uyarmalıyım. Çok havlar ve ayak bileği ısırmağa bayılır.”

“Sorun değil.” En azından küçük. Biraz şansla Puf’un *puf* diye yok olmasını sağlarım. Sihirli bir şekilde yok olur gider.

Ev sahibim ve müstakbel kayınvalidem sinyal veriyor.. “Bizim çıkışımız burası. Az sonra evde oluruz. Görene kadar bekle. Fransa’nın güneyindeki Akdeniz tarzı villalara benziyor ve güneşten korunmak için çardakları olan bir yüzme havuzumuz var. Umarım yüzmeyi seviyorsundur.”

Kalbimin teklediğini hissediyorum. O buz gibi göle düşüşümün, suda sürüklenen bir dala tutunuşumun ve mucizevi bir şekilde sürüklenerek kurtuluşumun anısı beni ürpertiyor. Neredeyse boğuluyordum.

Ardından aklıma en yürek parçalayıcı, en iç acıtıcı düşünce geliyor... Annem, özbeöz annem beni orada ölüme terk etti. Bunu asla atlatamayacaktım ve belki... bir ihtimal bedelini ödeyecekti ve...

Bu düşünceyi kafamdan atıp konuyu değiştiriyorum. “Biraz müzik dinleyebilir miyiz?”

“Elbette tatlım. Ne dinlemek istersin?”

“Eski şarkıları severim.”

“Ben de.” Catherine radyoyu açıyor. Sonuna kadar. “Seni şimdiden kızım gibi sevdim.”

Britney Spears avaz avaz şarkı söylüyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra onu nasıl sevebilirsin?

Şarkıya eşlik ediyorum.

“Oops... I Did It Again.”

NELLE'DEN MEKTUP

Sevgili okurum,

Misafir Öğrenci'yi okumayı seçtiğiniz için yürekten teşekkür ederim. Planım daha fazla psikolojik gerilim kitabı yazmak; son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız aşağıdaki linkten kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak, ayrıca istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

www.bookouture.com/nelle-lamarr

Umarım *Misafir Öğrenci*'yi beğenmişsinizdir ve yorum yazarsanız çok mutlu olurum. Ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyorum; uzun olsun ya da olmasın tüm yorumların yeni okurların kitabımı keşfetmesine yardımcı olacağını bilin lütfen.

Çoğunuzun Facebook'taki gerilim ve polisiye gruplarına üye olduğunu biliyorum. *Misafir Öğrenci*'yi bu gruplarda link de ekleyerek paylaşırsanız minnettar olurum. O gruplarda okuyacak harika yeni kitaplar buluyorum. Dürüst olmak gerekirse en iyisi kulaktan kulağa yayılmak. Bu yüzden Goodreads arkadaşlarınıza, ailenize, kitap kulüplerinize ve diğer

sosyal medya mecralarında bu kitabı tanıttın. Ve lütfen sevgini paylaşmak, kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için Facebook'taki okur sayfama -Nelle's Belles- katılın.

Nelle L'Amour takma adıyla aşk kitapları da yazıyorum. Eğer içinde biraz gerilim olan şaşırtıcı kitapları seviyorsanız şu kitaplar hoşunuza gidebilir: *Jane Deyre*, *Butterfly*, *Remember Me* ve *The Bell Ringer*. Hem bu kitapların hem de diğer kitaplarımın linklerini internet sitemde bulabilirsiniz.

Okurlarımdan haber almaya bayılıyorum. Facebook sayfamdan, X'ten, Goodreads'ten ve internet sitemden benimle iletişime geçebilirsiniz. Ayrıca nellelamarr@gmail.com adresinden bana e-posta atabilirsiniz. E-posta almayı çok seviyor ve hepsini tek tek şahsen cevaplıyorum.

Misafir Öğrenci'yi okuduğunuz için bir kez daha teşekkür ederim. Büyük bir onur duyuyor ve sizlere daha fazla sürükleyici psikolojik gerilim romanları sunmak için sabırsızlanıyorum.

ÖPÜCÜK! --Nelle

www.nellelamour.com

www.goodreads.com/author/show/40453486.Nelle_Lamarr

facebook.com/groups/1943750875863015

twitter.com/nellelamour1

instagram.com/nellelamourauthor

bookbub.com/authors/nelle-lamarr

TEŞEKKÜR

Öncellikle, beni muhteşem “ailelerine” kabul ettikleri ve *Misafir Öğrenci*’ye harika bir yuva verdikleri için bütün Bookouture ekibine teşekkür etmek istiyorum. *Misafir Öğrenci*’yi en başından itibaren tutkuyla destekleyen ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için deli gibi çalışan harika editörüm Jess Whitlum-Cooper’a kocaman bir teşekkür. Bu, benim büyük bir yayınevinde bir editörle ilk çalışmamdı ve itiraf etmeliyim ki korkuyordum. Ama Jess, bu deneyimi öylesine eğlenceli ve karşılıklı tatmin edici hale getirdi ki korkularım yersiz çıktı. Uzun telefon görüşmeleri, keyif verici mizah anlayışın ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Kitabı daha sıkı ve daha “vurucu” yapmak için beni zorlamalarından büyük keyif aldım. Bu kelimeye bayılıyorum Jess ve daha iyi bir editör bulamazdım.

Bu kitabın ortaya çıkmasında yardımcı olan dikkatli redaktörüm ve düzeltmenim Donna Hillyer ve Becca Allen’a, harika kapak tasarımcıma, muhteşem sesli kitap anlatıcılarıma ve editör, pazarlama ve tanıtım ekiplerinin çalışkan elemanlarına sonsuz teşekkürler. Ayrıca Bookouture’un telif hakları yöneticisi Richard King’e ve Harper Collins Almanya’dan Sara Barszczowska’ya da kitabıma inandıkları için teşekkürü bir

borç bilirim. Hepinizle çalışmak harikaydı ve umarım yakın zamanda bunu tekrar yaparız.

İlk taslağı okuyan okurlarıma içten teşekkürler. Özel bir teşekkür de acımasızca dürüstlükleri ve cesaretlendirmeleriyle en önemli olay örgülerinden birini yeniden düşünmemi sağlayan ve bu kitabın dünyayla buluşmasına yardımcı olan sevgili arkadaşlarım ve Bookouture yazarları Freida “McFab” McFadden ve Arianne Richmonde’a. Ayrıca ışık tutan önerileri, sevgileri ve destekleri için yazar dostlarım Lorraine Evanoff ve Auden Dar’a; Bookouture’a gönderdiğim taslağın düzeltisini yapan Marti Jentis, Lisa Saunders, Stephanie Burdette ve Judy Zweifel’e de teşekkürler.

Her zamanki gibi destekleyici aileme, tüy yumağı sevgili bebeklerim Pepper ve Poppy’ye de bu kitabı yazma ve düzeltme aşamasında bana katlandıkları için minnettarım. Sıkıntı çıkaran bazı bölümlerde yardımcı olan kocama da kocaman bir öpücük. Sana çok şey borçluyum. Akşam yemeğinden çok daha fazlasını.

Sosyal medyasız yaşanmayan bu dünyada blog yazarlarına, Bookstagram’lara ve BookTokker’lara da teşekkür etmem gerek... *Misafir Öğrenci*’yi okuduğunuz ve hakkında yorum yazdığınız için teşekkürler. Hepiniz harikasınız. Çok teşekkür ederim.

Yıllar önce onlarla yaşamaya gelen kötü kalpli bir değişim öğrencisinin hikâyesini benimle paylaşan güzel ve zeki arkadaşım Angela Weltman’a sımsıkı sarılıyorum. İmzalı kopyan gelecek. Aslında Tanya kadar kötü değildi ama bana ilham kaynağı oldu. O zamanlar onun entrikalarının bu kitabı ortaya çıkaracağını kim bilirdi ki!

Son olarak kucak dolusu bir teşekkür de bütün okurlarıma ve dinleyicilerime. Siz, benim yazma sebebimsiniz.

Kitabı okurken
bu Spotify alma listesine
göz atmanızı öneririz.

